

കുഞ്ജഗനങ്ങിക്കി

ബാംഗളും ചാരം

ഭയ്യേശനവിനി

മുക്കിമച്ചുരുതക്കേപാധ്യാഡയക്തമായ ദളവൽക്കിങ്കാൻ
അഞ്ചിമച്ചെല്ലു്.]

ഗവേഷകന്മാവു്

.സി. എസ്സു്. സൗഹമണ്ണർപ്പോറ്റി, എം. എ.

(RIGHTS RESERVED)

പ്രസിദ്ധക്കമൾ,

എക്കു് ഡിപ്പോ & പ്രിന്റിംഗ് ഫാക്ട്രീ,
കൈവന്നതപുരം.

Fourth Edition

1000 Copies

1951

Price Rs. 2.

**Printed at the J. B. Press, for B. V.
and Printing works, Tvi**

സമർപ്പണം.

കേരള ഭാഷയുടെ സ്ഥായിത്തായ നില്പിനം അഭിവൃദ്ധിക്ഷം വേണ്ടി അനുരാഗം പരീക്ഷാമി കമ്മെ മഹാസം, അതിനെ ഒരു സ്പതാക്രാം പ്രധാക്ഷേനതിനാനുഭ്രാന്തപ്രക്ഷീതിക്കൂട്ടായ ശാസ്ത്രഗമ്യങ്ങൾ അനിതരസാധാരണ ധീശംഗാ ശക്തിയോടുകൂടി നിർമ്മിച്ച പ്രവാന്ന പബ്ലിക്കേഷൻ അനുഭവിച്ചു എന്ന് അനുഭവപൂർത്തി ആണ് മ. റാ. റാ. എ. അൽ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തന്ത്രജ്ഞൻ എം. എ., എം. അൽ. എ. എസ്സ്. അവർക്കളെക്കുറിച്ച് എന്ന് എന്നെന്നു പറയുന്നതിൽ നിഃജൂലകമായി തോന്നിക്കുള്ള അപരാതിശയത്തിനും ഒരു ലക്ഷ്യമായി നാശം ഖുറപുസ്തകം അവിടുതെയ്യും സമർപ്പിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥകർത്താവു്

മുവവറ

“ഭദ്രേശനന്ദനിനിയും” ചവചകമാലയെപ്പോലെ ഓഷാപോഷിണിമാനീക മഹാന്തിരമാണ് “ആദ്യമായി മുസിലം വെളുപ്പേട്ടതു”. “വിജയമാരണനിന്നൊരു വിജയാനം സാധുവായ് വരു, നല്ലശിക്ഷ കഴിയേണ്ടാക്കം ഈ വിശപ്താസമാത്മനി” എന്നും സാക്ഷാത് തുടർന്നാസമ മാകവാനുക്കി വിചാരിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കും “നല്ലശിക്ഷ” പോയിട്ട് ഏതാലുശ്വരിപ്പിശയങ്ങളിൽ “നിലത്തെഴുത്തു” പഠിക്കാൻ ആരംഭിക്കുമാറും ചെയ്തിരിക്കുന്ന എന്നെപ്പോലെ ഉള്ളവക്ക് ഒരു അതിവിശ്രിഥുനായ ഗുഹകത്താം വിശ്രിത മാഹാത്മ്യമേറിയ ഒരു പുസ്തകം തർജ്ജീമവെയ്യും മഹാജനസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നതിൽ എത്രമാറും “വിശപ്താസമില്ലായ്മ” തോന്നാണ്. വാസ്തവത്തിൽ ചവചകമാലയും ഭദ്രേശനന്ദനിനിയും വളരെ മന്ദിരാഖ്യാഘ്യവല്ലത്രേരാം ചുക്രകയഭരു ഭാഷാപോഷിണിയിൽ പ്രസിലം ചെയ്യും എന്നും എന്നും സമർത്ഥിച്ചതിപ്പുതു. ചവചകമാലയ്യും കിട്ടിയവിജയം എന്നും ദൈഡി ദൈഡി ചെയ്തുപെട്ടതും ഉത്സാഹപ്പീകരിച്ചും ആഡി ദൈഡി ദൈഡി ചെയ്തുപെട്ടതും ഉത്സാഹവും “ഭർദ്ദേശനന്ദനിനി” യുടെ ആവിർഭാവത്തിനു നിഭാനമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ഇൻഡ്യയിലെ നോവൽകത്താക്കമൊരിൽ എല്ലാം കൊണ്ടും പ്രധമസ്ഥാനത്തു നിന്റുക്കുന്ന ഒരു മഹാനന്ദതു “ഭർദ്ദേശനന്ദനിനി” യുടെ കത്താവും. കൂടാബേദ്യം, പാത്രങ്ങളിൽ സൂഷിച്ചിയിലുള്ള ക്ഷേമത, അതായും ഘട്ടത്തിനു ഉചിതമായ ഭാഷാപ്രയോഗം, രസസ്തുതി, സമാദ്രോഹങ്ങൾ, അവിടവിടെ സ്വർഗിച്ചവിളക്കുന്ന സപ്തങ്ങൾ, ശഭ്ദങ്ങൾ, ഭേദഭിമാനം ഇവയെല്ലാം നോക്കുന്നതായാൽ ബുക്കിമെച്ചുശത്രാപാലുംയാണെ നോവലുകൾ ബുക്കാളി

കുർക്കി മാത്രമല്ല ഇൻഡ്യക്കാർഷി പൊതുവെ എന്നുതോളം അഭിമാനജനകങ്ങളാണെന്ന് പറഞ്ഞരിയിക്കാൻ പ്രധാനം. തന്റെ നാട്ടുകാർഷികളും ഉത്തമമർണ്ണങ്ങളോടും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ബഹുമാനം പോലെതന്നെ അവരുടെ ഭർത്താശങ്ങളോടും വെരുപ്പും ഉണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം ചല്ലത്തും കാണിച്ചിട്ടുണ്ട് പ്രസിദ്ധ ആംഗ്രേസ് സോവാത്ത് കർത്താവാം സർ വാർട്ടർസ്റ്റോട്ടിന്റെ സോവാലുകൾ ഒന്നുകൊണ്ടും നമ്മുടെ ഗ്രാമകർത്താവിന്റെ പുസ്തകങ്ങളെ കാരി മേലെയാണെന്ന് പറയാനില്ല. അപ്രകാരമല്ലോ ഇരിക്കുന്ന നമ്മുടെ നാട്ടുകാരന്മായ ഒരു ദിവ്യചൃഷ്ടാശൻറെ അസാധ്യാരണമായ കല്പനാശക്തിയേയും ബുദ്ധിവൈഭവ തെയ്യും കറിച്ചു് കേരളീയജനങ്ങളെ മഹിപ്പിക്കുന്നും എന്നുള്ള ആത്മരഹംകൂടിയാകുന്ന ഇതു ഗ്രന്ഥം തർജ്ജമ ചെത്തുന്നതിനു എന്ന പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. “ഭദ്രംഗനാഡിനി” അദ്ദേഹത്തിന്റെ സോവാലുകളിൽ ഒരു അപ്രധാനമല്ലാതെ ഒന്നാണുത്താനം.

ഈ തജ്ജമയിൽ പരിശാഷകൾറെ യുക്തം ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടിരുതു് മാനൃവായനക്കാർക്കുമിക്കണ്ണമെന്ന അപേക്ഷിക്കുന്നു. മഹാശയനായമുല ഗ്രാമകാരൻറെ ആശയങ്ങളെ നന്നാക്കി മിറക്കാനോ അവയിൽ തൃജഗ്രാഹ്യവിവേചനം ചെയ്യാനോ എന്നുക്കും അശോഷം ശക്തിയില്ലെന്ന നല്ല ഫോധം ഉണ്ടു്. എന്നാൽ കാലം, ദേശം, ഭാഷ, വായനക്കാരുടെ അഭിരുചി ഇവയിലെല്ലാം ഉള്ള വ്യത്യാസങ്ങങ്ങളും ചിലടക്കത്വാല ത്രാസങ്ങളും കേരളീയരുടെ സാധ്യാരണ ഉപയോഗിക്കാറുള്ള നിരാൾ, ധൂതി, ധിരത

గതි මුතලාය පළ බාසිකලේයෝ නොක් හූඟ තුතී යින් උපයොගිතුෂ්කී^१. අරතු ගාංචාටිකහාය හූඟ බක බාසිකලේ, බාසිකරාසීම බෙඟර්ලුඩුමඹි මධ්‍යාදු තතින් උපෝක්සිතුෂ්ක කාණුම්පිළු ගුණජිත ගුණේ ආඩ්ප්‍රායම තොක් ප්‍රවුත්තියින් කාංගිතුරිකමාතු මාකිං.

ඕංජාපොංඡිනියින් හූතු බූජයම බූජයම ආ යි ප්‍රස්ථිලං බෙදුකාංඡිං කාංගුත්තෙනාප්‍රා පත්‍රකැඳීම හූතිගෙකීතුෂ්ක^२ ස්පායනේව ගුප් ආඩ්ප්‍රා යම පරිංතුකළේ. හූතුකුංඬ ප්‍රාග්‍රෑහික ගුව තෙත දුෂ්චරිතුෂ්ක^३ ගුණික්^४ ගුණුත්තකර ආයුණු යම බෙදුෂ්කී^५. අතිනාය ගුණේ හූඟ මුදුමං කෙර ලීයක් ස්පාජිකාතුමාං බොයපුකාක් හූතයාය තින් ගුණික් යුතු අත්තුතුත මූල්ක්. තෙන්ට තුතුගැංඩී හූතයින් ගෙ පූජිතෙන්ට අවපේ ක්ෂේය ගුවරිතුෂ්ක^६ ඩිපුසමයතිගැංඩින් හූඟ උග්‍ර තතින් ඉඩිතමාය ගෙ ගුවඩ්බාප්‍රාසං ගුණුති අයුතුතෙනා ගුණේ මාංුසුවුතාය මුහම්‍යී මැංඩුන් ගුණු^७. පරමෝපරණයුර අවසර්කරාක් තොක් ගුණයුතුර්වමායි බූජන් පරිංතුකාංඡිං.

මංඩුගැංඩීමං,
පාස්සුහැං,
තැංචාගැං,
ම්‍යාං මිඳිං මං-ං-ං-

{ C. S. සුභුමසුංජ්පොරාරි,
(වෙඩුම)

FOREWORD

Addressing Lord Minto from his place in the Imperial Legislative Council, the Honourable Mr. Gokhale remarked on a memorable occasion "The Bengalees are in many respects a most remarkable people in all India..... In almost all the walks of life open to Indians the Bengalees are among the most distinguished..... Take science or law or literature. Where will you find a scientist in all India to place by the side of Dr. J. C. Bose or Dr P. C Roy? Or a Jurist like Dr. Ghose? Or a Poet like Rabindranath Tagore?" The distinguished speaker was evidently restricting the range of his illustration to living worthies; for, if he had the departed also in view, he would have found it possible to refer to a name even greater than that of Rabindranath's in Bengalee literature that of none other than Bankin Chandra Chatterjee, the greatest novelist of all India.

The modern novel, as such, must be admitted to be an exotic in this country. It has no counter part in early Sanskrit literature. The tales of Vishnusarma and Somadeva, no doubt, sowed the seed originally in the west, but they cannot be said to have exercised any appreciable influence in India itself. The canons of the *Akhyayika* were different and Dandin, Subandhu and Bhattacharya wrote nothing less than poetry—and poetry of an abstruse sometimes hopelessly high faultin type—in prose. The plot, if ever there was any, was as in the case of the *Mahakavya* writers merely a peg to hang the many-sided flashet of their poetical genius on. The result is that we look in vain for all that the modern novel is worth reading, and often even digesting,

in our old masters; and if we admire them, as doubtless we do, it is, at any rate, not for their having given us anything approaching an honest life-like tale.

It was the study of English literature that implanted in us a taste for novel reading. European tales, however with all their merits, could not appeal to us in the same manner as the stories dealing with our own society. Hence the effort of authors like Mrs. Steel, Redmund Mitchell and the late Meadows Taylor to produce Anglo-Indian novels in the wake of Scott's "Surgeon's Daughter." But the Hindu Society which impart those gifted writers attempted to portray is one whose veil is not easily lifted from without. It was therefore not their fault if they could not do full justice to the task they took, in hand. The fact was that it required Indian novelists to depict Indian life. The field was certainly fertile, but had to be rendered fruitful and it was reserved for the genius of Bankin Chandra to prove to an astonishing world what splendid achievements, given the opportunity, a Hindu could make even in the rarefied atmosphere of creative imagination-

In his Chandrasekhar, Anandmutt and other novels, Bankin showed that he was no mean deciple of Scott or Dumas no more G. P. R. James or Harrison Ainsworth, but a great writer of marvellous originality and creative genius. His historical novels were found to be in no manner inferior to 'Ivanhoe' or 'The Old Mortality' or 'The Three Musketeers' or 'Twenty years after'. Here was a man with a fertility of imagination, and insight into human nature a verility of creative power and a knowledge of the past history of his country in its multitudinous aspects calling for recognition and compell-

ing respect. Soon his name was in every mouth and his works came to be translated into a hundred tongues. The fame of his glory was reached when no less a person than Lord Lytton the poet viceroy and the son of the author of 'Rienzi' and 'The Last of the Barons' consented to become the patron of the English rendering of his *magnum opus* Durgesanandini.....or 'The Chieftain's Daughter' whose Malayalam translation now makes its appearance before the public.

This great historical Romance which has endeared itself to more than one generation of readers in even European Countries it were wasteful and ridiculous excess on my part to make any attempt at praising. It is such works that should be put into the hands of our youngsters. They not only merely interest and inform but also instruct and ennable. It is a marvellous edifice that the master architect has raised for us—marvellous alike in design and execution. I have never seen a panorama more strikingly bewitching. All the several characters stand out in bold relief like so many clear-cut types in marble; and as for Vimala, hers like of the great Dina in the temple of the Ephesians, is a figure that must stand for all time by itself.

On the merits of the Malayalam translation of my friend Mr. C. S. Subramonian Potti M. A, a few words may be said. He is as all of us know no carpet knight or mushroom mandarin upon whom honour is thrust by capricious fortune. Long before he commenced the study of English he had earned a name as a poet, by his contributions to the columns of the Sujanananadini of Paravoor (South). His metrical translation of Tennyson's Coming of Arthur' and Mathew Arnold's 'Sohrab and Rustum' in Malayalam have been deserv-

dly held in high esteem by the reading public o the West Coast. His adaption of that charming little English tale 'The Bravo of Venice' in Malayalam prose has been equally admired on all hands. He has, wha very few Malayalam writers do or even care to have a distinct style of his own, alike terset elegant incisive and perspicuous. I remember that sometime ago, when the Malayalam translation of Anandamut, appeared more than one editor has asked its young writer to make a study of Mr. Potti's prose before making any similar attempt in future. I am sure that the Malayalm transla tion of Durgesanandini appearing under such favourable auspiscus will be warmly received by the public o Kerala and that the book has indubitably a bright and successful future before it.

In fine, I wish good luck to Mr. Potti in his literary career and hope that he will follow his present success ful venture up with the translation of a few more novel of acknowledged merit from Indian pens. I am aware that he is already translating the tale, Mr. R. C. Dutt' "Talapushkarani" or the Lake of Palms.

Shencottah,
32—10—86 } (Sd) S. Parameswara Iyer-

പതിയ പതിപ്പിന്റെ പ്രസ്താവന

“ഭദ്രഗണങ്ങിനാ” എന്ന്: തർജ്ജിമഹേയ്യിട്ട് കൊണ്ടാൽ വളരെക്കഴിഞ്ഞു. കാളേജിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്തു് ഒരു ബൈക്കഷ്യനാട്ടയ്യു് വെറം ഉല്ലാസത്തിനായി പത്രം മുപ്പറ ദിവസം കൊണ്ട് ഔഴതിത്തിൽ ആ തൃക്കാക്കു് ഇതു വളരെ അനുമതി അനുമോദനം ലഭിക്കുമ്പെന്ന എന്ന് സ്പഷ്ടം തീരുമ്പോൾ വിചാരിച്ചിരുന്നീല്ല. അതിലെ കമ്മാറ്റ ച ദിനക്കാരംവെശിപ്പ് ട്രമായിരിക്കും അതിനും കാരണമെന്നാണു എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നതു്.

എൻ്റെ സമ്മതത്തോടുകൂടി ഒരു ത്രീമാൻ കേൾവ പിള്ള ആയിരം പ്രതി അളവും കായംകളും സുവർണ്ണത്തോ പ്രഥാ അച്ചുക്കുടത്തിൽ നിന്നു് ഗണായിരംപ്രതിയോളവും അതിൽ പാനീടിം പ്രസിദ്ധം വെയ്ക്കു. അവ മുഴവൻ വളരെ വേഗം വിറിഴിഞ്ഞു. സുവർണ്ണത്തോപ്രഥാ അച്ചുക്കുട തീരുമ്പോൾ വീണ്ടും ആയിരം പ്രതികരംകൂടി അടിച്ചു എക്കിലും അച്ചുക്കുടത്തിൽ ഉണ്ടായ ചില ധാരാധ്യാ കസംഭവങ്ങൾ നിമിത്തം അവ വേണ്ടവെന്നും വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടുക ഉണ്ടായില്ല.

സർവകലാശാലയുടെയും തിരുവിതാംകൂറിലെ വില്പാ ത്രിശാസിക്കുത്തനുംകേയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും ആഭരവിന പാതുമായ ആ പുസ്തകം ആവശ്യത്തിനു ലഭിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഗണായിരം പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചുടിച്ചു പ്രസിദ്ധം വെള്ളുന്നതിനു തന്നീക്കു് അനുവാദം കുട്ടിശ്ശമെന്നും തക്കതായ പ്രതിപാലം തരാമെന്നും എന്ന് തിരുവനന്തപുരം രാജകീയമെന്നും കാളേജിലും മലയാളം മന്ത്രിയായിരുന്നു.

നൊക്കാലത്തു് എൻ്റെ ശിഷ്യമാരിൽ ഒരുവനും അന്ന കാലേജിൽ റയർട്ടർ ആയിരുന്നു എൻ്റെ അപ്പുഡയക സ്ഥാ. ശ്രീമാൻ തോമസ്സിൻ്റെ മകനും ആയ ശ്രീമാ തോമസ്‌പോർ ഒരു ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ എന്നു സംകണ്ട് എന്നോട് പറഞ്ഞു. പണ്ണക്കം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യതിനുമുമ്പ് അച്ചടിക്കേണ്ട പ്രതികളിലേയും പ്രതിം ലത്തിനേൻ്റെയും കാരുങ്ങൾ സംശയിച്ച് ചെയ്യേണ്ട പ്രാണിക്കാരികൾ' പകർപ്പു് അധികമെന്നും അടക്കണ സ്കൂളക്കാരിൽ എൻ്റെ മുദ്ര വച്ചു വിൽക്കാവു് എന്നാം ദ്രോഗിച്ചു് തന്റെ കാലം ആയിരംപതി അടക്കപ്പെടാതെ വാ തോൻ വാക്കായും അന്നവാദം കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അടുക്കാരം ചെയ്യാതെ ഉടനെതന്നു പണ്ണക്കം അച്ചടിപ്പിക്കു കൂടു വിവരം അറിഞ്ഞതു മുദ്രയുംകൊടുത്തു് ആളുയട്ടപ്പോരി വന്നകണ്ട് വേഖിത്തെല്ലാം ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്ന പറഞ്ഞു പണ്ണക്കാലിൽ നബരിട്ട് മുദ്രവയ്ക്കിക്കാതെവും എൻ്റെ ആളുള്ള മടക്കാഡിഡിയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ആളു ടെയ്ലറ്റും അദ്ദേഹം എന്നൊക്കണ്ടില്ല. തോൻ ചില എഴുത്തുകൾ അധികമും അധികവയ്ക്കു് ശരിയായ മറപടികളിൽ തങ്ക ഉണ്ടായില്ല. അക്കൗപ്പം ഓഫീസിക്കാലിക്കിടയിൽ അവിടെ ചുരുക്കവിലുന്ന നടത്തിയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനേൻ്റെ എഴുജന്നു് ഏ നിക്ഷേപം എന്നും ഉദ്ധൃതിക കൊണ്ടവനു തന്നു. തരാമെ പറഞ്ഞതയച്ചിരുന്നതിൽ ബാക്കി പണ്ടതിനും മേഖലാ തോൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു എക്കിലും അതിനേന്നിലും ഒരു നിരുത്തിയും ഉണ്ടാക്കിയില്ല.

ശ്രീമാൻ തോമസ്‌പോർ തോൻ വാക്കുകൊണ്ടാണും അന്നവാദം കൊടുത്തതിരുന്നതിൽ വളരെ അധികം, തീക്കരം അച്ചടിപ്പിച്ച വിറുദ്ധവനു എന്നു് കരുക്കാലം ശ്രീജനതപ്പോരി ഒരു അറിവു് എന്നീക്കു കീട്ടി. അതു ശാശ്വതാ

സ്ഥിച്ച് തൊൻ അദ്ദേഹത്തിന് പല രൂപത്രകളിൽ അയച്ച. അതിനുണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹം മഹാപടിതന്നില്ല. ഒടക്കം വകീൽ മുഖാന്തിരം ഒരു സോട്ടിസ്സ് അയച്ച് വൃവഹാരം കൊടുക്കാൻ തൊൻ സന്നദ്ധനായി. ആ ഇടയ്ക്ക് അടക്ക വച്ച് അദ്ദേഹം എന്നേ വന്ന കണ്ണ; എന്നോട് ക്ഷമാധാരം ചുന്ന ചെയ്തും ഉടനേതനെ പുസ്തകം സംഖ്യാസ്ഥിച്ച രേഖ തെള്ളിലും ചെയ്തുമെന്നും അതുവരെ അതിന്റെ ഒരു പ്രതിപോലും വില്ലേന്നതെല്ലാം എന്നോട് ഉറപ്പ് പറത്തു പോകയും ചെയ്തു. അതു കഴിഞ്ഞു അയ്ക്കും താമസിയാ തെ അദ്ദേഹം ഇധനലോകവാസാ വെടിംതത്രകൊണ്ടായി രിക്കാം പിന്നെയും പറത്തത്രപ്പോലെ ഒന്നു നടന്നില്ല. ജീവിതത്തിൽ വിജയം നേടിയെ ആ യുവാവിന്റെ അകാലം രണ്ടായിരുന്നതിൽ അനുകര്യത്തോന്നി തൊൻ പിന്നെ നിയമാസപ്രതികരിച്ച പ്രവേഗിക്കാതെ അങ്ങനെ കഴിയുകയാണ്“

അടുത്ത കാലത്രു “എൻ ആത്മസ്ഥിതിന് ഡാക്ടർ, എൽ. എ. രവിവർമ്മ കോയിത്തന്നുരാൻ അവർക്കു തിട്ട നിഡിയാഗത്താടക്കുടി ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോക്കാൻ ഭദ്രാശനം നിഡിയാഗത്താടക്കുടി പ്രസാധനത്തിനുള്ള അവകാശം നൽകണമെന്ന് എന്നോട് അവൾക്കുപെട്ടെന്നും വിശദമിച്ച് എൻ “ഒരു വിലാപം” എന്ന കാവ്യം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു കയ്യും എന്നിക്കു തരാമെന്ന സമ്മതിച്ചിരുത്തുന്ന പ്രതിഫലം റഡിക്കേ യമാകാലം തരകയും എന്നോട് സഭാ വിശ്രദാസ പുസ്തകം വര്ത്തിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോക്കാക്ക് അടു നൽകുന്നതിനു എന്നിക്കുള്ള സന്ദേശത്തെ യും സമ്മതത്തെയും തൊൻ തന്നുരാൻ അവർക്കുള്ള അറിയകയും പുസ്തകം അച്ചടിച്ച പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുകൊഴിഞ്ഞ വാൻ ഡിപ്പോക്കാക്ക് അനാവാദം നൽകകയും ചെയ്തു.

ഇത്തെന്നു ദർശന്നേന്നുനിന്മിയുടെ ഇരു പുതിയ പതിപ്പിന്റെ ചരിത്രം. പഴയ പതിപ്പുകളിൽ പല തെറവകൾ ഇം പറവിയിട്ടിട്ടും അവയെ ഇതിൽ കഴിയുന്നിട്ടെന്നൊരും തിരഞ്ഞെടുത്തി ശരിയാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടിട്ടും. കണ്ണതെറവി വല്ല തും ബാക്കി കുടപ്പിണങ്ങക്കിൽ അതിനു വായനക്കാരോട് ക്ഷമാപണം ചെയ്യുകൊണ്ടുകയും ഇപ്പോൾ ഗമകാരന്മാർ അനന്തരാലിപ്പിച്ചവ, ബി. വി. സുക്ഷമയിപ്പോക്കാർ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന ഒന്നുക്കങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും അവരെ അറിയിച്ചിട്ടുകൊണ്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

വെള്ളി മന

ക്രാന്റാഗ്രാഫി?

ഹൃദയ മാട്ടിനംരൂ

C. S. സുഖുമണ്ണൻ പോററി

ഭദ്രശനങ്ങിനി

മന്മാംഡ്രാഗം

മന്മാം അഭ്യാസം

ഒവാലയം

കോലുവർഷം എഴുത്തററി അരപ്പത്തി എഴുമാണഞ്ച്
ഗ്രീഷ്മകാലത്തിൻ്റെ അവസാനത്തിൽ ഒരു ദിവസം
അശ്രദ്ധാത്മായെങ്കിൽ പാനമൾ വിഷ്ണുപുരത്തിൽനിന്നും
ജയാനബാടിലുക്കളിൽ രാജപാതയിൽ കൂടി തന്നതു
വഴിയാത്രേവയുടെയായിരുന്നു. നേരം അസ്ത്രമിക്കാറായി
എന്ന കണ്ടു അയാൾ തന്നെ കത്തിരയെ അതിവേഗ
തതിൽ പാടിക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്തുകൊണ്ടോരു
അയാൾക്കു കടനു പോകേണ്ട വഴി അതിനിർണ്ണയവും
വിജന്നും രക്ഷയും ധാരാളവും ഇല്ലാത്തതും
ആയിരുന്നു. എന്നാണാത്മല്ല, അന്ന വൈക്കണ്ണരത്തിൽ
ആ ദിക്കിൽ അശാലത്തു കുടക്കുന്ന ഉണ്ടാക്കാട്ടിൽ കെ.പ.
ചുക്കാറാഡ പെരമ്പിയം ഉണ്ടാക്കയച്ചാൽ കയറി രക്ഷയുപു
ഡാൻ ധാരാളാനും ഇല്ലാത്ത ആ വഴിക്കു് അയാൾക്കു
വലതായ വലച്ചിൽ അന്നാഭവിഷ്യകണ്ണിവരിക്കും ചെയ്യു
മായിരുന്നു. കുടംഞ്ചുവന്തി പ്രകാശം കൊണ്ടു പറി
ശോഭിച്ചിരുന്ന ആകാശംഖണ്ഡം കാർമ്മേലാങ്കും
നിബീഡ്യമായി. നേരം നാന്നയു ആദ്യ ഉള്ള എക്കിലും
ദിക്കേല്ലും തീരുമായ കുറിച്ചുകൊണ്ടു മുടിയതിനാൽ വ
ഴിക്കണ്ട കത്തിരയെ നടത്തുന്നതു കേവലം അസാല്ല

മായിത്തീന്. കുടക്കുന്ന ഉണ്ടാക്കുന്ന മിന്നാൽവെള്ള'പും മരുമേ ആ അലുപനീനീനു് തന്റെ വഴി അറിഞ്ഞുപോകുന്നതിനു സധായമായും ലഭിച്ചുണ്ടി. വളരെ പതഞ്ചം ലോട്ടക്രൂട്ടി അയാൾ കരിച്ച മുരം പോയി; അപ്പോഴേയ്ക്കു കൊടുക്കാറും പെയമാരിയും അതികലശലായി ആരു ദിച്ചതിനാൽ അയാൾക്കു് തന്റെ വഴി അറിഞ്ഞുപോകുന്നതിനു തീരെ കഴിവില്ലാതെ ആയിത്തീന്. അയാൾ കതിരയുടെ കടിഞ്ഞാൻ അയച്ചവിട്ടുകയും അതു അതിനു തോന്തിയ വഴിക്കു നബക്കകയും ചെയ്തു മുങ്ങുന്ന കരേ മുരം മുദ്ദേശാട്ടപോയപ്പോൾ കതിരയും കാൽ എന്നോ ഒരു കട്ടാരു പദാർത്ഥത്തിനേൽക്കു തട്ടി അടു മുട്ടടങ്ങി വീണു.. ആ കഷണത്തിൽതന്നെ ഒരു കൊള്ക്കുംമിന്നനുകൊണ്ടു മുവില്ലായി എന്നോ ഒരു വലതായ വെള്ളത്തെ വസ്തു ഒരു കഷണനേരങ്ങളേയ്ക്കു് ആ വഴിയാതുക്കാരൻറെ പ്രഭ്രിഷ്ട വിഷയിച്ചവിച്ചു് അതോരു കെട്ടടക്കാണനു തോന്തിയതനാൽ അയാൾ വേശ തുടർ കതിരപ്പുറത്തു നിന്നിരുന്നു. ഒരു കല്പനയുടെ അടപ്പടിയാക്കുന്ന കതിരയുടെ കാൽതട്ടുക കൊണ്ടാണു മുഖാലതെന്നു അപകടം ഉണ്ടായതെന്നു് അപ്പോൾ അയാൾക്കു മനസ്സില്ലായി. ഇനി ആ കെട്ടിടത്തിൽ കയറി രക്ഷപ്പെടാമെന്നു് നിയുക്തിച്ചു് അയാൾ കതിരയെ അതിൻറെ പാട്ടിനു വിട്ടവെച്ചു് ഇരുക്കുന്നു് കല്പ ടിയിനേൽക്കു പതുക്കു പതുക്കു മേലേറ്റുട്ട കയറി. മന്ത്രിനു നാമാശത്താൽ തന്റെ മുഖാലുകളും കൈ ടീടം ഒരു ദേവാലയമാണെന്നു് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. അപകടം നേരം കുടാതെ തന്നെ അയാൾ അതിൻറെ വാതുകയും എത്തരി. അതിൻറെ കതകു് അടച്ചിയുന്നു. അതു് കൈകൊണ്ടു തജ്ജിനോക്കിയ ഫ്രോൾ അകത്തു തഴുതിട്ടിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. സമീ

പാത്രങ്ങളും ജനവാസമല്ലാത്ത ഈ ഏകാന്തസ്ഥലം മറച്ചെ ഇം ദേവാലയത്തിനകത്തു കടന്ന് അകമേനിന്ന കൈഴച്ചതിട്ടിരിക്കുന്നതാരായിരിക്കാം എന്ന് ആ വഴി യാത്രക്കാർന്ന് ഏററവും ആധ്യാത്മകഗത്തക്കണ്ണാട്ടക്രൂട്ടി തന്നതാൻ ചോദിച്ചു. അനന്തരം മഴത്തുള്ളികളിട നിർബന്ധമായ പ്രമരം സധിക്കവയ്ക്കുതെ, അകത്തിരിക്കുന്നതും ആരാധാല്ലും വേണ്ടില്ല. അയാൾ കൈചുട്ടട്ടി ആ വാതലിനേൽ ഉറക്ക പത്രം പത്രിന്നും ഇടി ഇടിച്ചു. എന്നാൽ അതുക്കാണ്ട് ഒരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. വാതൽ ചവട്ടില്ലപ്പൊള്ളിക്കുന്നതിനു മിക്കവാറും അടക്കാൻ പത്രം പത്രം ഒരു താൽപത്രം അഭ്യംശങ്ങൾായി. എക്കില്ലും അതും അനവചിതമായ ദേവനിദിനം ആയി തീരുമല്ലോ എന്ന ശക്തിച്ചും അയാൾ അതു ചെയ്തില്ല. എന്നാൽ അയാൾ വീണ്ടും വീണ്ടും ദൃക്കയായും ദൃക്കമാണുകളിടുന്നതിനേൻ്റെ ഉംക്കും എത്രത്തുനിൽക്കുന്നതു അയാൾ അനവചിതമായ ദേവനിദിനം അവരും സരിതാപിതോട്ടക്രൂട്ടി അയാൾ അകത്തേരുയ്ക്കുകയും കടന്നു. ഉന്ന് അതിനകത്തുനിന്നും ഒരു മുടിവായ രോദനം അയാളിടുന്നതു കർണ്ണങ്ങൾക്കു ലക്ഷ്യമായി. ഉത്തര ക്ഷണത്തിൽ അകത്തേരുയ്ക്കും ഉംക്കും എത്രത്തുനിൽക്കുന്നതു അവരും അതാന്നാൽ അവാടെ കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന വിളക്കു കെട്ടപോകയും ചെയ്യുകയായും അകത്തുള്ള ആധാബന്നേന്നു അവിടെത്തെ പ്രതിജ്ഞ എന്നാബന്നേന്നു അഭിയുന്നതാണും നമ്മുടെ അലുപ്പന്നി നന്ന കഴിയാതെ ആയി. തന്നെ ഇം അവസ്ഥ വിചാരിച്ചു ആ യുവാവു ചെരുതായ ഒരു പുഞ്ചിരിയോട്ടക്രൂട്ടി വിറുമ്പത്തിനേൻ്റെ മുഖിൽ ഒരു സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു. അനന്തരം എണ്ണിരു നിന്നുകൊണ്ടും ഇട്ടുനേന്ന ലക്ഷ്യമാക്കി “ഇം ദേവാലയത്തിനകത്തും” ആരാണും”

എന്ന ചോദിച്ചു. അതിനും ഉത്തരമെന്നും ലഭിച്ചില്ല
കിലും ഉടൻ ആരേണ്ടാക്കളുടെ ഒരു കിലുക്കം അയാൾക്ക്
കർണ്ണഗോപരമായി. വീണ്ടും ചോദ്യാക്കാണ്ട് യാ
തൊരു മലവുമണ്ണാകയില്ലെന്ന വിചാരിച്ചു് നമ്മു
ടെ പാമ്പൻ കാരഡം മഴവെള്ളിവും അക്കതോടു
കക്കാത്രിക്കാനായി വാതിൽ അടച്ചു് കൈഞ്ഞിരുത്തിനു
പകരമായി അതിനേരൽ ചാരി നിന്മാക്കാണ്ട് ഇങ്ങ
നെ പറത്തു: “ഇതിനുകത്തുള്ള ആർഡ് ആരാധാലും
വേണ്ടില്ല. തൊൻ പായുന്നതു കേരംക്കി; തൊൻ
ആയുധപാണിയായിട്ടാണു് ഇതാ ഇവിടെ നിൽക്കു
ന്നതു്. ഇതിനുകത്തുള്ള ആർഡ് പുരഷനാണ്കിൽ
അയാൾ എൻ്റെ വിസ്തുതതിനും ഓംഗം ചെയ്യുന്നതു
നല്ലവെന്നും ആലോചിച്ചിരുന്നും; സ്ରീകൃഷ്ണകിൽ
അവർ കും പേടിക്കണം. വാഴും പരിചയും ഒരു
രാജപുത്രൻ്റെ കരുതിൽ ഉള്ളിടരുതാളും കാലം അവ
രുടെ ഒരു തലമുടിക്കിപ്പോലും ധാന്യി സംഭവി
ക്കയില്ല.”

അയാൾ അവസാനിപ്പിച്ചു ഉടൻ സ്രീസ്വര
തത്ത്വത്വം “പ്രദോ അവിട്ടുണ്ട് ആരാണു്” എന്നാൽ ചോ
ദ്രം അശാളിടെ കർണ്ണപട്ടങ്ങളിൽ പതാച്ചു. ആ അഖച്ച
നീനും ആശ്വര്യരൂപത്വത്വാട്ടക്രമി പറത്തു: “ഒരു സ്രീയിൽ
നിന്നാണു് ഈ ചോദ്യത്വിന്റെ ആവിശ്വാവം എന്നു്
സപ്രവിശ്വാസത്വത്വം തൊൻ ഉംഗിക്കണം. അമേഘ!
എന്നാക്കരിച്ചു് അവിന്നതത്തുകാണ്ട് നിങ്ങൾക്കു് എന്തു
പ്രയോജനമാണു്.”

“പ്രദോ! ഏങ്കിൽ വളരെ ദയപ്പെട്ടിരിക്കണ്ടാണു്”
എന്നു് ആ ശബ്ദം ഉത്തരം പറത്തതു.
യുവാവു്:— തൊൻ ആരാധാലും കൈഞ്ഞിം; ഏങ്കിലും
ഇന്നാരാണുണ്ട് സപ്രകതംകുംകാണ്ട് മരുവി

രാജൈ ധരിപ്പിക്കുക ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പതി വില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നിട തോഴ്ചംകാലം അബുലാജനദിക്കു യാതൊരു ആവത്രം സംഭവിക്കയില്ലോ” തീർച്ചയായി വിശ്രപസിച്ചുകൊടുത്തുനു.”

സ്രീ:—“പ്രഭോ! അവിടുത്തെ വാക്ക് എനിക്കു ദെഹത്തിലും തങ്ങനു. ഇതുവരെ ഏങ്കാണും അർലു മുഖാംകളായിരിക്കുയായിരുന്നു. എൻ്റെ ക്രാനും മുഖത്ത് അവരുടെ ശിഖയിൽനിന്ന് ഇന്നീ ഒരു ചുമ്പുമായി ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നും ഇവ ഒരു ചുമ്പുമായി ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നും ഇവരുടെ ശിഖത്തിലും പിന്നിട്ട് കൊടുക്കാറും ആരംഭിച്ചപ്പോൾ തങ്ങ തുടെ പോണ്ടിന്മാരും അന്നധാരകളിലും ഏങ്കാണും ഇവിടെ വാട്ടംവച്ചു് എവിടെയോ പൊഴുളിത്തു. യുവാവു്:—അമേ! നിങ്ങൾ മുമാ മനസ്സിനേ കേൾക്കി പുണ്യക്കോഡി; ഉല്ലാസമായിരിക്കുക; ഇന്നീവിടെ എന്നു നെഞ്ചെങ്കിലും കഴിച്ചുകൂട്ടുകയുണ്ടോ. പ്രഭാതമായാലു നെന്ന ഏന്നും നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ വെന്നത്തിൽ കൊണ്ടിച്ചെന്നാക്കാം.”

സ്രീ:—“ശശലേഗ്രപരൻ അവിടുത്തെ അന്നത്രമുകുട്ടു്!”
പാതിരാത്രി ആയപ്പോഴേയ്ക്കു കൊടുക്കാറും ശമിച്ചു. അപ്പോൾ ആ യുവാവു് “അമേ നിങ്ങൾ കരച്ചുനേര തേരക്കു തന്നിയെ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നും. ഒട്ടം പേടി കുണ്ഠി. ഞാൻ അട്ടത്തെ മുഖത്തിൽപോരി ഒരു വിളക്കു കൊണ്ടിവരാൻ നോക്കുടെ” എന്ന പറഞ്ഞു.

“പ്രഭോ! അതിനുവേണ്ടി അദ്ദീനനു അതു അക്ക ലെ പോകണമെന്നില്ല. ഇന്ത ക്ഷേത്രത്തിലെ കഴക ക്ഷാരൻ ഇവിടെ അട്ടത്താണു പാക്കിന്നതു്. ഇപ്പോൾ

നിലാവു നല്പുവണ്ണം തെളിക്കുള്ളിൽ തുകാണ്ട് അവൻ കടിൽ കണ്ടപാടിക്കുന്നതിന് അവിദേശം അരു പ്രധാസമാണുകയില്ല. ഈ നിർജ്ജനസ്ഥലത്തു് അവൻ തനിച്ചു താമസിക്കുന്നതിനാൽ തീ കത്തിക്കാനുള്ള സാധനങ്ങൾ എപ്പോഴും അവൻറെ കരുതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും; എന്ന് ആ സ്ഥീ യുഖാവിദേശനാട് പറഞ്ഞു.

യുഖാവു് വെളിയിൽ ഇരുണ്ടി. നിലാവെള്ളിലും തതിനെന്നു സഹായത്താൽ കഴകക്കാരൻറെ ഭവനം കണ്ടപിടിച്ചു് അതിനോടു വാതുകയെല്ലാം അവനെവിളിച്ചു നാത്തി. അവൻ പേടിച്ചു് വാതിൽ തുകാതെ, അവനു ആരു ആരാണുന്നറയുന്നതിനായി കതകിന്നു മുടയിൽകൂടി ഉള്ളിഞ്ഞുനോക്കി. തന്റെ നേരുത്തിൽ ഒരു കവർപ്പക്കാരൻറെ ലക്ഷ്യംക്കും നേരം ആ വന്ന ആളുകയിൽ കാണായു് കയാലും, അരയാർഡും കരുതിൽ എടുത്ത നീട്ടിയിരിക്കുന്ന സപർബ്ലോനാണയത്തിനുള്ള കൊതി അക്കാൻ തന്മൈ ശക്തമായില്ലാതിരുന്നതുകാണ്ടം, അവൻ കുറേനേരം സംശയിച്ചുവരുകയില്ലോ ദൃഢവിൽവാതിൽ തുറന്ന ഒരു വിളക്കു് കൊള്ളത്തിക്കൊണ്ടതു. വെളിച്ചുപംക്കാണ്ടുവന്ന നോക്കിയപ്പോൾ ദേവാലയത്താലെ പ്രതിജ്ഞ വെള്ളക്കു കൂടിക്കല്ലുകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു ഒരു ശാഖപ്രതിമ ആണുന്ന നമ്മുടെ യുഖാവിനു മനസ്സിലായി. ആ വിഗ്രഹ തതിനെന്നു പുന്നാലുണ്ടിട്ടു് രണ്ട് സ്ഥീകരി നിന്നിരുന്ന അവരിൽ ചെറുപ്പുക്കാരിയായവർ വെളിച്ചുപംക്കണ്ണ ഉടൻ താഴെ മുരുന്നു് ഒരു ദൃഢപടംകൊണ്ടു ദിവംരുടി നാലുവയായിരുന്നു. എന്നാൽ അവളുടെ കണക്കുകളിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന വജ്രവചിത്രങ്ങളായ വളകളും, കസറകൊണ്ടു് മനോഹരമായി തുന്നി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടുട്ടുള്ള ചുള്ളിലതാജികളുംകൂടിയതും ശരീരത്തിൽ ചതുരതയോടു കൂടി അണിന്നിരതിരിക്കുന്ന രണ്ടം പതിച്ചിട്ടുള്ള ആളുണ്ടാവീസ

ஷ்ணபதி என புகாரை வெறுமீட்டில் பலிவங்கிகளைச் சொல்ல வேண்டும் என்று அதை விலங்கில் வருவது, அது யுவதி ஒரு உற்குப்புக்குட்டங்வெஜாதயாளையோன்று ஸ்ரீஸ்தி கரிது. தமதில் நோக்கினையால் தாள்தற்றதெல்லை ரளைமதை ஸ்ரீயுதென வருபாலகூரப்பூதியைகின் அவர்கள் அது யுவதியுடெ பரிசொர்க்கியும், ஏனால் ஸாயாளன் தாஸிக்கலேக்கால் உத்திரத்திலுத்துவதும் அன்னை யுவாவு திருப்புவகீ. அவதீரெ பூாயம் முழுத்து அவையும் வயஸ்ஸு ஸமிபிதுவினை. தால் மூவு ஸம் ஸாலிதுக்காளதியை ஹாபூயங்குடிகை வயுவினா டானையும் அயார்க்கு ஸபாாவிக்கமாயிதோனி. ரஷ்ட ஸ்ரீக்குதேயும் வருபாயாளை வெங்காலிஸ்ரீக்குதெ ரீதி அவைஸரிதுபூன்று மீருபாமாகிவந்தகைதூ அன்றை அவர்களு அது வாய்யத்தில் அவைஸரிதுபீரிக்கைதென்று அயார்க்கு ஸ்ரீக்குதேயும் மனஸ்லாயி; அயார்களு அதுமேற்கூடுது.

விதுச்சு அதிள்ள ஸமாநத்து வதுதினங்கூஷம் அது யுவாவும் அது ஸ்ரீஶ்வரங்கம்க்கு அலோழுவமாயினின் அங்கூரம் தீவ்ரபுகாரை அயாதீரெ கேமம் அதுபகலப் பதிதுத்தால் பூாயம் ஹாபத்திஅவையு வயஸ்ஸில் அங்கும் கடன்களிக்கைமன்று அவக்கு தோனி. அது யுவா விள்ள ஶரிரதெற்கலூம் மரொாய கேமத்திடாயின் கொக்கில் அது ஒரு வெறுப்புமாயிடு தோனமாயினை. ஏனால் அயாதீரெ விஸ்தாரமேரிக் காரிடவும் அங்கூராந்து நல்ல யோஜிப்பும் பரிபூந்தீ தாந்தூவும் உத்து அலங்காதீம் நிமித்தம் அயாதீரெ கிழுரா அயார்க்கு ஒரு பூதெருக ஸெஞ்சன்துமாயிரிக்கையான செழுது. வர்ஷகாலத்தில் பொடிதுவதை துள விஶேஷங்குதெ குடன்னிலக்கலோடு அமவா வஸ்து

കാലത്ത് തളിർക്കുന്ന വില മുക്കുവതാൻകിഴ്ച തളിക്കുന്നോടോ ഉപമക്കാവുന്ന ആ തങ്ങൾന്ന് അംഗസൗക്രമായ്ക്കും രജപുത്രരംഗം സാധാരണ യ ക്കാരളി രക്ഷാകരണം മതലായ ഭ്രഹ്മാശൈലായ വിശ ഷവിയി പ്രകാശിച്ചു. അരക്കെട്ടിൽ തൊട്ടത്തിയിട്ടും അധികാരി വാദം അതിന്റെ ഉറയോടുകൂടി പാർഡ ഭാഗത്തു് തുങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നു. അയാളിടെ നീണ്ട കയ്യി ഒരു ദീർഘമായ കാരം പരിഗോളിക്കുന്നു. തലയിൽ വാ ക്കുന്ന വഞ്ചക്കുടങ്ങുന്നതുകൂടി ഒരു തലപ്പാവും കാതി ഇട്ടിട്ടുള്ള മുക്കാഫലാലംസ്തമായ കടക്കുന്നം വിലയേറി നനം പതാച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മാലയും അയാളിടെ വേഷാം കാരത്തെ പരിപൂർത്തിയാക്കി ഇരു ദർശനംമൂലം അന്നേ സ്ഥം പരിചയമായാൽ കൊള്ളാമെന്ന പ്രഖ്യായ ഒരു സൂക്ഷ്മ രണ്ട് ഭാഗക്കാരുടെയും ഉള്ളിൽ ജന്മിച്ച എന്നായ “നേരേ കേരിപ്പരയുക” എന്നുള്ള അപമന്ത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു രണ്ടുക്കാർക്കും ബെയ്തുംഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്

രണ്ടാം അഭ്യാസം

പരിചയം

നമ്മുടെ യുവാവു് തന്നെത്താൻ തന്റെ കെട കുത്തെ ആല്ലെന്ന വെളിയിൽ പ്രകടപ്പെട്ടു. ഒപ്പായംകൂടിയ സ്കീയെ അഭിസംഭവ്യമാണ് ചെയ്തു് അയാൾ പരിശീലനം അമേ൰ു! ഒരു മാനൃപ്പുത്തും അന്തർഗ്രഹത്തെ അലക്കരിക്കുന്നവരാണു നീങ്ങൾ എന്നൊന്നും ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടോ നീങ്ങളിടെ പേരം കുലവും മറ്റും ചോദിക്കുന്നതിനു് എന്നുക്കു വളരെ മടങ്ങുണ്ട്

എന്നാൽ തന്റെതാൻ പരിചയപ്പെട്ടതിൽ എന്നി
ക്കുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളോന്നും നിങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കു
യില്ലെങ്കിലും. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ആരാഞ്ഞന
സേപ്പിക്കുന്നതിൽ തൊൻ ഒരു മര്യാദകേട്ട പ്രവർത്തിക്കു
യായിരിക്കുമെല്ലാം.”

“പ്രഭോ! അതു പാടില്ല; തങ്ങൾ ആരാഞ്ഞനും
ആലുമായി സ്ഥീകരിച്ചതുവരുമെങ്കിൽ പതിവുണ്ടോ?”

“ഒണ്ണാളുകൾ തമ്മിൽ അഞ്ചോന്നും പരിചയപ്പെട്ട
ചന്ന കാരുത്തിൽ ഇതിന്തു വാലു കല്പിക്കാമോ?”

“പിന്നെ—തൊൻ അവിട്ടുതേതാടു ഫോറിക്കയാണും
തെ സ്ഥീ—തന്റെ ജാതിനാമത്തെ തന്റെ പേരിനാടു
കൂടി ചേർക്കുവാൻ അനുവദക്കുപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു—
എങ്ങനെയാണു തന്റെ വിവരങ്ങളെ മനസ്സിലെത്തേനാടു
പറയുന്നതും. തന്റെ ചാരിത്ര്യം മൊഹ്യലോകതേതാടു
യാതൊഴി സംഖ്യയും കൂടാതെ അന്തർഗ്ഗതങ്ങളും തുല്യം പാ-
ക്കുന്നതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന അവർം എങ്ങനെ
താൻ ഇന്നാരാഞ്ഞനും വെള്ളിപ്പെട്ടതും? | തന്റെ ഭർത്താ
വാൻ നാമത്തെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിന്റെനും ഇംഗ്ലീഷ്
തന്നെ സ്ഥീയേ വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. | അദ്ദേഹത്തിന്റെ
ഈ ആജ്ഞയെ താൻ ഇന്നാരാഞ്ഞനും അറിയിക്കുന്നതി
നീളും അധികാരം അവളും തന്നെനും എടുത്തുള്ള യുന്നാ
ല്ലോടും?”

നമ്മുടെ യുവാവും ഇതിനു യാതൊഴിത്തുരവും പറ
ഞ്ഞില്ല. അതും അയാളുടെ വകുറും സമർത്ഥയായ ആ
സ്ഥീയുടെ വാക്ക് പാടവംകൊണ്ട് ബന്ധിക്കപ്പെട്ടുകയാലും
ഞ്ഞനും വിചാരിച്ചപോകുന്നതും. വാസ്തവത്തിൽ അയാൾ
ആ സമയം വേരെ ഒരു പ്രവൃത്തിയിൽ വ്യാപുതനായി
ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് സമയം ആ യുവതിയായ
വനിതാരത്നം തന്റെ മുഖാവരണത്തെ അബ്ദം ചെന്ന

മാറ്റി തന്റെ കുടുകാരിയുടെ പീറകിൽ മരണതു നിന്നു കൊണ്ട് അധാരേ സുക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നശായീസന്ന സംഭാഷണത്തിന്റെ ഇടയിൽ നമ്മുടെ വഴിപോക്കാൻ പ്രശ്നങ്ങൾ യളിച്ചുവായാണെങ്കാട്ട് ചെപ്പുകയും തത്ക്ഷണം അവ ആ സുരക്ഷയുടെ മുഖപത്രത്തിൽ പ്രഖ്യാതി തന്നെ പോകയും ചെയ്തു. ഇപ്പുകാരമുള്ള ഒരു സെഞ്ചറ്ററുവർഷ അന്വേഷിക്കാൻ ഇനി ഏറിക്കലും തനിക്കു ഭാഗ്യമില്ലാതെ യില്ലെന്നും അംഗാർക്ക് അഫ്ഫോറ്റി തോന്തി. ആ യുവ വിന്റെ പ്രശ്നപാതയുടെ അവളുടെ കടക്കുവിക്കുവാൻ അദ്ദോട് സമേഷിച്ചപ്പോൾ അവർ ലഭ്യക്കാണ് മുഖം കനിച്ചു. അഫ്ഫോറ്റേക്ക്, തന്റെ വാക്കുകൾഡിയാതോഴത്തിനും ട്രാക്കായുടുകയാൽ ആ പരിച്ചാരി പാനമാൻ മുഖത്തിലുണ്ടുനോക്കുകയും അയഞ്ഞുടെ കുള്ളു എവിടെയുണ്ടോ സഖ്യരിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ സുഥവിച്ചായ സവിയും ആ യുവാവിശേഷസക്തിയോടുകൂടി കടക്കുക്കുന്നബോനാംതെന്നും അവർ അവളുടെ ചെവാനിയിൽ ഇങ്ങനെ മന്ത്രിച്ചു.

“ഈതെന്നുണ്ട്? ശീവസന്നിധിയിൽ ചെയ്ത വിവരം മാറ്റാവിക്കായാണോ?”

തന്റെ കുടുകാരിയുടെ ഇംഗ്ലീഷുകേട്ട് ആ സുമാരം രീതായ യുവതി “നിന്റെ തല” എന്ന പത്രം പുറത്തുകൊണ്ട് അവളുടെ ചുരുളു് നേര നീളു കാരുത്തിന്റെ നില കണ്ട് ആ സമത്തുകയായ പരിച്ചിക ഇങ്ങനെ വിച്ചാരിച്ചു: “ഈം യുവാവിന്റെ സെറ്റാരുവിലാസം എൻ്റെ സ്പാമിനിയുടെ എല്ലാത്തതു ആത്മാ സിച്ചു തുടങ്ങി എന്ന തോന്തനും അവർക്ക് അംഗാളിയും അംഗരാഗാ ഉണ്ടാകുന്നപക്ഷം വലിയ ഭോഷ്യങ്ങളുണ്ടും ഉണ്ടായില്ലെന്നും അവളുടെ മനസ്സുമാധ്യാനം നശിച്ച പോകമല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഇതു വർണ്ണിക്കാൻ സമ-

തിച്ചുകട, എന്നാൽ അതു എങ്കിലെന്നാണ്? തൊൻ
സുത്രത്തിൽ അയാളെ ഇവിടെനിന്ന് അകറരാൻ നോ
ക്കെട്ട്.”

ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് സ്കീകൾക്കി സ്പാഷ്യ
വികമായാളി സാമർപ്പിതാടക്കട്ടി അവർ പറഞ്ഞു:
“സ്വാമി! സ്കീകളുടെ ചാരിത്രം കാരാത്ര പറന്നപോക
തത്കവല്ലം അതു മുടിവാൻ. ഇന്നത്തെ കൊട്ടക്കാ
ററിൻറെ അതിക്രമമോ നോ പുരയാനില്ലല്ലോ. അതു
കൊണ്ട് ഇപ്പോൾ കാരാ അടങ്കിയിരിക്കുന്നതിനാൽ
ഗ്രഹത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്നതിനു തുക്കപംഖി” അന്നവാദം
തമണം.”

“ഈ അസമയത്തു തനിച്ചു വെന്നതിലേയ്ക്കുപോ
കണമെന്ന നിർബന്ധമാണെങ്കിൽ തൊൻ കുടിനിങ്ങൾക്കു
സഹായമായി പോരാം. നിലാവു തെളിഞ്ഞു ഉടൻതന്നെ
ക്കാൻ എൻറെ ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥലത്തെയ്ക്കു എറപ്പേട്ടമായി
ജനം, എന്നാൽ സുരഖിയായ നിങ്ങളുടെ തോഴിയെ ഒരു
ഒക്സക്കനില്ലാതെ വിട്ടാവച്ചു് പോകുന്നതു് അനുചരിതവും
ശാന്തിവഹിവും ആണെന്നു വിചാരിച്ചു് അതിനു മനസ്സു
വരായും കയ്യാൻ മാത്രം തൊൻ ഇതുവരെ ഇവിടെ താമ
സിച്ചുതാണോ്.”

“സ്വാമി, അവിട്ടും ഇപ്പോൾതന്നെ തുക്കപ്പേഡ്ക്കു
വളരെ കാരണ്ണം കാണാച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവി
ടുനോ് ഒരു വേദ്യ തുക്കപ്പേഡ്ക്കു തുതയു് നകളാണെന്നു ശക്കി
ച്ചുക്കാണ എന്ന ഭയപ്പെട്ടുണ്ടോ് തൊൻ എൻറെ എഡം
ചുഡാവൻ തുറന്ന പറവാൻ മടക്കുന്നതു്. എന്നാൽ സ്കീ
ക്കുങ്കളുടെ നിർഭാഗ്രാവധിയെക്കരിച്ചു് തൊൻ എന്നു
പറയുടെ? പ്രത്തുരൂപാ തുക്കപ്പേഡ്ക്കു ജീവിതവുത്തിക്കൂട്ടു
ച്ചു് പുതഞ്ഞാർ സസംശയമനാരാണോ്. അവിടുന്ന
തുക്കപ്പേഡാട്ടാങ്കമിച്ചു് പോകുന്നപക്ഷം അതു് തുക്കപംഖി

സന്ദേശകരംതന്നെയാണ്; എന്നാൽ ഈ തങ്ങൾ യുടെ പിതാവായ എൻ്റെ സ്വാമി ആരുടെ രക്ഷാ പാണ് നിങ്ങൾ ഈ അസ്ഥാനത്തു വന്നതു എന്ന് ചോദിക്കുന്നതുകൊണ്ടിൽ ഞാൻ എന്തുതുറം പറയും?"

യുവാവു കരണ്ണത്താനു ചിന്താമനംനുണ്ടായിരുന്നു മലബാറിലെ ഒരു ഉത്തരം പറത്തു: "എന്തിനു മടക്കുന്നു? ഇങ്ങൻ തന്നെ പറയുക. മഹാരാജാ മാനസിംഹൻ്റെ പുത്രാജഗത്സിംഹൻ്റെ രക്ഷയിൽ" എന്ന്.

ങ്ങ പ്രചബ്ദിയമായ ദേഹഗർജ്ജനം പെട്ടെന്ന് അവിടെ ഉണ്ടായി എക്കിൽപ്പോലും ആ സ്ത്രീകൾ ഇവ ലഭ്യക്കം തെള്ളുമായിരുന്നില്ല. ക്ഷണം രണ്ടുപോൾ എൻ്റെ ദാനിയിൽനിന്നും. യുവതി ശിവലിംഗത്തിൻ്റെ പരിപാലനം വലിഞ്ഞു. ആ വാചാലയായ സ്ത്രീ പറന്നുകൂടി ക്ഷണ തന്റെ വസ്ത്രാരുദ്ധരും കഴുത്തിനു ചുററി തുരുപ്പി പിടിച്ചുംകൊണ്ട് ആരുവോട്ടക്കുടി പറത്തു: "ഒരു നായ രാജക്കമാരാം തെങ്ങവിക്കു മാപ്പുത്തരണം; തെങ്ങ് അറിയാതെ ചെയ്യു പല തെറുക്കുക്കേണ്ടം അവാട്ടു ക്ഷമിക്കണം."

രാജക്കമാരൻ പിരിച്ചുംകൊണ്ട് പറത്തു. "നീ കൂടുന്ന തെറുക്കൾ ക്ഷമിക്കാവുന്നതില്ലയിക്കം മുത്തര ഇംഗ്ലാൻഡ്. എന്നാൽ നിങ്ങളുംരാണിന്നറിയിക്കുന്ന പക്ഷ അഭതാക്കേ ഞാൻ ക്ഷമിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ കുംനമായി ശക്ഷിക്കാതീരിക്കണ്ടു നിവൃത്തിയില്ല."

ഈ മാതിരി വാക്കുകൾ ഒരു സമർത്ഥയായ സ്ത്രീയിരയാക്കിന്നതു നിശ്ചയമാണെല്ലാ. "സ്വാമീ, അ ഭരത ശക്ഷയെന്നതാണെന്നു കല്പിക്കുന്നും. അതുകൂടി ക്ഷണത്തിനു തെങ്ങവിക്കു പൂർണ്ണംസമ്മതം തന്നെയാണോ തു?"

ജഗത്സിരമൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. “അതു ഇങ്ങനോ; എന്ന് നിങ്ങൾക്കും യാതൊരു ആവശ്യത്തും സംഭവിക്കാതെ മുച്ചത്തിൽ കൊണ്ടുവെന്നോ ആക്കിം.”

അതു പരിചൊരിക്ക വല്ലൂതു ധമ്മസക്കടതിലായി. പിലു പ്രശ്നകു കാരണങ്ങളാൽ തന്റെ ദോഷി ഇന്നും ശാശ്വന്നോ ഡയൽഹി പദ്ധതിയിൽ ഒരുപ്പോരാനും നായ രാജക്കമാരനെ അററിയിക്കാൻ അവർക്കു പാടി ശ്വായിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അവരുടെകാരായിരുത്തു പോവുക മുന്നുള്ള കമ്മിറ്റിയു പിന്നെ പരിയാനില്ലല്ലോ. ഇതു വിശ്വാസമാവാശ്വാസയിൽ നിന്നൊഴിയുന്നതിനോ യാതൊരു വഴിയും കാണാതെ അവർ തലകനില്ലനീനു.

അപ്പോൾ അതു അവലുത്തിയുന്നോ അധികം ശാകലൈ അല്ലോതെ അനുവദിക്കുന്ന കാലടി കുറിക്കുന്ന കേരിക്കാറായി. രാജക്കമാരൻ വേഗം വെള്ളിയി പരിക്കൊണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാജപാതയിൽക്കൂട്ടി കടന്നപോകുന്നതായി. കണ്ണടി. അവരുടെ ഉട്ടപ്പുകൾ സൂക്ഷിച്ചു പ്പോൾ അവർ തന്റെ സ്വന്താജാരം രജപുത്രരാജാരാജും നീനോന്നോ അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. യുദ്ധസംഖ്യയും ഏകാദശാവസംഖ്യവും വിഷയം സംബന്ധിച്ചു പോയി നിന്നു. എന്നു സാഡി ഭടകരാട്ടകൂടി അദ്ദേഹം അവിടെ നിന്നു തിരിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. അംശുമാതിരിഞ്ഞെങ്കുപ്പാർക്കി നാന്നരു ഭടകരാജു പിന്നിൽ വിട്ടുവച്ചു് അദ്ദേഹം നാന്നിച്ചു മുണ്ടു യാതുവെച്ചു. കൂദരു ചെന്നപ്പോൾ പഴിത്തെരാറി മരും മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂട്ടി ഗമിച്ചതിനാൽ സന്ധ്യാക്രാന്തിയും കാരറിന്നുരും ആകുമണം തന്നിച്ചു് മുംകേണ്ടിവന്നു. ഇപ്പോൾ തന്റെ ഭടകരാജു കണ്ണടിനു അവർ തന്നെ അറിഞ്ഞതാ ഏന്നു മനസ്സിലാ-

ക്കാനായി ചങ്കവഞ്ചിക്കു വീഴ്യം ഉണ്ടാക്കു എന്ന്
അദ്ദേഹം വിളിച്ചപറത്തു. ഈ വിളിക്കേട്ട് അവ
രിൽ ഒരാൾ ശ്രദ്ധേയത്തിന്റെ അട്ടക്കൽ വന്ന.
അയാൾ അട്ടക്കത്തിലേപ്പാർ അദ്ദേഹം പറത്തു.
“യാസിംഹാ! കൊട്ടക്കാറിന്റെ ഉപദേവക്കാലി
താൻ ഇവിടെ താമസിക്കാണോ ചെയ്യുതു്.”

യർ:—“തൈദാരി തിരമന്നും പല സ്ഥലത്തും
അനേപ്പശിച്ചു. ഒട്ടകം അവിട്ടതെ കതിരയുടെ
കാൽച്ചിവട്ട പിന്തുടർന്ന് ഇവിടെ വന്നാചേന്ന്
താഴു്. അതു് അതാ ആ ആലിന്റെ ചുവട്ടിൽ
നിന്നിരുന്നു.”

രാ:—കതിരയെയുംകൊണ്ടു താൻ ഇവിടെ നിൽക്കണം,
അതിനിടയ്ക്കു് അട്ടതാ ഗ്രാമത്തിൽ പോയി ഒരു
പലുകൾ പോണ്ടുണ്ടായെന്നും കൊണ്ടവയ്ക്കുന്നതിനു്
രണ്ടാഴ്ക്കളേ അയക്കണം മറ്റൊരു ഭക്താർ മുഖേ
പോണ്ണുംജീടു.

ധാസിംഹൻ ഈ കല്പനക്കേടു എന്ന തെട്ടി. ഒരു
സാൽ തന്റെ ‘സപാമിയുടെ ഈ ആജായ്ക്കുംജീ
മേൽത്തുവെന്നു’ അനേപ്പശിക്കുന്നതു അനവശ്രമാണുന്ന
കയതി ‘സപാമി അവിട്ടതെ കല്പനപോലെ എല്ലാം
ചട്ടാചെയ്യാം’ എന്ന ഒരുത്തു് അയാൾ ഭക്താരുടെ അട്ട
കലേക്കു പോയി അവരെ വിവരം ഗ്രഹിപ്പിച്ചു.

അദ്ദേഹം അവവരിൽ ഒരവൻ “ഇന്നോന്തുണം”
ഈ അസാധാരണ കല്പന!” എന്ന് ആശ്വാസ്ത്രത്തോടു
കൂടി തന്റെ കുട്ടകാരന്നേടു ചോദിച്ചു്. ‘എന്തുകേണ്ട
പാടില്ല? രജപത്രമായുടെ നേതാവായ മഹാരാജു
വിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ അഞ്ചുറിലധികം രാജത്തിലും
കൂടുതലും കമ്പനിക്കുന്നേണ്ടു എന്ന് അപരന്തു ഉത്തരം
പറയുകയും ചെയ്തു.

രാജകുർബൻ പുരംതയ്ക്കപ്പോയ അവസരത്തിൽ
ആ യുവതി തന്റെ കുട്ടകാരിയോട് ചോദിച്ച.
“വിമലേ! തൊന്നാരാശിനം രാജക്കമാരനോട് പറയുന്ന
തിന്ന് നിന്നുക്കുന്നാണിതു വെമ്മനസ്യം?”

“നിന്റെ അഫക്ക് എന്നുക്കാരിപ്പെട്ടതുമെന്നുള്ള
ഡ്രോ കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പേ! ഇതെന്നാണു രണ്ടാമതും
തേ ശബ്ദം.”

“രാജക്കമാരനെ അനേപഷ്ടിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ
മറ്റു ചാലു ഭക്താർ വന്നതായിരിക്കും. അദ്ദേഹം ന
ദ്രോട്ടകുടിയതുപ്പോരിം നീ എന്തിനാണു പോകിക്കുന്നതു്?”

പല്ലക്കണ്ണാബന്ധവരാൻപോയ അശ്വദേശൻ വന്ന
ചേതനാതിന്നുമ്പുതന്നു കൊടുക്കാറു വന്ന അവസര
ത്തിൽ അട്ടത്തുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽപ്പോഡായി രക്ഷ പ്രാപി
ച്ചിരുന്ന നമ്മുടെ ശ്രീകൃഷ്ണ അഥവായിരിക്കിൾ തിരികെ
എത്തി. അവർ വരുന്നതു കണ്ണ ഉടൻ ജഗദ്സിംഹൻ
അക്രതുവെന്നു് ആയുധപാണികളായ അന്നചരനാ
ദോഷക്രിയ അതു് അവരുടെ അത്തകളാണോ
ചുന്ന പുരത്തുവന്നു നോക്കിയാൽ കൊള്ളിച്ചേരുന്നു് വിമ
ലദയാട്ട പറഞ്ഞു. അവർ ആ വാതലിൽകൂടി പുറ
തേരയ്ക്കുന്നു യൈപ്പോരി അവർ തങ്ങളിടെ അള്ളക്കിൾ
അഞ്ചാന്നകാട്ട് വാവരം രാജക്കമാരനെ അറിയിച്ചു്.
“എന്നാൽ താന്നിനി ഇവിടെ താമസിച്ചുകൂടാ. ഒരു
വേള അതിൽനിന്നു വല്ല ദോഷവും ഉണ്ടായേക്കാം.
ഈപ്പോഴിന്തെയും സ്വന്തമായും നിങ്ങൾ ആവാക്കുന്നും
കുടംതെ ഗ്രഹത്തിൽ വെന്നുവെച്ചുന്നതിനു് ശേഖലപ്പെ
രൻ കടക്കുകയുണ്ട്. നമ്മുടെ തുണ്ടം സമാഗ്രതത്തെക്കാറിച്ചു
യാതൊന്നും വെള്ളിക്കു പറയുതെന്നമാത്രമേ ഏന്നിക്കു
അപേക്ഷയുണ്ട്. എന്നാൽ;—ഒരു പ്രാർത്ഥനകൂടി—

നിങ്ങൾ എന്ന മറന്നുകളുംയുംതേ! എൻ്റെ ഓർമ്മക്കായി ഇതു നിങ്ങളുടെ കരുപ്പിലിരിക്കുന്നു. എനിക്കേ നിങ്ങളേ സുരിക്കണ്ടിനോ? നിങ്ങളുടെ സ്ഥാവിയുടെ പുത്രി അതരാണിനെന്നനികഴിഞ്ഞു. അറിയാൻ കഴിത്തെല്ലുകൂലും നിങ്ങളുടെ സുരക്ഷ എൻ്റെ എദ്ദെഹത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു കഴിത്തിരിക്കിനു. എന്ന പരാത്യൈക്കേണ്ട കോമളഗർഭനായ രാജകുമാരൻ ജാജപ്രസ്തുതമായ തന്റെ കണ്ണാട്ടേ സംഭവതു കഴിത്തി വിമലയുടെ ശിരസ്സിൽവച്ചു. അവധി അതു തന്റെ ധമ്മിലൂത്തിൽ ചുററിക്കുട്ടിക്കുണ്ടോ. എറബു വിന്നയങ്ങരതാടക്കുടി രാജകുമാരനെ വന്നങ്ങളീ “ഗ്രേജുനായ കമാരാ! അവിടുന്നു” എറബും താല്പര്യ തേരാടക്കുടി അതുവാക്കിക്കൊ കാഞ്ഞും തീരുമനസ്സിലെ അട്ടാക്കരി ഉണ്ടാക്കിവരുതയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് എന്ന കററപ്പുട്ടതയുംതേ! എൻ്റെ മെണ്ണന്തതിനു മതിയായ കാണ്ണം ഉണ്ടാണ് വിശ്രദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇക്കാഞ്ഞും ധരിക്കുന്നതിൽ അവിട്ടുകഴിഞ്ഞു. അതു അസംശയരണ മായ കുക്കുളകും ഉള്ളപ്പക്ഷം ഇന്നു തുടങ്ങി പതിനും ലും ഒമ്പിസും അവിട്ടെത്തു എവിടെവച്ചു കാണ്ണാൻ എനിക്കേ സാധിക്കുമെന്നു് എന്ന അറിയിക്കുക.”

ജഗത്സിംഹൻ കരേന്നും അരുളാവിച്ചുതിനശശാഖം “അബോ? ഇന്ത ദിവാലയത്തിൽതന്നെ അനും” എന്ന ഇവാടെ കാണ്ണാത്തപക്ഷം നൃക്കിതമായിൽ പിന്നെ രീക്കലും കാണ്ണാൻ കഴിക്കയില്ലതന്നെ”

“അവിട്ടുകും” ഇംഗ്രേസ്റ്റരാനുഗ്രഹമുണ്ടാക്കുന്നു എന്ന പരാത്യൈക്കേണ്ടു് വിന്മല അദ്ദേഹത്തെ താണ്ടാവണ്ണങ്ങൾ. പ്രോജപ്രസ്താവ എദ്ദെഹവികാരത്താൽ ഉള്ളപിച്ചിരിക്കുന്ന നേരുക്കാരിക്കേണ്ടു് ആ ഫോഫനാംഗയിയായ യുവതിയെ നേരുക്കുടി നോക്കിയുംവച്ചു ജഗത്സിംഹൻ തന്റെ കത്തിര പ്രാത്ര ചാടക്കയെറി വേഗം അപ്പുത്രക്ക്കുന്നയി.

മുന്നും അല്പായം

മുകിലരം പട്ടാണികളും

ഒഴുവേൾപ്പര ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്ന്' അംഗ്രോഫസ് നായി പറവെള്ളുച്ചൊയ ജഗത്സിംഹരാജക്കമാരനെ അംഗ ഗമിച്ചു, അവിടെവച്ചു പരിചയമായ .അതു മണ്ണാധര യായ തങ്ങിനീമാണിക്കുത്തിൻറെ വർത്തമാനങ്ങൾെ വിസ്തൃതിച്ചു, ഇപ്പോൾ എൻ്റെ വായനക്കാരുടെ ഏതെങ്കിൽ അംകരിച്ചിരക്കാവുന്ന കൈത്തുകരത്തെ ചൂരിപ്പിക്കുന്നതിനും തൊക്കു തങ്കക്കാലം ഇവിടെ ആരംഭിക്കുന്നതു്. ജഗത്സിംഹൻ്റെ ഒരു രജപ്പത്രനായിരുന്നു. ബുക്കാളിത്തിൽ എൻ്റീ നാശം വന്നതെന്നും വിജനവും അനാനുയുദ്ധമായ മാർത്തിനിൽ തന്നിയേ ധാരാചെയ്യുവാനുള്ള കാരണമെന്നെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ബുക്കാളിത്തെ അനാശേഷ രാജ്യ രണ്ടാവധിക്കു കുറേതുണ്ട് വിസ്തൃതിക്കാനുണ്ട്' ഇവിടെ എൻ്റെ ശ്രൂം. അതുകൊണ്ടു കേവലം രാജ്യചരിത്ര മായ ഇംഗ്ലീഷ് അല്പായം, അതു' അസ്ഥാനമെന്ന തോന്തരം വായനക്കാർ വിട്ടുകളായെടു. എന്നാൽ കുമയ്യേരു മായി ധാതോനുമാല്ലെന്നു' അവർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട താണു്.

കേതിയാർക്കിൽജി ബുക്കാളിത്തെ പ്രാടിപ്രക്കരിയ ശേഷം പല ശതവർഷങ്ങൾക്കും പട്ടാണികൾ ആ രാജ്യത്തെ ധാതാരു പ്രതിപക്ഷങ്ങളും കുടാതെ നിർബാധ്യമായി ഭരിച്ചുവന്നു. കൊല്ലവർഷം 701-ാമാണ്ടു ദേവബവർ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ രജാവു' അനു ഡാക്കിച്ചി ചെന്തിയായിരുന്ന ഇമ്പ്രൂഫിസ് ലോറിയേ പരാജിതനാക്കി സിംഗാസനാരോധിനും ചെയ്തു. എന്നാൽ അനു ബുക്കാളം

അംഗേഹത്തിൻറെ അധികാരത്തിൽ അന്തർവിച്ചി
നില്ല.

മുഹമ്മദ് രാജവംശത്തിന് ഷൂർണ്ണചന്ദ്രനായിരുന്ന
അക്ക്‌ബർ ചക്രവർത്തിയുടെ രാജ്യഭരണകാലംവരെ ബൈക്ക
ഴിം സ്പതാഗ്രഹാരാധ പട്ടാൺ രാജാക്കമാരുടെ കൈവശ
തതിൽത്തന്നെ ഇരുന്നു. ഡിരിസം, എന്നാൽ അവിവേക
യുമാധ ദാവുദ്‌വാൻ അധ്യാളിട്ടെ ഗ്രഹപ്പീശകാലത്തു് റോ
ക്കിൽ ആ സുപ്പുസിംഹൻറെ ഖോണ്ടായിൽ തന്നെന്ന
തർജ്ജനിയെ നേരു പ്രദേശരിച്ചിച്ചേരുക്കാക്കി. അധ്യാളിട്ടെ
അവിവേകത്തിൻറെ ഘലമാധ ചക്രവർത്തിയുടെ നേന്നാ
നായകനായ മനയിംവാനാൽ അധ്യാർ തോല്പീക്കപ്പെട്ടു
കയും ബൈക്കാളം അധ്യാർക്കു നഷ്ടമാക്കുകയും ചെയ്തു. 751-ാ
മാണ്ഡ്' ദാവുദ്' തന്നെ അന്നചരമാരോടുകൂടി റീസാ
രാജ്യത്തെയ്യു് ഓടിപ്പോകയാൽ ആ രാജ്യം അന്നമുതൽ
മുഹമ്മദ്‌ചക്രവർത്തിയുടെ കൈവശത്തിലായി. പട്ടാൺ
കരംകു് റീസാരാജ്യത്തിൽ കുമാൻപ്രാബെല്യം സിഖിച്ചു്.
അപ്പോൾ മുകിലമാർ അവരെ അവിടെ നിന്നും നിഃഖ
കാസനു ചെയ്യുന്നതിനു തല്പരമാരാധ തീന്ന്. നാലു വ
ഷ്ട്വം കുടാക്കി ഞ്ഞതപ്പോൾ ബൈക്കാളുടെയിൽ ചക്രവർത്തി
യുടെ പ്രതിച്ഛതപ്പനായ വാൻ ജമാൻവാൻ അവിഭേദം
പട്ടാൺകുളേ തോല്പീച്ചു് റീസാരാജ്യവും മുകിലസിം
ഹാസനത്തിനു് അധ്യാനപ്പെട്ടതാണി. മുരു താമസിയാ
തെ അവിടവിടെ ചില അനുശേഷിപ്പുകൾ അനുംഭിച്ചു്.
അക്ക്‌ബർ ചക്രവർത്തിയുടെ പുതിയ റിതായിലുള്ള കണ്ണം
ശരീര ബൈക്കാളുടെയും ആരംഭിച്ചു് സമയം കോപാക്കല
മാരാധ തീരകയും തങ്ങളിടെ പ്രാചീനക്കുളാധ അവധ
വഞ്ചാളു രക്ഷിക്കുന്നതിനായി അവർ യുദ്ധ സന്ന
ഭമാരാധ തീരകയും ചെയ്തു. ഇം തന്മ കണ്ണ്
അപ്പോൾ റീസയിൽ അടങ്കിപ്പാത്തിരുന്ന പട്ടാൺകരം

പത്രക്കെ തലവേപാക്കി. അവർ കട്ടലും വാൺ എന്നായും വന്ന തങ്ങളിടെ ഭാജാവായി അഞ്ചിപ്പേജകം ചെയ്യും; ദറീസ് യിൽ തങ്ങളിടെ ആധിപത്രം സ്ഥാപിച്ചുതുക്കാതെ അതിന്റെ പ്രാന്തങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വിഷ്ണവുരും മിച്ചുന്നുരും എന്ന രണ്ട് നഗരങ്ങളെ പിടിച്ചുടക്കിയും ചെയ്തു.

സമർപ്പനായ വാൻ ആജിം എന്ന ഒരു രാജപുരുഷനാം അതിന്റെ ശ്രദ്ധിം ചെയ്യബാസ്‌വാനാം ശരുക്കെ ഇംഗ്ലീഷ് പാടിക്കപ്പെട്ട ആ സ്ഥലങ്ങൾ തീരിച്ചെടുക്കണമെന്നതിനും കഴയുന്നിടത്തോളം ഗ്രാമിച്ചിട്ടം അവരുടെ ഉദ്യമം ഫലപ്പെട്ടില്ല. ഒട്ടകം ഈ ഭിഷ്ണുകരമായ കാൽം സാധക്കന്നതിനും ചക്രവർത്തി ഒരു മഹിഷ്മാരാവിനെന്നിയേറിച്ചു.

ആദ്യമുള്ളതിലുള്ള അമിതമായ ഗ്രൂപ്പുകൾന്തെയോ ദുഃഖങ്ങളിൽ ശക്തിയെക്കൊണ്ടു അതിയായ ഗതാവത്തോടുകൂടി ഹിമാലയാ പർവത പംക്തികളിൽനിന്നും ഉണ്ടോടുകൂടി കത്തിച്ചവനു മഹമഥ്രിയ മുലവിന്നും തുടർന്നു പ്രവാഹത്തോടുപുമ്പിരാജാവു മുതലായ രജപുത്രയോധി മാർ അനുപമരായ വൈദഗ്ധ്യത്തോടുകൂടി ശൈലുത്തോടുകൂടി നാരോധിക്കു ഉണ്ടായി. എന്നാൽ കുഞ്ഞാം! ഇൻ സ്വരൂപങ്ങൾ അധികപ്പെടുന്ന തീർച്ചപ്പെടുത്തി ക്ഷാഢിന്തു തങ്ങൾക്ക് പൊതുവേ ഉണ്ടാക്കാൻപോക്കനും ഇന്ന് വലുതായ ആപര്ക്കാലത്തു് രജപുത്രരാജാക്കന്മാർ നേരിച്ചേറ്റും ശരുക്കാനോടതിരുക്കിന്നതിനും പകരം അവർ അന്നേന്നും മൽസരിക്കായാണ് ചെയ്തു്. മഹമഥ്രാരാജാർ വിശ്വാം വിശ്വാം ആകുമീച്ചു് മഹിഷ്മാരാജാർ നിരാശാരാജാർ ബാരോദത്തരെ ആയി തോട്ടിച്ചു് കീഴടക്കി. പുരാണപ്രസിദ്ധമായ സർവ്വിയിൽ ഒരു മഹമഥ്രി സം മാജ്യത്തെ സ്ഥാപിച്ചു്. എന്നാൽ അവക്കിത്രത്തോളം

സംശയിച്ച എക്കിലും ക്ഷത്രിയവംജങ്ങമാരായ രജപുരം സ്ഥാരെ ഉടനെ തന്നോടെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന് അവവർ ശക്തമാരായില്ല. പല രജപുത്രരാജാക്കമൊരും അറബി സ്വന്തമാലംമുതൽ ഒട്ടവീഴ്ത്തു മുഹമ്മദ് യൈസാമുജും ഉന്റലുപ ശ്രാസം വലക്കുന്നതുവരെ പ്രത്യേക യുദ്ധവീരമാരായ ഇവർ വിഭേദിയശേരേ പല പ്രാവശ്യവും പടക്കളുത്തിൽ നേരിട്ടുകയും പരാജിതമാരാക്കി ഓടക്കിയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്: എന്നാലും കാലങ്കമേണ്ട പല രാജാക്കമൊരും ഡിൽഹി ചക്രവർത്തിക്കു് കുപ്പം കൊട്ടക്കുന്നതിനും ഒരു സ്ഥാനിൽനിന്ന് ഇരു അദ്ദേഹത്തായിൽ തങ്ങളിടെ ജേതാവി നിന്ന് കാരണം ലഭക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സപാഞ്ജിജാത്ര തതിനും കലങ്കമരതിനും വിരോധമായി വിവാഹവും തതിൽ ഏറ്റപ്പെട്ടുന്നതിനും നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്ന്. ചക്രവർത്തിമാരും വീരമാരായ ഇരു ശത്രുക്കളെ തങ്ങ കൂടാതു ചുർഖപ്പെട്ടതെന്തെങ്കിലും സ്റ്റോഹിച്ചും ഉപകാരം കൊണ്ടു ബന്ധിക്കുന്നതിനു് സർവാം സത്രാലയമാരായി തന്നെ. കാലങ്കമേണ്ട ഇരു രാജാക്കമൊരും ചക്രവർത്തിയുടെ താഴേ ഉള്ളോഗം സ്പീകരിച്ചതുടങ്ങി. മഹാത്മാവായ അക്കുംബൻ തന്നീരു പൂർണ്ണമാരെക്കാം എല്ലാല്പുകാര തതിലും അരിവും ലോകപരിചയവും തന്ത്രങ്ങളും ഉള്ള ആളുായിരുന്നു. ഇരു രാജുത്തിന്നീരു ഭരണത്തിനു് ഇവിടെത്തെനെ പിറന്ന വളർവ്വ്—പടക്കളുത്തിലു കെട്ട മന്ത്രശാലയിലാകെട്ട രജപുത്രമാർ അനുപമമാ രാജാന്മാരുണ്ടിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നീരു ബലമായ വി ശ്രാസം.

നമ്മുടെ കമ നടന്ന കാലത്തു് ഇപ്പുകാരം ചക്രവർത്തിയുടെ താഴേ വലിയ ഉള്ളോഗം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള രജപുത്രമാരിൽ അനുശ്രാന്തനായിരുന്നു മഹാതാജാ മാന

സിംഹൻ. യുവരാജാവായ സല്ലിൻറെ സ്ഥാലനായ കൗൺസിൽമേധാവി.. അംജിംവാൻറെയും ഷമഭാസ്‌വാൻറെയും ശ്രമങ്ങൾ വാഹനങ്ങളുായതിനുമേഖലം ബൈക്കാളി തതിലേയും ബീഹാറിലേയും ദവർബന്ധം നായി മുത്ത് പുര ഹസി-വന്നെന്നയാണ് അക്ക്‌ബർ നാശ്വയിച്ചതു്. 767-ാമാണ്ടിന്റെ ആദംഭത്തിൽ മാനസിംഹൻ പാടലീപ്പത്ര തതിൽ എത്തി, ആല്പമായി അവിടെയുള്ള കലഘത്തെ ശമിപ്പിച്ചു. അടുത്ത കൊല്ലം അദ്ദേഹം സത്യദിവാനെ ബൈക്കാളിത്തിൽ തന്റെ കീഴുള്ളഗസ്തമനായി നായമച്ചു് താൻ അവിടെത്തന്നേ പാത്രം. സത്യദിവാൻ ഉള്ളാഗം ക്രൈസ്ത്യക്കയും ബൈക്കാളിത്തിൻറെ അനാത്ത തലാഫ്മാനമായ താണ്യവത്തിൽ വാസം തുടങ്കകയും ചെയ്തു.

അല്പകാലാനന്തരം അയാളിടെ താഴീയള്ളിൽ സേനയോടുകൂടി താൻ ഒരുപാന്നിൽ വരുന്നോഴീയും അവിടെ എത്തിക്കൊള്ളിംഗമനാ് സത്യദിവാനോടു് അതുജന്താപി ചീട്ട് മാനസിംഹൻ റീസായിലേക്കു ധാരണത്തിനായി പറപ്പേട്ടു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഭരംപാന്നിൽ എത്തിയ പ്രോഡി സത്യദിവാൻ അവിടെ വന്നുചേന്നിരുന്നില്ല. അയാൾ ഒരു എഴുത്തു് അയയ്യുംഡാതുമേ ചെയ്തു് അനോളി. സേന്യം ശേഖരിക്കിന്നതിൽ തന്നുക്കു വലായ അമാനന്തം നേരിട്ടും എന്നം ചെറുക്കം സേനയുമായി പുറപ്പെടാറാക്കുന്നോഴീയും വർഷകാലം തുടങ്കമെന്നു അതുകഴിയുന്നതു വരെ അദ്ദേഹം വല്ല സ്ഥലത്തും പാളിയമടിച്ചു് താണ്ടി കണ്ണപക്ഷം താൻ അവിടെ വന്നുചേന്നിക്കൊള്ളിംഗമനം അയാൾ എഴുതിയിരുന്നു. മരീരായ ഗതിയും കാണ്ണ യുക്കയാൽ മാനസിംഹൻ അയാളിടെ അഭിപ്രായത്തെ സ്പീകരിക്കയും ജാനാനബാദു് എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ഭാരകേ ശ്രീരംഭിയുടെ തീരത്തു് സേനാനിവേശംചെയ്തു് അയാളിടെ വരവും കാത്ത താമസിക്കയും ചെയ്തു.

കട്ടലുവാൻ തന്നെ ഈ അലപസതയാൽ ദീർഘായി ജഹാനബാദിന സമീപമുള്ള പ്രദേശങ്ങളേ കൊള്ക്കുവെയ്ക്കു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി എന്ന മുട്ടയുടെ മാനനിംഡൻ⁹ അറിവു കിട്ടി. അദ്ദേഹത്തിന് ചീല ശൈകൾ ജനീക്കയാൽ ശത്രുക്കളുടെ കുട്ടപ്പ്, ഉദ്ദേശ്യം ഇപ്പോഴെതെ പ്രവൃത്തികൾ മതലായവയെക്കണ്ടിച്ചു¹⁰ ശരിയായും നല്ലവല്ലവും അറിഞ്ഞെത്തുവരുന്നതിന്¹¹ തങ്കാതായ ഒരു ഉദ്ദോഗസ്ഥനെ എന്ന ദിക്കുകളും ലേഡ്യുകളും ഗുണമായി അഭ്യർത്ഥനയ്ക്കുന്നതു¹² ഉപരിത്വായിരിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. ഈ യുദ്ധയാത്രയിൽ മാനസിംഡൻറെ പ്രധിയ പുത്രനായ ജഗത്സിംഹൻകുട്ടി അദ്ദേഹം തന്താടോന്മുഖ്യ പോന്നിട്ടജായിക്കുന്നു. ഈ ധീരക്കുത്തരത്തിൽ പ്രദേശനം ലഭിക്കുന്നതിന്¹³ രാജക്കമാരണ. അതിയായ ദോധം ഉണ്ടെന്നും മനസ്സിലാക്കയാൽ എൻ അധിപതിക്കുമാരാട്ടകുട്ടി അദ്ദേഹത്തിനെ ശത്രുക്കൾ കുടക്കുന്ന സ്ഥലത്തെയ്ക്കു അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

നാല്പാം അദ്ദുർബ്ബാധം

യുവാവായ നോന്നനായകൻ

ജഗത്സിംഹൻ തന്റെ പിതാവിൻ്റെ അടക്കങ്ങൾത്തിരിച്ചു ചെന്ന്¹⁴, ഏകദേശം അവധിനിനായിരം പടയാളികൾ അടക്കങ്ങൾ ഒരു ശത്രുജാസന്ന്യാസാരം ചാരാച്ചുരത്തിന് സമീപത്തെ പാളയം അടിച്ചുട്ടിണ്ണെന്നും, അവർ അവിടെനിന്നെങ്ങായി കോട്ടകൾ പിടിച്ചുടക്കയും പുത്രതായി ചീലതു കെട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടും അവയിൽനിന്ന്¹⁵ നിർബ്ബാധമായി സമീപസ്ഥലങ്ങളായ ഗ്രാമങ്ങളേ കൊള്ക്കുവെയ്ക്കുവരുന്നു

എന്നും അദ്ദേഹത്തിനെ അറിയിച്ചു. തന്റെ പുത്രൻറെ വാക്കുകളിൽ നിന്നും പട്ടാണികളിടെ ബലവർഖന്മായും അവരുടെ അതിന്തുമങ്ങളും ഉടനേ തന്ത്രാത്ത പക്ഷം കാര്യം വലിയ സഹപകടത്തിലായി തീരുമെന്ന് മാന സ്ഥിരമരം രോന്നി. എന്നാൽ അതു് എററാഡും ഭിഷ്മരു മായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഉടനേ തന്റെ ക്രിയയും പട്ടാള ഉദ്ധ്വാഹസ്ഥമരം എല്ലാം ചേര്ത്തു് ഇതിലേക്കു എറെന്തല്ലോം ഉപാധങ്ങളുണ്ട് പ്രയോഗിക്കേണ്ടതു് എന്നതിനെക്കാരിച്ചു് ഗാഖമായിട്ടു പാത്രം ലോചന നടത്തി.

അദ്ദേഹം പറത്തു: “ഓരോ ദിവസം ചെല്ലു നേതാവും ഗ്രാമങ്ങളിലും ഓരോനേന്നാരോന്നായി പട്ടാണികൾ കൈകലാക്കിനു. അവരെ ഒരു നല്ല പാഠം പഠിപ്പിക്കേണ്ടകാലം അതിന്തുമിച്ചു മാറ്റുന്നു. എന്നാൽ അതു് എങ്ങനെയാണോ? അവസ്ഥകളെല്ലാം നുക്കു വിപരീതമായിരിക്കുന്നു; ശരൂക്കിക്കു കോട്ട കളിൽനിന്നും യുദ്ധംചെയ്യാം ഒരു വേള അവർക്കു തോൽവാ പരഠകയാണെങ്കിൽ അവയിൽ കയറി രക്ഷ പ്രാപിക്കാം. അതുകൊണ്ടു് അവരെ ഉന്നുലനം ചെയ്യുന്നതിനും, ഇവിടെ നിന്നും നിഷ്കാസനം ചെയ്യുന്നതിനും നുക്കു സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇന്നു നമ്മുടെ സ്ഥിതിയെക്കാരിച്ചു നോക്കുക. നുക്കു തോൽവാ പരഠകയാണെങ്കിൽ രക്ഷപ്പെട്ടുന്നതിനും ധാരായും നുക്കു. നാം നശിക്കയേ ഉള്ളതു്. അതിനാൽ ചങ്കവത്തി യുടെ വക ഇതുവളരെ ധീരമാരായ ഭക്തനാൽക്കെ ജീവനെ അപകടത്തിലാക്കുകയോ ദരിസാരാജ്യം സപാ ധീനപ്പെട്ടത്തണ്ണെമന്നുള്ള നുശേ എന്നാനേക്കുമായി നുക്കുചു കളിക്കയോ ചെയ്യുന്നതു് അതിസാധസ്ഥമായ ഒരു ധീരുത്തുമാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അതു

കൊണ്ട് സത്യദിവസം വന്ന ചേരന്നതുവരെ കാത്തി കിയല്ലെ ഉത്തമം? അക്കദൈനയാണെന്നതിൽ പക്ഷിവും ശ്രീ ക്ഷേത്ര മുന്നോട്ടുള്ള ഗതിയെ ഉടൻ പ്രതിരോധ ക്രമങ്ങളും അതുവശ്രമാണ്. മാനുസാരെ നിങ്ങളിൽ അദിപ്രായം എന്നാണെന്ന കേൾക്കേണ്ട്.”

ഉടൻ പഴമപരിചയമില്ല എല്ലാ ഉദ്ദോഗസ്ഥരും സത്യദിവസം വരുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കു തന്ന യാണു നല്ലതെന്നും അദിപ്രായപ്പെട്ട്.

അപ്പോൾ മാനസിംഹൻ വിശ്വിം പറത്തു “നമ്മുടെ കീഴിലുള്ള എല്ലാ സെസന്റേതയും ഒരുമിച്ചു ശത്രുക്ക്ഷേത്ര നേരെ ഇപ്പോൾ അയയ്ക്കുണ്ട്. എന്നാൽ അവക്കു അതക്കുമ്പോൾക്ക് ഒരു ശമനം വരുത്തുന്നതു നും ഒരു ചെറിയ സേനയെ ഒരു സമർപ്പനായ ഉദ്ദോഗസ്ഥന്റെ വരത്തിയിൽ അരങ്ങോട്ടയച്ചാൽക്കാഴ്ചാമെന്നും എന്നിക്കും അഭിപ്രായമുണ്ട്.”

ഒരു വയ്യോധികനായ ഉദ്ദോഗസ്ഥൻ:—“മഹാശിഖാവേ! ഒരു വലിയ സെസന്റാ ശത്രുക്ക്ഷേത്രാട്ട് എത്തിത്തുന്നിൽക്കാൻ പോരായെന്നും അവിടുന്ന വിചാരക്ക്ഷേന സ്ഥിതിക്കും ഒരു ചെറിയസേനയും അവക്കു ഏറ്റുചെയ്യുവാൻ കഴിയും!”

മാന:—അവർ പടക്കേണ്ടതിൽ ശത്രുക്ക്ഷേത്രാട്ട യല്ലം ചെയ്യണമെന്നല്ല തൊൻ പരയുന്നതും. ശ്രീ മായക്കീടക്ക്ഷേന ഒരു ചെറിയ സെസന്റത്തിനും ഗ്രാമങ്ങളെ കൊഴിയി ചെയ്യുന്ന ചെറിയ ചെറിയ ശത്രുസംഘങ്ങളെ തടയാൻ കഴിയും?”

ഉദ്ദോഗ:—“നാശം നിശ്ചയമാണെന്നതിൽ ഇല്ല കാഞ്ഞത്തെ ആരാണു കയ്യേൽക്കാൻപോകുന്നതും?”

മാനസിംഹൻ നീരിസഭാവത്തോടെ ചോദിച്ചു. “എന്തും? ഇതുവളരെ രജപ്പത്രമായഭ്യേം മക്കിലമാരു

ദേഡം കുട്ടത്തിൽ സപരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി മരണത്തെ ചുല്ലോപാലൈ ഗണക്കന്ന ഒരുവനം ഇല്ലെന്നോ!

ഉടൻ ചു താൻം മുകിലമാരം രജപത്രമാരം എന്നീച്ചു് ഇരു നീംയാഗം സപീകരിക്കുന്നതിനു തങ്ങൾക്കു സന്നദ്ധമാരാണുന്ന പരബ്രഹ്മ. ജഹസ്സമരം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആളുക്കുന്ന ആ കുട്ടത്തിൽ വച്ചു പ്രായംകുറത്തെ ആരം. “അംവാട്ടത്തെ അംഗവാദമുണ്ടുക്കിൽ ചങ്കവർത്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഈ കുത്രും കയ്യേ കുട്ടിന്താൻ താൻ സന്നദ്ധമാണോ?” എന്ന് ആ യുവാവു മറുള്ളിട്ടുവയ്ക്കെ പിന്നിൽനിന്നുകൊണ്ടു ഉറച്ചുപറത്തു.

“അംഗവാന്തനു, അതിനൊരു വഴിയെവമല്ലോ” മാനസിംഹൻ സസ്യേഖം കല്പിച്ചു. “രജപത്രമാരം ദേശാഭക്തിയും സന്ദേശമായിത്തീരുന്നതിനു് ഇന്നത്തും വളരെക്കലാലും വേണ്ടിവരുമെന്നോ് എനിക്കു് ഇപ്പോൾ ബോധുമായി. ആപങ്ങൾസംഘർഷിക്കുമായ ഇരു കാൽം സപീകരിക്കുന്നതിനു നീങ്ങളെല്ലപ്പോവയും ഒരുക്കമാണോ് ഇല്ലോ? ഇനി? താൻ ഇതിലാരെയാണു തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതു്?”

അംഗപ്പാർ ഒരു ദേവകൻ ചീരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “ഈ ആളുകൾ ഇതിനു തുന്നിത്തു കാണണ്ടാൽ ഭാഗ്യംതന്നെ. അതുകൊണ്ടു് നൃക്ഷ, പ്രജയാജന്മാണുക്കു് തന്നോട്ടുകൂടി ഏറ്റവും കുറച്ചുള്ളകൾ മതിയെന്നോ് ആരാണോ സമഹതിക്കുന്നതു് അയാളുവേണ്ടം നീയമിക്കാണു്.”
മാന:—“കൊള്ളം, ഇതൊരു നല്ല ഉപായംതന്നെ; നീങ്ങളോട്ടുകൂടി എത്ര ആളുകൾ വേണ്ടെന്നാണോ് നീങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്?” എന്ന്, പോക്കു മെന്നു് ആല്ലുമായി സമതിച്ച യോദ്ധാവിനോടു ചോഡിച്ചു.

“ഇങ്ങപതിനായിരും ആളുകൾ”

മാന:—അതു പാടില്ല, പിന്നെ ഇവിടെ കരയ്യാളിക്കും
ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. പതിനായിരും അള്ളാൻ
കാൽ ആർക്കൈക്കുംലും പോകാമോ?”

ഉദ്ധോഗസമ്മാർ എല്ലാവയം മെണ്ണക്കൂട്ടായിനിന്ന
ഒട്ടക്കം മാനസിംഹന് ഏററുവും പ്രധാനായശോവർമ്മ
സിംഹൻ എന്ന രജപുത്രയോദ്ധാവു് താൻ പോകാമെന്ന
സമർപ്പിച്ച ഉടൻ റാജാവു തുഷ്ടനായി തന്നെറ്റ ചുറവു്
നിന്നിരുന്നവരുടെ മുഖത്തിൽഡൈംബും സോക്കി. അദ്ദേഹ
തന്നെറ്റ ദ്വാരാ തന്നെറ്റ മുഖത്തു പതിപ്പിച്ച ഉടനെ ജഗത്സിം
ഹക്കമാരൻ വിന്നയത്താടക്കുടി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.—

“മഹാരാജാവേ! അവിട്ടെത്ത കരണ്ണയുണ്ടെങ്കിൽ
അയ്യാശാരം ആളുകളുടെ സഹായത്താടക്കുടി കടല്ലുവാ
നെയും അന്നചരണമാരെയും സുവർണ്ണനേര്വാനംകും” അ
ചുറം താൻ ടാടിപ്പേരുള്ളോ.”

ഇതു കേട്ട് മാനസിംഹൻ ഒന്നശേഖ്. എതാനം
ക്ഷണിത്തേക്കു് അദ്ദേഹത്തിന് ഒന്നം പായാൻ കഴി
ണ്ടും. ഉദ്ധോഗസമ്മാരല്ലാവയം ഹരേഹാര മന്ത്രിപ്പി
നുടക്കാി. ഒട്ടക്കം അംഗുഡം പറഞ്ഞു. “എൻ്റെ ഉക്കൻ!
നീ രജപുത്രവംശത്താനു് ഒരു രത്നമാണെന്നു് എന്നി
ക്കുറയാം; എന്നാൽ കണ്ണതു, നാഞ്ഞെറ്റ ഇം പ്രതിജ്ഞ
ക്കറു അവിവേകംതണ്ണയാണു്.”

ജഗത്സിംഹൻ വിന്നയത്താടക്കുടി വീണ്ടും പറഞ്ഞു:
“പ്രഭോ! താൻ എൻ്റെ വാഹനാന്തര സാധിക്കാതെ
വകുവത്തായുടെ സെസന്റുക്കുള്ള രൂമാ നശിപ്പിക്കണ
പക്ഷം മരണശിക്ഷ അന്നഭവിക്കാൻകുടി സന്നാലുന്നാണു്”

മാനസിംഹൻ ക്കിന്നേരം ചിന്താമന്ത്രനായിരുന്ന
ഒട്ടവിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “നിന്നില്ലെങ്കിൽ രജപുത്ര
സപ്താവത്തെ വേണ്ടപോലെ ഉപയോഗിക്കണതിനു

നിന്നുക്കു ലഭിച്ച ഈ അവസരത്തെ ഞാൻ പാശാക്കു
നാലി. ഈതാ ഈ കാൽം ഞാൻ നിന്നെ ഒരമേല്ലിച്ചു
രിക്കുന്നോ."

ഹ്രപ്രകാരം പറഞ്ഞെടു രാജാവു് തന്റെ തുരന്തായ
ചുത്രനെ സ്നേഹബദ്ധമാനങ്ങളോടുകൂടി അപ്പിംഗനം
ചെയ്യു് അന്തേമത്തിനു യാത്രപറഞ്ഞെ.

അവധിപാം അർജ്ജുനായം

ഗരിമണിം

ജഗത്സിംധൻ വിഷ്ണുവരത്തുനിന്നും ജമാനവും
ഭിലേക്കു തിരിച്ചപ്പോന്ന രാജപൊതയുടെ നാളുകൾക്കും ദാഡികൾക്കും
ഈനും കാശമാറുന്നു് അതിന്റെ സമീപത്രതുനിന്നും
കരെ അക്കലെയായിട്ടായിരുന്നു ഗരിമണിം എന്ന ഗ്രാമം.
രാജക്കമാരൻ ദേവാലയത്തിൽവച്ചു കണ്ണ സ്മൃജനങ്ങൾ
ഈ ഗ്രാമത്തിലേക്കാണ പോയതു്. അവിടെ ചുരാതന
അപജ്ഞായ പല കോട്ടകളിൽ ഉള്ളതായിരിക്കുന്നു ഒരു വേദ
അതിനു ഗരിമണിം എന്ന പേരുകിട്ടാനുള്ള കാരണം.
അവിടെക്കുടി ഒഴുകുന്ന അമൃതധ്യാരാനാഡി ഈ ഗ്രാമത്തി
ന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു് അതിന്റെ ഔഷ്ഠത്തിയേ വിട്ടു് ഒരു
തുടികോൺാത്തിയിലുള്ള പ്രദേശത്തെന്റെ രണ്ട് വശങ്കു
ഈയി ഒഴുകിയിരുന്നു. ആ പ്രദേശത്തിന്റെ ശേഷിച്ച
മുന്നാമത്തെ വശത്തു പാറവെട്ടി ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു മഹാ
ക്രൂരവും അതിന്റെ തലയ്ക്കുലായി ആററിന്റെ വക്കത്തു
മധ്യാകാരമായ ഒരു പ്രാകാരഗ്രഹവും വായുമണ്ഡലത്തിൽ
ഉയൻ പ്രശ്നാഭിച്ചു. ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ ചുവക്കുടി എല്ലാം
കരിക്കപ്പുകൾക്കാണായിരുന്നു കെട്ടപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

നഭിയുടെ ശക്തിയേറ്റ പ്രവാഹം അവയും താഴീവിതാനത്തെ പ്രക്ഷാളനം ചെയ്തു. അങ്ങളേല്ലമാരും ഒന്ന് ഈ കോട്ടയുടെ വിചുലാകാരങ്ങളായ അവഗിരി അപരി ഇന്നം വഴിയാറുക്കാണുടെ എഴുത്തിൽ ബലാ തത്തരങ്ങളായ പല വികാരങ്ങൾ ജനപ്പുക്കിനുണ്ട്. ഏ പ്രതിഫലത്തായ കാലഗ്രഹത്തിയാൽ വശേരിഖ്രൂജ്ഞക്കല്ലേ ഈ ഭർദ്ദുത്തിന്റെ കീഴുംഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ ഇപ്പോൾ ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഒക്കളിൽ കാട്ടപാശ വളന്നപട്ടാച്ചനിൽക്കുന്ന മുക്കഡലതാഡകിരം ഇപ്പോൾ ചെന്നായും, പച്ചയും മുതലായ ദയകൾ സത്പരങ്ങൾക്ക് അഭ്യസമാനമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. നഭിയുടെ മറു കിയിലും ഈ കോട്ടയുടെ ഉടമസ്ഥമാരുടെ ധനികമാരാ മാർച്ചുക്കാർക്കുള്ള പല പ്രാകാരങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന എന്നാൽ നമ്മുടെ കമ്പിയും ആളും വിവരിച്ചതിനേ പ്രിയാരം മരിച്ചുനിന്നേണ്ടം ഒരു സംഖ്യയുമാണില്ല.

ഡുൽഹൈ വകുവാർത്തിയായ ബേഖിൻ ബങ്കാളണ പാടിച്ചടക്കാനായി വന്നപ്പോൾ ആധിക്യരസിംഹൻ എ പ്രേരായ ഒരു രജപുരുഷയാഥാവുകൂടി അഭ്യേഖത്തെ ആ ഗമിച്ചു. ബേഖിൻ വാജയം ലഭിച്ച രാത്രിയാൽ അഭ്യേഖത്തിനു വേണ്ടി അയാൾ പെരുത്തപ്പെട്ടാട്ടുകൂടി യുലം യൂഡും പല ഭിഷ്ഠകരങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കു ചെയ്തു. അയാളുടെ ഈ ഉപകൂത്തിക്കായി ഗീരിമുദരിലു തെത്ത് ചുക്കുവത്തി അയാൾക്കായി സമാനിച്ചു. ഈ ദയരസിംഹൻറെ കുടുംബക്കാർ ക്രിസ്തൻ പ്രബുപ്പെന്നാൽ തനീന്റെ തങ്ങളുടെ ഇപ്പുഴപാലെ കോട്ടകിരം മുതലാം കെട്ടിക്കുയും ബങ്കാളത്തെ ദവർഖ്ഖാങ്ങുടെ അധികാരതെ അലക്കുമാക്കിത്തുടങ്ങുകയുംചെയ്തു. നമ്മുടെ കമ്പ ഓ കാലത്തു് മേൽപ്പറയപ്പെട്ട കോട്ടയുടെ അധിപതി

സുംഖൻറ വശജനായ വീരദ്രോഹിംഗൾ എന്ന രജപത്രജാവായിരുന്നു.

വീരദ്രോഹിംഗൾ ചെറുപ്പകാലത്ത് തന്റെ പിതാ വുമായിട്ട് നല്ലനില്ലെല്ലായിരുന്നു. അധികം അധികാരിയും ക്ഷമയില്ലാത്തവനും ആയിരുന്നു. അധികം തന്റെ പിതാവിശ്വർ ഇഷ്ടയാസരിച്ച് ദരിക്കൽപ്പോലും മുന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കാഡണിംഗായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അന്തിമം മകനും തമ്മിൽ കലമഞ്ചേരിയും വാഗ്യാദഞ്ചേരിയും തടക്കൂട്ട് ഉണ്ടാക്കാഡണിംഗായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ദരിക്കൽപ്പ പുഖനായ പിതാവു തന്റെ അധിക്കരിപ്പാണിയും സജാതീയ രമാധ ഒരു പ്രദിവിശ്വർ പുത്രിയേ തന്റെ പുത്രൻ ക്കാണ്ടി വിവാഹം ചെയ്തിക്കാൻ തീർച്ചപ്പെട്ടതും. ആ പണ്ഠകിടാവിശ്വർപിതാവിന് പുത്രനായം പുത്രിമായം ഉല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ വിവാഹം മുലം വീരദ്രോഹി സ്വത്തും സ്ഥാനമാനങ്ങളും വർദ്ധിക്കുമായിരുന്നു. വധു പിന്ന് അംഗലാവൺപു മിതലായ മുണ്ടുപരിക്ക് ധാരണയും രിവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ ചാർച്ച ഇല്ലാ പ്രിയത്തിലും സ്കീക്കാരുമായിരിക്കുമെന്ന നിഖേയിച്ച്, പ്രഖനായ രാജാവു് വിവാഹത്തിനു വേണ്ട ദൈക്ഷങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്തു. എന്നാൽ വീരദ്രോഹിംഗനാകട്ട ഇതോ റം ക്രൂക്കാതെ അട്ടത്ത് ഒരു ദിക്കിൽ താമസിച്ചു് തന്ന പിതൃയും അസമാധിനിയും ആയ ഒരു വിധവയുടെ പത്രിയേ ശ്രദ്ധമായി കല്പാണം കഴിച്ചു്. ഈ അനുച്ഛി ധും അവമാനകരവും ആയ ഭാവത്തുതന്ത്രങ്ങൾിച്ചു് കേട്ട നേരം ആ വദ്ധാധികനു കേംപാക്കലനായി പുത്രനു പ്രാഹമത്തിൽനിന്നു നിഷ്പക്കാസനം ചെയ്തു. മുഖാവായ വീരദ്രോഹി ഉടൻതന്നെ ഡൽഹിയിൽപ്പോയി ചന്ദ്രവർത്തി എ സെസന്നത്തിൽ ചേൻ. അധികാരിയുണ്ടായി ഗർജിണി ആയിരുന്നതിനാൽ അവക്കു ക്കുമിച്ചു

ഡയൽഹൈക്ക് കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയില്ല. അവർ തന്റെ മാതാവിൻ്റെ കടലിലിൽ തന്നെ പാത്രം.

തന്റെ പ്രസ്താവനയും പരിശീലനം ചേയ്യേം എങ്കിലും രാജാവിനു സ്വന്തമായി പറയാൻ പറയാതുവാനും മരിച്ചു അറിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം പല ശുഭങ്കരിക്കുന്ന ചെയ്യുകൾക്കും ഒപ്പും വിചലനമായതേ ഉള്ളത്. അദ്ദേഹം ട്രിനിഡ്റ് തന്റെ പുണ്ണിക്കുറ ഓരു ദായക സ്വന്തമായി പറയാതുവാനും അവളും രാജാവിനും വിധിക്കുന്ന പാർപ്പിച്ചും അവരും ധമാകാലം ബാലചന്ദ്രക്കലപോലെ ഏറ്റവാനും കാരിനിയായ ഒരു പെൺപെപതലിനെ പ്രസംഗിച്ചിട്ടുള്ളതാണും ദിവസത്തിനകം കാലാവധിയാണെന്നതെന്നും പ്രാപിച്ചും.

വീഴേരുന്ന ഡയൽഹൈക്കിൽ എത്തി ചങ്ങവത്തിയും രജപ്പതുബന്ധനയിൽ ഒരു ട്രോഫി. അയാൾ നീളം സാമർത്ഥ്യമുള്ളവനായിരുന്നതിനാൽ അല്പകാലത്തിന് കയറിൽ അയാൾക്ക് ഒരു വലിയ ഉല്ലോഗം ലഭിച്ചു. അവിടെ അയാൾ യശസ്സം ധനവും ഒരപോലെ ആളംജിച്ചു എത്താണും നാം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ തന്റെ പീതി തിന്റെ മരണവുംതന്നെ കേൾക്കിയും ഉടനെ ഇന്ന് അവിടെ താമസിച്ചിട്ടുള്ള നിശ്ചയിച്ചു തന്റെ ഉല്ലോഗം രാജിക്കാട്ടത്രംവെച്ചു സ്വപ്നങ്ങൾക്കു തിരിച്ചു പോര്ക്കയും ചെയ്തു. അനും ഡയൽഹൈക്കിനിനും അയാൾ ഹിംകാരമിച്ചു പലതം വന്നവരുടെ കുട്ടിത്തിൽ വിശേഷിച്ചു ചെയ്തു ഒരു ഡോഗിയും ഒരു പരിചാരികയുംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇല കൂടയിൽ ഇവരുടെ നാമം കുടക്കുന്നെന്നും അവിടെ തന്ത്രിക്കണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും വായനക്കാരെ ഇവരുടെയീരിക്കണമെന്നും വിശദപസിക്കുന്നു. ആ പരിചാരികയും

നാമം വിമല എന്നും ദോഗരിയുടേതു് അഭിരാമസപ്തമി എന്നും ഞ്ചയിരുന്നു.

വിമല ഒരു പരിചാരിക എന്നാണെല്ലോ എന്നാൽ മഹിഷ പറഞ്ഞിട്ടിള്ളതു്. ഈപ്പുഴം എന്നാൽ അവശ്യ അങ്ങദിനതനെ വിളിക്കുന്നു. അവർ വീഴ്ക്കുന്ന ശമ്പളം കൊടുത്ത നിയമിച്ചിട്ടിള്ളതു ഒരു ത്രിശ്രീധാരണനാശം ജനസംസാരം. വീഴ്ക്കുന്ന ഗ്രഹകാര്യങ്ങൾ അനേപ ഷിക്കേണ്ട മുഖ്യമായി അയാളിടുന്ന പത്രിയെ പരിചാരിക ഞ്ചയിരുന്ന അബളിടുന്ന കൂത്രം. അവളിടുന്ന അവിടെന്തെ തു മസത്തിനു മറ്റു പ്രത്യക്ഷകാരണങ്ങൾ നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാലും എന്നാൽ അഭവശ്രൂതം പരിചരിക്കേണ്ട എന്ന വിളിച്ചതു്. ഈ കാര്യം മുങ്ങുന്ന ഒക്കെ ആശാന കുലം ഒരു ദാനാശ്രൂതം ഭാവമൊന്നും അവർക്കു് ഇല്ലായിരുന്നു. ആ ഭവനത്തിലെ ആളുകൾ അഭവശ്രൂതം അവിടെന്തെ ഗ്രഹണിയെപ്പോലെ ബഹുമാനിച്ചുവന്നു. അവളിടുന്ന മഹിഷ ശോഭ കണ്ണാൽ ചെറുപുത്രതിൽ അവർ അസാമാന്യശശ്രദ്ധ ദാത്താതീശയതോടുകൂടിയ ഒരു വധുരത്നമായ ഒന്നു എന്നും ഉംഗമക്കാൻ ഒരു പ്രഥാസവുമില്ല. മധുരമായ പ്രഭാതവേദ്യയിൽ പരിഞ്ഞതനാക്കാൻ പോകുന്ന പൂർണ്ണ ചന്ദ്രനിൽ കാണാനാതുപോലെ മനോധരമായ ഒരു ശോഭാവിഭാഷണം ഈ സ്ഥൂഴം ചുവന്നപഴംപോലെ മുടിവായ കവിരാതടങ്കാളുടുകൂടിയ അവളിടുന്ന മുഖവുംശ്ശരീകരിത്തിൽ പ്രസരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അഭിരാമസപ്തമിയുടെ ശിശ്യനായി ഗജപതി വില്ലുകിറ്റജിൽ എന്നൊരും ആ പ്രാകാരമുഹമദത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ അഭ്യാസിക്കിയ പാണ്ഡിത്യം എങ്ങനെയെങ്കിലും ഈരിക്കെടു. ഒരു പരി മാസത്തിലെന്നും ജനസമയതം പ്രാപിക്ഷന്തിനും സദാ നേരംപോകിക്കരി പറയുവാനും അധ്യാർശിക്കി

ആരുഹം അസാമാന്നമായിരുന്നു. വിമലയെ കുറിച്ച് അധികാർഡം ക്രമക്രമം “ഈവർ ഉള്ളക്കായ സൗഖ്യപോരാതോടും; ഇവളുടെ ഉള്ളിൽ അന്തരാഗത്തുടുകൾ കുറഞ്ഞാണും ശരീരം തന്റെ മനസ്സായി പരിശോധിക്കാനും വരുന്നു” എന്നു പറയാറാണെങ്കായിരുന്നു. ഈ വിദ്യാർഥി സേരംപോകിലും അധികാർഡം ചൊരുത്തും വെള്ളിപ്പെട്ടതും തന്റെ മനസ്സായി പരിശോധിക്കാനും വിളിക്കാറുള്ളതും. വിമലയുടെ അകാരമായുള്ളവും ഒരു വിലാസക്കാരിയും മാത്രമല്ല അവളുടെ ഉപചാരമന്ത്രങ്ങളും സംഭാഷണരീതികളും എല്ലാം ഒരു സാധാരണ പരിപാരകളിൽ ഒരു വിധത്തിലും പ്രതീക്ഷിക്കാതെക്കവീധിയിൽ ലഭിച്ച വയല്ലായിരുന്നു. അവൻ വളരെ സാളിത്തെയ്ക്കു ചെറിയ വർത്തിയുടെ അന്തിപരാന്തരീകരിക്കാൻ തുടർന്നു ഒരു ദിവസം എന്ന പറയാൻ വിമലയും മാത്രമേ കഴിയി എന്നാൽ ഈ കാൽം സുചീപ്പിക്കാൻ ഒരു വ കിഴപ്പോലും അവളുടെ നാക്കിൽനാം ഈ ഹതുവരെ പുരുട്ടിട്ടില്ല.

വിമല ഒരു വിധവ ആഃണാ? അന്തർക്കരിയാറു അവൻ അതുണ്ടാക്കാൻ ധരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. എന്ന മാത്രാല്ല വിധവകളെപ്പോലെ പ്രത്യേകം അംഗങ്ങുകൾ ഫോറ്റോഗ്രാഫും താനും. എല്ലാ കാൽംകളും അവൻ ഒരു സുമാർഗ്ഗലഭയപ്പോലെ അതുവരിക്കണ്ടായിട്ടാണു കാണി ചെട്ടിൽ.

വീഴ്രന്തസിംഹൻ്റെ പുത്രിയായ തിലോത്തമരെ അവൻ മനഃപൂർവ്വമായി സ്നേഹക്ഷിണിബന്ധനം അവാലും തത്രിക്കവച്ചുജിഡി അവളുടെ നടപടകളിൽനിന്നും പ്രത്യേക മാകന്നബന്ധപ്പോലെ തിലോത്തമര അവളേയും അതുപോരെ തന്നെ സുന്നമർച്ചിച്ചു.

വീരേന്ദ്രസിംഹനോട്ടക്കട്ടി വന്ന മറൊരാദിപം ശാമയതു അഭിരാമസപാമി, പതിവായി കോട്ടയിൽ നാമസിച്ചിരുന്നില്ല. അഭ്യർഹം ഒരു ദേശസഞ്ചാരി ആയിരുന്നു. തന്റെ സഞ്ചാരത്തിനിടയിൽ കുടങ്ങുന്ന നാറിമലിരത്തിൽ ലന്ന്^o രണ്ടും മൂന്നും, മാസങ്ങൾ പാർക്കുക മാത്രമായിരുന്ന പതിവു^o അഭിരാമസപാമി ശാലല്ലൂത്തുകായ്ത്തതിൽ വീഴ്ക്കുന്നും മാറ്റുന്നും എന്നുണ്ടാണു^o. അവിടെയുള്ളവർ പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതു^o. നാട്വാഴി അഭ്യർഹത്തോടു കാണിക്കാഡുള്ള ഭക്തിയും വിനയവും മറ്റൊരു ക്രാഡാൽ ഇതു സത്യമാണെന്നു തോന്നം. വീഴ്ക്കുന്ന അഭിരാമസപാമിയോകാലോച്ചി കിംഗതെ തന്റെ പ്രധാന ഗ്രഹത്തുക്കൾ തന്നെ ദന്നം ചെയ്യാറില്ല. അഭ്യർഹത്തിന്റെ ആലോചനയോട്ടക്കട്ടി ചെയ്യുന്നവയെല്ലാം മംഗലമായി വരകയും പതിവായി തന്നു. അഭിരാമസപാമി നല്ല ലോകപരിവയ്ക്കുള്ളവനം കശാഗ്രജ്വലിയും ആയിരുന്ന എന്നുള്ളതിന്^o രണ്ടുപക്ഷ മുഖാകാൻ വകയില്ല. അഭ്യർഹം തപസ്സുകൊണ്ടു^o തന്റെ വികാരങ്ങളെ ജയിച്ചു സപാധിനപ്പെട്ടതിയിരുന്നതിനാൽ ഒറ്റയുടെക്കാരുജ്ജാളിയിൽ അഭ്യർഹത്തിന്റെ ആലോചന സപാത്മവിച്ചാരാഡികളും മലിനമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ധൂതഗതിക്കാരനും ഗർവ്വിശ്വനം ആയ വീരേന്ദ്ര സിംഹന്റെ തന്റുക്കളുകാണും സപ്രാവത്തിനു നല്ല പരിപാക്കം സിഖിച്ചുള്ളിട്ടുള്ളവനും ഇത്രയുണ്ടുമെങ്കിൽ വഗ്രം വഭന്നല്ലാത്തവനും ആയ അഭ്യർഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ സത്യമലോപേതങ്ങളായി കാണതിൽ എന്നതാണുമെന്തും?

{ വീമലയും അഭിരാമസപാമിയും കുടാതെ അശേമിനി എന്ന ഒരു പരിച്ചാരികക്കട്ടി വീരേന്ദ്രസിമംഗോഡാങ്ങ മിച്ചു^o ഡയൽമായിയിരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. }

അതുരാം അരിപ്പും

അഭിരാമസപാമിയുടെ ഉപദേശം

തിലോത്തമയും വിമലയും ഒക്സംമായി രംഗാനിയിൽ എത്തി, മുന്ന് നാലു ദിവസം കഴിത്തു് ഒരു ദിവസം വീരേന്റസിംഹൻ തന്റെ കൊട്ടാരം വിച്ചാരിച്ചു കാരണം കമ്പേരിമറിയിൽ ഒരു കസാലയിൽ ഇരും ദോഡം അഭിരാമസപാമി അവിടെ കടന്നുചെന്ന രാജാവു് വേഗം എന്നീച്ചു് തന്റെ മുത്തവിനെ അഥവാ വാല്പുംചെയ്യു് അദ്ദേഹത്തിനെ ഒരു തുണക്കടതിൽ ഇംതച്ചയതിനാശംപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തമതിയോടുകൂടി താനും മുത്തനും.

അഭിരാമസപാമി പറഞ്ഞു:—വീരേന്റാ! ഇന്നു ചീരുപ്പംകാഞ്ഞങ്ങളുകൾക്കു് എന്നീക്കു നിന്നോജ്ഞംസാരിക്കാനണ്ടു്.

വീരേന്റൻ:—അവവിട്ടതെ ശിഷ്യൻ ഇതാ സന്നഖ്യനു യിരിക്കിനും.

സപാ:—മുകിലമംതം പട്ടാൺകിളിം തമമിൽ ഒരു വലിയ ഘലം മുഖ്യിടെ ഉണ്ടാകം.

വീ:—അതെ ചില മുത്തരങ്ങളും സംഭവങ്ങൾ മുഖ്യിടെ ഉണ്ടാകാൻ ഇടയ്ക്കു്

സപാ:—ഹാഡി! എന്നാൽ അങ്ങു് എന്നാണു ചെയ്യാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്?

വീ:—ഈ കൈ...എൻ്റെ ഇംഗ്ലീഷ് കൈ ശത്രുസമുദ്ദേശ ഉള്ള ലന്നുചെയ്യുന്നതാണു്.

വീരേന്റസിംഹൻ സഹർവമായ ഇംഗ്ലീഷ് ഉത്തരം കേട്ടു് ആ സന്ധ്യാസി ശബ്ദത്തയോടുകൂടി പറഞ്ഞു:—“ഈ ഉത്തരം അദ്ദേഹപ്പാലെയുള്ള ഒരു യോജ്യാവിനു്”

ഹിതം തന്നെ. എന്നാൽ ശൗഖ്യംകൊണ്ടുമാറും ഒരു മുദ്രയിൽ വിജയം ലഭിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നീ നാം. യുദ്ധസമാധാനങ്ങളിൽ നിന്മാനങ്ങൾക്ക് അസ്സ് പാമായ നീതിക്കുള്ള അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനാണോ വിജയം ലഭിക്കുന്നതു്. അങ്കു് അതിവീരന്മാരു രണ്ടിലും തന്നെ. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അങ്ങുടെ ഭക്തിയും സംഖ്യയും അനുരഥതിലാണ്. നതിൽ നുറിരട്ടി ഭക്തിയുള്ള ഒരു മഹാസേനയും ചെറിയ ഒരു സൈന്യാക്കാണ്ടി തോൽപ്പിക്കുന്നതിനു് എത്തു യുദ്ധവീരനാണോ കഴിയുന്നതു്? സംഖ്യ കൊണ്ടു നോക്കുകയാണോകും മുകളിലും പട്ടാണികളിൽ അങ്ങും വളരെ മേലാണോ്. അങ്ങും ഇരിക്കുന്നോരും അതിൽ ആര്യത്തെക്കുറിപ്പും ഒരു വകുക്കാഞ്ചെട പക്ഷത്തിൽ ചേരാതെപക്ഷം മറവരിൽ നിന്നു് ഉണ്ണാകാനിടയുള്ള ഉപദുഃഖം തടക്കവാൻ അങ്ങും കഴിയുമോ? തൊന്ത് കാര്യം പറയുന്നതു കൊണ്ടു് ദേശപ്പെടുത്തുന്നതു്. അങ്ങുതനെ മനസ്സുമാധാനം തെതാടെ നേരു ആര്യലാചാരിച്ചുനോക്കു. ഇനി നേരുക്കും പരായാണണ്ടി്. രണ്ടു കക്ഷികളോടും ശരൂതയോടുകൂടിയിരിക്കുന്നതിലുള്ള ഫലമെന്താണോ്? ഒരു ശത്രു ഉണ്ണായിരിക്കുന്നതുനെ എല്ലായുംപോഴം ദോഷാവധാനാനും തുടർന്നു് സംശയമീല്ല. അപ്പോൾ രണ്ണാധാരോ? അതുകൊണ്ടു് അങ്കു് ഇതിൽ ആരോടെക്കുറിപ്പും ഒരു കുട്ടരോടു ചേരണമെന്നാണോ് എന്നീരുപ്പായം.

വളരെനേരം മരിഡാത്തിരുന്നതിനശേഷം രാജാവു പറഞ്ഞു. “തൊന്ത് എത്തു ഭാഗത്തു ചേരണമെന്നാണോ് അവിട്ടുതെ പക്ഷം.”

“ന്യായം ആര്യദെ ഭാഗത്താണോ അവർക്കു ജയം സിഖിക്കും. അതിനാലും ന്യായമുള്ള ഭാഗത്തു ചേര

என். தலைர் ராஜாவினோடு குலமீசுகளுடு மற்றும் பாபுமாள்". அதினால்கூடு அக்காட்டுடைய ராஜாவின் கொட்டு வேள்ள வேராள்."

"அதுராள்" என்றால் ராஜாவு?" இக்கிலங்கையின் பட்டிக்கூடி ஸ்ரீமுநூஜத்தினவேள்கியலே யல்லங்செழுந்து கூடும் கொட்டுக்களுடு" அதுக்காணோ அரயாதார ராஜாவு".

"அக் பூர்ணாயோ?"

"நினுவயமாயிடும்"

இது கேட்கும்போன் வீரேந்திரமீரன்ற இவுறுத்து கோரேயே நிரஸ்தாவம் போதிட்டுக்கொட்டு. குமேள் அரசை மற்றுள்ள குடும்பம் சுவாமி. அங்கூராமஸ்பாமி ஹ்ராவதேவர்களைக் கூடுதலாக துக்கந்பார்த்தது. அக்குடுக்கொட்டு முடிக்காண்டுமில்லை. அதை வசூல்வத்தினேயாடு வேரளை நாளை தொங்க பார்த்துக்கொண்டது". மானஸிழம்போட்டு."

வீரஸம்மன் தலைர் வலத்துக்கை நீட்டிப்பிடியூத்து ஹடத்துக்கைக்காளைடு அதினை சூடுகிக்காணிடுகொள்ள பார்த்தது. "ஹரோ! ஹட கை தொங்க, அங்கேடை அநை முற்றதால், மானஸிழமீரன்ற வோரயித்து பிடிவரை தாழுத்தியக்கொள்ளு!"

"பேஷ்டுபேஷ்டுகாதிரிக்கு. கோபான்யதகொள்ளு" காற்றத்தின் தோஷம் வராங்க ஹடகொடுக்கையெல்லை; மானஸிழமன் பாடு செய்து அப்பராயத்தினவேள்கீ அரயாலை ஶ?க்ஷி?கேள்ளது" எதுவற்றும்தன்னை; ஏனால் அக் பூர்ணாயோடு விழுதாயமாயிரிக்கொத்தன்னினாள்"

"வசூல்வத்தினேயாடு வேங்கயாளைக்கையித்து தொங்க ஏது ஸேநாநாயகர்கள்ற கிழித்து அதுள்" யுல்லங்கள்

ചെങ്ങുണ്ടതു്? അന്തേയാണോ തൊൻ ബഹുമാനിക്കേണം ണ്ടതു്? മാനസിംഗനെ അബ്ദി? രൈക്കലും ഇല്ല. ഈതു നീചമായ പ്രവൃത്തി വീരേന്ത്രസിംഗൻ ജീവനോട്ടക്കുടി യിരിക്കുന്നോടു ചെയ്ക്കാലിലു്.”

അഭിരാമസപാമി കണ്ണിത്തേതൊട്ടക്കുടിമീണ്ടാതീരുന്നു.

“അംഗദപൂർണ്ണ പട്ടാണിക്കളോട് ചേരുന്നതാണോ നല്ല തെന്നാണോ” അങ്ങയുടെ വിവാദം” എന്നദ്ദേശം വീണ്ടിം പറഞ്ഞു.

“തൊൻ ഒരുത്തുകാലിലും ഒരു ഭാഗത്തു ചെങ്ങുണ്ടതു് അതുവശ്ലുമാണോ?”

“അരബത്, അതുവശ്ലുമാണോ.”

“എന്നാൽ തൊൻ പട്ടാണിക്കളോട്ടുചേരും”

അഭിരാമസപാമി ഒരു ഗൗഢ്യവിർപ്പീടിട്ടു് പിന്നെയും മീണ്ടാതീരുന്നു. അങ്കേഹത്തിന്റെ നയനങ്ങൾ ബാഷപ്പെ പെട്ടെന്നും കലുഷങ്ങളായി ചാമഞ്ഞു.

അതുകണ്ടു് വീരേന്ത്രസിംഗൻു് അത്രുത്തടിണ്ടായി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അവിടുന്നു് എൻ്റെ അപരാധത്തെ ക്ഷമിക്കുണ്ടോ, തൊൻ എന്തു പീശയാണോ” അറിയാതെ ചെറുപോയിട്ടിളിത്തെന്നു് എന്നെ അറിയിക്കണമെന്ന പ്രാത്മക്കമനു.

യോഹി, തന്റെ വസ്ത്രാഖ്യലംകാണ്ടു് കണ്ണനീർ മുടച്ചിട്ടു് പറഞ്ഞു.—വളരെ സാളായി തൊൻ മഹ നിലകളെക്കരിച്ചു് കണക്കു കൂട്ടുകയാണോ. അങ്ങയുടെ പുത്രിയോടു് എന്നിക്കു അസാമാന്യമായ വാൽസല്ലും ഉണ്ടുന്നു് അങ്ങേയ്ക്കറയാമല്ലോ. അവളിടെ ജാതക പരിശോധന ചെയ്ക്കയായിരുന്നു തൊൻ. ഇതുയും പറഞ്ഞപ്പോൾ വീരേന്ത്രൻ വിവർണ്ണവിന്നന്നായി അഭിരാമ സപാമിയെ നോക്കി “അവളിടെ മഹനിലകളുടെ ഫല മെന്താണോ.”? എന്നു് ഉൽക്കണ്ണയോട്ടക്കുടി ചോദിച്ചു.

“ഒരു മനസ്സിൽ നിന്ന് തിലോൻ യും വല്ലിയ ആപത്തു് എന്തോ ഉണ്ടാകാൻ പോകാവില്ലെന്ന് മാറ്റം മണ്ഡി. അഭിരാമസത്തുന്ന് പറത്തു. “മകിലമ്പാർ, അംഗദയുടെ ശരീര സൗകര്യിലെ ഇം ആപത്തുംബാകയുള്ളൂ. ഇം കാരാക്കൊണ്ടാണ്” മകിലമ്പാരോട് ചേരാൻ തോൻ പന്നതു്. ഇം കാഴ്ചം തുറന്നപറത്തു് അങ്ങേ വൃന്ദപ്പിക്കേണ്ട എന്നായിരുന്നു എൻ്റെ വിചാരം. എന്ന വിധിവിഹിതങ്ങൾ ലംഘിച്ചുകൂടുമോ? അപ്പേക്ഷാ അങ്ങേയുള്ളു് ഇതു നിർബന്ധം വരാൻ കാരണമെന്നോ?”

രാജാവു് ഉത്തരം വന്നു മിണ്ണിയിപ്പി. സപാമി, നോയും പറത്തു. “കട്ടലും വാൻ്റെ കുതൻ വെള്ളിയിരിയാ വന്നു നിൽക്കുന്നു. അയാളേ കണ്ണിട്ടാണു് തോൻ ക്ഷേണ്ടവന്നതു് എൻ്റെ ആജിതയാൽ തവണ്ണകൾ അയാളേ ഇത്തവരെ ഇക്കോട്ടു കടത്തിവിടാതിരുന്നുണ്ടോ. എന്നിക്കു പറയാനുള്ളതു് പറത്തു കഴിത്തു. ഇം അയാളേ വരുത്തി ഉചിതമായ ഉത്തരം പറത്തയുക്കൊംകി.”

വീരേന്റും തല ഉയർത്തി അഭിരാമസപാമിഖാനോക്കി നേരു നേരു നെടുവിർപ്പുവിട്ടു. അപ്പേക്ഷം പറത്തു “സപാമിൻ! തിലോത്തമയെ കാണാതീരുന്നകാലത്തു് അവളെക്കരിച്ചു് എന്നിക്കു് ഒരു വിചാരവും ഇല്ലായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ എന്നിക്കു് ഇം ലോകത്തിൽ എല്ലാ അവളെക്കഴിഞ്ഞു ഉള്ളൂ. തോൻ അവിട്ടതെത്തു് ആജികൾ യെ ആഭരിക്കുന്നു. കഴിത്തത്തെല്ലാം മറന്നു തോൻ മാറ്റിംമുന്നുന്ന അന്നഗമിക്കാം. ആരവിടെ? കട്ടലും വാൻ്റെ കുതന്നങ്കുട്ടിക്കൊണ്ടുവരട്ടു”

കല്ലുന്നപ്രകാരം കുതൻ രാജാവിണ്ടെ മുഖിൽ കുട്ടിക്കൊണ്ട വരപ്പെട്ടു. അയാൾ കട്ടലും വാൻ്റെ എഴു

ഈതട്ടത്തു് രാജാവിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. വീണേറുകൾ ആയിരും കൂതിരപ്പുടയാളിക്കളേയും അഞ്ചായിരും പൊൻ നാൺധങ്ങളിലും ഉടനെ അയച്ചകേടുക്കണമെന്നും, അല്ലെങ്കിലും തപവക്ഷം ഇതുപതിനായിരും ആളുകളെ ഗീരിമരങ്ങിരുത്തിവെന്നും നേരേ അയക്കുന്നതാണെന്നും ആയിരുന്നു എഴു തതിവെന്നും ചുരുക്കം. എഴുത്തു് വായിച്ചു് കഴിഞ്ഞതിവെന്നും ശേഷം വീണേറുകൾ സേനയെ അയയ്ക്കാതിൽ ഒരു വിരോധവുമീല്ലെനും തന്റെ സ്ഥാമിയോട് പരഞ്ഞേതക്കു എന്ന മുത്തേനാട് പറഞ്ഞു. അയാൾ ധാരു പറഞ്ഞു പോയി; വിമല ഒളിച്ചുനിന്നും ഇതെല്ലാം കേട്ടു.

എഴുവാം അലപ്പായം

അലപനാത്

ഗീരിമരിരത്തിലെ പ്രാകാരലുഹത്തിവെന്നും താഴെ മുളവായ കൂളകൂളശബ്ദം ചുറപ്പുട്ടവിച്ചുകൊണ്ടു് മരമായി ഒഴുകുന്ന അമൃതധാനംഡിയിൽ സ്വർഘടിക്കുപമമായ ജലത്താൽ പ്രക്ഷാളനാ ചെയ്യപ്പെട്ടുനു ഒരു ഭാഗത്തു് മുകളിൽ ഉള്ള ഒരു മറിയിൽ നഡിക്കിഞ്ചിവമായ വാതായന്നതിവെന്നും സമീപത്തു് ഇന്നനാക്കാണ്ടു് ഒരു ദിവസം തിലോത്തമ ജലപ്രവാഹത്തെ ഉദാസിന്ന മായി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നേരം അപ്പോൾ സന്ധ്യ ആകാരായിരുന്നു: അസ്ത്രമയസൂച്ചുവെന്നും പ്രശാന്തമനോധരങ്ങളായ കിരണങ്ങൾം തട്ടി കനകവർണ്ണം മായി പ്രശ്രൂതിക്കുന്ന മേഘങ്ങളിടെ പ്രതിച്ഛായകൾ കരകവിശ്രാതാക്കുന്ന നഡിയിലെ ചെറു തിരുഹാലക ഇരിൽ വിളിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിവെന്നും അങ്ങോക്കരയിൽ സമീപത്തു് അക്കലെയും അവിടപെടെയായി നിൽ

കണ്ണ ഉന്നത്തോളായ ശോപ്പരങ്ങളോടുകൂടിയ ഗംഗീ
ളായ മുഹമ്മദ്ദീം വിചുലാത്തികളായ വുക്കഡി
സസ്യാഭീഷ്ടിയിൽ വിയറുണ്ടാകുന്ന നിമ്മല എ
ത്തിനേൽക്കു എഴുത്തെപ്പട്ടിട്ടിളി ചിത്രവിശേഷമെന്നവ
വിളിക്കു. റാജ്യാനീയിടു അന്തർഭാഗത്തുള്ള ഉദ്യ:
മയിൽ തുടക്കിയ നാനാവിധ പക്ഷീകളിടു മധുര
കേരലാഫലംകൊണ്ട് മുവരിതമായി. അവിടു പഴ
കൾ സസ്യ സമീപിച്ചതുകൊണ്ട് ബാരോണായി അ
രിക്ഷത്തിൽ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും പറന്ന നടന്ന തു
ളിടു കുടുക്കുള സത്രുലും അനേപാശ്ചി ഉല്പാന്തരി
പുള്ളം തുളിത്രം ഇടത്തുന്ന വള്ളംനിൽക്കുന്ന മാക്കട
ക്ഷുദ്ധിടു ഇളയ കൊന്തുകുളു മദമായി വലിപ്പിച്ച
അനുതയാരാന്തിയിലെ അതിവിശേഷമായ ജലഗ്രീക
ങ്ങുളു ധാരംളം പാനം ചെയ്തും അണ്ണത്തുകൊണ്ടിരു
ഗ്രീഷ്മമാനിലും തിലോത്തമമയുടെ കോമുക്കുളായ കുടൻ
രക്കോട്ടും അവളിടു ഉറർലപ്പാംഗങ്ങുളു രമ്പമായി ആരു
രണ്ണംചെയ്തും അയഞ്ഞുകുടിക്കുന്ന മുഖലഭക്കുലാഞ്ചുലങ്ങു
കോട്ടും തുമിച്ചും എത്രയും ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി തുണ്ണി
ചുക്കൊണ്ടിരുന്നു. തിലോത്തമയോ? അമേ! അ
ലോകകസുരരിയെ തൊൻ എങ്കാണ്യാണും എന്നെന്ന്
വായനക്കാരുടെ മുവിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതും അവ
ളിടു ബാരോ അവയവങ്ങൾക്കും ഉള്ള സംബന്ധം
ണ്ണതയും ആക്കപ്പാടുകയുള്ളിൽ മെയ്‌വിലാസവും ഒരു മനസ്സു
നാകട്ടു ദേവനാകട്ടു വേണ്ടപോലെ വർണ്ണിച്ച ടല്ലി
പ്പിക്കാൻ ശക്തിയില്ലെന്നാണു നിശ്ചയം തന്നെ. എന്നെന്ന്
വായനക്കാരെ, നിങ്ങൾ നിങ്കളിടു ചെറുപ്പുകാലത്രും
എപ്പോഴുകിലും, നിങ്കളിടു യൈശവന്തതിലും, മല്ലു
വയസ്സിലും, വാർലുക്കുത്തിലും, നിങ്ങൾ തൃത്രാന്ത
രപ്പത്തുനാരാധരിക്കുവോഴം, നിങ്ങൾ വീതും
അനാഭവക്കിന്ന അവസരങ്ങളിലും, നിങ്ങൾ ഇരുക്കു

ബോധം, നിങ്ങൾ ഉണ്ട് രിക്ഷവോടും എല്ലായും പോഴം സപ്പും നത്തിൽ കൂദകോമളകളേംബരയായ വല്ല ദേവാം ഗന്ധം നിങ്ങളുടെ മനോനേതൃത്വത്തിനു മുമ്പിൽ ഒരു ക്ഷണം നേരത്തിനുള്ളിൽ അനേകായിരും തവണ മദ്ദമായും അല്ല ക്ഷിതമായും പ്രത്യക്ഷിഭവിക്കുയും തിരോധാനം ചെയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നതും നിങ്ങളുടെ ഭാവനാശകതീയിലും ഓമ്മ യിലും രഹിക്കലും അഴിയാതെ വിധത്തിൽ പതിയുന്നതും നിങ്ങൾക്കു പ്രാണനിർവ്വിശേഷമായ സ്നേഹം തോന്തന സപത്രവിശേഷതോടുകൂടിയതും, ഏന്നാൽ മുതിനോടു കൂടി മലിനമായ എത്തെങ്കിലും ഒരു വികാരത്തിന്റെ ലേശംപോലും സംകു മിക്കാതെത്തും ആയ ശാന്തതയും ശാംഭി രുവും മുളംഗതയും ഉള്ള അംഗനാരത്തതിന്റെ വികസിക്കാൻ തുടങ്ങിയ പുഷ്പപംപോലെയുള്ള നവയൈശവ നമദ്ദഹാത്മവത്തെ അംഗരാഗരഗർഭമായ എല്ലായും തോന്താടക്കുടി നോക്കിയിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടുകുറിൽ മാത്രമേ തിലോത്തമയുടെ അംഗലാവണ്ണത്തെക്കാരിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമെങ്കിൽ. സൗഖ്യരൂക്കിരണ്യോരണിയിൽ എല്ലാ തത്ത മുക്കി വലയുന്നതും, കുത്തമഞ്ചേളം എല്ലാകർഷണ പട്ടക്കളിലും ആയ ഭാവവിശേഷങ്ങളാൽ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വർഷാലപ്പുങ്കൊള്ളായ ഉടക്കളീയനുകളെ തരയ്ക്കുന്നതും ആ യ മാതിരിയിലുള്ളതല്ല നമ്മുടെ നായികയുടെ അതുകാം. അവളുടെ കോമളപും മുളലവും ആയ വിത്രമങ്ങളാൽ പ്രേക്ഷിതവനായുടെ എല്ലായതിൽ അംതിമധുരവും അതും പുവും ആയ രഹാന്വദത്തെ ഉണ്ടിപ്പിക്കുയും വസന്തകാലത്തെ സാധാരണകാലങ്ങളിലുള്ള കളിക്കുന്നലിനാൽ ലഘുവായി ചലിപ്പിക്കിവരുപ്പുനു ചെറുവള്ളിപ്പോലെ നമ്മുടെ മനോ യവനികയിൽ നിൽപ്പുവുമായി സാവധാനത്തിൽ തുള്ളിക്കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുയും ചെയ്യുന്ന ഒരു അപവിശേഷമാണ്.

തിലോത്തമയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ വയസ്സു പതിനാഡി
അതിനാൽ അവളുടെ അംഗങ്ങൾക്ക് പുർണ്ണയെഴുവ്
തീരിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ദുഃഖത്തിലും മുഴുവൻ വന്നിട്ടില്ല. അ
ളുടെ ആകുതിയിലും ചേഷ്ടകളിലും ബഹുമാനിക്കിയിരിക്കുന്ന
അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴും കാണാൻണെന്ത്. അധികം ഇട്ടങ്ങളിൽ
അതിവിശാലമാ അസ്ഥാത്മ ഫാലപ്രാണിയാണ്. കരിഞ്ഞ
പോലെ ചുരുക്കി പരന്നുകൊണ്ടു അളക്കുമ്പോൾ ഒരു
ഈതിൽ ചീലതു് അവളുടെ നേരിട്ടടച്ചതിലും, ചീല
നീലോല്പളന്തിങ്ങളായ നേരങ്ങളുടെ സമീപസ്ഥല
ഇലും, ചീലതു് കപ്പോലപ്പലക്കങ്ങളിലും, ചീലതു് ഉരു
കൊഴുത്തു കഴുത്തിലും, ചീലതു് ഉയൻതുങ്ങീയ വക്ഷ
ശേഖരത്തും, യമേന്തും ചിളയാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നവനീം
പോലെ ഇങ്ങളത്തും, തരംഗപരമ്പരപോലെ ചുരുക്കി
പനങ്കിലുംപോലെ ഇടത്തുന്തും വർഷകാലത്തെ മാറ്റ
പ്രതിപാലെ തിശ്ചൂതും ആയ വേണ്ടിനാരും പറിക
ജീവനത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തായി ചേരുന്നു് ഒരു മരു
മരമായ മലുമാലകൊണ്ടു ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. വളരെ വി
ഷമായ അവളുടെ ചില്ലിക്കൊടികളുടെ കാന്തിയും ല
ണ്ണവും അതിവിഭഗ്രംഭനായ ഒരു ചീതുകാരന്റെ ഒരു
കയ്യും മാത്രമേ അനുകരിക്കാൻ കഴിക്കുകയുള്ളൂ. ചട്ടലം
ക്കിപ്പാതങ്ങളും കുട്ടകുടിയി വിലോചനങ്ങളേയാണോ എന്നു
വായനക്കാർ ഇപ്പോൾ പ്രാണത്തിലുണ്ടോ? എന്നാൽ തിലോത്തമ
നീങ്ങളുടെ എല്ലായാത്രം ജയിച്ചു കീഴടക്കാൻ കഴിക്കു
ന്നുണ്ടായാൽനാണുണ്ടോ? അവയും മീന്നുപിന്നാൽ കാണാൻ
യുള്ള കടക്കാനുണ്ടായാണെന്നുണ്ടോ? അയക്കാൻ അശേഷം ശുശ്രാവിലുണ്ടോ?
അതു എല്ലാംഗക്കുള്ളായ രണ്ടു ക്ലിനികളും വീശി
ക്കുള്ളം അതികോമ്മുങ്ങളും മുട്ടക്കളും ആയ ദുഷ്ടവിക്രൈ

അക്കോട്ടകുടിയിവയും അതെ. അവയുടെ വള്ളം പ്രണാത കാലത്തു് അന്തരിക്ഷമണ്ഡലത്തിൽ കാണപ്പെട്ടുന്നതപോലെ ഒരു ആസ്പദാലുമായ നീലിമ അതെ. അവളുടെ നോട്ടം നിർദ്ദേശതയെന്നും “ഒള്ളതിപ്പിച്ചിതു്” അവരിൽ തുറന്മണിക്കോട്ടും കടക്കണമെല്ല ഒട്ടം അല്ലെസിച്ചിട്ടില്ല. അവ തുടരുന്ന നോട്ടക്കാഡം നിഷ്കർപ്പിച്ചതയെയും എല്ലഞ്ഞലിങ്കേയും എഴുചിപ്പിച്ചു. അവയിൽ അവളുടെ ആത്മാവിശ്വർ സെമ്മല്ലും മനോഹരമായി പ്രതിബിംബിച്ചു് അവയും സ്വപ്നത്തേയുള്ള കാന്തിയെ പത്രിക്കുകയും വർഖലിപ്പിച്ചു. തിലോത്തമയുടെ നാസിക്, നാസാമണിയുടെ ഭാരം വധകിങ്ങിനതിനുള്ള ഭാവം രഹിക്കലും അറിഞ്ഞില്ലെല്ല. പന്തിനിർത്തു വകുപ്പു് പങ്കുള്ളടെ മാർഗ്ഗവവും വള്ളവും തിക്കണ്ണത മനോഹരങ്ങളായ ഓഷ്യാധരങ്ങൾ, നിസർദ്ദൈമധുരമായ റസവിശേഷങ്ങളും ക്രൊണ്ട്, വീലസി. അവ നേരിയവയും ചെറിയ വള്ളവുക്കുട്ടകുടിയിവയും അവയുടെ സ്വപ്നാഭവികമായ ഭാവംസം ഒരു മുടിവായ പുഞ്ചിരിയും അതെ. സഭാജോട്ടുത്തിനേൽ വെള്ളിലാവാടിയപോലെ ആ അധികാരിപ്പുള്ളിൽ ഒരു മറദഹാസം കുഞ്ചമാനപ്പെട്ടു മഹാഭാഗ്യം നിങ്ങൾക്കൊന്നപക്ഷം നിങ്ങൾ ഒരു ദോഗരിയോജനാനിയോ യുവാവോ വുലബനാ ആരെകിലും ആയിരിക്കാം, നിങ്ങൾക്കു പിന്നെ രഹിക്കലും അതു മറക്കാൻ കഴിക്കയില്ല. എന്നാൽ അതിൽ ബാലചാപല്ലവും നിർദ്ദേശതയും അല്ലാതെ നേരം പ്രതിശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല താനം.

തിലോത്തമയ്യു് യെറവനം ആരംഭിച്ചിട്ടു് ഉള്ളു. നാതിനാൽ അവളുടെ അവയവങ്ങൾക്കു് സെത്താലുവും :മുഴപ്പും വേണ്ടപോലെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിലും അവളുടെ മുണ്ണാളുകോമല്ലമായ ശരീരം ഒട്ടം തടക്കണ്ണ

പ്രതിമല്ലെന് ഇപ്പോൾതന്നെ മനസ്സിലാക്കാം. അംഗം കുളിവരം ഇഷ്യയ മല്ലവള്ളിപ്പോലെ കൊഴുത്തു് കുടിക്കാണ്. കൈതമാട്ടപോലെ ഉരുണ്ട ഓമനയ കൈഗർണ്ണകളിൽ വജ്രവജിതമായ സുവർണ്ണവലയ ഒരു നീണ്ട താമരവലയംപോലെ തുട്ടതെ ചെറവിരലു് കുറവജ്രം പതിച്ചു ഒരു ചെറുമോതിരവും, നല്ലവള്ളുതുങ്ങി ഉരുണ്ട കടിപ്രദേശത്തു് ഏറ്റവും നേമ്മയും ശ്രീമയും ഉള്ള ഭക്തിരാത്രേ ചേത്ത്രു ബന്ധിക്കുന്ന പോഡിയുണ്ടാവും, ചെന്താമരമാട്ടപോലെ കാഡാഡേറിയ സ്ഥാതനിൽ ഒരു വിതികരണതു കല്ലുവെച്ചു തുല്യം വജ്രം പതിച്ചു പതക്കവും, ഭജക്കളിൽ അതിവിശ്രദ്ധമായ ഒരു തുതമാലയും, ഇതെല്ലാമന്ത്രു തിരുല്യാത്മയുടെ ആശ്രാഖാദം; നിസർദ്ദൃമധുരമായ ഇതു ശരീരത്തിനു് ചുരങ്ങുതെങ്കിലും ഉത്തമക്കാളായ ഇതു ഭ്രഷ്ടണവിശ്രദ്ധങ്ങാദം നകന കാണ്ടിയും ലാവണ്ണവും എത്രയെന്നു വർണ്ണിക്കാവാ പ്രഥാസം; എന്തിനും വളരെ,

“കണ്ണാലത്തുതമായ ചീതുമെഴുതി-
സ്സുതപം കൊച്ചുത്താനെന്തു-
ത്രുഞ്ഞാക്കിവിഡിത്രപസാരമവിലം
താങ്ങേതസെവാടവാ
പണ്ടിപ്പാതൊഞ്ഞരതുസ്സുപ്പിയിവിളൈ-
നാത്രേനിന്നുള്ളുനു താൻ
വീണ്ടും ധാത്രവിളിപ്പവും വിരവിനോ-
ടോത്രിട്ടു തന്മുത്തിയും.”

തന്നീര മറയിൽ ഇനല്ലിന്നീര അട്ടക്കൽ തന്നിൽ ഇരുന്നു് ഇതു ഓമനപ്പുണ്ടകിടാവു് എന്താണു ചൊന്നതു്? സന്ധ്യാസമയത്തു അന്തരീക്ഷത്തിന്നീര ആവാ വെരുത്തെ സംവീക്ഷണം ചെയ്യുകയാണോ? അതാ

അവളുടെ കാന്തിയേറിയ കണ്ണകിൽ താഴെത്തെക്കാണില്ലോ പൊതിരിക്കുന്നതു്. അവർ നബീജലത്തെ ആലപിംഗമാ ചെയ്തായുണ്ടു് മനവായുവിൻ്റെ പരിമള്ളുത്തെ അന്നം പിക്കയാണോ? അതുമല്ലു. അവളുടെ നെററിത്തെത്തിൽ ചിത്രപ്പുത്തുള്ളികൾ ധാരാളം പൊടിത്തു കാണുന്നല്ലോ. അവർ വയലുകളിൽ മേഖതു നടക്കുന്ന കന്നകാലികളുടെ നതിയെ സൃഷ്ടിക്കയായിരിക്കാം; അതും ആണുന്നു തോന്നുന്നല്ലു. അവ ശബ്ദപ്രിയുംകാണ്ടു് തങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങൾ കൂലേയും പോലുകിഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവർ മാവുകൾ കൂടി ഇരുന്നു് കുഞ്ജിക്കുന്ന കുചിലുകളുടെ മധുരഗാനത്തെ ശ്രദ്ധപ്രകികയാണോ. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അവളുടെ ശ്വം പിന്താകൂന്തവിത്തതയെ സൃചപ്പീകരാനെന്താണോ? ഇതൊന്നുമല്ലു. തിലോത്തമ ഇം പ്രതിവിലാസത്തെ നും കാണുന്നല്ലു; ഒന്തു കേരംക്കുന്നല്ലു. അവർ മനസ്സിൽ അതിയായ നിർവ്വതിയേയും വ്യമദയേയും ജനിപ്പീ കിന്ന സകല്പരാജ്യത്തിൽ യെമേജ്ഞം വിഹരിക്കയാണോ? മെച്ചുന്നതു്.

ഈ നവയറവനാരംഭത്തിൽ അവളുടെ ഉന്നദൂക്കത്തിൽ ഒരു മുഴുവൻ ആകർഷിച്ചിരിക്കുന്ന ആ സകലും എന്താണിരിക്കാം? അവളുടെ റൂഡയം ഗ്രാഫോക്കുവിജയിയായ റമ്പദേവതയുടെ ഇന്ത്രജാലത്തിനു വശഗമായോ? ഒരു വള്ള അങ്ങനെ വരാം.

സന്ധ്യാകാലം അതിനുമിച്ചപ്പോൾ ഒരു പരിഹാരിക ഒരു ദീപംകൊണ്ടുവന്നു. സകലുമേഖലയോട് തന്റെ ബാലം ധാരം പഠിച്ചു പഠിച്ചു തിലോത്തമ ഒരു പ്രസ്തുക്കം ചിട്ടത്തു വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവർ വായിക്കാൻ പഠിച്ചിരുന്നു. അഭിരാമസപാമി അവശ്രൂഷ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. കാഡിബുരിയാണോ? അവർ വായിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. അതു വായിക്കാൻ അവർക്കു രസം തോന്നുന്നു.

നീയില്ല. കരച്ചുനേരം അതിലെ കടലാസുകൾ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും മറിച്ചിട്ട് അതവിടെ ഇട്ട് പിന്നീട് സുഖസ്ഥിവിശ്വർ വാസവദത്തെ കയ്യിലെടുത്തു. അതു രാധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനീട്ടിൽ അവർ അരിയാതെ സോരാജ്യത്തിൽ മുങ്ഗി ഉയ്ക്കിപ്പോയി. പിന്നേയും ഉണ്ട് വായന തുടങ്ങി. നാല്പു നീമിഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വീണ്ടും ചിന്താമനഗായായി. വാസവദത്തയ്ക്ക് അവണ്ണം സന്തോഷപ്പോൾ ശക്തിയുണ്ടായില്ല. പിന്നീട് ഗീത ഗ്രാവിദം എടുത്തു വായിച്ചുനോക്കി. അതിൽ അടു രസം ദേന്നാി. എന്നാൽ,

“മുഖരമയിരം ത്രജമജീരം” എന്ന ഭാഗമാണ് പ്പോൾ അവർ ലഭ്യക്കാണ്ടി വിവർഖ്യവദനയായി പുറ്റു കും അകലെ എറിഞ്ഞു. പിന്നെ കരേന്നേരതെങ്കു മഞ്ഞത്തിൽ മുമാ ഇരുന്നു. അടുക്കൽത്തന്നെ ഒരു മേശ്രേ തെറ്റു പേനയ്ക്കു മാറിയും ഇരിക്കുന്നണിലായിരുന്നു. അവൻ പേനയെടുത്തു മാറിയിൽ മുക്കി ഒരു ആലോചനയു കൂടാതെ അതുമിരും എഴതിന്തുടങ്ങി. ‘ക’ ‘സ’ ‘മ’ കു മറി, വാതിൽ, മുക്കം, മനസ്സും ഇങ്ങനെ കുകേഴുവിനാണ് പ്പോഴേക്ക് അതു മഞ്ഞത്തിശ്വർ ഒരവശം മഴവൻ ലിഡ് കളിം രേഖകളിംകൊണ്ടി നിരിഞ്ഞു. പിന്നീട് എഴുതാൻ സ്ഥലമില്ലന്നായപ്പോൾ താൻ എന്താണു ചെയ്യുകെങ്കിലിരിക്കുന്നതു് എന്ന അവർക്കു ഫോയമുണ്ടായി. അവൻ നേര ചുരിച്ചു. എഴുതിയതു് എന്തല്ലാമാണു് അവർ എഴുതയതു്? ‘വാസവദത്ത്’ ‘മഹാഗ്രേഹത്’ ‘ക’ ഇം ഒരു മുക്കം, ‘ഗീതാഗ്രാവിദം’ ‘വിമല’ ലതകൾ, ഇലകൾ പ്രാണികൾ, ഒരു കോട്ട, കമാരജഗത്സിഹൻം.”

തിലോത്തമയുടെ മുഖം ലഭ്യാനുബന്ധമായിത്തീർന്ന വിഡിയി തിലോത്തമേ! നീ എന്തിനുണ്ടിങ്കുനെ ലഭ്യ

ക്കുന്നത്? ആ ദൂരിയിൽ വേരെ ആദം ഇല്ലപ്പോ—“കമാരജഗത്സിംഹൻ” തിലോത്തമ ഇം വാക്കുകളെ ഒരീ കയൽ വായിച്ചു. രണ്ട് തവണ—മുന്നതവണ—പല ആവ ത്തി വായിച്ചു. അവർക്കു മതിയായില്ല. അവർ വന്തിൽ ക്കലേക്കു നോക്കിയുംവെച്ചു് രൈക്കുക്കുട്ടി വായിച്ചു.

ആ വാക്കുകളെ വളരെനേം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു നാതിനു് അവർക്കു ബെയ്യൽം ഉണ്ണായില്ല. ആരുങ്ങിലും കടന്ന വന്നു് കണ്ണപിടിച്ചേക്കിലോ എന്നു് അവർ ഭയ പ്പെട്ടു. അവർ വേഗംപോയി വെള്ളിംകൊണ്ടുവന്നു് എഴു തിയതെല്ലാം തുടച്ചുകളിൽത്തു. അതുകൊണ്ടു് സംശയം തീരയുകയാൽ ഉട്ടത്തിരിക്കുന്ന വസ്തുതിന്റെ അററംകൊണ്ടു അവിടെ എല്ലാം അമത്തിത്തുച്ചു. പിന്നെ ഒരു അക്കാരക്കുളും അവിടെ എങ്ങാണും ഉണ്ടോ എന്നു് വിഷ കൈട്ടത്തുകൊണ്ടുവന്നു സുക്ഷിച്ചുനോക്കി. അവിടെ എങ്ങും ഒരു രേഖയും ഇല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ എഴുത്തു് അവിടെ തെള്ളിന്ത്തിരിക്കുന്നതായി അവർക്കു തോന്തി അവർ അവിടെ എല്ലാം നന്നകുട്ടി കഴുകിത്തുച്ചു. ഇങ്ങനെ ഒരു കൈട്ടല്ലാം ചെയ്തിട്ടും കമാരജഗത്സിംഹൻ എന്ന വാക്കു് അവളുടെ മുഴുകിപ്പക്കു് അവിടെ തെള്ളിന്ത്തുപ്രകാശിച്ചു.

എട്ടാം അഭ്യർത്ഥന

വിമലയുടെ ആദ്ദോഹന

വിമല അഭിരാഖസപാമിയുടെ ശ്രമത്തിൽ അംഗത്തിന്റെ മുഖ്യിൽനിന്നു തക്കാറിക്കു ജഗത്സിംഹൻ യുണ്ടായ കുടകിക്കാഴ്ചപരമായിരുന്നു “അഭ്രമത്തിനേ വിസ്തരിച്ചപരകയായിരുന്നു. ഒട്ടക്കം അവർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഈന്ന പതിമൂന്നാംദിവസമാണ്. നാളെയാം നിശ്ചയിതിബിവസം.”

അഭിരാഖസപാമി മോട്ടിച്ചു:—“കൊള്ളാം; എന്നാണു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു.”

“ദ്യാഗ്രമായ ഉപദേശം ലഭിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് താൻ അവിട്ടതെത്തു അട്ടക്കയ്ക്കുവന്നിരിക്കുന്നതു.”

“അതു നന്നായി! ഇനി ആ കാഞ്ഞതെക്കണ്ടിട്ടു വീണ്ടിക്കയേ വേണ്ട, എന്നാണു”എൻ്റെ ഉപദേശം”

വിമലയുടെ മുഖം മങ്ങി. അവർ ഒന്നും മിണ്ണാണെന്നുണ്ട്.

“നീ വ്യസനിക്കുന്നതായി കാണുന്നല്ലോ; അതിനു കാരണിലെന്താണു?”

“അങ്ങനെന്നയാണെങ്കിൽ തിലോത്തമയുടെ കട്ടേ എന്നയിരിക്കും?”

“എന്തു? അവളുടെ ഏഴയത്തിൽ അന്നരാഘവീജ മഴച്ചുകഴിഞ്ഞതാ?

“സപാമിൻ! അവിട്ടതെത്തു അട്ടക്കയ്ക്കുവന്നിട്ടു അവളുടെ ഏഴയത്തിൽ കംപനമായ—അതീകൾക്കംപനമാണ് അഭിനിവേശം ഉണ്ടാണു വണ്ണിച്ചു പറയാം.”

“നിങ്ങൾ സുന്നികൾ; സ്നേഹത്തിന്റെ ആളുചീറ്റ അപരം കാണാനോടു തന്നെ ഒരു കംറീമായ പ്രേമമാ ണ്ണനും തീർച്ചപ്പെട്ടതുക പതിവാണ്. വിമലേ! തിലോ ശത്രുവുടെ ഭാവിസുവത്തെക്കുറിച്ചു വിനിച്ചു വേദിക്കേണ്ട. അവരിക്കു പ്രായപുത്രത്തിയും നന്നാസ്മിരതയും വരായും കുക്കാ ണ്ടും മുമ്പാവിക്കുണ്ടത്തിൽ അവളിടെ എഴുന്നുത്തിനും ഏതാണ്ടും ഒരു ചാഞ്ചലപ്പും ഉണ്ടായതാണ്. ദേവാലയ ശതിലെ ആ സംഭവത്തെ സുചിപ്പിച്ചും ആരും നോം പറ ശാത്രപക്ഷം അവരം ജിരക്കണ്ണിംഗണ്ഠൻ്റെ കട്ട വേഗം മറന്നപോകിം നിശ്ചയം.”

“അങ്ങനെയല്ല സ്വന്തമാണെന്നും ആവിധമല്ല തിലോത്തമ യുടെ ഭാവങ്ങളും നിന്നു വെളിപ്പെടുന്നതും. ഈ പതി നാലു ദിവസംകൊണ്ടും അവളിടെ പ്രത്യുതിക്കു മുഴുവൻ വല്ലതായ മാറ്റം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അവളിടെ സമീക്ഷയായ സഖികളോടോ എന്നോടോ സ്ഥലാപംവെള്ളു കൊണ്ടാരിക്കാൻ അവർക്കു അവരിക്കു അസൗണ്ടാഷ്ടംകാശംനും. അവരും സംസാരിക്കുന്നേ വളരെ ചുരുങ്ഗിയിരിക്കുന്നു. അവളിടെ ചുന്നുക്കാഡം എല്ലാം മറിയാൽ അങ്ങളുമിടും കുടിക്കുന്നു. അവരിൽവരെ തൊട്ടക്കപ്പോലും വെള്ളനില്ല. അവളിടെ മുല്ലുകളിലും പിത്രക്കാളിലും ഉണ്ണാത്മകങ്ങളിലിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം കൈകൊണ്ടുതന്നെ തീറ്റാക്കൊട്ടക്കണ്ണം ശുട്ടുനും എടുത്തവച്ചു ലാളിക്കുന്നും ചെയ്യാടുള്ള കീഴി കുഞ്ഞു അവരം ഇപ്പോൾ ഓക്കേനായില്ല. അവരും ഉണ്ണനീ പി, ഉറങ്ങുന്നില്ല, നേരേക്കുക്കിഞ്ഞില്ല, കരിയിടുന്നില്ല. എ സ്ഥായിപ്പോഴും ഉൽസാഹമായിരിക്കുന്ന അവരും ഇപ്പോൾ അവപത്രനാഴികയും വിന്റാമഗാധായിരിക്കുന്നു. അവളും ഒരു ദിവസതും വിളർച്ചയും ധാരാളം കാണുന്നണ്ടും.”

അഴിരാമസ്വന്തമാണെന്നും വളരെനേരം മിശ്രാതീരുന്നു.

അദ്ദേഹം പറത്തു: “ആദ്യസമാഗമത്തിൽ കംപനി മായ അന്നതാഗാവേശം ഉണ്ടാക്കിപ്പെന്നായിരുന്നു എന്നേ വിചാരം. എന്നാൽ സ്കീകളുടെ പ്രക്രിയ, വിശേഷിച്ച യുവതികളുടെതു് ഇംഗ്ലീഷർന്നതനും അറിയാവു! എന്നാൽ നിന്നു് എത്ര ചെയ്യാൻ കഴിയും? വീഞ്ഞേരുന്ന് ഇംഗ്ലീഷാധികാരത്തിനു് രൈഖലുാ സമയത്തിന്റെല്ലോ.”

“ഇംഗ്ലീഷുകാണ്ടിനന്നും തൊൻ ഇംഗ്ലീഷു കാൽ തെരുവുകൾ ഒന്നം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കുംതതു്. ജഗത്സിംഹക്കമാരനോടു തങ്ങളുടെ വിവരങ്ങും കൂടാനും പറയാണതതു് ഇംഗ്ലീഷുകാണ്ടിനന്നും”. ഏ നാൽ ഇപ്പോൾ തുറുപ്പുന്നായ രാജാവു് (ഇവിടെ വിമല യുടെ മുഖത്തു് ഒരു ഭാവവെവബൾസ്റ്റും ഉണ്ടായി) മാനസിക മനമായി യോജിക്കാൻ തീർച്ചയാക്കിയ സ്ഥിതിക്കു് ഇപ്പോൾ താഴെനും തന്റെ ജാമാതാവായി സ്പീക്കർക്കിക്കാൻകൂടു തീർച്ചപ്പെട്ടത്തിയാൽ എത്ര ദോഷമാണു് ഉണ്ടാകുന്നതു്?” അഭി:—ഇംഗ്ലീഷാധികാരത്തിനും മാനസികമാണും അന്നവും കിട്ടുമോ?

വി:—ഈല്ലെങ്കിലെന്നാണു്? രാജക്കമാരനു് ഇപ്പോൾ പ്രവർത്തിക്കാൻ സ്വന്തത്തുരുത്തിലുണ്ടല്ലോ.

അഭി:—ജഗത്സിംഹൻ വീഞ്ഞേരുസിംഹൻറെ ചുതിരെ പാണിരുഹണം ചെയ്യുമോ?

വി:—ജാതിദോഷത്തെക്കാരിച്ച പരക്കയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിലുണ്ടു് ഇല്ലാത്തതു്? ജയധരനും ഹനുമൻ പരിതാക്കാമുങ്കും യഥാവംഗത്തിലുള്ളവരാം അന്നല്ലോ?

അഭി:—അങ്ങനെയുള്ള രാജക്കുംബവർത്തിലെ ഒരു കുറ്റ ഒരു മഹമഹാന്നറെ സ്ഥാപനറെ ചുതിനെ വരിക്കുതു് വിഹിതമാണോ?

വിലു അദ്ദോമസപാമീയുടെ മുഖത്തു സുക്ഷമിച്ചു
നോക്കി. “അംഗങ്ങെന എന്തുക്കുണ്ട് പാടില്ല. അഭ്യം ശ
ക്കാക്കേതു വംശമെക്കിലും തങ്ങളുടെതിനേക്കാൽ താൻ
തായിട്ടുണ്ടോ?”

ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ ആ ദേഹാനുഭവ കണ്ണു
കളിൽകൂടി തീ പറന്നതുടങ്കി, “ഉഞ്ഞോ! നിന്റെ സ്വന്തം
ഭരണിയും നീ മരന്തില്ലതനോ! എന്നെന്ന് മുമ്പിൽനിന്നും
മരയത്രപോ.”

ഒന്നാം അഭ്യാസം

ക്ഷതിയവംഗസൃഷ്ടി

ജഗത്സിംഹൻ തന്റെ പിതാവിനോട് യാത്രപറ
തതു. ധാരാപുരത്തിനു സമീപത്തേക്കുപോയി എന്നും
മനു പറഞ്ഞതിട്ടില്ലോ. അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെവിര
വുത്തികൾ പട്ടാണികളും വലുതായ ഭീതിയേയും ആക
ലതയേയും ജന്മിപ്പിച്ചു. അയ്യായിരും ആളുകളുടെ സഹാ
യംകൊണ്ടുമാത്രം കട്ടലുംവാനേയും സേനയേയും സുവർണ്ണ
രേഖാനേക്കുപുറം രാജിച്ചുകളുംയാമെന്നാണെല്ലോ രാജക്കു
രന്തെ ശപടം. അതും അക്ഷാരംപ്രതി സംശയിക്കാൻ ഈതു
വരെ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ജഹാനബാദിൽ
നിന്നു പുരപ്പെട്ട് രണ്ടാഴ്ചക്കും ഒരു സേനയിപ്പന്നവേണ്ടി
ഇണ്ണണബേള്ളും ധാരാളമായി തനിക്കഡിഡനും തന്റെ
പ്രവൃത്തികളാൽ അദ്ദേഹം സ്വപ്നംമാക്കി. അവിടത്തെ
സംഭവങ്ങളുംകുറിച്ചു കേട്ടിട്ടും മാനസിംഹൻ ഈജീനു
പറഞ്ഞു:—“രാജയോഗ്യനായ എന്നെന്ന് പത്രന്മുലം ഒരു

“വെള്ള രജപത്രമാണെന്ത് പ്രാക്കന്നയശസ്ത്രിന് ഒരു പുനഃ
ത്മാനാഭവിച്ചുക്കാം.”

അവധിതിനായിരും അള്ളക്കൾ അടക്കായി ഒരു മരം
സേനനയും ഒരു അലിമുഖസംഗരത്തിൽ അയ്യായിരും അരു
ക്കളുക്കാണ്ട് തോല്പീക്കരിക്കേം കേവലം അസാല്പരും തന്നെയും
ബന്ധനം ജാഗത്തിനാംമരം പൂർണ്ണമേഖലപ്രാം ഉണ്ടായിരിക്കും
അപ്രകാരമുള്ള ഒരു അവിവേകപ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം ച
കാജയമോ മരണമോ അല്ലാതെ മരറാനും അയ്യിരിക്കി
യില്ല. രാജകുമാരൻ, അതിനാൽ നേരിട്ട് യുദ്ധത്തിലോ
പ്രൂട്ടാൻ ഗ്രമിക്കാതെ, തന്റെ ഉദ്ദേശ്യസ്ഥിക്കുകളും
മാർഗ്ഗങ്ങളും സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ ചേരിഡി
സെസന്നുത്തെ ആ ദിക്കുകളിലുള്ള വലിയ കാട്ടകളിലും
അവിടവിടെയുള്ള പാളിക്കുളിലും മരഠം താമസിപ്പിക്കുയും
അടയത്തുള്ള ശത്രുപോലും കണ്ടവിടിക്കാതെ നിറുദ്ധസ്ഥലി
ക്കുളിൽ താൻ ക്രൂകാരം അടിക്കുയും ചെങ്കു. ഇപ്രകാരം
മരഞ്ഞു നിന്നുംകൊണ്ട് എപ്പോഴുക്കിലും ശത്രുസേനയുടെ
ചെറിയ ഭാഗങ്ങൾ സമീപത്തെങ്ങാണും വന്നിട്ടുണ്ടെന്നീ
ഞതാൽ അദ്ദേഹം പെട്ടനുഖരാട്ടത്തിന്തു് അവശ്ര
നിദ്രയ്ക്കി നശിപ്പിച്ചുവനും. അദ്ദേഹത്താണു വിശ്രദ്ധി
മാരായ അനാവധി ചുരുക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ
പഴിക്കുചുവക്കാരായും, മൽസ്യവ്യാപാരികളായും, ബ്രാഹ്മ
ശാരായും, വൈദ്യമാരായും, ധാരകമാരായും, മരഠം ഭേ
ഷംമാരി പല ദിക്കുകളിലും സഖ്യരിക്കുകയും ശത്രുക്കളുടെ
ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ഗതികളും കരിച്ചു് സൗക്ഷ്മായി അ
റിത്തെ കമാരനെ അറിയിക്കുയും ചെങ്കുവനും. എന്നെ
കിലും അംബിവുകിട്ടിയാൽ ഒട്ടം കാലതാമസംക്രാതെ,
എന്നാൽ എററവും കരതലോച്ചക്രമി, തന്റെ സെസന്നു
ഞാഗത്തെ ശത്രുക്കളെ അവക്കും മാർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെംബു

എററവും സെഫക്രൂമാരു എതിക്കാവുന്ന ദിക്ഷകളിലേയും നയിക്കേണ്ടം ശത്രുസെസ്റ്റും വലിയതാണോന്ന് കണ്ണാൽ പെട്ടുന്ന് എതിത്തു് അവരെ ഒന്നാഴിയാതെ നശിപ്പിക്കും ചെയ്യും. വലിയ ശത്രുസെസ്റ്റും ശാഖകളേ കുത്തലോ ഫുക്കി അന്നഗമിച്ചു് തരം കിട്ടുവോഴുക്കെ അവരുടെ സാമാന്യങ്ങളേയും കതിരകളിലും അപവർക്കിമാത്രമാണു് ചെയ്യുതു് എത്തുകൊണ്ടായാൽ ഒരു പരാജയം മാത്രം ഉണ്ടായാൽ മതി, തന്റെ കൂട കഴിയുന്നതാണു് എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് അറിയാമായിരുന്നു. പട്ടാണികളിൽ ചെറിയ സെസ്റ്റുങ്ങൾ ശത്രുവിന്റെ ഗതിയെക്കാറിച്ചു് എന്തെങ്കിലും അറിവോ ആഗ്രഹങ്ങളോ കുടാതെ സബ്ബരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവോഡി അറിയാതെ രജപ്പത്രങ്ങെ വായിൽ ചെന്നഹാടി, എതിക്കാൻകുടി ഇട ലഭിക്കാതെ നില്ക്കേഷം നശിക്കെ പതിവായിരുന്നു.

ഈ വിധത്തിൽ പട്ടാണികളിൽ അനവധിഭേദങ്ങൾ ജഗത്സിംഹന്റെ സെസ്റ്റുത്തിനു് ഇരയായിത്തീന്. അവരുടെ ഇടയിൽ വലിയ ഇളക്കം ഉണ്ടായി, അവർ ജഗത്സിംഹനേയും ആളുകളേയും ഒന്നാടെ ഇല്ലാതാക്കുന്ന നീഞ്ഞയിച്ചു് ഒരു അഭിമുഖ്യഭൂതത്തിനു് വഴി ആലോചിച്ചു്. എന്നാൽ രജപ്പത്രങ്ങുടെ താവളം എതാണന്നറിയുന്നതിനു് അവക്കു കഴിത്തില്ല. അവരുടെ നീഞ്ഞയിൽ കാലാദിത്തമാരെപ്പോലെ ആകസ്മീകരാതി മുവിലാവിർജ്ജവിച്ചു് തങ്ങളിൽ ആളുകളെ കൂടുലും ചെയ്യുവച്ചു് പെട്ടുന്ന മരണത്വനും. ജഗത്സിംഹന്റെ യുദ്ധത്രം അത്രളതകരമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭേദമാരെ എല്ലാം ഒരുമിച്ചു് രഹിതത്തല്ല താമസിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. ഒരു സ്ഥലത്തു് ആയിരവും മരരാജു സ്ഥലത്തു് അണ്ട്രൂഡം വേരേ രഹിതത്തു് എറം ഇങ്ങനെ കണ്ണേക്കു

ക്രണേശ്വരയി ഉചിതംപോലെ ഭാഗിച്ചു് അതതു ദിക്ക്
ലെ ആവശ്യംപോലെ പാർപ്പിച്ചു. ഏവിടെകിലും ശരീര
വിനോടെതിങ്കാൻ തരം കിട്ടുവോം അവിടെ ആവശ്യം
ഒരു ആളുകളെ അങ്ങോടുക്കയെയ്യുമും യുദ്ധംകഴിത്താം
നന്ന് അവരെ അവിടെനിന്നും നിർബാധമായി മറരാണ
സ്ഥലത്തെങ്കിലും മാറ്റുകയും ചെയ്തു. രജപുത്രനും എവിടെ
ഉണ്ടെന്നോ എവിടെ ഇല്ലെന്നോ പട്ടാണിക്കർക്കു് ദേഹം
നിയുക്യവുമില്ല എന്നും തന്റെ ആളുകളുടെ നാശതോ
ക്കിട്ടു കൂട്ടല്ലവാൻ വര്ത്തമാനം കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു
എന്തുകാല്യത്തിനായിട്ടും പട്ടാണിടെനുകൾക്കു് കോട്ടകൾക്കു
വെള്ളിയിൽ വരുന്നതു് ഏററവും പ്രധാനമായിത്തീർന്ന്
അവരുടെ കൊള്ളുകളും അങ്കുമങ്കളും നിന്നും ഭേദമാണ്
പ്രാകാരങ്ങളിൽ രക്ഷപ്രാപിച്ചു. അവകൾ ക്രഷ്ണസാം
നംകിട്ടാൻ തെരുക്കമുണ്ടായിരുന്നു. പട്ടാണികളുടെ അ-
ങ്കുമങ്കളാൽ പത്രങ്ങൾമായിരുന്ന ദിക്കുകൾക്കു് എല്ലാം ജർ
സിംഹങ്ങൾനുംവെഡഗർല്ലുത്താൽ രക്ഷയും അഭ്യര്ഥി
ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന കേട്ട് മാനസിംഹനു് വളരെ നി
ന്ത്രണപ്രധാനായി. അദ്ദേഹം രാജക്കമാരന്റെ പേരുക്കു് ഇണ്ണ
നെ എഴുതി:—“പ്രിയചത്രാ! നീ രജപുത്രവംശന്മുഖം
ബാധിക്കുന്നു് അതിനേജസ്പിയായ ഒരു സൃഷ്ടിനെതു!
വഴി വര്ത്തിയുടെ രാജ്യം പട്ടാണികളുടെ ആങ്കുമങ്കളുംതന്നെ
നു് നിന്നാൽ രക്ഷക്കല്ലെപ്പുടെമനു്, എനിക്കു തീർച്ചയാ
യിക്കുന്നു. നിന്റെ ശ്രമങ്കളുടെ ക്രഷ്ണസാംഭവത്തിനുംവേ
ണ്ടി പതിനായിരം ആളുകളേക്കുടി അയയ്യുനു.” ഇത്
നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാപടാ! “പ്രിയ പരിതാവേ! അവി
ടിനെത ഇരുപോലെയാകട്ടെ, അധികംഭേദമായണിഞ്ഞായാൽ
അനുയും നല്ലതനെന്ന. ഇല്ലെങ്കിലും അവിടുതെ അന്നു
ധ്യാനാൽ അനുയായിരം ആളുകളേക്കൊണ്ടു് എന്നു ക്ഷുഗ്ഗ

അയോച്ചിതമായ വാദം ഭാഗത്തെ സാധ്യക്കുന്നതിനും ഞാൻ
ആമിക്കാം.” എന്നായിരുന്നു.

രാജക്കമാരൻ ആറാവും ശ്രൂഷാ കാന്തിയോടും പരാങ്ങു
മഴത്താട്ടംകൂടി അവിച്ചെന്നമായ വിജയത്തെ മുറയ്ക്കു
വരിച്ചു.

‘സപ്രാതിനി! ഒന്നേവേൾപ്പരാ അങ്ങയുടെ സന്നാധി
യിൽവച്ചു് ഈ മഹാരംഗന തന്റെ കടക്കുണ്ടാണെല്ലെങ്കിലും
മാധ്യാരക്കുടെകാബാടു് പരാജിതനാക്കിയ ആ മനോഹര
യായ പെൺപെപ്പതലിന്റെ കമ ഈ യുദ്ധക്കാലാധല
തതിനിടയിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏഴുമുത്തിൽ നന്ന്
നിഘ്നാഷം മാത്രതുപോയോ? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഇതു
സീംഗംഡൻ മനസ്സു് അവിടത്തെ വിനൃഹം എന്നപോ
ലെ കള്ളുകൊണ്ടാണു് ഉണ്ണാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്” എന്നാൽ
തിനു സംശയമില്ല.”

ഈനി നമ്മകളു് വിമലയുടെ അട്ടക്കലേയ്ക്കു പോകാം.
ജഗത്സീംഗനു ഒരു കണ്ണും മനസ്സും എന്നും നമ്മകൾ
ഉടെന അറിയാറാകാം. യുദ്ധത്തിന്റെ ബഹുമാനം എങ്ങനെന്നു
എങ്കാലിലും ഇരിക്കുന്നു. വിമലയുടെ പ്രസ്ത്രി ഈ കാല്യ
തതിൽ എംബയംഗമക്കും അംഗരു.

പത്തൊം അല്പാധി

ആലോചനയ്ക്ക് ശേഷമുള്ള ദയക്കാദി

വർമല അഭിരാമസപാമിയുടെ ഗ്രഹത്തിൽ നിന്ന്
പേരന്തിന്റെ പ്രിറററിവസം വൈക്കമ്പാരം അംഗ
തന്റെ മറിയിൽ ശരീരാലങ്കാരം ചെയ്യായിരുന്നു. ഇ
ത്തിങ്ങാണു വയസ്സും പ്രായമായ ഒരു സ്ത്രീ ആഭിരണ്ട്
ഇണിയുകയും തലമുടാ ഓഗിയായി കെട്ടുകയും പൊട്ടതെ
കയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിൽ വായനക്കാർ വല്ലാതെ വിശ
രിച്ചേരുക്കാം. എന്തുകൊണ്ട് അവർക്കു അങ്ങനെ ചെ
ക്കുക? യെറവനു ഇന്ന വയസ്സിൽ നശിക്കുന്ന എന്ന
ബണ്യിക്കാമോ? ഒരിക്കലും വയ്ക്കാം. ശരീരത്തിന്റെ നെ
ബാഗ്രാവും എല്ലാത്തിൽ അനുരാഗവും നശിക്കുന്ന കാലഭ്ര
യെറവനവും നശിക്കു. സെഫഡ്രൂതില്ലാത്ത ദയവർഡ അം
ജിടു പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിലും വുലംതന്നെ. ദേ
സെഫഡ്രൂ ഒരിക്കലും നശിക്കാത്ത ദയവർഡ അനുഗ്ര-
മായ യെറവനത്താൽ അനുഗ്രഹിതയാണ്. പ്രേമസന്ന
ഷങ്കാദി എല്ലാത്തിൽ അംകരിക്കാത്ത ദയവർഡക്കു യെറ
നമേ ഇല്ല. അതു രണ്ടാം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാക്കാതിശാവ
എന്നം വുലംതന്നെ. വിമലയുടെ വയസ്സ് ഇപ്പോഴിലും നോ
ബാഗ്രാവിന്മേഖമുള്ള സംശ്ലോംമായിരിക്കുന്നു. അവളും
എല്ലാമോ? അവിടെ പ്രേമവും തജജന്മക്കുായ മോം
ങ്ങളിം ആശയവിശേഷങ്ങളിം ഇന്നും കുടകവിശ്രൂതി
കുന്നു. വിശ്രേഷിച്ചും വയസ്സ് തെല്പാനു കുടന്നു
കൊണ്ട് സെഫഡ്രൂത്തതിന് ഒരു സ്ത്രീഗംഗാശക്രൂഢാം വന
ക്കുണ്ട്. കുറെ നേരം പ്രായംകുടിയും വായനക്കാർ എൻ്റെ

ഈ അംഗിപ്രായത്തോട് ഡോജിക്കമെന്ന്: എനിക്കു നീവു യമുണ്ട്

പൊന്മംകുട്ടിനു പൊട്ടിപ്പാലെ താംബുളവർച്ച സംകോണ്ട് അതിയായി വിളക്കുന്ന അവളിടെ പെന്ദുകു പെന്ദുരമായ അധികതയിൽനിന്ന് കാന്തി കാശംനു ഏതൊരു ദേഹമാണ് ഒരു ദേഹവന്നയക്കതയായ സുമ്മവിയാണ് തന്റെ മുവിൽ നിന്ത്തുന്നതെന്നു തലകുലുക്കി സമുത്തി കാതത്തു? ഉള്ളൂഴ്തു ഓഗിയാക്കിട്ടിട്ടുള്ള വിശാലങ്ങളായ നേരുങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടുന്ന കടക്കുവർഷങ്ങൾ കണ്ണാൽ അവർ ഇരുപത്തിയും വയസ്സിൽ ടെക്കം കവിയാത്ത ഒരു തരഞ്ഞിയപ്പെന്ന് ആത്മ പറയും? അമേരിക്ക എത്ര കോമള അഭ്യാസ അക്കാദിഡിയും അവയുടെ സുന്ദരമായ ആകൃതിയുംകാണ്ടിയും ചലനവുംതയും എത്രവിസ്തൃതകരാം! ചില സുകളികളിൽ കുറുക്കി അവർ ഉത്കച്ചേപ്പവ് ചെലുക്കളാണ് നും ഗ്രോംജാമുത്തരംഗമലകളിൽ സർവ്വദാ നീന്തിത്തുടി കിടന്നതിനു മോഹിക്കുന്നവരാണും പ്രശ്നങ്ങൾവിധി സുചീപ്പിക്കുന്നു. ആ വിധത്തിലുള്ളവയായാണു വിമലയുടെ നേരുങ്ങൾ. വിമല ഒരു തരഞ്ഞിയായാണു! അവർ അന്നദിനൊയു ദേഹവന്നതെത്ത അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗവതി എന്ന പരിഞ്ഞാൽ കരുങ്ങുന്ന ശരിയായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുണ്ട്. വിമലയുടെ ചെവുകളും “പാപോലെയുള്ള നീറവും കംഖിവാഴപ്പോലെ കളിക്കുമ്പും പാരിക്കുമ്പും ഉള്ള അവധിയുംകണ്ടിട്ട്” അതു നവദൈത്യവന്നാവേശത്താൽ മധുരമായ ഒരു ബാലികയുടെ അംഗത്വത്തെ അതിശയിക്കുന്ന ശേഖരം തലകുലുക്കി സമുത്തിക്കാത്തവൻ അരസിക്കുന്ന അസ്ത്രവാഹിയെ ആയിരിക്കുമെന്നു തീരുപ്പരിയാൻ എനിക്കുണ്ടോ മടിയില്ല. ഒക്കപ്പുസാംസ്ഥാന്തരാൽ തുട്ടതുരുത്തി വിലസുന്ന സ്ഥാപിക്കോപമമായ കപ്പോലപ്പലക്കങ്ങളിൽ ആടി അലഞ്ഞുകൂടിക്കുന്ന കുടുന്നിരകൾ അവരം ഒരു യുവ

തിയാബന്നു വിളിച്ച് പറയുന്നില്ലോ? മാനുവായനക്കാൾ എന്ന നിങ്ങളുടോടൊന്ന് അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളിട്ടുണ്ട്! നി ഒരു ഹദയവിക്ഷ്വാതത ദന്ത തുറന്ന നോക്കവിനു അധീക്ഷിക്കുന്നു! അതാ അവിടെ വിമല ഒരു നിലക്കണ്ണാടിയും മുഖിൽ മുത്തനു തലമട്ടി കെട്ടുന്നു. മനോമരമായ നിനിറത്തിൽ മുട്ടത്രംഗം എറിവും നീണ്ട വേണ്ടിവരുന്ന വക്കത്തും മുട്ടത്രകെക്കൊണ്ട് പിടിച്ചു മരറരക്കേണ്ട ചീകി ഡോഗിയാക്കുന്നതിൻ്റെ ഒരു അംഗി നോക്കുന്നതിൻ്റെ ശുപലാവണ്ണവും താങ്ങന്നുത്തിൻ്റെ തജ്ജു കണ്ണാടിയിൽ കാണുകയാൽ അവളിടെ ഹദയത്തിൽ ഉണ്ടാനു മുള്ളിയേയും ആനുസ്ഥാനത്തെയും സുചവിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു അയരഞ്ഞും ഉണ്ടിച്ചുയരകയും ഉന്നന പിടിച്ചുമരഞ്ഞുകും ചെയ്യുന്ന ആ പുഞ്ചിരി നിങ്ങൾക്കു കാണുന്നില്ലോ? എ! മുട്ടയുടെയും അവളിടെ അയരപ്പലുവാങ്ങുമ്പുളിൽ നിന്നും മായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന അതിമധുരമായ ശാന്തമുതിരു ആസപദിക്ഷവിന്റെ. അവളിടെ ക്രമമായ അവയവസംശയം നേതരാട്ടക്രൂടിയ ആകാരസൗഖ്യംബന്ധരത്തെ കുകരിക്കൊണ്ട് കുറഞ്ഞതാനും ആസപദിക്ഷുന്നതിനും നിങ്ങൾക്കിപ്പോരും മോഹം ജനിച്ചിരിക്കാം. ഓഫോ തൊന്തര ചീച്ചു! നിങ്ങൾക്കു മുള്ളിവാങ്ങുന്നതുവരെ ആസപദിച്ചു അവളിടെ ലാവണ്ണം കാലങ്ങേണ്ണുക്കും അവിഷ്യാദയോ എന്ന പറയുവിന്.

വിമല തിന്റെ കവഭാരതത്തെ ചീകിപ്പിന്നിൽ ഒരു വെള്ളാതെ അതു പുജ്യഭാഗത്തെക്കും മുട്ട. അനന്തരം സന്ദേശവ്യാങ്ങളാൽ സുഗന്ധമാക്കപ്പെട്ട ശ്രൂഢിലുംതും നന്നച്ചു ഒരു കൈലേസുകൊണ്ട് മിഥംതുച്ചു വെടപ്പും ആളും അവയവങ്ങളിലെല്ലാം ആളരണാങ്ങലും അബാംജി എങ്കിലും പിന്നീട് അവയിൽ ചിലത്തല്ലും എടുത്താണ്

ഈത്തു. പിന്നീട് ഭംഗിയുള്ള ഒരു ദാതരം പട്ട് ഉട്ടത്ര. ചുക്കാ രാജക്കമാരൻ കൊട്ടത്ത ഒരു മാല എടുത്തു ശിര ബുത്ര ചൂടി: ഇങ്ങനെ ചെത്തു കഴിഞ്ഞ ഉടൻ അവർ തിലോത്തമയുടെ അടക്കലേറ്റുക പോയി.

വിമലയുടെ വേഷവിശേഷം കണ്ണ വിസ്തൃതപരവരഗം ശയ ക്കാരി ചിരിച്ചുംകൊണ്ടവക്കോട്ടു വോദിച്ചു. “വിമല! ഇതെന്നാണോ?” എന്നതാണിനാം ഈ വേഷത്തിൽ? ”

പി:—“അതറിഞ്ഞതിട്ടു നിന്നു കാഞ്ഞമില്ല.”

എ:—“സത്യമായിട്ട്; നീ എവിടേയ്ക്കാണ പോകാൻ ഭാവിക്കുന്നതു്?”

പി:—“താൻ എവിടെയെങ്കിലുംപോകുന്ന എന്ന നീ നോട്ടാരാണ പറത്തു്?”

തിലോത്തമ കുഴങ്കി. അവളുടെ പാറിനുമും കണ്ണ പ്രിമല ദയാർദ്ദനയോടെ പറത്തു: “താൻ അക്കലെ ഒരു ക്കിലേക്ക പോകയാണോ”

പരിപൂർണ്ണമായി വികസിച്ച രക്തപക്ഷജംപോലെ തിലോത്തമയുടെ ദിവം സന്തോഷംകൊണ്ട വിളക്കി.

“വിമലേ! നീ എവിടെയാണ പോകുന്നതെന്ന രിയു്?”

“നീ ഉമഹിച്ചുട്ടത്രക്കാരിക്.” തിലോത്തമ വിമലയെ നേരു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. വിമല അവളുടെ കുറുക്കൾ പാടിച്ച കളിവാതലിൻ്റെ സമീപത്തു കൊണ്ട പായിട്ട് പറത്തു.

“താൻ ശൈലേശപരക്കുത്തിൽ പോകയാണോ. വിടെ ഒരു രാജക്കമാരനെ എന്നിക്കു കാണുന്നുണ്ടു്.”

ഉള്ളിൽ ഒരു പ്രഖ്യാതമായ വികാരന്താൽ തീരുലും മയുടെ കുശലായ ശരീരം നേരു വിരിച്ചു. അവർ ഉത്തര നേരു പറത്തില്ല. വിമല തുടൻ പറത്തു:—

“എന്നാം അഭിരാമസ്താമീയും തമീൽ ഒരു സർപ്പണം ഉണ്ടായി. ഇതുസിംഹൻ്റെ നിന്മ വിവാഹവും ഫൂൾ രഹിക്കും സാധിക്കായില്ലെന്നാണ് ആ വിശ്വാസം ജൂഡിയുടെ അഭിപ്രായം. ഈ ആലോചന നിന്മ അട്ടപ്പൻ്റെ വലിയ നിരസം ഉണ്ടാക്കി. ഈ കൂടുതലേ കേരിക്കുന്നപക്ഷം എന്നിക്കു റീക്കിയും മാനന്താനിം ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ അതു് എൻ്റെ നല്ല കാലത്തിൽ ശക്തിയേണ പറയാണിള്ളു.”

“എന്നാൽ നീ എന്തിനു പോകുന്നു”, എന്ന്
ചോദ്യം അപ്പോരും തിലോത്തമയുടെ ചുണ്ടുകളിൽനിന്നീ
മംസപരത്തിൽ വെളിയിൽ പറഞ്ഞു.

വിമ:—“എന്തിനെന്നോ? തുണ്ണു ഈന്ന രംഗത്തിൽ ക
കൊള്ളാമെന്ന അപ്പോരും നമ്മുടെ പേരും വി
വും അറിയിക്കാമെന്നും കമാരനേട്ട വാഗ്ദാനം
വെള്ളിട്ടില്ല?

“നാം ഈനാരാബീനും” അറിക്കുതുക്കാണ്ടുമാ;
അപ്പേരുത്തിന് എന്തുവെള്ളാം കഴിയുമെന്ന് എന്ന്
അറിതുകൂടാ; എന്നാൽ നാം അനുരാബീനും എത്തായ
അപ്പേരുതെത്തു അറിയിക്കാം. ഈ സ്ഥിതിയിൽ നട്ട്
എത്തും അപ്പേരുതെന്തിനു തോന്നുവിധം വെള്ളി
ഇട്ടു. രാജക്കമാരനും വാസ്തവമായാ നിന്നിൽ അന്നാ
മുണ്ടാക്കിയും—”

വിമല പറത്തു നിറവത്തുനടത്തി മുഖ്യത്തിലോ
അവളുടെ ഘുഞ്ചു പൊത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു” പറഞ്ഞ്
“നിന്റെ വത്തമാനം കേരിക്കാം എന്നിക്കുന്നതും
നീനിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ എവിടെയെങ്കിലും പോരാ

എന്നാൽ എന്നുക്കരിച്ച് നീം ആരാട്ടം ദന്നം പറയു
തു്. ആരാക്കരിച്ചും എന്നാട്ടം പറയേണ്ട.”

വിമല പിന്നുയും ചീരിച്ച. “എന്നാൽ ഈ കട്ടി
പുാത്തിൽത്തന്നെ ഈ അരത്യഗാധമായ സമുദ്രത്തിൽ
ചാടാൻ നിന്നോട് ആരു പറഞ്ഞു;” എന്നവർക്ക്
ബോധിച്ച.

“എൻ്റെ മുഖിൽനിന്നു പോവു; എന്നുക്കു നിന്റെ
പത്തമാനം ദന്നം കേരിക്കേണ്ട.”

“എന്നാൽ ഞാൻ ദേവാലയത്തിലേക്കു പോകി
നില്ല.”

“നീ എവിടെയെങ്കിലും പോകുന്നതിനെ ഞാൻഒരു
ഒക്കുന്നുണ്ടാണോ? നിന്നുക്കു ബോധിച്ച സ്ഥലത്തു ഏ
യുംാംകു.”

വിമല:—“അപ്പോരു ഞാൻ പൊയ്ക്കുടാ അപ്പോരു
എന്ന ചീരിച്ചുംകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

താഴേലുാത്തമ നമ്മുവിയായിട്ട് “പോകണം” എന്ന
രം പറഞ്ഞു.

വിമല കറേന്നേരും ചീരിച്ചുംകൊണ്ട് നിന്നു. അന്ന
രം അവരും പറഞ്ഞു: “ഞാൻ ഈതാ പോകുന്ന. തിരി
വുക്കുന്നതുവരെ ഉറങ്ങുതു്.”

തിരിലേത്തയുടെ പ്രവാളകോമള്ളുങ്ങളായ അധികാർപ്പ
ശ്രീൽ ഒരു പുണ്ണിരിയുടെ ലേശം പ്രകാശിച്ചു. “അതുകു
ംതന്നെയാണോ?” എന്ന ചോദിക്കുന്നതായ ഒരു ഭാവ
പിം അവളുടെ ധവത്തു് ഉണ്ടായി; വിമല അതു് മനസ്സി
ക്കി; പീരിഞ്ഞ പോകാറായപ്പോരു വിമല തണ്ണെറു ഒരു
കു താഴേലുാത്തമയുടെ തോളിൽ വച്ചിട്ടു് കറേറുകൊണ്ടു്
വള്ളുടെ താടിയിൽ പീടിച്ചുംകൊണ്ടു് അവളുടെമുഖത്തു്
കുന്നം സമയം സുക്ഷിച്ചു. അതു് എങ്ങപ്പുറ്റുമായ
ശരാഗസാനില്ലുത്താൽ എത്രയും പരിഗ്രാമമായിരുന്നു.

അനന്തരം അവർ സംസ്കാരം നേര ചുംബിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൽ പരിശീലനത്തിലൂപ്പാർഡ് അവളുടെ നയനങ്ങൾക്കു കല്പിച്ചുവരുമ്പോൾ അവളുടെ നയനങ്ങൾക്കു കല്പിച്ചുവരുമെന്നു അഭ്യന്തരം കണ്ടു.

അല്ലെന്നീ ഉടനെ വാത്രക്കൽ വന്നു, വിമല രാജാവു കല്പിച്ചു വിളിക്കുന്ന എന്ന പരിശീലനം മുതൽ വേഗം തിലോത്തമുഖ്യമായി വന്നു വേഷം നേര മാറ്റി കുട്ടിവേണ്ടി അന്തേക്കാരിന്റെ മുഖ്യിലേക്കു പോകി എന്നു വിമലയുടെ ചെവിയിൽ മറ്റൊരു കൂട്ടം ദേശവാഴിന്റെ അഭ്യന്തരാട്ട് പരിശീലനവച്ചു് വിമല വിശ്വാസിയായാണെന്നു സമീപത്രയ്ക്കു പോയി. അവർ ഒരു ദീപ്പാർഡ് അന്തേക്കാരി വിമലയുടെക്കാരിയായിരുന്നു. വിമല കട്ടം നീരിൽ അടുക്കൽ ചെന്നു “പ്രഭാ! അവിട്ടതെ കൂടു വ്രതാശം” എന്നു ചോദിച്ചു.

വീരേന്നു പത്രക്കു തലപോകി തിരിഞ്ഞെന്നു. പാമലയുടെ വേഷം കണ്ണാധ്യാത്മക്കുട്ട്.

“വിമലേ! എന്നാൻ ഇതു്. വല്ല സ്ഥലത്തേക്കും അയാണോ?”

വിമ!—“അതെ! അവിട്ടതെ ഇപ്പോൾ എന്നു കണ്ണാം.”

വീരേ:—തിലോത്തമയ്ക്കു എല്ലാനെ ഇരിക്കുന്നു. അവർ നല്ല സുവർണ്ണാധ്യാത്മക്കും അവളുടെ ഒരു കേട്ട പൂർണ്ണമായി ശമാച്ചേര്യാ?”

വിമല:—“ഉഘ്യ”, അവർക്കു പൂർണ്ണാധ്യാത്മക്കും.

വീരേ:—“നീ കരേന്നെന്നു എന്നു നേര വീതുക. അഈ പോയി തിലോത്തമയെ വിളിച്ചുകുണ്ടു വരു

വീശിക്കുന്നുണ്ടിരുന്ന സുപ്പീ പുത്രപ്പോയി. വാതിലോത്തമയുടെ അടുക്കൽ പോകേണ്ട എന്നും പ്രാന്തിക്കണ്ണമെന്നു ചീലം സങ്കേതങ്ങൾക്കുണ്ടു് അനീയെ മനസ്സിലാക്കി. വീരേന്നു ഉടനെ മറേറ

ചാരിക്കയോട് പറത്തു:—“ലക്ഷ്മീ! പോയി കരെ ഇരക്കാൻ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.” മറവളം ഉടനെ ചുരുപ്പോയി. ഉടനെ അദ്ദേഹം വിമലയോട്, “വിമലേ! ഇന്ന് ഈ വേഷം കൈ യരീച്ചിരിക്കുന്നതു” എന്നിനാണോ?”

വിമ:—“എനിക്കു ചീല കാരുങ്ഗമം ഉണ്ട്.”

വീഴു:—“അതെന്നാണോ? എനിക്കരിയണം.”

വിമ:—“പ്രയാം കേരംക്കണം.”

ഇപ്പുകാരം പറഞ്ഞിട്ട് മദനൻ്റെ വിജയപതാക കൂർ പോലെ പരിശോഭിക്കുന്ന നയനപ്രദങ്കമംകൊണ്ട് അവർ വീഴുന്നുസിംഹനെ അപ്പുനേരം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിന്നു.

അവർ പീനിട്ട് പറത്തു:—“പ്രയാം കേരംക്കണം. തൊന്തരയു സെപ്പരിണിയതു. ഈപ്പോറു സങ്കേതന്മല തേരയ്ക്കു പോകാൻ ഓവിക്കയുമാണോ?” അവർ പെട്ടുനു വീരുന്നുസിംഹൻ്റെ മുഖിൽനിന്നു തിരോധാനം ചെയ്തു.

പതിനൊന്നാം അല്പായം

അശ്രമനിയുടെ ഒഴംഗം.

വിമലയുടെ സങ്കേതം അനുസരിച്ച് ഈ സമർപ്പണം അശ്രമനി പുറത്ത് അവരുടെ കാത്തിരു നിൽക്കണ്ട് സംഭാഷിതനും. വിമല വൈളിയിൽ വന്ന് അവരോടു പാര്ശ്വത്തു:—“അശ്രമനി! എന്ന് കൂടി നിന്മോടു ചില സ്വന്ധനകൾ കുറഞ്ഞു പറയാൻണെ.”

അശ്രമനി:—“നിന്മോടു ഇത് വേഷംകണ്ട് എന്തോ വീഡേ ഷവിയിയായി ചില കാൽങ്ങൾ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്ന എന്ന് എന്നീക്കു തോന്തി.”

വിമല:—“ഒരു വലിയകാരും സാധിക്കുന്നതിന്റെ വേണ്ട തുറഞ്ഞു കരെ അക്കലെ രേഖിത്തു പോകുന്ന ഇന്ത്യൻ തന്നെ പോകാൻ കരെ ദയവുണ്ട്. മഹരാജാളെ വിശ്രദിച്ച കുടുംബപോകാൻ പുടിയും. അതുകൊണ്ട് നീ കുടി എന്നോടും മിച്ച വരണ്ണം.”

അശ്രമനി:—“നീ എവിടേയ്ക്കാണു പോകുന്നതു? അടുക്കേണ്ടുക്കുന്നതു?”

വിമല:—“അശ്രമനി! നീ മുഖ്യാക്കണ്ണ ഇന്ത്യയാക്കി ‘കിണ്ണാണം’ വേദാക്കി പതിവില്ലായിരുന്നാലോ”

അശ്രമനി:—“നീ കുടുംബി, അവരും പാര്ശ്വത്തു: “എന്നാണു കരുന്നോം ഇവിടെ താമസിക്കു. തൊൻ പോയ എൻ്റോ ജോലിക്കാണു എല്ലാം തീരേതച്ചുവരാം.”

വിമല:—“ഒന്നുകുടി പാര്ശ്വത്തുകൊള്ളിട്ടു! പണ്ട് നിന്മോടു കണ്ണിറയുന്ന രൂപം ഇന്നു നിന്മോടു കാണിന്നതു യാൽ അയാൾ നീ ഇന്നാരാണുന്ന മനസ്സും പാക്കിയേക്കുമോ?

അംഗംമനി—(അറയ്ക്കുന്നതുകുടി) “അംഗു് ആരാണു്? ”
വിമല—“ജഗത്സിംഹകമാരനെ നീ ഇന്ന കാണാമെന്ന
വിചാരിക്കുക.”

അംഗംമനി വകുവരനേരതെയ്ക്ക് നേരം മിണ്ണാൻ
ശക്തിയില്ലാതെ നിന്നു. ടുക്കം തൊണി ഇടരിക്കാണ്ടി
പറഞ്ഞു:

“അങ്ങളെന്നയുള്ള ഒരു ദിവസം കാണ്ണാൻ ഞാൻ
ജീവിച്ചിരിക്കുമോ?”

വിമല—“ഉള്ളു്.”

അംഗംമനി—“കമാരൻ എന്നാക്കണ്ണാലുടൻ അറിയും.”

വിമല—“എന്നാൽ നീ എൻ്റെ ക്രൂട്ട് വന്നതും. ഇനി
തൊൻ ആരെരക്കാണ്ടിപ്പോകാം? എനിക്കു തനിച്ചു
പോകാൻ വയ്ക്കും.”

അംഗംമനി—“കമാരനെ ഒന്ന കാണ്ണാൻ എനിക്കു” എത്ര
മോധമുണ്ടു്!”

വിമല—“നിന്റെ ഫോറം തർക്കാലം അടക്കിക്കയേ
നിവൃത്തിയുള്ളു്. ഞാൻ ഇപ്പോൾ എന്താണു് ചെ
യ്യേണ്ടതു്?”

വിമല ആലോച്ചിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉടനെ അട്ടുനി
പ്പടട്ടനു് കൈകൊണ്ടിട്ടും മറച്ചു് ഒന്ന പൊട്ടി
ചുറിച്ചു്.

വിമല—“ഇതെന്നാൽ നാലു! നീ എന്താണു് കാൽഞം
ക്രൂട്ടാതെ ചീരിക്കുന്നതു്?”

അംഗംമനി—“എനിക്കു വിചാരം തോന്നി. എന്തു്
പ്രധിനായ ടിറ്റുജൻ നിന്റെ ക്രൂട്ട് വന്നാലെല്ല
ന്താണു്?”

വിമല—“ഓ! (സദ്ഗൈഷജത്താട്ടകുടി) ഓ! ആ രസി
ക്കുനെ കൊണ്ടിപ്പാകാാ. നിന്റെ വിചാരം നല്ലതു
തന്നു.”

അംഗർമനി—“നീ അതു കാണ്ടുകാണിയോ? തൊൻ ഫേ
പോക്കാണോ പറഞ്ഞതത്രു്.”

വിമല—“സേരംപോക്കല്ലു; ആ മരംബന എനിക്കു്
വിശ്വാസമില്ല. കുടകനു് രാത്രിയും പകലും എല്ല
വ്യത്യാസമാണോളിൽത്തു്? അതുബുദ്ധേമണനു് ഒരു കാണ്ട
മനസ്സിലുംവുകയില്ല. അംഗാഭൈക്കരിച്ചു് എനിക്കു്
ഭിപ്രായം കുറം ഇല്ലതാനും. ഈതൊക്കെയിരിക്കും
അംഗാംകുടു വരാമെന്നു സമർത്തിക്കുമോ?”

“അംഗാണ്ടും തൊൻ ഏറ്റവും തൊൻ അയാൾ
കൊണ്ടിവരാം. നീ ഇവിടെ കിരുങ്ങേണ്ടും നീൽക്കു്
എനു് അംഗർമനി ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

അതിന്റെ ശേഷം അവർ പ്രാകാരലൃഹത്തിനു
തുടങ്കി അഭിരാമസപാമിയുടെ ഭവനത്തിലേക്കു് പ്രോജ
സപാമിയുടെ ശിശ്രൂനായ ഗജപതി വില്ലുബിന്ദുജ
വായനക്കാർ ഇതിനു മുമ്പിൽതന്നെ പരിചയമായിക്കു
ണ്ടതിരിക്കുന്നു. അയാളെ “രസികപാസസപാമി”
നാണു് വിമല വിളിക്കാരിളിൽത്തു് എന്നും മനസ്സിലും
ടിണ്ടു്. അഭിരാമസപാമിയുടെ ഭവനത്തിലുായിങ്ങും ര
വിഭ്രാംന്റെ താമസം.

ഈയാളിടു ശരീരസ്പണ്ഡി ഒരു പ്രത്യേകമാത്രക്കു
അംഗസരിച്ചുണ്ടു് സ്പൂഷാവു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. കാഴ്ചയിൽ
അംഗാംകു് ഒരു കുറപ്പതക്കിയിൽ കുറയാതെ ചൊം
മുണ്ടുന്ന തോനും. എന്നാൽ വള്ളേമൊരുടീയിൽ ഒരു
എറകയില്ല. അംഗാളിടു കാലുകരിക്കു് കടിപ്രഭേ
ഥത്തു പെരുവിരുത്തവരെ ഉള്ളി തെറ്റുല്ലും എക്കാണു
അനുറീവയം അവയ്ക്കു് അതുതീയിൽ നീണ്ട കനാക്കുണ്ടു്
രണ്ടു കോലുകളോടു സാമ്രാജ്യം. അംഗാളിടു നീറം ഏ
കുടംകുടപ്പുണ്ടു് ആ മലവിന്തെ കാലുകരം വീണു
കോലുകളാണുണ്ടു് വിചാരിച്ചു് അംഗാംകു ക്കും തുടങ്ക

ട്ടുകഴിഞ്ഞുപൂർവ്വം അവ ക്രഷ്ണയോറ്റുമല്ലാത്ത ഭവദു
മല്ലുകളാണെന്ന കണ്ട് അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചു.
അങ്ങനെ കരിഞ്ഞുപോകയാലാണ് ഇതു സസ്കർണ്ണന
നിം ഇങ്ങനെന്നയായതെന്ന ചിലർ പറയാറുണ്ട്. അയാൾ
ഈടെ അംഗങ്ങളിൽ വച്ചു മുക്കിന്നാണ് സകല പ്രാഥാണ്യ
ധൂം. മരുങ്ങളം ഇല്ലാശ മാംസമാക്കു അവിടെ ഒരു
കുടി സമലംപിടിച്ചു രികയാണെന്നും. ദിന്ധുജബ്ര
നെററിയില്ലെങ്കിൽ തിലകത്തിൻ്റെ കോല്ലാമലം നേര
വേരേതനെന്നയാണ്.

അയാൾക്ക് “ജഗപതിവിഭ്രാംഡിന്ധുജൻ” എന്ന
പ്രാഥാണം കിട്ടിയതു വെള്ളതെ അല്ല. അയാൾക്കു ബുദ്ധി
യുടെ മുൻ്നു അസാധാരണയായിരുന്നു. ബാല്യത്തിൽ
തന്നെ അയാൾ കെട്ടും അല്ലസിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു
മുഴുമാസം കഴിയുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ അതിൽ ആല്ല
സുതവും മുത്തിയും മനപ്പാം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഭട്ടാചാര
രംഗം കാരണ്യാഭാവവും ഹ്രസ്വിലെ ശമ്പുഖമല്ലങ്ങളം
മുങ്ങനെയല്ലാമിരുന്നാലും നമ്മുടെ വില്ലാർത്ഥി പതി
നശ്ച കൊല്ലുകൊണ്ട് നാമപ്രകാശത്തിൻ്റെ അവസാ
നാവരെ പഠിച്ചുകൂട്ടു. അപ്പാരം മുങ്ഗാമൻ
തന്റെ ശിഷ്യങ്ങന്മാർ ‘രാമ’ എന്ന പ്രതിയുടെ പിബു
‘അരമ്’ എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന അപമു
ഖാണം എന്നു ചോദിച്ചു. വളരെനേരം ആദ്ദോഹിച്ചു
ശേഷം “രാമാല്ലാ” എന്നു അയാൾ ഉത്തരം പറത്തു.
മുത്ത-“കട്ടി, നിന്നക്കിനി ഗ്രാഹത്തിലേക്കു പോകാം
എൻ്റെ അട്ടക്കലും നിന്റെ വില്ലാല്ലാസം ഇന്ന് അവ
സാന്നിച്ചുരിക്കിനു. ഇനി എന്നിക്കു നിന്നെ പഠിപ്പിക്കാ
നേന്നാമല്ലെ. ശിഷ്യൻ സാമംകാരം പറത്തു:—“എ
നിക്കു ഇനി ഒരു കാരുമേ ചോദിക്കാനുള്ളൂ. എൻ്റെ
ബീരഭന്നാമം എന്താണു്?”

ഇരു— “നിന്റെ പാണ്ഡിത്യും അസാധാരണമായിട്ടും അതിനാൽ നിന്നുണ്ടാക്കുന്ന ബഹിരാക്ഷണം വിശദമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് ‘വിദ്യാദിന്ദിജൻ എന്ന നാമംതന്നെയിരിക്കേട്ട്’”

ബിന്ദുജൻ ഏററവും ചാരിതാർത്ഥത്തോടുകൂടി ഇരുപാശങ്ങളിൽ നമ്മുടെച്ചിട്ട് സ്വപ്നവന്നതിലേയും പോകയും ചെന്തി. പോകുന്നവഴിക്കു് അയാൾ ഇങ്ങനും വിവാദിച്ചു. “ഇപ്പോൾ വ്യാകരണം മുഴവൻ പഠിച്ച കഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഇനി കുറഞ്ഞ സ്ത്രീകൾ പഠിച്ചാണ് കൊള്ളാം. അഭിരൂചിസ്പാമിക്കു് ഇതു വിഷയത്തിൽ നും വെളിച്ചുപ്പും ഉണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടിട്ടല്ലോ. എനിക്കു് ശിഖിച്ച പ്രഭാം അഭ്യന്തരമല്ലാതെ ഇന്ന് മററാരാണ് ഭ്രമയിലുള്ളതു്? അഭ്യന്തരത്തിനെ ഇരുവായി വരിക്കാനേ കഴിയു്.

ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചു നഞ്ഞട ഗജപതി ദരി മനിരത്തിൽ പോയി അഭിരൂചിസ്പാമിയോടൊക്കെമിച്ചു വാസം തുടങ്കി. സ്പാമിക്കു് വളരെ ശിഖ്യമായാണെന്നായി അനുശോചിക്കുന്നതു്. അഭ്യന്തരം അപ്രിയം പറയാതെ വരുന്നവരും ഒക്കെ കുടുംബ താമസിപ്പിക്കുന്നവരും ചെയ്തിരുന്നതു് ബിന്ദുജൻ പഠിച്ചാലും കൊള്ളാം, പഠിച്ചാലും കുംഭാ കൊള്ളാം; അഭ്യന്തരം തന്റെ മററ ശിഖ്യമാക്കുന്ന നപോലെ അയാൾക്കും ഉപഭോഗിക്കു പതിവായിരുന്നു. ദിവ്യനായ ഗജപതി ഒരു വെയ്യാകർണ്ണനും നിയമ ശാസ്ത്രപട്ടവും ആയിരുന്നതു കുടംബത്തെ അഭ്യന്തരക്കു ഭാഷാ ശാസ്ത്രത്തിലും, നേരംപോക്കു് പറയുന്നതിലും നല്ല സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ മുള്ളിവാക്കുകൾ അയാക്കുവും അശേമനിയുടെ നേർക്കായിരുന്നു പ്രയോഗിക്കാണുണ്ടായായിരുന്നതു്. അതിനും നല്ല കാരണവും ഉണ്ടായിരുന്നു. “എന്നെപ്പോലെയുള്ള വരുടെ അവതാരം മുംഗാ രണ്ടുംത്തിനായിട്ടാണ്”: ഇതു് എൻ്റെ മുംബാവനവും

അശ്വമനി എൻ്റെ രാധികയുമാതെ.” എന്നായിരുന്ന് അധികാരി വിശ്വാസപൂർവ്വമായ വിചാരം. അഴുനിയും നേരംപോകിൽ അപ്പതീയ ആയിരുന്നു. അവളിടെ മദനമോഹനനെ ഇട്ട് കരഞ്ഞുകൂടിപ്പിക്കുക അവർക്കു എത്തും പ്രിയമുണ്ടെങ്കിൽ ആയിരുന്നു. വിശ്വാസപൂർവ്വം ചിലപ്പോറും ഇന്ന് വാനരത്താനെ ഇട്ട് ആടക്കാനായി എത്തും അവജ്ഞാ കാണണ്ടോരു ദിനും “ഈതാ എൻ്റെ ചന്ദ്രാവലി” എന്ന വിളിച്ചുംകൊണ്ടു പുണ്ണിരി തുഡിക പതിവായിരുന്നു.

ഈന്ന നമ്മടെ ഗ്രീക്കുസ്പാദിക്കു മഹാഭാഗ്യം വരാൻ പോകുന്നു. വികുമണാനവിന്റെ മകൾ തന്ന തതാൻ ഇതാ വുക്ഷച്ചരാധാരുതമായ കടിലിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

പന്ത്രണ്ടാം അഭ്യർഥായം

അശ്വമനിയുടെ സങ്കേതം

സജപതിയുടെ മനോമോഹനിന്നായ അശ്വമനിയുടെ സഫദ്രൂപം എങ്ങനെ ഉള്ളതാണോ? അറിയുന്നതിനും വായനക്കാർക്കു കെണ്ണുകൂടണ്ടായിരിക്കുന്നതു തിന്ന സംശയമില്ല. അതും തീർക്കാനാണോ? ഇവിടെ എൻ്റെ ആളുമായ ശുമം.

നമ്മടെ കവികൾക്കു സ്കീക്കേ വർണ്ണിപ്പാൻ ചില പ്രദ്രോക്ക തോറുകളിലും റീതികളിലും ഉണ്ട്. ശക്തിയില്ലാതെതാം, സൃഷ്ടിവന്നാൽ സ്വന്പന്നായക്കുണ്ടു ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിലും വെമനസ്യം കൊണ്ടോ (അധികം ആളുതെരുക്കാണ്ടാലായിരിക്കും) അവയിൽ നിന്നും വ്യതിയാനം

ചെയ്യാറില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ സാധാരണ ഭാഷാക്ക കുറങ്ങി പുതിയ ആശയങ്ങളെ തെറിപ്പിടിച്ച് സം മാക്കംവെന്നും കാവുങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ ശക്തിയും കയാലാഞ്ഞനു തോന്തരം, അവർ തങ്ങൾ ചാട്ടി സംസ്കൃതകാവുങ്ങളിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന തന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. അഴുനിസ്തുപദവിയും അപസംഘര്യുകണ്ണാൽ ഈ വള്ള കവിപ്പരമാക്കിം നബങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കുയില്ല.

അശ്വനിയുടെ കേരളാധത്തിനു പാബിദേ സാമ്പൂർണ്ണം. അതു കണ്ണിട്ടു് ആ പ്രാണിക്കു വായുസനം ഉണ്ടായി. ഞാൻ എന്തിനാണോ ഈനി (യിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു്? ഒരു പെണ്ണിൻറെ തലയാൽ തോല്പിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ എന്ന വിചാരിച്ച് ലജ്ജി അതു് അതിനിൻറെ മാളത്തിനുകളു് കയറിപ്പോ അപ്പോൾ മനസ്സുരെ കടിച്ചുകൊല്ലാൻ ജന്മക്കൂളില്ലാതെ തന്നീനും. ബുദ്ധമാവു് ഈ അപകടം കണ്ടു് അതിനെ വാലിനേരു പാടിച്ച് പുതിയതയ്ക്കു വലിച്ചിട്ട്. ആ പിന്നേയും ലജ്ജയും സമീച്ചു് ലോകത്തിൽ നടക്കേണ്ട വന്നതിനാൽ തല നിലത്തിട്ടു് തല്ലി. അതിനാലാണ് അതിനിൻറെ തല ഇങ്ങനെ പരന്നവശായതു്. പാറ കുറങ്ങി ചണ്ണം അതിനു മധ്യത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. അശ്വനിയുടെ മഖം കണ്ണിട്ടു് പുണ്ണവന്നും ക്രടിക്കരേണ്ടുക്കരേണ്ട യായി ഒളിച്ചുതുടങ്കി. ഒട്ടകം നാണ്ണം സഹിക്കവെയ്യാണെ ആയി, ഓടി ബുദ്ധമാവിനിൻറെ അടക്കങ്ങൾചെന്ന സക്കട പറഞ്ഞു. ബുദ്ധമാവു് ഉടനെ “പേടിക്കോണം; പോയ ഉളിച്ചുകൊംക്ക. മേലാൽ സൗകര്യം മുഖത്തു മുട്ടപ്പടയരിക്കേടു” എന്നതുംബുച്ചു. ഇങ്ങനെയാണോ മുഖാവാണ്ടത്തിന്റെ ഉത്തരവും. അവളുടെക്കളുണ്ടുകളായ വഞ്ചനപ്പുകൾ ചുരിക്ക വിടത്തിപ്പുന്നു പോയുള്ളൂടുമോ എന്നു ഒരു

പട്ട മുഹമ്മദ് കണ്ണക്ഷീകളായ കുടകൾക്കു പോളകളാം വാതിലുകൾ നിന്മിച്ചിരിക്കുന്നു. അവളുടെ മുക്ക് സാഖാല്പക്കീഴ്പ്പാനായ ഗരിഡിനുകുടി തോല്പിച്ചുംടിച്ച്. ഒയൻ ഉടൻതന്നെ ഭാടി മരക്കാഡിൽ അഭയം പ്രാരിച്ചു. അന്നേ മുതൽ പക്ഷികൾ മരപ്പൂരത്തുകളിൽ പാത്രത്തുക്കൊംബാം മരരായ കാരണിത്താൽ മാതളംപാശ ദിം ദിക്കിവിട്ടുപോയി. ആന്നകൾ തുഡിക്കണ്ണുംടാട്ടി കൂട്ടിൽ കയറി. അശോമനിയുടെ സ്നേഹങ്ങളും തിരിച്ച് ധവളുഗരിരി വള്ളൻവള്ളൻപോരി. എന്നട്ടാം പിടിക്കാഡുകയാൽ ഇനി എന്തു വേണ്ടുമെന്ന പ്രഖ്യാതായി. ആജലാചിച്ചു. ആജലാചിപാതന മുരക്കി തലയ്ക്ക് ചുട്ടപിടിക്കുകയാൽ മത്തുകട്ടി എടുത്തു തലയിൽ ചുട്ട് അതു ലഭ്യപ്പാഴം മത്തുചുട്ടിക്കൊണ്ട് നിൽക്കുന്നു. ഉണ്ടെന്ന അശോമനിയേ വർണ്ണിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവ സാനികയില്ല എൻ്റെ വായനക്കാരേ, നിക്കുംക്കു റഷ്ടിവനില്ലെങ്കിൽ വല്ല കവിതകളിലും ധാരാളിച്ചുകൊഞ്ചി സി! ഇങ്ങനെന്നെയാക്കേ ഇരുന്നാലും അശോമനിക്കു ഒരു പാവും അശോമനിക്കു ഒരു ശിവഭേദ ഒരു വിധവാന്തരുക്കിക്കുള്ളിൽ.

അവർ ദിന്ദിജില്ലരു ഗ്രഹത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ നവിടെ വാതിലുകൾ അടച്ചുംിക്കുന്നതായിക്കണ്ടി. ശക്തതു വിളുക്കു കത്തുന്നിലായിരുന്നു.

“ഹോ! ഇവിടെ ആപ്പുങ്കളും? കത്തക തുറക്കേണ്ണ സപാമീ” ഉത്തരം നേരു ഉണ്ടായില്ല.

ശാശോമ:—(അത്തമഗതം) “കിളിസ്തൂന്ത്രാസി” ഈ പട്ടവ കുന്ന് അക്കത്തു എന്തു ചെയ്യുകയാണോ? (പ്രകാശം) രസിക്കാസ പ്രദോ, കത്തക തുറക്കേണ്ണ!”
പിന്നെയും അക്കത്തനിന്നു് ഒരു ശബ്ദംമുഖം ഉണ്ടാ

അശ്വമനി കതകിൾറ വിടവുകളിൽക്കൂടി അ; യിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ ഉരഞ്ഞക്കു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിക്കണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് യാർ വിളി കേരംക്കാണ്ടത്തു്. ബ്രാഹ്മണൻ ഉരണി യിൽ സംസാരിച്ചുകൂട്ട. സംസാരിക്കുന്ന പക്ഷം പിന്ന ഉരഞ്ഞക്കു കിണൻ പാടല്ല.

അശ്വമനി—(ആത്മഗതം) ആധാർ ബ്രാഹ്മണനും നായാണ്. സംസാരിച്ചതിൻറെ ശേഷം ഇരുണ്ടുമോ ഇല്ലയോ എന്ന തൊൻ ഭോക്ക് (പ്രകാശം) യേ! യേ! യേ! മുംഖാരഭാസം, ഉരി ഇല്ല.

“യേ! വിടവുകുവത്തി”

ഉത്തരം—“ഉം”

അശ്വമനി:—(ആത്മഗതം) “വായിൽ ചോദം (കൊണ്ട് മുളിയതാണ്) ഇവൻ; ഇതുകൊണ്ടായ ഇര വിശ്വംഗിരേക്കൊണ്ട് സംസാരിപ്പിക്കു (പ്രകാശം) “അല്ലയോ റസികൾഭോഡനി”

ഉത്തരം—“ഉം!!”

അശ്വമനി—“ആംഗർഹാ ഇങ്ങനെന്നയോധോ? അങ്കു ബ്രാഹ്മണനും കുടിയോടു കൂടി ഇതോ പ്രവൃത്തം തൊൻ ഇല്ലപ്പോൾ പോയി സ്വാമിയോട് പറ ആരാണു മറിക്കുത്തു് അങ്ങേങ്കുടെ?”

ബ്രാഹ്മണൻ പരിമേച്ചു് :മറിയിൽ ചുറ നോക്കി. ആത്മമില്ലെന്ന കണ്ടു് വീണ്ടിം ഭക്ഷിച്ചുതുടങ്ങാം അശ്വമ—“ഈതെന്നതാണു പീനേയും അങ്കു് ഉണ്ട് തുടങ്ങിയോ? ഇടയ്ക്കു സംസാരിച്ചുംവച്ചു് പിന്ന ഉണ്ടുമോ?

ക്രിജൻ:—“എന്തു? എപ്പോഴാണ് തൊൻ സംസാരി ചുതു? ഇതുകേട്ട് അശ്വമനി പൊട്ടിച്ചിരിയു. “ഇതാ ഇപ്പോൾതന്നെ.”

ക്രിജൻ:—ശരീ, ശരീ ശരീ ഇല്ല, ഇനി തൊന്മുള്ളന്നില്ല.

രശ്മി:—“പാടില്ല, പാടില്ല; വേഗം എന്നിച്ചു കതക തുറക്കാം.”

ബുദ്ധമൺ:—**ഈലയിടുന്നവിൽനിന്ന്** എന്നിക്കാൻ അവിക്കുന്നതു് അവധി വാതലവിന്റെ വിടവിൽക്കൂട്ടി നട്ടു.

രശ്മി:—“എന്നിക്കുതു്, എന്നിക്കുതു്; ഇലയിലുള്ള ചോദ മൃച്ചവൻ ഉണ്ടിട്ടുവേണം എന്നിക്കാൻ.”

ക്രിജൻ:—ഈല്ല, ഈല്ല; അതു വയ്യാ. തൊൻ സംസാരിച്ച പോയി.”

രശ്മി:—“എതായാലും കൊള്ളിം, എന്നാണെനി അങ്ങുന്ന ക്ഷേണി.”

:—“കഷ്ടം! തൊനിടയ്ക്കു മിണ്ണിപ്പോയപ്പോ; പിന്നെയെ അങ്ഗന്യാണോ?”

ഡാക്ടർ:—“എന്നാൽ തൊൻ പോകയാണോ”; എനിക്കുങ്ങയോടു പരല സപകാരുങ്ങോളം പറയാൻണ്ടു് അതെതാനും പറകയില്ല; തൊനിതാ പോകനു.”

:—“അയ്യു പോവപ്പോ! അശ്വമനി! നീ പണ്ണങ്ങിപ്പോ വപ്പേ തൊണ്ണുാ.”

ബുദ്ധമൺ:—പിന്നെയും ഉണ്ടാ കഴിക്കാൻ തുടങ്ങി.

യാർഡ് റണ്ടുനുന്നതു ഉണ്ടങ്ങപ്പാദേയ്യുടു് അശ്വമനി പറ തു. “മതി, ഇനി എന്നിച്ചു കതക തുറക്കാം.”

:—“തൊൻ ഇനി ഇരു ഉത്തരങ്ങുടി ഉണ്ടകൊള്ളിച്ചെടു.”

ഡാക്ടർ:—“അങ്ങോടെ പഞ്ച രഹിക്കലും നീറ്റുകയുണ്ടെന്നോ?”

എന്നിച്ചു കതക തുറക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ഇരു കമ തൊൻ എല്ലാവരോടും പറയും.”

ദി:—“നാശം, ഞാനിൽ എൻ്റീച്ചു വരുന്നു.”

മുഖമണം കടക്കി നീങ്കടക്കിച്ചു” എൻ്റീച്ചു ചൊക്കുകയുണ്ട്.

പതിമുന്നാം അഭ്യർത്ഥന

*
അശ്മമനീയട നേരംപോകിക്കാം

കതകതുന്ന ഉടനെ അശ്മമനി അക്കത്തെയ്യുടു കി ചെന്നു. തന്റെ “പ്രാണപ്രിയ” താൻ പാക്ഷംനാടിന്തെ വന്നതുകാണ്ടു ദിന്ധുജൻ വളരെ സന്ദേശിച്ചു. അവാ മുംഗാരോചിതമായ രീതിയിൽ സ്പീകരിക്കേണ്ടതാണും, അധാരം നിശ്ചയിച്ചു. കൈ രണ്ടും മുൻപേ നീട്ടിപ്പിടിച്ചുംകാണ്ടു പറത്തു.

“ഹാം ആയ ഡീ വരദേ! ദേവി”

അശ്മമനി—“ഹാ! ഇതു കവിത എത്ര വിശേഷമാണെന്നു. ഇതു അങ്ങേയ്ക്കു എവിടെ നിന്നും കിട്ടിയതു്?”

ദി:—“ഞാൻ അതു ഇന്നു നിന്നെ വിചാരിച്ചു ഉണ്ടായതാണു്”

അ:—“സിക്കേപ്പരൻ എന്നു് അങ്ങേ എല്ലാവരും വാഴുന്നതു വെറ്റെയല്ലു്.”

ദി:—സിക്കേപ്പരൻ കെണ്ണികോവാസി എന്റെ ഹാശ അവിടെ ഇരിക്കു. ഞാൻ കൈ കൂഴുകിയുംവ വരബെ.

അ:—(ആത്മഗതം) പെണ്ണത്തടിയൻ! നീ കൈകൂഴുക്കാം പോകണോ? ആ ചോറ മുഴവൻ നിന്നെങ്കെങ്കും തീറ്റിയേക്കാം. (പ്രകാശം) ഇപ്പോഴേ ഒക്കുകകയോ? അതു മുഴവനും ഉണ്ടോ.”

வி:—“நீ ஏனதாள்ளும் என பரயுமாது? தொல் உடலை கஷிதெய்வீது இல்லை, தொல் ஏதுதித் தூண்டனா?”

ந:—“அதை! ஏனதாள்ளாது. ஹலயித் வோட ஹனியும் கடக்குவதேல்லூ. உடலைக்கிக்காதெ பட்டினீக்கடக்கால் போகவானா?

வி:—(வூஸுக்குத்தாட்சுடி) “பிளை ஒத்து வெறும்? நீ வூதிரையிடதிவெற்று” என பரங்கு. அதை யோட்சுடி ஹபயிலேக்க வோகி.

ந:—“அதை அது உள்ள கஷியு.”

வி:—“கஜ்ஞா! கஜ்ஞா! தொல் கடக்கின்கித் தடித்துக்குக்கிடத்து, வோரின்ற அட்சக்கையின்மீது ஏனிது; ஹனி தொல்லைக்கயோ?”

ந:—“அதை! நியையமாயி உண்ணாம்” ஹக்கென பரங்கு. அவர்கள் திரும்பாது வெற்று வலித்து ஹலயுடை அட்சக்கை கொட்டுவோயிக் கூடியதை.

அரசேயு! அரசேயு! நீ ஏனதாள வெற்றுமாது? நீ பிளை தொட்டிலை? ஹனி தொல்லைக்கமென்னா? தெண்டுலம் மாரியலை.”

ந:—“தொல் தொட்டுக்கொட்டு கை தோசவுறிலை. அதை ராகத்தின் குலம்பாகுலம் உள்ளா?”

பூர்மனால் என்ற மிளெயிலை.

ந:—“உடலை கஷிக்க பூர்மனா!”

வி:—கடக்க நீத் தடித்து, ஹலயுடை முயித்தின்மீது ஏனிது; நீ ஏனைத்தாட்சு, ஹனியும் தொல் உடலை கஷிக்கயோ?”

ந:—அதே, வேள்ள குடியே கஷியு என மாறுவை “என்ற உடைத்தும் குடி அதைண்ணா:”

அவர்கள் உடனை ஹலயித்தின்மீது கை உடலை வோட்டுத் தூண்டு. ஹதுக்கூடு பூர்மனால் ஹடிவெட்டிய

പോലെ അവരും. അശേമനി ഉത്തര വായിലേ
ഇട്ടിട്ട് അതിലേതാം. തീരായെ ഇലയിലേക്കുതെ
കൊണ്ടുവച്ച.

“വത്ര, ഉണ്ണി.”

ബുദ്ധിഞ്ഞൻ അവരും ഒന്നാം മിണ്ണാൻ ദക്ഷ
പ്ലാതെനിന്നും.

അശേമനി:—“വത്ര വത്ര” എന്ന പറത്തുംബി
അയാളിടെ ചെവിയിൽ എന്നോ മത്തിച്ചു. ബുദ്ധി
ഞ്ഞൻ ഉടനെ :വായിളിച്ച് പല്ല മുഖവാം ദേ
രിൽ കാണിച്ചുകൊണ്ടുനാലു ചാട്ടംവാടി.

ദി:—“എന്നാൽ തൊൻ ഉണ്ണാം.”

അയാൾ വേഗം കൈ നിറയെ ചോദവാരി മിഴി
ത്തുടങ്കി. റണ്ടു നിമിഷത്തിനകം ഇല ഒഴു തന്തു.
ശേമനി ഇഴ പട്ടവക്കെനക്കൊണ്ടു എന്നെല്ലാം ഗോപ്പിഡി
കാണിപ്പിക്കിക്കുമെന്ന പറയാൻ മുഖ്യാസം.

പതിനാലാം അഭ്യർത്ഥന

ദിഗ്ജാപമരണം

അശേമനി തിരിച്ചവരാൻ താമസിച്ചുതുക്കു
വിമവയ്ക്കു ക്കുമയില്ലാതായി ഇന്നിയും അവിടെ കു
നീൽക്കണ്ണതു് അതു നന്നാല്ലെന്ന വിചാരിച്ച ഗജി
തീയേ അനേപാശിച്ച തന്നതൊൻ പുരപ്പെട്ട്. അം
തൻറെ ഗ്രഹണിലേക്കു വരുന്നതുകളും ദിഗ്ജണം മുന്നു
വദനന്നായി പറഞ്ഞു.

“ഹാ! ചഞ്ചാവലി വത്ര, വത്ര.”

“മധാജാഗ്രം! മധാജാഗ്രം! തൊൻ ഇന്ന രാവി
ക്കണ്ട കണി ബഹുവിശേഷംതന്നെ. ഒന്നാതന്നെയായ

ഈരാളമായി, ഇതാ ഇവിടെ രണ്ട് ചതുരക്കാർ ഉളിച്ചിരി അനും റാന്റും തന്നെ ഇങ്ങനെന്നയാണ് പറയുന്നതു—

‘എക്കയുട്ട സ്കോഹന്തി
ന ച താരഗണംരപി’

ര:—“വാമലേ! നമ്മുടെ രസീഡന്റപ്രകാശ ജാതിഭ്രംബം വന്ന കട്ട നീ അറിഞ്ഞതു?”

ി:—“അതു് എങ്ങനെന്നയാണു്?”

ര:—“എൻ്റെ എച്ചിൽ അങ്ങുണ്ടില്ലോ?”

ി:—“അതുകൊണ്ടാണു്? നീ എൻ്റെ കരണ്ണാശാലിനുിനായ ഗ്രവത്തിമാതാവല്ലോ! അതിനാൽ നീൻ്റെ ഉച്ചിംഖം വിത്രുലമത്രു.”

ി:—“ചെന്നേ! രസിക! (അംഗംമനിയോടു സപകാര്യമായി) ഇയാൾ വരികയില്ലോ?”

ര:—“തൊൻ ഇതുവരെ അതിനെനക്കണിച്ചു്” അയാളോടു നേം ചോദിച്ചില്ലോ.”

ി:—“എന്നാൽ തൊൻതന്നെ ചോദിക്കാം. (ഒരുജണ്ണോടു) എങ്കൊ രസികാ! എന്നിക്കു ചില വലിയ രഹസ്യങ്ങൾ അങ്ങോടു പറയാനണ്ടു്

:—“എൻതല്ലാമാണു്?”

ി:—“അങ്ങോട്ടുകു തങ്ങളിൽ ഒപ്പുമാറ്റണ്ടോ?”

:—“അതു ചോദിക്കാനാഗോഡോ?”

ി:—“രണ്ടു പേരിലും?”

—“രണ്ടുപേരിലും, രണ്ടുപേരിലും.”

ി:—“അങ്ങു തൊൻ പറയുന്നതു കേരംക്കുമോ?”

—“നീ എന്താണിങ്ങനെ സംശയിക്കുന്നതു്?”

:—“ഉടനെ കേരംക്കാമോ? ”

—“ഉടൻ:”

—“ഈ ക്ഷണത്തിൽ? ”

—“ഈ മാത്രയിൽതന്നെ.”

വി:—“ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും തെമിച്ചു് ഇപ്പോൾ ഇവിടുന്നിക്കുന്നതു് എന്തിനാണോ് എന്നറിയാമോ?”

ദി:—“അററിഞ്ഞതുകൊംബാ.”

അഃ—“നമ്മൾ തെമിച്ചു് നാട്ടവിട്ട് പോയ്ക്കുള്ളാം.”

മുഖമശിൽ ഒന്നു തെട്ടി. കരേന്നേരതെതക്ക് യാം പോളിച്ചു് അവരുടെ മുഖത്തു് നോക്കിക്കൊണ്ടു നീ ഗജപതിയുടെ നിലയും ഭാവവും കണ്ടു് വിമലയ്ക്കു വരുന്നു. അതു് അവർം അടക്കിക്കൊണ്ടു പറത്തു: “എന്നോ് അക്കു് നെന്നു മിണ്ണാത്തതു്.”

ദി:—(നീട്ടി പാട്ടപോലെ മുള്ളിക്കൊണ്ടു്) “ഹ—ഹ കട—തു—മ”

വി:—“അക്കു് തെങ്ങങ്ങളാട്ടക്കുടി വരികയില്ല അല്ലോ”

ദി:—“ഹ—ഹ—ന...ക...തൊൻ... സപാ... മീ... ദിക്കേ...ട്ടി്”

വി:—“എന്തിനു സപാമിയോട് ചോദിക്കുന്നു? അങ്ങേ അമമയേ ചടാൻ പോകയാണോ പുരോധതിൽ ചോദിക്കാൻ?”

ദി:—“ഈല്ല തൊൻ ചോദിക്കുന്നില്ല. നമ്മൾ എന്നു പോകേണ്ടതു്?”

വി:—“എന്നെന്നോ? ഈ മാത്രയിൽത്തന്നു; ഒരു എന്നേറു ആളുന്നുണ്ടോളും എല്ലാം എടുത്തു് ഒരു യിരിക്കുന്നതു് കണ്ടില്ലോ?”

വി:—“എന്താണോ് ഇപ്പോൾ വയ്ക്കുത്തതു് അങ്ങോയു പറത്തെതക്ക്. തെങ്ങൾ വേരെ ആളെള്ള ഉണ്ടാക്കിം തിംബാം. എന്നാൽ തെങ്ങളുടെ മനസ്സു മുഴവൻ ആയുടെ അട്ടക്കൽ ആയിരിക്കും”

ഗജപതിക്കു ധന്തസക്കമായി. അയാൾ ഒട്ടം പറത്തു.

“ഓഫോ! ഇതാ തൊൻ തന്റും.”

വി:—“എന്നാൽ വേഗം മണംട്ടണ്ണു.”

ദിനോജൻ മണംട്ടത്തു നാനാഭക്കായി—വിമല പുര പ്രോക്ടർ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അധാരം പറത്തു: “എൻ്റെ ക്ഷമനേ!”

വി:—“എന്താ വേണ്ടതു?”

ദി:—“നാം എന്നാണ് തിരിച്ചവരുന്നതു?”

വി:—“തിരിച്ചവരികയോ? നാം സുവാമായി വല്ലേടത്തും പാർക്കാൻ പോകയപ്പേ? നമ്മൾ മുന്നപേക്കം ഒരു മിച്ച് എവിടെയെങ്കിലും ഒരു നല്ല സ്ഥലത്തു ആരു തിന്താക്കന്നാരായി പാർക്കാം.”

ദിനോജൻ കവിളിഞ്ഞെന്റെ കടവരെ വായ്‌പൊളിച്ച് കുന്ന ചീരിച്ചു. അധാരം ചോടിച്ചു. “ഈ സ്ഥിതിക്കും ഇതു സാമാന്യങ്ങളും ഇവിടെ ഇട്ടുവച്ച ശോന്ദലും പോകം?”

വി:—“അതെക്കു കൊണ്ടപോകാൻ മുയാസം.”

ദി:—“വെക്കലപാത്രങ്ങളുള്ളും.”

വി:—“നന്നാം വേണ്ടാ ക്കേ നമ്മൾ പിന്നീട് വാങ്ങാം.”

ദിനോജൻ തന്റെ വസ്ത്രകൾ ഉപേക്ഷിക്കണമല്ലോ എന്ന വിചാരിച്ച് വ്യസനം ഉണ്ടായി. എങ്കിലും സമു തിക്കാതെ നിർവ്വാഹം ഇല്ലല്ലോ. അല്ലെങ്കിൽ അധാരംക്കു അന്നരാത്രിമെല്ലനു വരുമല്ലോ.

ദി:—“പുസ്തകസ്ഥാപന്യോ?

വി:—(ആത്മഹത്യ) അതും ഇയാർക്കും ഒരു ചുമച്ചിഡായി രിക്കം. (പ്രകാശം) “വേഗമാവട്ട!”

ദിനോജൻ ആക്കപ്പാടെ രണ്ട് പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുണ്ടു്. നന്നാം ഒരു സംസ്കൃതവ്യംകരണവും മറരതു ചിന്തിലാ സംഖ്യയും ഒരു പുസ്തകവുമായിരുന്നു. പ്രാകരണം കയ്യിലെടുത്തവച്ചുകൊണ്ടു് അധാരം വിചാരിച്ചു. “ഈതെന്തിനാണു്; ഇതു് അക്കണ്ഠപ്പരി

എനിക്കു കാണാതറിയാമല്ലോ” മരിരായ പ്രസ്താവനയ്ക്കു ശുച്ഛത്വം സബ്രഹ്മണ്യിൽക്കെട്ടി “മരി!! മരി!!” എന്ന ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുകുണ്ട് വിമലയുടേയും അശോമനിയുടേയും ഒരുമിച്ച ഘറപ്പട്ട.

അശോമനാ—“നിങ്ങൾ മുഴുവൻ പോവിൻ. ഞാൻ പിരകെ എത്തിക്കൊള്ളാം” എന്ന പരിഞ്ഞാവയ്ക്കു ശുച്ഛവർഷം സപ്രഹരിതിലേക്കു പോയി. വിമലയും ഗജപതിയും കൂടി നടന്നു. അവർ ഇങ്ങനെയും ആരക്കും കാണാതെ ഭൂതപ്പാരം കടന്നപോയി. കുറേ ചെന്നപ്പോരം ദിന്ധിജി പരിഞ്ഞു. *

“അശോമനി വന്നില്ലപ്പോ. അതെന്നാണോ?”
വി:—ഒരുവേളു അവർമ്മിക്കു ശോപുരവാതിൽ കടന്ന കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലായിരിക്കാം. എന്താണോ? ഞാൻ മാറ്റ പോരെ?”

ആ സുദാരവിധി നേരം മിണ്ണാതെ നടന്നു. കുറേ ചെന്നപ്പോരം “അപ്പോരം അഞ്ചു! എൻ്റെ പാതയ്ക്കു എന്നപരിഞ്ഞു” ഒരു ദീർഘശംഖാസം ചെയ്തു.

പതിനെല്ലാം അല്പരായം

ദിനേജൻറ ദൈരും

വിമല അതിവേഗം നടന്ന് റിരിമെറ്ററിൽനിന്നു
വളരെ അക്കലെയായി. റാത്രി അതിതീയമായ അന്യകാ
രതാൽ ഭയക്കരമായിരുന്നു. മേലക്കുഴിടെ ഇടയിൽക്കൂടി
അപ്പോഴുപോറു പ്രകാശിക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളുടെ വെളിച്ച
തെ ആത്മയിച്ച് അവർ കയറ്റലോട്ടുടി മദ്ദോട്ടി
ഗമിച്ചു. കൂർം വയലുകളിൽക്കൂടി ആയപ്പോറു വിമല
യുടെ ഉള്ളിൽ കറേബുള്ള ഭയമണഡായിത്തുടങ്കി. അവളുടെ
ആക്കാൻ ഒരക്കഠംപോലും ഉരിയാടാതെ നിറ്റബുദ്ധമായ
തന്നെ അവളെ പിറ്റുടന്ന്. ഇപ്പകാരമിഴുള്ള വേളക
ശിൽ മനഷ്യശഖ'ഡം വളരെ ആശ്രപാസകരമായി തോന്ന
നാതാൻ. അതിനാൽ വിമല ദിനേജനാട്ട് സംഭാഷി
ണ്ട ചെയ്യാൻ തുടങ്കി.

വിമല—“സീക! അങ്ക് എന്തൊ മനസ്സിൽ വിചാരി
ക്കുന്നതുപോലെ തോന്നാലോ.”

ദിനേജ്—“കുഞ്ഞാ! ആ പാതുക്കുള്ളാണും എടുത്തില്ലോ.” ..

അവർ മറമായി നേര ചിരിച്ചു. അല്പനേരം കഴി
ഞതു് പിന്നെയും ചോദിച്ചു. “ദിനേജാ! അങ്ങെയ്ക്ക് പി
ശാച്ചക്കുള്ള പേടിയുണ്ടോ?”

ദിനേജ്—“രാമ! രാമ! രാമ! വിമലേ രാമനാമം ജപിത്തും.

“ആചാരാമപഹത്താരം
ഭാതാരം സർവ്വസന്ധാരം
ദോകാണിരാമം ശ്രീരാമം
ശ്രീയാ ശ്രീയാ നമാമൃഹം”

“හූ දුෂ්‍රාකං විකිවිකින්තුලු තේඛාණ්ඩා” අයින්
විමලයෝදු කරකුණු ඇදුතු ගත්ත.

විමල ඔයුජෙන්ට පොතිකඳා” සහුණු ස්ථානය
වීශේද පරිග්‍රැමු: “හූ බ්‍රහ්ම නිල්‍යාසේ බ්‍රහ්ම ප්‍රි
දුක්‍රිඛාණ්ඩා”

ඔයුජෙන් මුදකේ දුබෝජා ගත්තා” විමලයුඩ නී
රියතතින්ට අරාතු පිට්‍රිකුටි. අවබඳ තුන් ය
ගතු:—“හූ යිං තෙ ඔව්‍යා තෙපෙරු ගෙලෙවෙය
ගෙ නූරායි ඔයුජා තැරිකේ බරිකයායි ගත්ත. එමු
පුළාර් බ්‍රහ්ම තෙකෙරු තෙ පොරාල් න්‍යා තුව්‍යින්-
හූ පුරා! ගුණාණ් තෙපෙරු කුතු?” තෙ බ්‍රා
ත්‍රී! කරේ ක්‍රිංගාරු පුළාර් කරති ගැඹු නූරායි
තෙ සපැතුවයා!”

විමලයුඩ ඉත්තරියා පිරිකොඳු බ්‍රහ්ම බ්‍රා.
වය තිරිගිතු ගොකීය ඔයුජාර් තෙන්ට ඉත්තරියතති නී
අරාතු ප්‍රාතිංශු කොඳා ගිත්ත්‍යා ඔයුජෙන්ට ගැරී
නූරු ප්‍රාතිංශු පොලෙ විරියු ගැනු කැඳා. තාත් පිශ්චා
නූ ක්‍රම තුන් පරිග්‍රැමාත් අරයාම බෝයා කේ
තාම් වීද්‍රිමෙන් අවබඳ ක්‍රම මැනු ප්‍රාතිංශු නූරායි. නූරු කොඳා
අවබඳ විෂය මාරි.

“ඔයුජා! නූරු තෙ පාඨු පාඨාමේ?
ඩි:—“ගාධො! නූරාවා. තෙ තුළු ප්‍රාතිංශු ප්‍රාතිංශු
නූරාවාත්ත කාමුකනාර ලොකරි ප්‍රාතිංශු නූරා?
විඩි:—“ගුණාත්ත පාඨු.”

කරෙක් ගිත්ත ඔයුජා ඔයුජෙන් පාඨාත් මෙවා
නූරායි. පෙනු ගාධො! අරයා තෙ ගුරාගුරු ප්‍රාතිංශු
ප්‍රාතිංශු පොලෙ තෙ ගැඩ් පොලෙ පතිව්
සපුරු වාසි කුලාය බ්‍රහ්ම ව්‍යායරා ගැනමාත් ඩි
ගාම් ගෙයු යාගො ගුණ තොග්‍රැම ව්‍යායරා

പരമാന്ത്രസിന്ധുവിൽ ലയിപ്പിക്കുന്ന അതിമധുരമായ സ്വർഖിശ്വരം അന്തരീക്ഷമബ്യലത്തിൽ വ്യാപിച്ച് അതു വിമലയുടെ എഡയാക്കർഷകമായ ശാഖവിലാസമായിരുന്നു. അവർ മനസ്സിലുള്ള തന്നിരെ പാടിത്തുടങ്ങി. ദിറ്റജന്ന് ശ്രദ്ധാസംപ്രോപാലും വിടാതെ ഗ്രഹിച്ചുകൊട്ടു. വിമല പാടു നിന്തിയപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു.

“ഒരു പാടകുടി പാടണേ.”

വി:—“എന്താണു പാടേണ്ടതു”

ഭി:—“ഗീതാഗോവിദത്തിലെ ഒരു പാടു”

വി:—“പാടാം.” അവർ പറിന്നയും പാടിത്തുടങ്ങി.

കന്ദ കഴിത്തപ്പോൾ തന്നെ ഉത്തരീയം വീണാടം ഘറകോട്ട് നേര വലിഞ്ഞു. അവർ തിരിത്തുനോക്കി. അപ്പോൾ ഗജപതി തന്നെ പിറകിൽ ചേരുന്ന നിൽക്കുന്നതും അയാളിടെ പ്രാണിന്നു അവലുംബു അതാണുന്ന പോലെ തന്നെ ചേല്ലായുലത്തെ ഇരുക്കെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നതും കണ്ടു.

വിമ:—“ഇതെന്താണു? വല്ല പിശാചുക്കളെയും അങ്ങുക്കൊണ്ടാ?”

ബ്രാഹ്മണൻ “നേരം ഉത്തരം പറയാൻ ശക്തിയില്ലോ ദാതരു വിരഞ്ഞകൊണ്ടു” ഒരു ദിക്കിലേക്കു ചുണ്ടിക്കാണിച്ചു. വിമല നിറ്റബുദ്ധയായി അങ്ങോട്ടേയും നോക്കി. ഉടനെ ഭീമാവധി പണിപ്പെട്ട വിടന്നതുപോലെ കേരംകിന്നതു മായ ശ്രദ്ധാസ്ഥാപനപ്പാസത്തിന്നു ശബ്ദം അവർക്കു കേൾക്കായി: സുക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ വഴിയരിക്കെ എന്തോക്കിടക്കുന്നതായി കണ്ടു.

അവർ ദെഡരം അവലുംബിച്ചു “അട്ടത്തുചെന്ന. അവിടെ സുഖവും ഓറിയായി കോപ്പുകൾ ഇടപ്പെട്ടു കൂടിയുള്ളതുമായ ഒരു അശ്വം തുസന്നമരണമായി കിടക്കുന്നതു കണ്ടു.

വീമല പിന്നെയും മുദ്ദേശാട്ടം നടന്ന. എന്നാൽ അക്കാദിക്കരിയുടെ ഒൻപതാം മൂലം അവളിടെ ഹ്രദയത്തിൽ എൻസിലിപ്പാത്രം ഒരു അസ്പദമത വ്യാപിച്ചു. അപത്രകൾ ശക്കിച്ചു വളർത്തേതെങ്കിൽ അവർ കൊണ്ട് സംസാരം ആണ്. എക്കുദേശം ഒരു നാഴിക ചെന്നെപ്പുറം ഗജപര പിന്നെയും അവളിടെ വസ്തുതിനേക്കു പിടിച്ചു വലിച്ച പി:—“ഉം—എന്നാണോ?”

ബിഹുജൻ അപ്പോഴും അവളെ എന്തോ ചുണ്ടിക്കണിച്ചുകൊടുത്ത.

“ഹതു” ഒരു ഭടകൻറെ തലപ്പുാവാണോ” എന്നു പാണ്ടു “വീമല വിജ്ഞം വിചാരത്തിൽ മുക്കി. അവരുടെ എന്തിച്ചു. “ഹതു തലപ്പുാവു്” ആ ക്രതിരിയുടെഉടമസ്ഥൻറെ തായിരിക്കിയോ? അല്ല; അല്ല. ഹതൊരു പാതാതിഡൻറെ താണ്ട്രിയാ.”

അപ്പോഴും ചുരുക്കുന്ന ഉണ്ടിച്ചു. അക്കലെയുള്ള രൂക്ഷ ഔഷധം കെട്ടുകൊള്ളിച്ചും ഭ്രംഗാഗണപതിം എല്ലാം വെള്ളിയിൽ മുക്കിയിൽത്തോലെ പരിശോഭിച്ചുകൊണ്ടു് നിമ്മലമായു കൂളിൻ്റെ വെള്ളിലാഡു മരദാമസം പാനം. വിമലയുടെ ചിന്ത ചെറിയില്ലെവിച്ചു. അവളിടെ ഓവംകണ്ടു് ഗജപതി കൊണ്ടു മിണ്ണാതെ അവളെ അനന്തരമിച്ചു. കുട്ടിക്കണ്ണിൽപ്പുരാഡി അയാൾ ദൈരും പിടിച്ചു്, “ഓമനേ! എന്നാണോ? നീ കൊണ്ടു മിണ്ണാതത്തു്?” എന്നു ചോദിച്ചു.

വി:—“രോട്ടിൽ വല്ല പാട്ടകളിൽ അങ്കു് കാഞ്ഞംനേണോ?”

ഗജപതി നിലത്തു സുക്ഷിച്ചുനോക്കിപ്പറഞ്ഞു: “ഉണ്ടു്, അനവധി ക്രതിരകളിടെ കാല്പടികൾ പതിഞ്ഞു കാഞ്ഞംനേണു്”

വി:—“അങ്കു് ബുഖിയുള്ളവനാണോ”, ഹതിൽ നിന്നൊന്നാണോ അനമാനിക്കുന്നതു്?

ബി:—“നോമില്ല.”

വി:—“അവിടെ ഒരു ചാക്കാറായ കൂതിര; മരറായ സ്ഥലത്ത്” ഒരു ഭക്കൻറെ തലപ്പൊവു്, ഇവിടെ വളരെ കൂതിരകളുടെ കൂലട്ടികൾ; ഇതിൽനിന്നും ഒന്നും അനുമാനിക്കാൻ വധേയും അല്ല, ഞാനാദേശം നാണും സംസാരിക്കുന്നതു്? ഇതിലെ ഇപ്പോൾ വളരെ ഭക്കനാർ കടന്നപോയിട്ടണ്ടു്

ഒി:—(ഇങ്ങനെതാട)“എന്നാൽ നമ്മകൾ പത്രക്കു നടക്കാം. അവർ അക്കലെ ആയിക്കൊടു.”

വി:—“ബിന്ധു! അവർ നമ്മുടെ മുഖില്ലാണോ? ഈ കൂലിപ്പുകൾ എങ്ങോട്ടാണു തിരിഞ്ഞതിനിക്കുന്നതെന്നും അണ്ണു. ഭക്കനാർ ദിരിമുടിരവഴിക്കാണു് പോയിരിക്കുന്നതു്.”

ഈ പരഞ്ഞത്തേപ്പാർ വിമലയുടെ എഴയം വ്യസന പരവശമായിരുന്നു.

അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ ശൈലേഷപരക്ഷേത്രത്തിന്റെയാവള്ളുദിയാണീ അവളുടെ മുഖ്യിക്കൂളിൽ പതിച്ചു. ദിന്ധൂജൻ രാജക്കമാരനെ കാണിച്ചെത കഴിപ്പിക്കുന്നതുമന്നും വാമലയ്ക്കു വിഹാരമുണ്ടായിരുന്നു. അതു് ഒരുവേള ഭോഗ്യം വഹമായി പരിണമിച്ചേപ്പാണു. എങ്കിലേ ഇയാളെ ശ്രീ ആവിടാമെന്നു് ആലോച്ചിപ്പിച്ചേപ്പാർ ഗജപതി തന്നത്താൻ അതിനു വഴിയുണ്ടാക്കി. ആംഗമണി വീണ്ടും വിമലയുടെ വസ്ത്രാശുലത്തിൽ പിടിക്കുടി പിന്നോട്ടു വല്ലുച്ചു.

വി:—“ഇപ്പോഴും എന്നാണു്?”

ഒി:—“ഇന്ന് അതിന്റെ അടുക്കലേക്കു് എത്ര മുരം ഉണ്ടു്?”

വി:—“എതിന്റെ?”

ഒി:—“ആ പേരാലിന്റെ?”

വി:—“എത്ര പേരാലിന്റെ?”

ഒി:—“നീ അനും അതിനെ കണ്ടില്ലേ?”

വി:—“എതിനെ?”

ദി:—“പേരു് രാത്രിയിൽ പറത്തുക്കൂടാ.”

കാഞ്ചിം എന്നാണെന്നു വിമലയും മനസ്സിലായി. നൃതരം കിട്ടി എന്നു കണ്ടു് അവർ തയംനടിച്ചുകൊണ്ട് പറത്തു. “അരയോ! അരയോ!!”

രജപതി അധികലനായി വിരുദ്ധം. “വിമലേ എന്നു? എന്തു്?”

വിമല ശ്രദ്ധിച്ചപോൾ ക്ഷേത്രത്തിനു സമീപം നിരക്കിന പേരാൽ ചുണ്ടിക്കാണ്ടിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു അടഞ്ഞ സുപരത്തിൽ പറത്തു.

‘അതാണു് ആ പേരാൽ’

ഒറ്റുജീൾ രഹിപോലും പിന്നു മുദ്ദേശാട്ട വച്ചില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അയാൾക്കു് മുദ്ദേശാട്ടനടക്കാൻ ഭൂം ശക്തിയില്ലായിരുന്നു. അയാളുടെ തുകകൾ കിട്ടകിട്ടു വിരുദ്ധം. വി:—“വത്രു; വത്രു.”

ദി:—“ഈല്ല; ഞാൻ വരുന്നല്ല.”

വി:—“എന്നു വേണ്ടതു്? എന്നിക്കും പേടിതോന്നുനു.”

അരപ്പോറം വിമല എന്നോ ഒരു വെള്ളത്ത വസ്തു അലിന്റെ ചുവടിലായി കണ്ടിം. ശ്രദ്ധിച്ചപോരുന്നു കാഴ്ച ചിലപ്പോറം അവിടെ കിടക്കാറുള്ള കമ വിമലയും അറിയാമായിരുന്നു. അവർ രജപതിയോട് പറത്തു.

“രജപതി! തന്റെ പരബ്രഹ്മതയെ യുാനിക്കു. ആ മുക്ഷത്തിന്റെ ചുവടിൽ എന്നോ കാണുന്നു.”

“എൻ്റെ ഇംഗ്ലീഷ്! എന്നു ക്ഷേമിക്കുന്നു” എന്നായ ശബ്ദം അപ്പോറം നിറുത്തുമായിരുന്നു അതുനീക്ഷിച്ചണ്ടില്ലത്തിൽ വ്യാപിച്ചു. വിമല തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോറം രജപതി വില്ലാഡിറ്റജന്റെ ചൊടി

പോലും കണ്ണിലും ദീർഘപാശനായ അധ്യാരം അദ്ദേഹം ശൈലീ ഗിരിമരിന്റെത്തിൽ എത്തിയിരിക്കും.

വിമലയും ഗജപതിയേയും നല്ലവന്നും അറിയാമാ യിരുന്നു. അഥാൾ നേരേ ഭർദ്ദുത്തിലേക്കും ഹടയാളം അതിനാൽ അധ്യാളക്കരിച്ചു് നൊം വിനിക്കാനില്ലെന്ന നിശ്ചയിച്ചു് അവർ ക്ഷേത്രത്തിലേക്കും നന്നു.

വിമല പുരപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പു് ഒരു കാൽം ശുശ്രീ ചു് മരില്ലും നല്ലുംപാലെ ആരജലാവിച്ചു് തന്നു. “രാജു കമാൻ വന്നിട്ടുണ്ടോ?”

ഈ വിചാരത്താൽ അവർക്കും അത്യുന്നതം അസ്പദാസ്മിം ഉണ്ടായി. രാജുകമാൻ നിശ്ചയമായും വന്നചേരുമെന്നു് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിയെന്നില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം അവർക്കും കാഞ്ഞാൻ സംശയിരിക്കും; ഈല്ലുകൾ പോന്ന ദരിക്കലും കാഞ്ഞാൻ സംഗതിയാകയില്ലോ” എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹം പറ ഞങ്കരു്. അതിനാൽ അട്ടേലാ വരാതിരിക്കാൻ വളരെ മുഴുപ്പുണ്ടോ്.

അദ്ദേഹം വന്നിട്ടില്ലുകൾക്കിൽ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുക്കൊണ്ടെത്തുടർന്നു ആയല്ലോ.”

“കുഞ്ഞം! ഈതിനെക്കരിച്ചു് എന്താണു തൊന്തു മിനേകുട്ടി വിനിക്കാണ്ടത്തു്?” ആ ബ്രാഹ്മണനെ ദാടി ചുകളിഞ്ഞത്തു് അപകടമായി തൊന്തു എങ്ങനെ തനിച്ചു തിരികെ പോകം? ശൈലേശപര! എല്ലാ അവിടെതെ ഈചുപ്പുംപാലെ വരട്ടു!” ഈങ്ങനെ ആയിരുന്നു വിമലയുടെ വിചാരപരമ്പര.

ആലിന്നീര താഴേകുടി കടന്നപോയിട്ടുവേണ്ണു ക്ഷേത്രത്തിൽ കയറാൻ. വിമല അതിലെ പോയ ദ്രോഹം കാളയാകട്ടെ അവർ മുമ്പിൽക്കണ്ണ വെള്ളത്തെ വസ്തുവാകട്ടെ അവിടെ കണ്ണിലും കാളയായിരുന്നു—

അതു "അവിടെനിന്ന് എൻ്റീച്ചുപോയതാണ്"—എങ്കിൽ
അതിനെ വെളിസ്ഥലത്ത് എങ്ങാം കാണമായിരുന്നു
അവിടെ എങ്ങും ദൗം കാണായ്ക്കാൽ വിമലയും
അത്രത്യാജായാണ്.

വിമല മരച്ചുവട്ടിലേക്കു നോക്കി. അപ്പോൾ തന്റെ
യുടെ അങ്ങോവശത്തു മറഞ്ഞതു നിൽക്കുന്ന ഒരുത്തിന്റെ
വെള്ളരു വസ്തുങ്ങളുടെ ഏതാണോ. ഭാഗം കാണുന്നതായ
അവർക്കു തോന്നി. അവർ ഒപ്പേപ്പുട്ട് ധിരതിവെച്ചു എ
ടിക്കരി കയറി വാതുകൾ മട്ടി ഉറച്ചുവെളിച്ചു.

കതകു "അക്കത്രനിന്ന് ബന്ധിച്ചിരുന്നു. അപ്പോൾ
അക്കത്രനിന്ന് "ആരാണ്ടു?" എന്നാൽ മല്ലേം അ
വിജനസ്ഥലം മഴവൻ മഴങ്ങാം.

വിമല:—"വഴിനടന്ന ക്ഷീണിച്ച ഒരു സ്ത്രീയാണ്
എന്നതെല്ലാം പറഞ്ഞു. വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു.

അക്കത്രു "ഒരു വിളക്കു കത്രനംബാധിയിരുന്നു. മും
സ്രൂകാധനം ഉറയിലിട്ടപ്പെട്ടു. ഒരു വധിനും പാർശ്വത്തിൽ
തുക്കിയിട്ടിട്ടുള്ള വസം ആയ ഒരു കേമം വിമലയുടെ
മുവിൽ പ്രത്രക്ഷമായി. വിമല ജഗദ്സിംഹകമാരനെ
കണ്ടുനിന്നു.

പതിനാറാം അഭ്യാസം

ശൈലേഷപരസന്നിധി.

വിമല ക്ഷേത്രത്തിനകത്തു കടന്ന് കിരീതമേരം വിശ്രമിച്ചു. അനന്തരം ആവർഡ ശൈലേഷപരദനയും രാജക്കമാരനേയും വണ്ണങ്ങളി. ഇത്തിരുമാറ്റം വിമലയുടും ഘൃതാശം സമയത്തേക്കും അന്നോന്നും സംസാരിക്കുന്നതാണ് ശക്തിയുണ്ടായില്ല. എന്താണും സംസാരിക്കേണ്ടതെന്നും ഒരു തുണ്ടുമുണ്ടാകാതെ രണ്ടാഴ്ചും നന്നാക്കണ്ണാം. സംശാഖാശം എഴുപാനെയാണും ആരംഭിക്കേണ്ടതു്?

ടുക്കം ഇഴവക കാൽക്കളും അത വിഭഗംബന്ധായ വിമല ഒരു മരസ്തുതിയിൽ ചെയ്ത പറഞ്ഞതു. “ശൈലേഷപരൻറു കാരണ്യത്താൽ അവിട്ടതെ ഇന്ന ഇവിടെ കാണുമാനിട്ടായി. റാത്രിയിൽ ഇം വിജനമായ മെതാനപ്രഭാഗ്രഹത്തുകൂടി വരുന്നതിനും എന്നിക്കു ദേ മിണ്ടായിരുന്നു; അവിട്ടതെ ഇവിടെ കണ്ടതുകൊണ്ടും എന്നു പേടി ആസകലം തീന്ന് എന്നമാത്രമല്ല ക്കാൻ തുതാത്മജാകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.”

ജഗ:—“നിങ്ങൾക്കെല്ലാം സൗഖ്യം തന്നെയല്ലോ?”

ക്കാരൻ തിലോത്തമയിൽ വാസ്തവമായി അനന്തരാഗമണ്ണായെന്നുമായി അറിയണമെന്നായിരുന്നു വിമലയുടെ ഉദ്ദേശം; ആവർഡപരഞ്ഞതു. “നമ്മുടെ തുണ്ടത്തിനായിട്ടാണും” ക്കാൻ ശൈലേഷപരനെ തുരായിക്കാൻ വന്നതു്. അവിട്ടതെ ആരാധനകൊണ്ടും ആ ഇഷ്ടപരാശ സംതൃപ്തിനായിരിക്കുന്നു, എന്നും, എന്നും ചൂജയെ സ്ത്രീകൾക്കെല്ലാം ഇപ്പോൾ എന്നിക്കു മനസ്സിലായിരിക്കുന്നു. അതു

കൊണ്ട് തരിച്ച പ്രേക്ഷനതിന് എനിക്ക് അവധാരണം.”

ജഗ:—“വളരെ നന്ദായി; എന്നാൽ തനിച്ച പോയ ക്രൂട്ടാ. തൊൻകുടി വരം.”

ആയുധാസ്ത്രത്തിനു മാത്രമല്ല രാജക്കമാരൻ സമയ ചീലവാക്കിട്ടുള്ളതെന്ന് വിമലയും മനസ്സിലായ അവധി ചോദിച്ചു.

“എത്രകൊണ്ടാണ് എനിക്കു തനിച്ച പോയ ക്രൂട്ടാത്തതു്.”

ജഗ:—“വഴിക്ക് ആപത്രകൾ ഉണ്ടാകാൻ ഇടയിട്ടു്.”

വിമ:—“അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ എനിക്കു മഹാരാജ മാറ്റപിംഡൻറെ അട്ടക്കയ്യവരെ ഒന്നു പോണേ എനിക്കുകുന്നു്?”

ജഗ:—“എത്രാണു്?”

വിമ:—“എത്രിന്നേന്നാ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ അട്ടക്കയു എനിക്കു ആവലാതി പറയാൻബന്ധം. തൈദളിബാ മാർത്താഖാലുള്ള ആപത്രകളെ ഇല്ലാതെ ആക്കന്നായി അദ്ദേഹം നിയമിച്ചിട്ടുള്ള സേനനാനാകൾു് അതിനു ശക്തിയില്ല. അദ്ദേഹം ശത്രുസംഘ രത്തിനു അശക്തന്നാണ് എന്നു പറയാറുന്നു്.”

ജഗസിംഹൻ ചിരിച്ചുംകൊണ്ട് ഉത്തരം പറഞ്ഞു “ആ സേനനായകൾ ഇങ്ങനെ ഉത്തരം പറയും, ശരീരക്കെല്ലാം സംശയിപ്പിക്കാൻ ഇഷ്ടപരമാർക്കു കുടി കഴിയുന്നില്ല പീണ മനസ്സുണ്ടെന്നു കൂടു എന്നാണു്? നേങ്കുകൾ പണ്ടു് ഹിമവാൻ പവർത്തത്തിലുള്ള ആത്രേയത്തിനു വെച്ചു മഹാഭേദവൻ ചുട്ടകരിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വെച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുദ്ദയിൽ വെച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒക്കനെ യുല്പത്തിൽ തോന്ത്രിച്ച കീഴുക്കു

ഈടു പതിനാലു ദിവസമേ ആയിട്ടിള്ള. എന്നെന്നാൽ
പ്രതാപം!”

വിമല സ്നേഹവിഭന്നയായി ചോദിച്ചു. “മനമാണ്
അരുദോബാശം ഈ അനുമം കാണിച്ചതു്?”

ജഗ:—“ആ സേനാനായകനോടുതന്നു.”

വിമ:—“ഈ അസംഭാവ്യമായ സംഗതി മഹാരാജാവു
വീശ്വസിക്കുമോ?”

ജഗ:—“എനിക്കു സാക്ഷിയുണ്ടു്. നിങ്ങൾതന്നെ;
സുഗ്രീവയായ—”

വിമ:—“അവിടുതെ ഈ വിനിതയായ പരിചാരകി
ങ്ങ ഭ്രംഗില്ലയതു. ദയവുചെയ്തു് എന്ന വിമല
എം വിളിച്ചാൽ മതി.”

ജഗ:—“വിലും എൻ്റെ സാക്ഷി.”

വിമ:—“അല്ല. വിമല ഈ കാർത്തിക സാക്ഷി പറ
കയില്ല—”

ജഗ:—“ങ്ങവേള അങ്ങനെ ഭവിച്ചുക്കാം; പതിനാലു
ദിവസം കഴിയുന്നതിനമുഖ്യ തന്റെ വാഗ്ദാ
നത്തെ മറക്കുന്ന ഒരുവർം രൈക്കലും ഒരു നല്ല
സാക്ഷിയായിരിക്കുയില്ല—”

വിമ:—“പ്രഭോ! എൻ്റെ വാഗ്ദാനമെന്നാണു് എന്നു്
ദയവുചെയ്തു് എന്ന വാമ്പിപ്പിക്കേണ്ണി.”

ജഗ:—“നിങ്ങളുടെ തോഴിയുടെ പ്രേരം മറ്റൊ എന്ന
അവിയിക്കാമെന്നു്.”

“കമാരാ!” അവർ പെട്ടെന്ന നേരിട്ടിരുന്നു
ഉള്ളണ്ണാനു ചക്കരായ സ്വന്തത്തിൽ പ്രാഞ്ചിംഗി കുക്കമാറി
അവിടുതെ കണ്ഠുകതെ സാധിച്ചിട്ടുന്നതായാണ് അഭിഭാഷണം.
അംഗ വലിയ ശക്തിയുണ്ടു്. അതുകൂടി അഭിഭാഷണം എന്നു
സ്വന്ധ്യത്തെ ഉള്ള ലന്നാചേയുണ്ടോ—”

കമാരൻ കറേന്നേരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നയോടുകൂടിയി
രന്നു. അഭിഭാഷണം വിനോദിപ്പിച്ചു ഉപേക്ഷിച്ചു

ഗൗതമായി പറഞ്ഞു. “വിമലേ! അവളെ സം
സിച്ചുള്ള അറിവു് എൻ്റെ മനസ്സുപാസ്ത്രത്തെ നശിപ്പ്
ക്കുത്തക്കുത്താണോ?”

വി:—“കമാരാ! അതെ.”

ജന:—(ആലോച്ചിച്ചു) “എന്തെങ്കിലും വരട്ട്. നിങ്ങൾ
എൻ്റെ ത്രംഗ്രഹയെ സാധ്യപ്പീകരിക്കു. അതു്, എന്ന
യാലും അവരും ആരാബന്നനാറിയാത്തത്തും
ഇപ്പോൾ തൊൻ അനുഭവിക്കുന്ന അസംഖ്യവേദ
യേക്കാടു വല്ലതായ സക്കടം ആയിരിക്കുന്നു
നിങ്ങളുടെ ദയം സത്രുഭായി വരുന്നപക്ഷം
ഈപ്പോൾ എന്നിക്കു ഒരു സമാധാനക്കും
ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. വിമലേ! വെറും കെടു
കത്തിന്റെ പ്രേരണക്കൊട്ട മാത്രമല്ല തൊ
ജുവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു് ഈ പതിനേണ്ട
ചിവസം എൻ്റെ കത്തിരിയുടെ പുരം തന്നെയും
അനു എൻ്റെ കാടക്ക. എൻ്റെ വ്രദ്ധം അതും
അസ്പദമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് ഈ
ക്കാൻ ഇവിടെ എത്തിയതു്.”

രാജകമാരൻ്റെ അട്കക്കണ്ണനിനു് ഈ സമർ
വാങ്ങാനായിരുന്ന വിമലയുടെ ശുമം; ഇതുകൊണ്ടു
മതിയായില്ല. ഇന്നി കരേങ്കുടി പറയിക്കുന്നു; എന്ന
വിചാരിച്ചുംകൊട്ടു് വിമല വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

“കമാരാ! രാജ്ഞിതിനിസംഖ്യമായ സമ്പര്ക്കു
യുഡ്യക്കുറിച്ചു് അവിടേയും നല്ലവള്ളം അറിയാമല്ലേ
ഈ യുദ്ധക്കാലത്തു് അവിടെനേ മനസ്സു്; ലഭിക്കാം
പ്രധാനമാളിക്കു ഒരു സ്ഥിരയുഡ്യക്കുറിച്ചു് വിചാരിത്താം
തസ്കിക്കുപുട്ടാൻ ഈ കൊട്ടക്കുന്നതു ശരിയാണു
എനു് അവിടുനു് ആലോച്ചിക്കുണ്ടോ! അവിടുനു
അവളും മറന്നകളിയാണുനു് തൊൻ നിങ്ങളുടെ
ജീവിതം ദേഹം നമ്മുംയും തിരുമനസ്സും ലൈ അട്കക്കണ്ണ

രാവിക്കുന്നം. യുലകാർത്തിൽ മനസ്സുവെയ്ക്കുന്നതു തുകാണ്ട് അവിടേയ്ക്ക് അതു നീങ്ങളുമ്പുയാസം സാധിക്കും.”

“ഹാ! എന്നും ആരോധാശം മരഞ്ഞണില്ലോ?” കമാ കും ഉത്തരം പറഞ്ഞു അദ്ദേഹത്തിണ്ഠിൽ അധികപ്പെട്ട ചെറുതായി ഒന്ന് ചുളിഞ്ഞതു് അതിൽ ഒരു ചെറിയ പുഞ്ചിലി പ്രകാശിച്ചു. അതു് കമാരണംഭായ കറിന മായ ഹൃദയാസപാശ്രമത്തിണ്ഠിൽ ബാധ്യമായ അടയാള മാറ്റിക്കുന്നു. “എന്നും ആരോ മരഞ്ഞണം? നീങ്ങളുടെ സവിശുദ്ധ ഗ്രാഫം എൻ്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രമാഖ്യമാക്കി ചീരിക്കിൽക്കുന്നതുനേന്ന ഗാമമായി പതിഞ്ഞതോടു, ഈന്നു അതു് വാദ്യലഘുന്നതുവരെ അവിടെനിന്നു് ആ ഗ്രാഫ നാൽ പ്രമാർജ്ജനം ചെയ്യു അസാല്പ്യമാണു്. ജനങ്ങൾ മുൻ്റെ ഹൃദയം കൂപ്പാണെന്നു പറയാറുണ്ടു്. കൂപ്പിനേക്കു മുണ്ടെങ്കിലും കൊത്തിയാൽ അതു് ആ കൂപ്പ് നശിക്കിയാണോ പോകയുള്ളില്ലോ. യുലുന്തതകൾറിച്ചു് നീങ്ങൾ മുന്നാണു പറഞ്ഞതു്? വിമലേ! നീങ്ങളുടെ സവിശൈശ്വരം തുടക്കിൽ പിന്നെ എന്നും ആലകാർത്തിൽ മാറുമേ മുർദ്ദപ്പട്ടിട്ടിള്ളി, യുലുക്കൈക്കുളിലാകട്ട പാളിക്കുളിലും ചട്ട അവളിടെ മുവച്ചുനേന്ന ഒരു ക്ഷണിനേരമെങ്കിലും പിന്നുറിക്കാൻ എന്നിക്കു കഴിവുണ്ടായില്ലോ. ആ പട്ടാൺി മുൻ്റെ കഴുതിൽ വെട്ടാനായി വാഴ്യത്തിയപ്പോഴിം മുൻ്റെ ആളുക്കെത വിഹാരം എന്നിക്കു് ഈന്നീ അവക്കാണ്മാൻ കഴികയില്ലല്ലോ, തൈങ്ങളുടെ പ്രമാഖ്യരണ്ണം നേന്ന കട്ടക്കത്തെത്തുനായല്ലോ;— എന്നായിരുന്നു. പിമലേ! നീങ്ങളുടെ തോഴിയെ കാണമാൻ എവിടെ പ്രായാൽ സാധിക്കും?”

രാജക്കമാനനിൽനിന്നു് ഈന്നീ ഇതില്ലയിക്കുമ്പോൾ റഹ്മിക്കുന്നതു്? വിമല പറഞ്ഞു.

“എൻറെ തോഴിയ ഗീരിമരിത്തിൽ പോയി
കാണാം. സുദരിശായ തിലോത്തമ വീരേന്റുസിംഹൻ
പുതിയതു്.”

ജഗത്സിംഹൻ്റെ സർപ്പദംശനം ഉണ്ടായാലോ
പോലെ നന്മ ചെട്ടി അദ്ദേഹത്തിൻറെ ശിരസ്സു ഒരു
വശത്തെക്കു വീണാം. അൻറെ ശരീരത്തെ നിലച്ച
ഉള്ളിയ വധിനുകൊണ്ടു താങ്ങാി മെംഗമായി നീറ
വളരെ നേരം കഴിത്തു് ഒരു ദിനമുന്നിശ്ചപാസത്രേ
അടി “വിമലേ! നീ പറഞ്ഞതെത്തല്ലോ സത്യം തന്ന
തിലോത്തമയെ എന്നിക്കു ലഭിക്കുകയില്ല. ഏകാം
ഉടനെ പടക്കമുള്ളതിലേക്കു പോകാം. അവിടെ എൻറെ
ഓവിശ്രൂത്യസ്സിനെക്കുറിച്ചുള്ള സകല ആശക്തിം ശൈ
ക്കളിടെ ചോരപ്പുശയിൽ ആണ്ടു നശിക്കുന്നു്.”

രാജകുമാരൻറെ ശ്രോകാവേശംകണ്ടു് വിമലയും
പ്രഥമം നിന്തുമായി ചലിച്ചു. “ഈ ലോകത്തിലെ
വാസുവമായ അനന്തരാഗം സമൃദ്ധമായി ഭവിക്കുന്നത്
ബന്ധകിൽ ശ്രദ്ധയും രാജകുമാരാ! തിലോത്തമയുടെ മന്ത്രം
മലം അവിടേയ്ക്കു ലഭിക്കാതീരിക്കുകയില്ല. ഈ
വേഗത്തിൽ അവിട്ടു് ഇരാഡംബത്തിനു വരുവ
നാകുന്നതുവേണ്ടാം? ഇന്നു ഓഗ്രഭേദവും അവിടേയ്ക്കു ദ
തിക്രൂലയാബന്ധകിൽ നാശം അനന്തരാജ്യയി ഇരുന്നേക്കം.

ആശാദേവതയുടെ വാക്കുകൾ എത്ര മധുരങ്ങളുണ്ടോ
അതിയൈക്കരമായ :ആപത്തിനുണ്ടിയില്ലോ ദേവി മനസ്സിൽ
കൂട്ടുകൂട്ടുകുറിൽ മുട്ടവായ ആശപ്രാസവചനത്തെ വർഷ
ക്കുന്നു. “കൊടുക്കാറും അന്യക്കാരവും എന്നുന്നേക്കു
നിലനിക്കുകയില്ല! എന്തിനാണു പിന്നേ ഇക്കണ്ണ
വ്യസനാഭിന്നതനായിരിക്കുന്നതു്? ഞാൻ പറയുന്നതു
കേൾക്കുക!” ഇങ്ങനെ ആശ വിശ്വാസ രസനേന്നുയി
കാർധമായി ജഗത്സിംഹനെ ആശപ്രസിപ്പിച്ചു.

രാജക്കമാരൻ അതെല്ലാം തുലിച്ചുകൊട്ട. ഇന്തപറ
വിധാസം ആക്കരിയാം. വിധാലിവിത്തത്ത് മുൻകുട്ടി
പറയാൻ ആക്കേങ്ങിലും ശക്തിയോണാ? ലോകത്തിൽ
എന്തെങ്കിലും അസംഭാവ്യമാണിട്ടുണ്ടാ? അസംഭാവ്യ
അഭേദനോ് വിചാരിക്കുന്നേപ്പട്ടിരിക്കുന്ന പലതും ഭേദയിൽ
സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാ?

അതെ! രാജക്കമാരൻ ആശാദേവതയുടെ വാക്കു
കുള്ള ശ്രദ്ധിച്ചു.

“ഈനോ് എൻ്റെ മനസ്സു് വളരെ ചബുലമായിരി
ക്കുന്നു. നേരവഴി എത്താണുന്ന ചിന്തക്കുന്നതിനു്
എനിക്കു ശക്തിയില്ല. ദൈവവിധിപോലെ എല്ലാം
നടക്കിം. അതു തട്ടക്കാൻ ശക്തി ആക്കം ഇല്ലല്ലോ.
ഇപ്പോൾ തൊൻ എൻ്റെ മനസ്സിലുള്ളതു പറയാം.
ഇവരുടെ ഇതു ശൈലേഖപരസ്പാമായുടെ സന്നിധിയിൽ
ബച്ചു്, തൊൻ തിലോത്തമയെ അല്ലോതെ മററായ ചുള്ളി
യായും പാണിഗ്രഹണം ചെയ്ക്കുകയില്ലെന്ന ശപം
ഡവരുന്നു. തൊൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം നിങ്ങളുടെ സവിയേ
ശാരിയിക്കാനോപക്ഷം. ഒരിക്കൽക്കുടിമാത്രം അവകുള്ളായാൽ
മോഹമുണ്ടാകും” അവകുളാട്ട പറയുണ്ട്! അ
നിന്നനുഹരത്തിനു തൊൻ പീനു ഒരിക്കലും യാച്ചീക്കു
ണില്ലു്.”

വിമലയുടെ മുഖം ഉള്ളിൽ തീങ്കിയ സന്തോഷ
താൽ ഉജ്ജപ്പിച്ചു.

“എൻ്റെ തോഴിയുടെ മുഹപടി എങ്കിനെയാണോ്
തൊൻ അവീടെതെ അട്ടക്കൽ എത്തക്കുന്നതു്?”

“നിങ്ങളെ വീണ്ടും വീണ്ടും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാൻ എനി
ം മടക്കയുണ്ടു്”. എന്നായ ഒരിക്കൽക്കുടി നിങ്ങൾം ഇതു
മുഖാലയത്തിൽവന്ന എന്ന കാണാമെങ്കിൽ അതു
നുനിക്കു വലിയ ഒരു ഉപകാരമായിരിക്കിം. എപ്പോ

ശൈക്കളിലും ഒരീക്കൽ നിങ്ങൾക്കും ജഗത്സിംഹൻറെ തുംബന്തയുടെ ഫലം ലഭിക്കുന്നതാണ്.”

വി:—“കമാര! ഞാൻ അവിട്ടതെ ചാസിയാണ് എന്നാൽ ഇന്ന് നിരത്തിൽ കൂടി? രാത്രിയിൽ ആ ചുവരാൻ എന്നക്കു വള്ളരെ ദയമണ്ണം. എണ്ണ വാഹനം നിന്റെ സംരക്ഷിക്കണമ്പോൾ എന്ന വിശദമാത്രം ഞാൻ ഇന്ന് ഇവിടെ എത്തിയതാണ് ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് ശത്രുക്കളുടെ ഉപദേശം കണ്ണാഡ ലോകത്തിൽക്കൊണ്ട്. ഇന്നി ഒരീക്കൽക്കൂടി ഇവാം വരാൻ എന്നുക്കു വലിയ പേടിയണ്ണം.”

രാജകമാരൻ കരെ ആലോച്ചിച്ചിട്ട് പറഞ്ഞ “തെരെറാനമില്ലേക്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടൊരുമി വരാം. ഞാൻ അവിടെ എവിടെയെങ്കിലും ഒരിട്ടു കാത്തുനാലുക്കും. നിങ്ങൾ അവിടെ വന്ന് അവളുടെ പുടി എന്നെ അറിയിക്കുക.”

“എന്നാൽ പോകാം, വരണ്ണം” എന്ന വിശദമായ ഇംഗ്ലീഷ്ടാട്ടകൂടി പറഞ്ഞു.

അവർ പുറതേക്കു കടക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പേണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പുറത്ത് ആരോ കാര്യത്തോടുകൂടി കഴിന്ന ശബ്ദം അവരുടെ ചെവിയിൽ പതിച്ചു.

“നിങ്ങളുടെകൂടി ആരെകുിലും വന്നിട്ടണോ? എരിയാജ്ഞാമാരൻ ആയുദ്ധം ആവത്താട്ടകൂടി വിമലാഞ്ചോടിച്ചു.

വിമല—“ഇല്ല ഇല്ല.”

“എന്നാൽ ആയടെ കാലടിയാണു നാം കേട്ടതു്? നിന്നു സംഭാഷണം ആരോ വെള്ളിയിൽനിന്നു കേട്ടിരിക്കും അനന്തരം അദ്ദേഹം ഭോവാലയത്തിൽ വെള്ളിയിൽ മുറക്കാം അതിന്റെ ചുറ്റം നടന്നേന്നും; അവ എന്തെല്ലം ആരെയും കണ്ടില്ല.

പതിനേഴാം അഭ്യാസം

വീരപദ്ധതി.

ശൈലേഷപരനെ വന്നിച്ചുതിനു ശേഷം ജഗത്തിനിം മനം വിമലയും ഗീരിമസിരത്തിലേക്ക് പറഞ്ഞുട്ടു. അവരുടെ ഉള്ളിൽ അപ്പോറ്റി എന്നൊ ഒരു അസാധ്യത കടന്നുകൂടിയിരുന്നു. കഴി നേരം മനനമായി നടന്നതിനുശേഷം രാജക്കമാരൻ പാതയും “വിമലേ! എനിക്ക് ഒരു കാൽവും കൂടി അരിഞ്ഞതാൽ കൊള്ളിംബെ സംശ്ലിഷ്ടം: അതെന്നാണോന്നറിയുന്നോരി നിങ്ങൾ എത്ര പറയുമോ?”

വി:—“പ്രഭോ! അതെന്നാണോ?”

ഇ:—“നിങ്ങൾ ഒന്നക്കാണ്ടിം ഒരു പരിചാരകയായി രിക്കാൻ മുടയില്ലോ” എനിക്കു തോന്നുന്നു.”

പി:—(വിരിച്ചുംകൊണ്ട്) “അങ്ങേനെ തോന്നാൻ അവി ദേഖും എന്നാണെ കുറഞ്ഞോ?”

ഇ:—“വീംഗ്രസംധകർ പുതു് അവന്നഗരത്തിലെ പ്രഭവിന്നർ സീനഷയായിരിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത തിനു് ചില പ്രത്യേക കാശാങ്കപ്പള്ളിണ്ട്. അവ എത്രയും നിറുദ്ധമങ്കളിം ആണോ. അതിനാൽ നിങ്ങൾ ഒരു വെളും പരിചാരക മാത്രമായിരുന്നുകിൽ നിങ്ങൾക്കു് അതരിയാൻ കഴികയില്ലായിരുന്നു.”

“അവിടുത്തു ഉമ്മം ശരിതനു” വിമല കന്നിക്കപ്പേട്ടുകൂടി പറഞ്ഞു: “തുണ്ട് ഒരു പരിചാരകയല്ല. ഗ്രാഹാശംകകാണ്ട് അതുപോലെ ആവഹിക്കിനു എന്ന കൂളി. എന്നാൽ എന്തിനാണോ” എന്നർ ഓഗ്രതേരാൻ കരാപ്പെട്ടതുന്നതു്? ഈ അവസ്ഥ അതു കൂളിപ്പെല്ലാം.”

හුත සංඛෝහ්සර් බිමලයුද මගැනු තී අංකරිපුත්‍රි පිකෙනාතායි රාජකමරණ මගැනු ලයේ අංතුකොට් අංශුමය නූ බිජයාවින් කුළුතු.

බිමල තුන්ස්පරෙනතු:—“කමරා! තාම ගා ගොන්” ගෙ ඩිවෙසං අවධිත අරුවිකාම. “ ගාත් අත් භුප්‍රාප්‍රාදු. අතෙනාගොත් ගැඹුම්ඡ කෙරාකෙනාත්? බුදුවෙං ගමෙහ පිහුන්තෙනාලො?”

අංශුමය මගැනුපාපිපැදිඟ ගැඹුම අවධි බුජුමායි කෙරාකාමායිගොන්. ගොඥුකරි තම් මගුළිකෙනාතුපොලෙයු කෙරාකෙනුවින්. අවර පුදාර තෙවාලයතිය ගින් “ ගුකුලේං ගෙනාඡ ව්‍යාපි පොනිගොන්.

“ ගුනිස්ස් ” ගෙ බලිය නූගුණුන්. තෙ පොයි ගො ගොක්වරා ” ගුන පරෙනත් රාජ්‍ය රාජ්‍ය කෙරේ ඉරං පිරිකොත් පොයි ඇගුරංගොකි; නූ යුම කොඩිලු. අංශුමය තිරිපුවාන් බිමලයේ පරෙනතු: “ නූරෝ ගමෙහ අරාගමිකෙනාල් ” ගුව කෙතිවෙශා සංසාරිකාම්.”

අවර බුදුර පත්‍රකේ සංසාරිපුංකී ගන්න්, දුද්‍රුතිගේ සම්පතිය ගුරුති. “ ගැන් ගුපැගෙනයාම් ” භුප්‍රාර අකුතු කිකිගොඥ භුප්‍රාර කොතුවාතිය අංතුපුරිකෙමුලා ”

“ නූතිගෙකුරිතු බිජාරපුදෙං. තාම ගෙ යිලෙක් පොනාපුදාර අකුතු කක්කෙනෑභි මාදු කෙතියින්ල් ”

“ බුදු පුද්‍රමාදුපැදිං මුලොලා ”

“ කඩුරුගෙංකිය තුරුසුවු මුලොකා ” ගු බිමල බිරිපුංකාල්තරං පරෙනතු.

“വിമലേ! ഞാൻ ഇന്നി അങ്ങോട്ട് വന്നിട്ട് കാര്യം ഇവിടെ പ്രാകാരത്തിനടത്തും മാനേഖപ്പിൽ നിന്നും. എൻ്റെ അപേക്ഷയെ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സവിയോട് താല്പര്യമായിപ്പറയണം! അവളുടെ ഫോൺ നീതാൽ എൻ്റെ കണ്ണകൾ ഒരിക്കൽകൂടി അനന്തരമിക്കേ പ്പേട്ടെന്ന്. അതു” ഒരു ആഴ്ച’മാറ്റാ ഒരു മാസമോ ഒരു വർഷം തന്നെയോ കഴിഞ്ഞായാലും വേണ്ടില്ല.”

“ആ മാനേഖപ്പ്” അതു വീജനമ്പു. എന്നാഭാരം മിച്ച വരകതന്നു”

“എത്രവരെ?”

“പ്രാകാരത്തിനകത്തേക്ക്.”

രാജക്കമാരൻ കുറേനേരും ചന്ദ്രാവധിനായി നന്ന. ശദ്ധേയം പറഞ്ഞു: “പാടില്ല, വിമലേ! എന്നിക്കു” അതു മഹറ്റകുടാ. അതിന്റെ അധിപതിയുടെ അനവാദം കുടാതെ ഞാൻ കോട്ടയ്ക്കരുതു കടക്കുന്നതു് ശരിയല്ല.”

“അവിടെത്തെ ആശക്കയ്ക്കു് കാരണമെന്താണോ”

രാജക്കമാരൻ സംഗ്രഹിച്ചും പറഞ്ഞു: “രാജക്കന്നാർ” മുവിടെ പോകാനും ഒരിക്കലും പേടിക്കായില്ല. അവന്നു തത്തിന്റെ അധിപതിയുടെ പുത്രൻ, കോട്ടയുടെ അധി ശാരിയുടെ അനുമതി ഇല്ലാതെ അതിനകത്തു കടക്കുന്നതു് ധാരൂമാണോ എന്ന വിചാരിച്ചുനോക്കുക.”

പി:—“ഞാനാണോ”, അവിടെത്തെ അക്കത്തേക്കു കൊണ്ട് പോകുന്നതു്.”

?ഗ:—“ഞാൻ നിങ്ങളെ ഒരു പരിവാരിക എന്നവച്ചു് പുത്രിക്കായാണോ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതു്” എന്ന കോട്ടയ്ക്കത്തേക്കു കുട്ടിക്കൊണ്ട് പോകാൻ നിങ്ങൾക്കുണ്ടയിക്കാരമാണെങ്കിൽ?

വർ:—“എൻറെ അധികാരം എന്നാണ് നിന്മായിയാണ്
അവിടുന്ന വരികയില്ലോ?”

ജഗ:—“രഹിക്കലും ഇല്ല.”

വിമല രാജക്കമാരൻറെ ചെവിയിൽ എഴു
മന്ത്രിച്ച. “ഓരംബേ! ദയവുചെള്ളു” മന്ത്രം നടക്കണ്ണ
തൊൻ നിങ്ങളെ അന്നഗമിക്കാം.

“കമാരാ! തൊൻ ഒരു പരിവാസിക അഞ്ചു. അ
ടന്നു എന്നോടു കല്പിക്കാണു വേണ്ടതു.”

“എല്ലാം നിങ്ങളിടെ ഇന്ത്യപോലെ.”

അദ്ദേഹം അവർ കോട്ടയ്ക്കത്തെയ്ക്കുള്ളിൽ പ്രധാന
മാർത്തിൽ കുടിക്കാണു നടന്നക്കാണ്ടിരുന്നതു. അ
നീളും ഒരു വശത്തായിട്ടായിരുന്ന മുന്തിരം പറഞ്ഞ
അതു പ്രധാന കോട്ടവാത്രക്കൽനിന്നു് പ്രശ്നമല്ലായിരുന്നു
കോട്ടയ്ക്കെ ചിന്താഗത്തായി അനുതയ്യാരാന്തി ഒഴുക്
ഭിക്കിലേക്കു ആ തോപ്പിൽക്കൂടി കടന്നവേണ്ടം പോകു
വിമല അവിടെവച്ചു് രാജമാർഗ്ഗത്തെ വിട്ടു് രാജക്ക
നം ഒരമിച്ചു് മാങ്കാട്ടിലേക്കു കടന്നു.

കരിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിനകത്തു താഴേ ഒ
ഴിന്തു കടക്കുന്ന ഉണ്ടായിൽ ഇലകളിൽ ഒരു മർബ
ഡബ്ല്യൂം മന്ത്രപാതയിൽനിന്റെ പെയമാറരവും അം
കേട്ടു.

വിമല:—“ഈതാ പിന്നെയും ആ ശബ്ദം ഒം.”

രാജ:—“ഈവിടെ കരെ നിൽക്കുക. തൊൻ ഒന്നു നോ
വരും.”

കമാരൻ തന്റെ വാളും കയ്യിൽപ്പിടിച്ചുങ്കൊ
ണ്ടു ചെയ്യുകേടു സ്ഥലഭത്തയ്ക്കു നടന്നു. അവിടെ എഴു
നേന്നു കണ്ടില്ല. മാനോപ്പിൽ താഴേ അനവധി കു
ക്കാട്ടകൾ പടന്നപ്പിടിച്ചുതിരുന്നതിൽ നേന്നു
പോലെ കാണുന്നു. തരമില്ലായിരുന്നു. എന്നായ

ആ ശബ്ദം എന്തോ ജീവികളിടെ കാൽ മുലകളിൽ തട്ടിയിണം യത്രയത്രനൊ എന്നു് അദ്ദേഹം തീർച്ചപ്പെട്ടതി. സംശയനിവാരണം വരുത്തേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്ന വിഭവിച്ചു് അദ്ദേഹം ഒരു മരത്തിൻ്റെ ദിക്കളിൽ കയറി നാലുപാടും സുക്ഷിച്ചുനോക്കി. കറേന്നോം സുക്ഷിച്ച പ്ലാറ്റ് ചുറ്റരഫ്റ്റിയിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന രണ്ടു തലപ്പാവുകൾ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ദിഷ്ടപ്രമാതിൽ പെട്ട്. ആ തലപ്പാവുകൾ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ആളുകളിടെ ശരീരങ്ങൾം ഒരു ശത്രുവിൻ്റെ തണലിനാൽ മരിയുപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് നല്ലവണ്ണം കാണാൻ പാടില്ലായിരുന്നു.

മനസ്സുമുത്തെന്നയാണു് ആ ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കിയ തന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു ഭോധപ്പെട്ട്. തിരിച്ചുവരുവോം ശുചി മരം തെററിപ്പോകാതിമിക്കണു് വേണ്ടി അദ്ദേഹം പുത്രേകം മനസ്സിലാക്കി. പിന്നീടു് പത്രക്കു ഇരുങ്കി മീമലയുടെ അട്ടക്കൽ ചെന്ന കണ്ണതു് എല്ലാം അവശ്യ നാശിച്ചു.

ര:—“ഹാ! രണ്ടു കഠം കിട്ടിയെങ്കിൽ.”

പാമ:—“കന്താക്കാണ്ടു് എന്തുചെയ്യാനാണു്?”

ര:—“അതുണ്ടെങ്കിൽ ഇതു ആളുകൾഡി ആരാണീനും മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു. ഇതു് ആക്കപ്പുടെ അഞ്ചു ഗ്രാമപുചകമായിരിക്കുന്നില്ല. കഴിപ്പട്ടാണികൾ എന്തോ ഭജദേഹത്തോടുകൂടി നമുക്ക് പിറ്റുടന്നു് എന്നു് എന്തിക്കു തോന്നുന്നു. പട്ടാണികളിടെ തലപ്പാവാണു തൊന്തു കണ്ണതു്.”

വഴിയരികിൽ കണ്ണ ചാക്കാറായ കത്തിരയും, തലപ്പാവും കത്തിരകളിലൂപുകളിടെ പാടുകളിലും എല്ലാം പെട്ടുന്നു് മീമലയുടെ മനസ്സിൽ പ്രകാശിച്ചു.

“അവിടുന്ന എതാനും ക്കണ്ണം ഇവിടെ നില്ക്കുന്നു് ശാൻ പോയി കണ്ടം കൊണ്ടുവരാം”

വിമല കോട്ടയക്കിലേക്ക് ബുദ്ധപ്രസ്തുത പോയ
അവർ അന്ന പകലെ ഉട്ടത്തായങ്ങിക്കൊണ്ടിരു
മറിയുടെ താഴെ തോപ്പിലേക്ക് ഒരു കിളിവാതൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ അതിനേരു പിടിച്ചുകയറി മടിങ്ങി
നിന്ന് ഒരു തരക്കാൽ എടുത്തു കതകിൾറ പൂട്ടിലീം
നേരതിരിച്ചു. ആ ജന്നത്ത് മുഴവൻ ഒരു സുതുപ്പണിയു
ന്നു. പെട്ടെന്ന കിളിവാതലിൾറ കതകം കടക്കും
അഴികളിം എല്ലാം സ്കൂടി ചുവറിനകത്തേക്കു പോയി. അഥവ
ടെ ഒരു പ്രാരം ഉണ്ടായി. അവർ അകത്തു കടന്ന് മുമ്പു
ലഭ്യത്വപ്പുലെ കതകച്ചു വേരെ ഒരു താഴിയതാര
ലിട്ട് താഴിച്ചു. അപ്പോൾ അതു ഒരു വിധത്തിലും
കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം ഉറച്ചു. പിന്നീട് വിമല അഡ
പ്രയയിലേയ്ക്കു ചെന്ന് സുക്ഷിപ്പുകാരനോട് പറഞ്ഞ്
“എനിക്കു രണ്ടു കണ്ഠം വേണും. അതു താൻ വേറു
തിരിച്ചുകൊണ്ടിവരാം. ഇതു ആരോടും പറയുകയും”

“അമേമ്മനിങ്ങൾക്കു കണ്ഠം എന്തിനാണും?”

“എനിക്കു” ഇന്ന് വീരപബ്ലുമി മുതമാണ്
അതന്റെ കണ്ണ ശ്രീയൈ വീരനായ ചുത്രംബാജി
പുജയ്ക്കു ആയുധം വേണും. എനിക്കു” ഒരു ചുത്രം
ബാക്കണമെന്ന മോഹമുണ്ട് “നീ ഈ കമ ആരോഹി
പറയല്ലോ!”

സുക്ഷിപ്പുകാരൻ വിമല പറഞ്ഞതെല്ലാം വാസ്തു
മെന്ന തന്നെ വിചാരിച്ചു. രാജധാനീയിലെ ആളുള്ളു
മുള്ളം വിമലയുടെ ആശ്രതയെ സർവ്വമാ അന്നസരി
വന്നു. അവൻ പിന്നീട് രഹഷ്യരഖും പരായാതെ വേറു
രണ്ടു നല്ല കണ്ഠം കൊണ്ടിവന്ന കൊടുത്തു.

വിമല കണ്ഠവുംകൊണ്ടു് ജന്നലിൾറ അടുക്കാ
വന്നു അതു തുന്നും ബുദ്ധപ്രസ്തുത ജഗത്സിംഹനെറ സി
പരഞ്ഞതേക്കു പോയി.

സുതഗതിയാൽ മതിമരന്നോ താൻ വേഗം തിരിച്ച് വന്നകൊള്ളിച്ചാമെന്നുള്ള വാചാരാക്കാദിജ്ഞാ ജന്നത്ത് പുട്ടു ദൗഡാണ് വിമല രാജക്കമാരൻറെ "അർട്ടക്സലേപ്പുള്ള പോയതു". ഇതു ആവശ്യത്തിനു പഴയത്താഭക്ഷിക്കൊടുത്തത്. അന്ന ലിൻറെ അട്ടത്തുള്ള ഒരു മാവിൻറെ മറവിൽ കൂടിച്ചുനാ നീന്തനു ആയുധപാണിയായ രഹം ഇന്ത കാരം കൂടാം കൂടാം കാരം മനസ്സിലാക്കി. വിമല അക്കലെ ആയപ്പോൾ തന്റെ ചെരിപ്പ് ഉണ്ടിയുംവച്ച് പത്രക്കേ അരതിൻറെ അട്ടതെതാതി അക്കത്തുള്ളൊക്കെ. അവിടെയെങ്കാം ആരം ഇപ്പോൾ കണ്ട് നിറ്റുംപോയി അക്കതെയുള്ള കടന്ന് എ മറിയുടെ ഉള്ളിൽകൂടി അവൻ്റേക്കാട്ടയ്ക്കത്തു എന്ന കയ്യം ചെയ്തു.

രാജക്കമാരൻ ഇതിനിടയിൽ വിമലയുടെ കയ്യിൽ നിന്ന് കണ്ണവും വാങ്ങിക്കൊണ്ട് മുന്നിലഭരു മരതോ മേൽ കയറാ മുന്നു തലപ്പുള്ളവുകൾ ദിക്കിലേക്കു നോക്കാ. അപ്പോൾ അവിടെ ഒരു തലപ്പുവുമാതൃമേ കാണുന്നണായിരുന്നു. മരേരു ആരം അവിടെനിന്നു പോയിരുന്നു. അനന്തരം അടക്കമാം ഒരു കണ്ണം ഇടത്തുകയ്യിൽ പിടിച്ചും കൊണ്ട് മരേരെതെടുത്തു അക്കലെക്കാടെ തലപ്പുവു ലക്ഷ്യ മാക്കി ചാണ്ടി.

ഉടനെ ഇലക്കളുടെ ഒരു മമ്പയനിയും അതിനേ പിന്തുടർന്ന് ഘനമിള്ള എന്നോ ഒരു വസ്തു നിലയ്ക്കു പതിച്ചുമാതിരി ഒരു ശബ്ദംവും കേള്ക്കു. നോക്കിയപ്പോൾ തലപ്പുവു പൂർവ്വം കണ്ടില്ല. തന്റെ ലാഞ്ച പിഴയ്ക്കാത്ത കണ്ണപ്പയോഗം മരക്കുമ്പോം മരതെതിരെനു ആക്കു അവിടെ നിന്നു താഴെ തജ്ജിയിട്ടിരിക്കുന്നും എന്ന രാജക്കമാരൻ തീർച്ചയാക്കി.

അടക്കമാം വേഗം താഴത്തിനുകൂടി ആ ആരംവീണ സ്ഥലതെയുള്ള പോയി. അവിടെ ആയുധപാണിയായ

ങ്ങ മുസൽമാൻ ശിപായി വരുത്തുകിടക്കുന്നതും കുറഞ്ഞ അവൻറെ കണ്ണിൻറെ മേൽഭാഗത്തു തന്റെ രിക്കുന്നതും കണ്ട്. അവൻറെ ശരീരപരിശോധന കഴിച്ചതിൽ, കയ്യിൽ കെട്ടിയിരുന്ന ഒരു രക്ഷയിൽനിന്ന് ഒരു എഴുത്തു കൊട്ടി. അദ്ദേഹം അതു നിലാവെള്ളിച്ചുത്തു കൊണ്ടുവന്ന വായിച്ചു. അതിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു.

“കെളുവാൻറെ അനുചരമാർ ഈ എഴുത്തു കൊണ്ടുനാനു മാത്രയിൽ ഇതു കൊണ്ടുവരുന്ന ആളിന്നെൻറെ അഞ്ചെത്തയണസമിച്ച നടന്നകൊള്ളിണം.”

വിമല ഈ ശബ്ദം എല്ലാം കേടുക്കില്ലോ കാരു മെന്തപ്പാമാണെന്നും അവർക്കു മനസ്സിലായില്ല. രാജകുമാരൻ അവളുടെ അട്ടക്കാരന്മാരാണ് അവളുടെ അഞ്ചെത്തയണവന്ന് കാരുമെല്ലാം വിസ്തൃതിയും പറത്തു.

അവധി പറത്തു: “കഴിം! ഇതു തൊൻ അറിഞ്ഞതി തന്നു എങ്കിൽ കണ്ണം കൊണ്ടുവന്ന തരികയില്ലായിരുന്നു. തൊൻ ഒരു മഹാപാപിയമെന്തു. ഈനി എങ്ങനെയുണ്ടോ? ഈ മഹാപാപത്തിനു പ്രതിവിധി ചെയ്യേണ്ടതു്?”

രാജകുമാരൻ:—“നിങ്ങൾ വ്യസനിക്കുന്നതു്” എന്തിനാണോ? നമ്മുടെ ശത്രുവിനെങ്ങാലേ തൊൻ കൊന്നതു്. ഇതു ക്ഷത്രിയയമ്മമെന്തു്.”

വിമല:—“യോദ്ധാക്കന്മാരു്” അഞ്ചെന്ന സമാധാനപ്പെട്ടാം. തുക്കം സ്ഥൂലിക്കുണ്ടോ.”

കിരുച്ച കഴിഞ്ഞതു് അവർ പെട്ടെന്നു പറത്തു. “കമാരാ! ഈനി താമസിച്ചാൽ ആവശ്യത്തിലാകും; നമ്മുക്കു കോട്ടയ്ക്കുത്തുക്കൂടാക്കാ; തൊൻ വാതിൽ തുറന്നിട്ടും പോന്നതു്.

വിമല കമാരനാൽ അനുഗ്രഹയായി വേഗം കോട്ടയ്ക്കുത്തു കുറ്റു കടന്നു. അപ്പോൾ രാജകുമാരൻറെ ഏഴയം കംിനമായി തച്ചിക്കയും കാലുകൾ വിറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

അസ്വംവും ആളികൾ അഭിമുഖമായി എതിരാലും ഒരു രോമപോലും ചലിക്കാത്ത ഒരാൾക്ക് സംഭവം എന്നീ നേരാണ് സുചിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ ആഹാരം മന്ത്ര തതിൽ അധികാരിയാണ് ചെയ്യുന്ന സമയത്ത് അദ്ദേഹ തതിന് ഇതു എന്നൊരു ഭാവിഷ്യത്തലത്തയാണ് സുചിപ്പിക്കുന്നത്

വിമല ജന്മത് അടച്ചപൂട്ടിയതിനശേഷം രാജക്ക് മഹന്ന തന്റെ ശര്യാദ്ധമത്താലേക്കു കുടിച്ചുകൊണ്ട് പോയി. “ഞാൻ ഈ ഫ്രോം വഴനക്കാം. ദയവുചെയ്യും അതുവരെ ഈ കട്ടിലാൽ ഇരക്കണം. അവിട്ടതെ മനസ്സു മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടാൽക്കായല്ലെങ്കിൽ, സാക്ഷാത് മഹാവിജ്ഞാനക്കി രഹിക്കാതെ ഒരാലിന്റെ ഇലയിൽ ശയിച്ച എന്നോക്കണം.”

അവർ വെളിയിൽപ്പോയി കഠികഴിന്തു. അടുത്ത, മറിയിൽത്തിന് അതിലേക്കുള്ള വാതിൽ തുറന്നു. പടിയിൽ നിന്നുംകൊണ്ട് പാതയും. ഗ്രേജു നായ രാജക്കമാരി! ഈവിടേയ്ക്കു കടന്നവനും ഞാൻ ഒരു വാക്കു പറയുന്നതു കേൾക്കുമോ?”

രാജക്കമാരൻറെ എദ്ദും അപ്പേഴും വിരച്ച—ങ്ങ വേള അതു ഒരു ശബ്ദംവും പുന്നെപ്പടിച്ചില്ലതന്നു. അദ്ദേഹം കട്ടിലിൽ നിന്നെന്നീച്ചു വിമലയുടെ അടുക്കലേക്കു ചെന്നു.

അവർ മിന്നൻക്കാടിപ്പോലെ പേട്ടുന്ന മറത്തു. താൻ ഒരു ദിവ്യമായ അറയിലാണ് നില്ക്കുന്നതെന്നു കൂടാൻ കണ്ട്. അതിൽ ഒരു വെള്ളിവിളക്ക് പ്രകാശിക്കുന്നണായിരുന്നു. ഒരു കോൺലിലായി മുട്ടപടംകൊണ്ട് ശരീരം മരച്ചു ഒരു യുവതിയും നിന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. അതു അതികോമ്പുവിത്രമയായ തിലോത്തമയല്ലോ തെ മററാരാണു്.

പതിനെട്ടാം അഭ്യാസം

വിമലയും പറരിയ അബ്ദം

വിമല തന്റെ മുറിയിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചവന്ന് കട്ടില് നേരു ഇരുന്നു. തന്റെ അഭ്യാസം സാധിച്ചതിലുണ്ട് മോഡായിക്കും അവളിടെ കപോലങ്ങളിൽ മുകാശിച്ച കാൺപ്പുട്ട് അവിടെ ഒരു വിളക്ക് കത്തന്നണാതീ തന്നു. അവർ ഈരു മഞ്ഞതിന്റെ മുമ്പിലായി ചുവരിനേൽക്കു വയ്ക്കപ്പുട്ടിരുന്ന ഒരു വലിയ നിലക്കണ്ണാണ് എൻ്റെ വിമല തന്റെ ചൊയ്യെ കുറഞ്ഞ നോക്കി. ഉട്ടപ്പേരു വയ്ക്കുന്ന മനോഹരമായ അന്തേ മടിപ്പുകളും—കണ്ണുകളിടുന്ന താഴേതെ പോളയിൽ അംഗത മെമ്പുള്ളതും— അധിസംഘടനയിൽ അംഗത താംബുലരക്കത്തയും— കാൺപ്പുട്ടിൽ ആട്ടിഅലഞ്ഞു കൊഴുത്തുന്ന ഗണ്യങ്ങൾക്കുടങ്കുന്നു ചൂബിക്കുന്ന ഭാഗവത്തുകളുായ അന്തേ കണ്ണുകളും, അവളിടെ വസ്തുലക്ഷാരങ്ങൾ എപ്പോഴും അംഗം സാധാരണതിലേപ്പോലെതന്നു എത്രയും വാമായിരിക്കുന്നു. അവർ മഞ്ഞതിന്റെ ചാര നേർ ചാരി ഒരവശം തിരിന്തു കാലുരണ്ണം നീട്ടി വിളക്കിനാലിമുഖമായി കിടക്കുകയായിരുന്നു. അവരുടെ അംഗപ്പുഴയുടെ പ്രേരത്തിന് ആസ്തമായിരിക്കുന്നതിന് ആകുതുന്ന അതൃതക്കണ്ണുംയോടുകൂടി അംഗ ലഷക്കയില്ല തന്റെ സൈംഗാന്ധ്യവിലാസങ്ങളെക്കു റിച്ച് വിമല ഒരു ക്ഷണിക്കുന്ന വിചിന്തനംചെയ്യുകെ ണിക്കുന്നു. ഒട്ടക്കം അവളിടെ ചുണ്ടു കുറച്ചുപ്പാന് അകന്ന അവിടെ എദ്ദെഹവികാസപ്പുചക്കമായി ഒരു ചെറിയ പുഞ്ചിരി പരിസ്ഥിരിച്ചകാണായി. താൻ ഇതുവരെ

கை பூஜையிலே கொடுவதை விரலேஷம் அல்ல பமதேசிஸ்பியாய குமாரஜரத்திலோமென திலோத்த மழை பானங்கெழுப்போ ஏற்றாது பாஷாத்தாபத்தில் நின்றாள்ள ஆ மக்குத்தெள்ளிர் உதவை. ஒரி கூவும் அல்ல தகீர் ஆ பூத்தெயில் அவர்க்கூ் சூநாலேஶமீபூநாமாதும்பூ அஸ்மீமாய ஸங்காஷம் இளைாவுக்கும் செய்து. அவரல் விரிப்புத் பஸைத் தொய பிழைஜின் தகீர் வீட்டு நாட்டு உடைபக்கிப்புக்குலயா மென் நாயுயிப்புத் கேவலம் காள்ளுமானங் குடு தெ அல்ல ஏற்றாது விசுாரத்தால் அதுகைஞ.

விமல ராஜக்கமாரனவேளை அவரிட காத்திரி கையாயிகைஞ. உடனை ஸமீபத்துத் தூண்டைப்பூத்த நின்ற அதூதுமாய ஒது காமத்தால் பெட்டு அவாலை ஆவள்ளுமைக்கூ லக்ஷ்மீவீது. அவர்க் கையிஹபுலயாயி என தெட்டி. டுர்ஜுத்திலை கஷ்ட விழு கோடுப்பாரத்திலும் பிரதேகுாவஸரங்குலும் அதுள் உள்ளகாங்கிருது. ஹு ஸமயத்து அது கேரி கொள் காள்ளுமல்ல. அபோாரி தான் வேவாலயத்திலேக்க போய்தோறும் திரியை வாய்தோறும் வாயிலையில் வாயு கள்ளும் கேட்டு ஏற்போல் அவர்க்கூ உடனை பொம்புவான ஹு காமத்தால் அதுபத்துப்புச்சுக்கமா வென்று உடனை ஒது உங்கி மங்குதிர் ஜநிக்கையால் கொடி ஜநாலிகீர் அநுக்கல்லேபாயி எனாக்கி. மானோ பூத்த எனாங் காள்மானளையிகைப்பூ. அனான்தரம் அதுகையோடுகூடி வெங்கியிலிவிரிங்கீ வராந்தயில்குடி நடன். அதிகீர்க் கைக்கே அரசே அராராத்துத் துரியீக் குடி ஏற்றுப் பூடி கைரி மத்தூவிகீர்க் குக்குத்தெயா சுருடும் எனாக்கி. காட்டிலை வூக்குநாயாவுதமாய அனாயக்கா ஒத்தில் அவரிட எனாங் ஸ்தாமாயிக்கைள்ளுக் கூவர்க்கூ

കഴിത്തെല്ലു. അവർക്ക് ഉള്ളഭൂ അധികമായി, വേദ മട്ടപ്പാവിന്റെ അററത്തുള്ള ചെരുമത്രില്ലിന്റെ അടക്കണ വന്ന് അതിൽ കനിത്തുകിടന്നംകുണ്ട് കോട്ടയുടെ അ രീക്ക പരിശോധിച്ചു. എന്നിട്ടും ഒരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല.

ഇടത്തുനു നിൽക്കുന്ന പച്ചിലകൾ മനവാത്തത്താൽ ഇളക്കപ്പെട്ടുവോരു അവധിയിൽ ഒരു ഓഗിയേരിയ ചുവപ്പു ചൊയ്യ സക്കിഞ്ഞമായി കാണപ്പെട്ടു. കൂട്ടിന്റെ അടി വരു മല്ലും നിബോധമായ തമോരാഹിയാൽ ആവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരാം. അവിടവിനെയായി പത്രാവലികളിൽ ഇടക്കിലുള്ള പ്രാരത്തിൽകൂടി ചുരുങ്ഗുകൾ അകത്തേക്കു കടന്ന് അവിടെയുള്ള നിലവ് ഇരുണ്ട ഒരു ശീലയിൽ വിചിത്രാക്രമിയിലുള്ള വെള്ളിച്ചിത്രങ്ങളെന്നപോലെ മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. അമൃതത്താരാനഡിയുടെ നിശ്ചയ ലുമായ കളേബുരു ചുരുതമല്ലെന്നും നക്ഷത്രാലങ്കുത്തമായ നഭസ്ത്രോന്നും പ്രതിബോധിക്കുന്ന പുഴയുടെ മുകളയിൽ ഒട്ട് അകലെയായി അതിഗംഭീരങ്ങളായ ഏട്ടപ്പുകൾ വിയമണിപാലത്തെ ചുംബനാമെയ്യുന്നു. അങ്ങമെങ്ങും അവയും മുകളിൽ പാറാവുകായെടു അപം അങ്ങോട്ടും ശ ക്കോട്ടും ഉലാത്തുന്നതു കാണാമായിരുന്നു. അവർ അതി കംഗത്താടക്കുടി തിരിച്ചപോരാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ തന്റെ പുത്രതു ആരാരാ അംഗുലാക്കോണ്ട് “സ്”പർശിച്ച തായി തേനീ അവർ തെട്ടി പുറകോട്ട് നോക്കു അവർക്കു അജ്ഞാതനായി ആയുധപാണിയായ ഒരു പുരുഷൻ അവളുടെ മുഖിൽ നിൽക്കുന്നതു കാണപ്പെട്ടു. അവർ ഒരു ശീലവിച്ചുമംപോലെ നിശ്ചയായ നിന്നപോയി.

“നിങ്ങൾ കരയരതു” അധാരം പറഞ്ഞു. “ഒരു ചെറിയ ശബ്ദമെങ്കിലും പുറപ്പെട്ടവിക്കുക—നിങ്ങളും

മുഖവായ ക്രൈസ്തവരം ഞാൻ കോട്ടയുടെ നാഴിതേയ്യും എറിഞ്ഞുകളിയും.”

ഇങ്ങനെ വിമലയുടെ മൻപിൽ പെട്ടെന്ന് അവിഭവിച്ച ആദം ഒരു പട്ടാൺപുട്ടുടയാളിയെപ്പോലെ വസ്തു ശക്തരക്കും ചെയ്യിരുന്നു. അധികാരിയുടെ വിലയേറിയ ഉട്ടപ്പുകളിലും മറ്റൊരു നിന്നും ആദം ഒരു പ്രമാണിയാണെന്ന് ഉണ്ടാക്കാം. അധികാരി മുപ്പുതു വയസ്സിലധികം പ്രായമില്ലാതെന്നും അതിനു സുന്ദരമുണ്ടെന്നും ആയിരുന്നു. വജ്രംപതിയും ഒരു തലപ്പാവും അധികാരിയുടെ വിശാലമായ ഘാലത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. വിമല അതുവളരെ പാരിമേച്ചിയുണ്ടാക്കിയിൽ, തന്റെ മുഹിത്തനിൽക്കുന്ന ആ ചുരുക്കി മിക്കവാറും ജഗത്സിംഹനു തുല്യനതു എന്ന വർഷക മനസ്സുലിപാകമായിരുന്നു. അധികാരിയുടെ ശരീരത്തിന്നാരുദ്ധത്താളിം ഉയരവും മാറിന്നതു തന്താളിം വിസ്താരവും ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും ഗണ്ഠവത്തിലും സെറണ്ടു തനിലും അവർ തുല്യമാരായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ പട്ടാൺപുട്ടുടയാളിയുടെ ശരീരം ആ രജപ്പത്രയോലാവിശേഷതെന്നും ക്രൈസ്തവിക്കുടി മാർത്ത്യവച്ചുതായിരുന്നു. അധികാരിയുടെ വിലയേറിയ സാരസന്തതിൽ ഒരു കംാരി പ്രഖ്യാപിതമായ ഒരു ഉറച്ചിൽ വിത്രുമിക്കുന്നണഡായിരുന്നു. അതു കയ്യിൽ ഉണ്ടിപ്പിടിപ്പിരിക്കുന്ന ഒരു ഓർമ്മയും അപ്പോൾ അധികാരിക്കുടി മാർത്ത്യവച്ചുതായിരുന്നു. “ഈവിഞ്ഞേട്ടെന്ന വിളിക്കുന്നതു” വിളിച്ചായി സിങ്ക് റിങ്കേളു ഉടനെ നാഴിതേയ്യും എറിഞ്ഞുകളിയും.”

വിമല നല്ല മനസ്സാന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരു സൗമ്യായിരിക്കുന്നാൽ അവളുടെ പാരിമേം ഒരു ക്ഷണിക്കുന്നതെന്നു വിലനിന്നുന്നു. അധികാരി രണ്ടാമതും ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞപ്പോറും വിമലയ്യും കാഞ്ഞം മനസ്സുലായി. അവർ ക്ഷേപാവിശ്വരം അങ്കീകരിച്ചുള്ള കൂദരവുവരിശ്വരം അടഞ്ഞരു

മുൻവശത്തായിട്ടാണ് “നിൽക്കുന്നതു”. തന്റെ പീഠിൽ ആയധപാണിയായ ഒരു ടെന്റം നിൽക്കുന്നു. നാർ സാധാരണ മുടാ വല്ലതും പറയുന്നവരട്ടേ അവർക്കും അറിയാം. അയാൾ പറഞ്ഞതുപോൾ ചെയ്യുന്ന അയാൾക്കും ഒരു പ്രധാനിവുമീല്ല. ഇതെല്ലാവും മുഖം ശാലിനിയാഡി അവർക്കും പറഞ്ഞ വി:—“നിങ്ങൾ ആരാണോ?”

ദി:—“നിങ്ങൾക്ക് എന്നെന്ന അറിഞ്ഞതിട്ട് എന്നതാവശ്യം ബാജുതും?”

വി:—“നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഇതു ഭർജ്ജതരിൽ കയറിവാതും” എന്തിനാണോ? കളിക്കുമാരെ ജീവനോ ദമ്പിപ്പിക്കുന്നും ഇവിടെ പതിവും? എന്നും നിങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞതുകൂടണ്ടോ?”

ദി:—“അല്ലയോ സുന്ദരീ! ഞാൻ ഒരു കളിക്കുന്നല്ല.”

വി:—“എങ്ങനെയാണ് നിങ്ങൾ കോട്ടയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും കടന്നതും?”

ദി:—“നിങ്ങളുടെ ദയക്കുണ്ട്. നിങ്ങൾ കളിവാതി തുന്നിട്ടുംവാച്ചു” വെളിയിലേയ്ക്കു പോയപ്പോൾ തൊന്തരം അക്കദാനയ്ക്കു കടന്നതാണോ. പീനേ ദ ഔദ്യോഗിക്കുന്നതുവും ഇവിടെ എത്തി.”

നാൻ വിമല തന്റെ ഹസ്തതാൽ ലഘാടത്തിൽ ദണ്ഡി ഉം.

വി:—“നിങ്ങൾ ആരാണോ?”

ദി:—“എന്തിനാണോ” ഇനി ഞാൻ ആരാണെന്നു നിങ്ങളേ പറയാതിരിക്കുന്നതും? ഞാൻ ഒരു പട്ടാൺിയാണും.

വി:—“ഈതുകൊണ്ടു മതിയായില്ല. നിങ്ങൾ ജാതിയിൽ പട്ടാൺിയാണോ”; എന്നാൽ നിങ്ങൾ ആരാണോ?”

ദി:—“ഈശ്വരന്തുപയാൽഎൻ്റെനാമം ഉസ്താൻഡുന്നാണും.

വി:—“അങ്ങനെ ഒരാളും ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ലല്ലോ.”

ഈ.—“കുട്ടുവാൻറെ സേനാനായകനായ ഉസ്താൻവാ നേരോ?”

വിമല ദയവിഹ്മപദയാണി. എങ്ങനെ എക്കിലും ഇയാളുടെ കരുതിക്കിനും തെററി വീരേന്ത്രസിംഹനെ വത്തമാനം അംഗിക്കണമെന്ന് അവർക്കു് അതി യായ കാക്ക ഉണ്ടായി. എന്നാൽ അതിന് അവർക്കു് ഒരു നിവൃത്തിയും ഇല്ലായിരുന്നു. തന്റെ ആത്മാധിം ചലിക്കയില്ലെന്നുകണ്ട് അയാളെ കഴിയുന്നിടത്തോളും സമയം സംഭാഷണം ചെയ്തു താമസിപ്പിക്കണമെന്ന് അവർ നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ വല്ല പാരാവുകാഞ്ഞു വഴി വജ്ഞാച്ചാൽ എസ്റ്റാം നേരേ ആകമല്ലോ— അവർ വിശ്വം ചോദിച്ചു.

പ്രഭാ!—“എന്തിനാണ്” നിങ്ങൾ കോട്ടയിൽ കട നാവന്നതു്?”

ഉസ്താൻ:—“വീരേന്ത്രസിംഹൻ തങ്ങളോടു ചേരണമെന്ന് തങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരുംതയച്ചു തന്നു. തങ്ങൾ കോട്ടയെ സ്വാധീനിപ്പുച്ചതി കൊാളിളണമെന്നായിരുന്നു അയാൾ മരച്ചാണി അയച്ചതു്.”

വി:—“ഈ കോട്ടയുടെ അധിവൈതി നിങ്ങളുടെ ആളുകളോടുകൂടി ചേരാതെ മുകിലമാരുടെ ഭാഗത്തിൽ ചേന്ന് എന്നും, അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ഈ കോട്ട പിടിക്കാൻ വന്നിരിക്കുന്ന എന്നും ആണോ നിങ്ങളുടെ വാക്കിൽ നിന്ന് എന്നിക്കു മനസ്സിലുക്കുന്നതു്. എന്നാൽ നിങ്ങൾ രാഖേയെ താൻ ഇവിടെ കാണണമെല്ലോ.”

ഉസ്താൻ:— “ഈപ്പോൾ താൻ രാഖേ ഉള്ളി.”

വി:—“ഒരു വേള ആ കാരണം കൊണ്ടായിരിക്കൊം നിങ്ങൾ താൻ പോകാൻ സമ്മതിക്കാത്തതു്”

ഇംഗ്ലീഷ് തപാൽരാപണംകൊണ്ട് “അധികാർഡിക്ഷ കുടകൊള്ളുകയും അതിനാൽ അധികാർഡിക്ഷ ശശ്രദ്ധപ്പെട്ടതിനായി തന്നെ ഫോകാൾ അറബിവഭിക്കയും ചെമനും അംഗങ്ങെന്ന ആ പട്ടാണിയുടെ കയ്യിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാമെന്നും വിമലയ്ക്ക് ഒരു അശ ഉണ്ടായിണും അവർ ഇങ്ങെന്ന പറഞ്ഞതും. അതു നിഷ്പട മായിരുന്നു.

ഉസ്താൻ ചിരാച്ചുംകൊണ്ട് പറഞ്ഞതു. “അല്ലോ സൗഖ്യരി! നിന്റെ കടാക്കവീക്ഷണങ്ങളുടെ ഫേഡിനേഡിതായിട്ട് നിന്നിൽ നും ഇല്ല. അവയെത്തും ഏനിക്കും” അതു വലിയ ദയം നുമില്ല. എനിക്കും നോട്ട് ഒരു അവലൂതിയുണ്ട്.”

വിമല അതു എന്നാണെന്നും അറിയണമെന്നും ആശങ്കയാട്ടുകൂടി ഉസ്താൻവാൻ്റെ മഹത്ത്വ സൂക്ഷ്മി നേരാക്കി.

ഉസ്താൻ പറഞ്ഞതു:—നിങ്ങളിടെ മണ്ഡിന്റെ ഓൺ കെട്ടിയിരിക്കുന്ന ആ താഴ്ക്കാൽ ദയവും എന്റെ കയ്യിൽ തരണും. അതു എനിക്കും വലിയ ഉപകാരമായിരിക്കും അതു ബലംതും അപമാനിക്കുന്നതിൽ എനിക്കും വൈമന്ന ഉണ്ട്.”

വിമല ഒരു മനോധരമായ മരസ്തിത്തേതാട്ടി പറഞ്ഞതു: “ഈതു വളരെ വിചിത്രംതന്നെ. ഒരു ക്ഷീണിയം മുൻപെ എന്നെ ഇതിന്റെ മുകളിൽനിന്നും താരുംതു എന്റെ മുകളിൽ ദേഹം തവിട്ടപോടിയാക്കാൻ അദി സന്നദ്ധനായിരുന്നാലോ.

ഉ:—“അവശ്യകരാറു ഒരച്ചിത്രമില്ല. അവശ്യപ്പെട്ട പക്ഷം ഇപ്പോഴിം അതുപോലെ ചെയ്യാൻ എന്ന് മടങ്കില്ല.”

“സൗദിയത്തിന്” ആ താങ്ങളാൽ ഒഴിച്ചുകൂടാതെവ
ണ്ണം അത്രാവഗ്രഹണന്നു ബുദ്ധിമതിയായ വിമലയ്ക്ക്
വേഗം മനസ്സിലായി. എന്നാൽ അതിന് “എത്രും ഒഴിക്കാൻ
മാറ്റം ചെയ്യേണ്ടതെന്ന്” അവർക്കും തോന്നിയില്ല.
ങ്ങ സാധനം ബലമായി എടുക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു
വൻ അതിന്നായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും വെറും നേരം ദേപാ
ക്കയാറിക്കുണ്ട്. താങ്ങളാൽ മനസ്സാലെ കൊടുക്കാ
ണ്ടപക്ഷം സേനനായിപ്പത്’ അതു ബലമായി കൈ
ക്കലാക്കാം അവളുടെ സ്ഥാത്യിലുജ്ജി മരറാരാധ നീ
സ്ഥാനയുമായി ഉടനെ അതും അയാളെ ഏല്പിക്കും. സമ
യ്യത്വം വാമല :അതു എഴുപ്പുത്തിൽ കീഴടങ്ങുന്നവല്ലെല്ലാ
വി:-“ഈ താങ്ങളാൽ തോന്ന മനസ്സാലെ തന്മാത്രപ
ക്ഷം അതു നിങ്ങൾ എങ്ങനെ കയ്യുംലാക്കും?”

ഇങ്ങനെ പറയുന്നതിനിടയിൽ അവരും തവന്റെ
ഉത്തരീയം കയ്യുംിൽ എടുത്തു. *

“നിങ്ങൾ തന്ന പ്രേക്ഷിക്കിൽ—” ഉത്തരീയത്തിൽ ദ്രോജ്ജി
ശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഉന്നാൻ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ തന്ന പ്രേ
ക്ഷിക്കിൽ നിങ്ങളുടെ ഉടൽ തൊടുന്നതിനുള്ള ഓഗ്രം തോന്ന
ശാന്തവിക്കും.”

“അതുതന്ന ആകട്ട്” എന്ന പറത്തുകൊണ്ട്,
ശവദം ഉത്തരീയത്തെ താഴേതെങ്കാൻഡിഞ്ഞു. അതു ത
ന്നു സുക്ഷിച്ചും കൊണ്ടിരുന്ന ഉന്നാൻവാൻ പെട്ടുന്ന
ശിഖാട്ടവന് ഭാഗിക്കുന്ന അററാത്തു പിടിക്കുടി അയാ
ടേ സുമത്യ്യവും ജാഗരുകതയും കണ്ട് വിമല വിസ്ത
ശപ്പട്ട.

ഭാഗം താങ്ങാലും വേണ്ടപോലെ സുക്ഷിച്ചതിനു
ശേഷം ഉന്നാൻ വിലയുടെ കയ്യുംനേരൽ മരക്കുപ്പിച്ചു.
അനന്തരം ഭാഗം പല്ലുകൊണ്ട് കടിച്ചുപിടിച്ചു
കണ്ട്. അതിൽനിന്നും താങ്ങാൽ അഴിച്ചേട്ടതും

അരക്കെട്ടിലും ചേപ്പില് ട്ര. അയാളികവപി പ്രവൃത്തിയാൽ വിമലയുടെ ഭവം ജാഗ്രതായും ചെന്നു. അയാൾ അവളുടെ കൈലഘക്കളെ ആ ഉരക്കണ്ണു് ചെറുമതിലാണെന്നു അഴിയേണ്ടുചെത്തു മാരി ബന്ധിച്ചു.

വർ.—“നിങ്ങൾ എന്നാണു ചെയ്യുന്നതു്?”

ഉ.—“ഈ യുലതറിൽ നിർബന്ധിതമായ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിലെ തന്നെയാണോ?”

വർ.—“ഈ ദിഷ്ടപ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം നിങ്ങൾ താഴെക്കൊണ്ടു്”

ഉസ്സാൻവാൻ വിമലയെ ആ വിധത്തിൽ വച്ചു ചോകാൻ ഭാവിക്കുന്നായിരുന്നു. പെട്ടെന്നയാറി രിച്ചുവന്ന “ഒരു പ്രാണിയുടെ വാക്കിനെ വിശ്രദിപ്പിച്ചു എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവളുടെ വായു് മുടിക്കെട്ടി.

ഉസ്സാൻവാൻ അന്നത്തോടു വിമലയുടെ മറിഞ്ഞ താഴ്വരത്തെ മറിയിൽചെന്നു് വിമല കാണിച്ചു മരം അ ജന്നതു തുറന്നു് പത്രക്കു ഒരുചുള്ളം വിളി ഉടനെ പാട്ടകമ്പിന്നന്നായ ഒരു ഭേദം ഒരു മരത്തിൽ മറവിയന്നിനു വന്നു് അകത്തു കയറി അവാ പിന്നാലെ വേരായവൻ വന്നു. ഇങ്ങനെ പട്ട ഭേദമായുടെ ഒരു വലിയ സംഘം കോട്ടയ്ക്കുക്കത്തു കു ടുക്കം വന്നവന്നോടു് ഉസ്സാൻവാൻ ഹീരണ്യതു—“ഈ മതി. നിങ്ങളും വെളിയിൽത്തന്നെ നില്ലാണെന്നടയാളമായി കൂഴൽ വിളിക്കുന്നോരും കോട്ട വെളിയിൽനിന്നും ആകുമിക്കണും. ഇങ്ങനെ തീർപ്പു പറഞ്ഞതായി ടാജ് വാനോടു പറഞ്ഞുക്കു.”

അവൻ തിരിച്ചുപ്പോയി. ഭേദമാരായ അന്നന്ന നായി, ഉസ്സാൻവാൻ വീണ്ടും നിറ്റും മായി മുകളിൽ കയറി വിമലയെ കെട്ടിയിരുന്നു സ്ഥലത്തു ചെന്നപ്പോൾ

നയാൾ പറഞ്ഞു:—“ഈവരം വളരെ സമർത്ഥമാണ്. നവജീവി വിശ്വസിക്കുന്നതു” അതു കൈശാക്കരമായിരിക്കും. റാമാഷ്ട്രയിക്കും! നീ ഈവിടെ പാരാധു നിൽക്കുന്നു. അവളിടെ വായ് കെട്ടിയിരിക്കുന്നതും അഴിച്ചു കൂട്ടാം; എന്നാൽ അവരം ബാഡൻ ഭാവിക്കേണ്ടും അവരുടെ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങുകയോ മറ്റൊരു ചുമ്പാണെങ്കിൽ ഒരു—സ്നീഡാണെന്നു വിശ്വാസിച്ചു. നവജീവി കൊല്ലുതെ ഇരിക്കേണ്ട്.”

“ഉത്തരവുപോലെ” എന്ന പറഞ്ഞതിട്ടു റാമാഷ്ട്രയിക്കും അവിടെ നിന്നു പട്ടാൺികൾ കോട്ടയുടെ മരുപട്ടനേതർമ്മ പോയി.

പത്രതാൻപത്രം അഭ്യാസം

കാടുകൾം അയാളിടെ പ്രയജനവും

അതു സമർത്ഥനായ സേനാധിപൻ തന്നെ വിട്ടുപായിപ്പും വിമലയും ദെയ്തുമണ്ണായി. ഈനീ മുഖപെന എക്കിലും തന്റെ കാൽപ്പം തേനടിക്കൊള്ളിച്ചു നാശിക്കും ഒരു അവാളിടെ ഏയഭദ്രതിൽ ഉണ്ടാക്കും. അവരം അതിനുള്ള ഉപാധിക്കൊള്ളിച്ചു ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങി.

പാരാധുകാരൻ വെദഭത്തനിനും കരേബേഘു ദിഷ്ടിന്ത്യു തുടങ്ങി എന്ന കണ്ടു വാമല അവന്മായി സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു. പാരാധുകാരന്നായാലെന്തും? ആരാധു എന്തും? ഒരു സുദാരിയായ മഹിളാരത്നതോട്ടുകൂടിയുള്ള സല്ലാപം മനസ്സാലെ വേണ്ടെന്നു വച്ചുകൂട്ടാൻ ആക്കുകൾിലും? അവരം ആക്കുപ്പം പല ലോകകാർത്തുക്കുക്കൊള്ളിച്ചു നിച്ചു സംസാരിച്ചു. കുമ്മൻ അതും ഷായ്ക്കിയിടെ

പേര്, ഉന്ത്, രാജും, ജോലി, സ്വാദം, കുർക്കം, ഇവയെക്കണ്ടിച്ചുള്ള വോദ്ധാദായി പരിശീലനില തന്റെ കാൽക്കുറമിലും ഇതുനേതാളം അങ്ങൾക്കുവും പ്രദർശിപ്പിച്ച കാട്ടതിൽ അവരും ഒരു സന്ദേശവും മുഴുവിയും ജന്മിച്ചു. ഇത് തന്മ കാരാവരം തന്റെ ആവന്നാഴിയിൽനിന്നും നല്ല കുത്തുക്കുറങ്ങുമ്പോൾ തന്റെ അവശ്യകിളിമാല കോമളമായ മധുരസല്പാപച രൂം, മരരാജ വഴിയെ അതിനിഗിത്തപരമായ കടക്കബാനം ലക്ഷ്യങ്ങളിടെ ലക്ഷ്യപിഴയ്ക്കുതെങ്കിലും പ്രാണാഗ്രഹം; ഇവ കന്നചേര്ന്ന നമ്മുടെ ഷായ്ക്കുടുടം എന്നും വിജയത്തെ ജലംപോലെ ദേവപ്പിള്ളിക്കുളം തന്റെ വിജയം അതു കുറസ്ഥം അല്ലെന്നും അവശിഷ്ടങ്ങൾ തന്റെ വിമലയും മനസ്സിലായപ്പേണ്ടും അവരും ഏറ്റവും മുള്ളവും മധുരവുമായ സ്വന്നാം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“ഈയും! എനിക്കു വലിയ ഒരു ഭയം തോന്തരം ഷായ്ക്കുംജി! നീ ദയവുംവെയ്ക്കും എൻ്റെ അട്ടക്കയെ വന്നി കൂടാൻമോ?”

“ഹാ! ഷായ്ക്കുംജിയുടെ സന്ദേശം എന്തു പറയാം അവൻ വേഗം വിമലയുടെ അരികേ വന്നിൽനിന്നും കാനുക്കുട്ടി പല കാൽക്കുറേയും കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നുണ്ടാൽ തന്റെ ദേഹയുപ്രാണിയെ എന്നും വിമലയും മുളം അക്കരിച്ചുതുടങ്ങി എന്നും വിമലയും പ്രത്യേകിയാണ്. ഷായ്ക്കുംജി തന്റെ അട്ടത്തു വന്നിൽനിന്നും മുതൽ അവശ്രൂഷി അയാൾ കുടക്കുന്നുണ്ടും അവരും കണ്ണി.

“ഷായ്ക്കുംജി, ഹാ! നീങ്ങരം നന്നായി വിയത്തിനി കണ്ണാല്ലോ. എൻ്റെ കൈ നൊഴിച്ചുവിടാമെങ്കി

ഈൻ കരേന്നേരം നിങ്ങളെ വീശാം. പിന്നീട് കെട്ടി
ക്കാംഗിണം.”

അവൻറെ ശരീരത്തിൽ ഒരു തുഷ്ടി വരയർപ്പിച്ച
പൊലും പോടിത്തുകാണുന്നഡായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ
ഈ വിമലയുടെ പ്രസ്തുതിക്കു ഗോചരമായിരിക്കണം;
ഈപ്പുകുംതു അവൻ എന്തിനുണ്ടെനെ പറഞ്ഞതു്?
ഈ കെക്കൊണ്ടു വീതുന്ന റൂവം അന്നഭവിക്കാം, ഈതു
വലിയ ഒരു ഓഹ്യൂ—ദിവ്യമായ ഒരു സുഖാനുഭവം—
ഈക്കുംതനേ ലഭിക്കം! ഷായ്ക്കിജി ഉടനെ അമൃതം
ബൈക്കളുടെ കെട്ടഴിപ്പതിൽ എന്നാണോ അതുന്തം?

വിലു തന്നെ ഉത്തരിയം മടക്കി കരേന്നേരം അവ
ണ വീശി അവൻ സാക്ഷാത് പരമാനന്ദത്തിൽവയിച്ചു.
“പരമ്പരവെമക്കുത്തിൽ പരമോരത്തിരുവാം സുവമി
പരമ്പ്പുണ്ടായാണീമണിയുടെ വിചാരത്തിലൂളിവാം
പരമ്പ്രമം ചൂണ്ടപ്പുണ്ടുണ്ടനിൽ മനക്കാഡബിവിധ
ശംഖപ്പുണ്മാണിക്കംകും തുടരിലെങ്ഠാക്കമയഘോ!”

കുറേ മിന്നു അഭ്യക്ഷിട്ടെ സൂനകംജ്ഞങ്ങളുടെ ആലിംഗ
നസ്വത്തെ അന്നഭവിച്ചിരുന്നതും എഡയനിർവ്വതികര
മായ പരിമുള്ളമാധ്യമുള്ളതോടുകൂടിയതുമായ ആ മുഖലക്ഷ്മി
വരത്തിൽനിന്നു മദ്ധമായി വരുന്ന പവനൻ—നവമായി
വികസിച്ച നില്ലുന്ന വെന്നൊമരപ്പുപ്പോലെ അതണ്
മായും മുഖവായും മനോമരമായും ഉണ്ടു ഹസ്തലവത്താൽ
സംഖ്യാനത്തിൽ ചലപ്പുക്കിഴന്ന തു ദിവ്യതാലവും
തതിൽ നിന്നു പ്രവഹിക്കുന്ന കളർത്തെന്നത്—ഹാ!
ഷായ്ക്കിയുടെ ഓഹ്യൂ! അവൻ ഒരു എറുപ്പജാലിക്കെന്നു
മാഡാപ്പുഡയാഗത്താലെന്നപോലെ അസ്ഥിപ്രജനനായി.
ഷായ്ക്കിയുടെ എഡയം ഇള്ളയത്തിലേയും പരത്തിലേയും
സവംസുഖാനുഭവങ്ങളേയും സഹേളിപ്പിച്ച നിർക്കുക്കു
പ്പുട ഒരു അതിവിശ്രദ്ധമായ രസാധനത്തെ അമുത

മായി പാനം ചെയ്യാൽ ലധരിപിടിച്ച് സ്കബ്യൂ
വില വിശക്തനിൽക്കി. അതു ആരായുന്നു! അം
തന്റെ ഉത്തരീയത്തെ നിവർത്ത്തു പൂർവ്വവൽഭാ
ഗത്തെ ആവരണംചെയ്യ. ഹായ്യും സുവസ്പള്ളി
കാനദരസത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ടന്തേപ്പാഴം അവ
കൈക്കൊള്ള ബന്ധിക്കുന്നതിന് അവൻ തുനിന
അതിനെ വിശേഷാല്പാര കാരണംകുടി ഉണ്ടായി
ഉത്തരീയം ഇപ്പോൾ വീമലയുടെ മെയ് വിലാസം
അതുനും വർഖിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ അവ
ഇജക്കുള്ളേയും വക്ഷപ്രദേശത്തെയും വളരെ ഫ്രോമാ
കുടി ചുററിച്ചുറ്റുന്നകിടനു് ആനദീക്കുന്ന ആ വള്ള
ശേഷത്തെ അവളിടെ കരതലങ്ങളെ ബന്ധിക്കുന്ന
പാദമാക്കി, അതിനും തന്നിക്കും കുറവുഡാരോപണതു
സംശയി വരുത്താൻ റാഫീമിനു് മനസ്സുവന്നില്ല. വാ
അവനെ നോക്കി നേരു മന്ദമായി പുഞ്ചരിക്കുവ
അവൻ പറത്തു.

“ഹായ്യും നിങ്ങളുടെ പ്രിയതമയ്ക്ക് നിങ്ങളുടെ
പ്രേമം ഇല്ല”

ഷാ:—“എന്തുകൊണ്ടാണു് നിങ്ങൾ അങ്ങനെ വിശ
രിക്കുന്നതു്?”

വി:—“അവർക്കു് ലേഡിമെക്കിലും ഫ്രോമം ഉണ്ടാണ
നും എങ്കിൽ ഇം കാലോച്ചിപ്പകമായ വന്നു
കാലത്തു് നിങ്ങളുടേപ്പാലെ സുഖരന്നും അനുഭാ
യോഗ്യനും. ആയ ഒരു തെന്താവിന്നെൻ്റെ വിരഹം അവാ
എങ്ങനെ സഹിക്കും?”

(അപ്പോൾ മഴക്കാലം ആരംഭിക്കാറായിരുന്നു) ഒരു
വിർഘമായ നിശ്ചാസമായിരുന്നു അതിനുത്തരം.

വി:—“ഹായ്യും! എന്തിക്കിതു പറവാൻ വളരെ ലജ്ജ
യുണ്ട്. എന്നാൽ നിങ്ങൾ എന്നെൻ്റെ തെന്താവായി

അന്നുകളിൽ ഒരുത്തിന്നപോകവാൻ ഞൊൻ ടെരിലോല്പം നാംപേശേ ഓന്നവാടിക്കയീല്ലായിരുന്നു. അവർ ഇതു പറഞ്ഞുപോറ്റി അവളുടെ നേതൃക്കൂദായിരുന്നിനും കടാ സ്ഥാനവർഷങ്ങൾം നിരന്തരമായി മുറപ്പുട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

റാധിം പരിനേഡി നെട്ടവീർപ്പുട്ട്. വിമലാടക്ക് പറഞ്ഞു. “ഒരാ! നാംപേരി എൻ്റെ ദിന്താവണയിൽനെന്ന കിണ്ണ” ഇവരുടെ അവർ ചെറിയ കൈ ദിർഘശപാസം വിട്ട് അവനെ അന്നരാഗ പൂർണ്ണമായ വിലോചനങ്ങൾ രക്കാണ്ട് കൗ ഭോക്ക്. ഷാജു^{ജി} സഹിക്കാൻ വയ്ക്കുന്ന നിലയില്ലായി. അവൻ കുടുംബ വിമലാടക്ക് സമീ ട്രേതയുള്ള് കരേള്ള കരേള്ളയായി. നീങ്ങാണി നീങ്ങാണി നിന്നു. അവൻറെ ശരീരം വാമലയുടെ കളിക്കരമയും സുർഖാച്ച രാധിം ഷാജു^{ജി}യുടെ മനസ്സാം ശരീരവും പരമാനന്ദ സംഗ്രഹത്തിനുകൂടി മുണ്ടി.

വിമല തന്റെ പട്ടംപാലെ പശ്ചിമയേറിയ മന്ത്ര പല്ലവത്തെ ഷാജു^{ജി}യുടെ കരുതിൽ അപ്പീച്ച. അവൻറെ ശരീരം മുഴവൻ മനസ്സാം പ്രവാഹം തട്ടിയപോലെ കൗ വിറച്ചു.

വിരുദ്ധ പറഞ്ഞു: “ഇങ്ങനെ പറയാൻ എന്നിക്കു നാണ്ടാണെന്തു. എക്കാലം സഹിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്തതു രക്കാണ്ട് പറഞ്ഞു പോകുന്നതാണു് നാംപേരം വിജയി ശ്രദ്ധയി ഇവിടെനിന്നും പോയിക്കൊണ്ടാൽ പരിനേഡപ്പോൾ ഇന്ത്യയിലും ഇന്ത്യൻ ദാക്ഷമോ?”

ഈ:—“നാംപേശേ എന്നിക്കു എപ്പോഴും മരക്കാൻ കഴിയുമോ?”

വി:—“ഞാൻ എൻ്റെ ആത്മഹത്തെ നീങ്ങളോട് തുടന്ന പറഞ്ഞുകൊള്ളിട്ടുണ്ടോ?”

ഈ:—പറയു പറയു. എന്നിക്കു കേരംക്കാൻ വകുറ മേഖലയാണു്.

വി:—“ഇല്ല തൊൻ പറയുന്നില്ല. അതു കേരളക്കാർ നിങ്ങൾ എത്തു വിചാരിക്കുമോ?”

ഷാ:—“ഹോ! പറയണം; പറയണമെന്ന തൊൻ ദ കമ്മറ്റി. തൊൻ നിങ്ങളുടെ അടിമയതു.”

വി:—“നിങ്ങളോടൊക്കെമിച്ച് പോരാൻ എന്നിക്കു മോഹമുണ്ട്” ഇപ്പോഴുതെ ആ പീശാധ ആക്ഷിവേണം”

വിണ്ണം പ്രേമസൂചകങ്ങളായ ദ്രോഡിവിക്കോപ വിമലയുടെ നേതൃത്വാളിയ്ക്കിനു പുറപ്പെട്ട ഷായ്യും ജി എഞ്ചത്തിൽ പതിച്ചു. അവൻ മനോരാജ്യത്തിലുടെ

“ഹോ! നിങ്ങൾ എന്നോടൊക്കെമിച്ച് പോരമോ “എന്നോ ചിന്തുജി! തന്നെപ്പോലെ രസികമാ ആളുകൾ വേരെയും ഫോകത്തിൽ ഉണ്ട്” ഇതാ ദ നോക്കു !!”

വി:—“ഒച്ചവുചെയ്യും” എന്നെന്നുട്ടി കൊണ്ടുപോകി കുഞ്ഞിയും നിങ്ങളോടൊക്കെമിച്ച് വരാൻ പരമാത്മാ എന്നിക്കു വളരെ കാക്കയുണ്ട്.”

“നിങ്ങളുടെ തൊൻ കൊണ്ടുപോകമോ എന്നോ പിന്നു, തൊൻ നിങ്ങളുടെ അടിമയായിരിക്കുന്നു.”

“നിങ്ങളുടെ ഇതു അഭിരില്ലുതെ അബന്ധാഗതതിൽ തൊൻ എന്നതാണ് പകരം തരേണ്ടതു്? ഇതു് ഒരു ദ സ്ഥാരപ്പാത്മാഖാലിലും നിങ്ങളുടെ പ്രേമത്തിന്റെ അശ്വിയാളു മായി സ്വീകരിണു.”

അബന്ധതരം അവധി തന്റെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിയി തന്ന സുവർണ്ണമാല അഴിച്ചു് ഷായ്യും ജിയുടെ കണ്ണ തിൽ തന്നതൊൻ അശ്വിയിച്ചു്. അവന്, കനകവർ മാനത്തിൽ കയറി സ്പർശിത്തെയ്ക്കു പ്രയാണം ചെയ്യുതുപോലെ തോന്നി. വിമല പറഞ്ഞു. ഒരു ഗൂഢി ഒരു പുരശൻറെ കഴുത്തിൽ മാലയീട്ടുന്നതു് നിങ്ങളുടെ

ଶାନ୍ତିବିଦ୍ୟାପ୍ରକାର ବିବାହତାଗରେ ପ୍ରଯାନ କୁଣ୍ଡଳ
ଯାଏମ୍.”

ହୀ:—(ହିରିଷ୍ଟଂକୋଣ୍ଡା ପରତରୁ) “ହା! ଅନ୍ତେପ୍ରାଦି
ନନ୍ଦାର ବିବାହ କଷିତତଳ୍ପୁର୍.

“ନିଯେଯମାଳୀଟିକୁ” ଏଣା ପରତରୁ ବିମଲ
ଚିନ୍ତାମଣ ଏଣାଖୋଲେ ନାହିଁ.

ହୀ:—“ନିକଟର ଏଣାରେ ବିବାହରିକଣାତୁ ?”

ବି:—“ହୁଲ୍ଲ. ଏଣାକିମ ସୁବମନଙ୍କବିଧିରିକାରତ୍ତି ଓ
ରୁମିଲ୍ଲ. ନିକଟଜ୍ଞର ଅନୁଭୂତିକର୍ତ୍ତା ହୁଏ କୋଟ ପିଟିପ୍ରତ
କାଳ ରହିକଲୁମ କଷିତ୍ୟକତ୍ୟାଲ୍ଲ ଏଣା ତୋଣାନୀ.”

“ଆତିନେକରିତ୍ୟ” ସଂଶୟିକେବାକ; ହୁନ୍ତେପ୍ରାଦି
ତଥା କୋଟଯୁଦ୍ଧ ମାକଣାଗର୍ଭୁ ତଥାଜ୍ଞର କେବୁଶ
ତତିରେପ୍ରତ୍ଯେକ କଷିତିରିକଣାନୀ.”

“ରାଜକ୍ଷେତ୍ର ହୁଲ୍ଲ. ହୁତିରେ ତର ବଲିଯ ରହିଥି
ଥିଲୁ ?”

“ଆତିନେକରିତ୍ୟ ପରାଯୁ.”

କୋଟ ପିଟିପ୍ରତକାରତ୍ତି ଉପାଯଂ ନିକଟର ଏଣୁ
ବୋବିକାମକିତ ଅରତ ତୋଳ ବେଳ୍ପୁତ୍ତରତାଂ.

ହୀଙ୍କୁ “ଜି ବାଯୁଂ ପିଲୁଫିରୀ” କେବଳକାଳ ସନ୍ଧାନ
ନାହିଁ. ଅନ୍ତେପ୍ରାଦି ଅରତ ପରାଯାଳ ହନ୍ତୁଲ୍ଲିପୁରିତ ଭାବଂ
ନାହିଁ ବିମଲ ମିଶାତେ ନାହିଁ.

“ଅତି ରହିଥିଥିବାରେ ?” ଅରଵିନ୍ ବୀଣାକୁ
ମୋତିପ୍ରତ୍ୟେ.

“ଜଗତସିଂହରାଜକମାରି ପତିକାଯିରି ଅନୁଭୂତି
ହୋଇ କୁଟି କୋଟଯୁଦ୍ଧ ସମୀପରୀତ ପାଠକଣଙ୍କରତ୍ତି
କମ ନିକଟର ଆରିତନ୍ତିକ୍ରିଲ୍ଲ. ନିକଟର ପ୍ରଯମାଯି
ହୁବିବ ଏତୁମେହନ୍ତି ଅରିତନ୍ତି ଆନ୍ଦେଶମ ଥିଲୁକୁଟି
ତର ସେବନ୍ୟ ହୁବିବ ମରିତ୍ୟ ତାମନ୍ତିପ୍ରତିରିକଣାନୀ.
ହୁନ୍ତେପ୍ରାଦି ଅନ୍ତେଶମ ଅନ୍ତରେକତ୍ୟାଲ୍ଲ. ଏଣାର ନିକଟର

വിജയം ലഭിച്ചു; ഇന്നി ആപത്താനും ഇല്ല; എന്ന
ചാരിച്ച് കത്തൻകുടാതെ ഇരിക്കുന്ന അവസ്ഥയും
അഭദ്രമം വന്ന നിങ്ങളേ വളരും.”

ഷായ്യും ജി ഉയംകുണ്ട മുകനായി. “ഉള്ളിടതാഡേ
എന്ന പെട്ടുന്ന അവൻറെ വഭന്തതിൽനിന്ന് ഒരശാ
പുരോച്ചുട്.

“ഈ വർത്തമാനം ഈ കോട്ടയിലും എല്ലാവാ
അരിയാം ഞാനം അതുകെട്ട്.”

ഷായ്യും ജിക്ക സന്ദേഹമുണ്ടായി; അവൻറെ ആ
പ്രസന്നതയെ അവലുംബിച്ചു.

“ഈനു നി എനിക്കു് ഒരു വലയ ഉപകാരമാണു
ചെയ്യുതു്. ഞാൻ പോയി ഈ വർത്തമാനം സേനാം
തിരെയ അരിയിക്കേടു. ഈ പ്രധാനമായ ഒരു വാർത്ത
അരിയിച്ചും എനിക്കു ചീല സമ്മാനങ്ങളും ഉദ്ഘ്രാ
കയററവും കിട്ടും. നിങ്ങൾ ഇവിടെ നിൽക്കണം
ഞാൻ വേഗം തിരിച്ചുവരാം.

വിമല പറഞ്ഞതു് അസ്ത്രമായിരിക്കുമോ എന്ന
സംശയപോലും അവന്നണ്ടായിരുന്നില്ല.

വി:—“നിങ്ങൾ വേഗം തിരിച്ചുവരുമോ?”

ഷാ:—“ഉണ്ടെന്ന്.”

വി:—“എന്ന മറന്നകളുംയരുതേ!”

ഷാ:—“എൻറെ ജീവനാശം, നിങ്ങൾ എന്ന മറന്ന
കളുംയരുതെ!”

വി:—“കഴും അങ്ങനെ പോടിക്കേണ്ടു്.”

അവൻറെ പ്രശ്നമിരണ്ടതയ്ക്കും അവരും അവിടെ
നിന്നും ഓടി. “വിമലയുടെ നേതൃങ്ങളുണ്ട് നിന്നും മാത്രം
ആപത്രങ്ങളാകും എന്ന ഉയർപ്പുകാനുള്ളൂ” എന്ന് ഉന്നാൻ
പറഞ്ഞ വാക്കും എത്രയോ പരമാത്മം.

ഇത്പരാം അഭ്യരം

വിമലാട വികുമണ്ണരം

തന്മക്ക സപാതന്ത്രം ലഭിച്ച ഉടനെ വിമല ഇന്നി
ശും ആപത്തിനേക്കാറിച്ച് വീരേന്ത്രസിംഹനെ അറി
യിക്കുകയാണോ തന്റെ പ്രധാനത്തും എന്നും നീഡു
യിച്ച്. ഈ വിചാരത്തോടുകൂടി അവർ ശപാസംകൂടി
വടക്കെത അതിഭേദഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശയ്യാലു
മത്തിലേക്കു് ചാട്ടി.

അവർ എക്കുണ്ടെങ്ങും പക്കതിവഴിയില്ലായ്തോടും
'അഭ്യരം! മൊ! അഭ്യരം! എന്നാശ്ശീ പട്ടാൺകളുടെ
പോരിനു വിളി അവളുടെ ശ്രവണത്തിൽ പതിച്ച്.

'ഈ പട്ടാൺകളുടെ വിജയം ലഭിച്ചതിനാലും
അവരുടെ ആർപ്പണ വിളിയാണോ? എന്നോ അവരിൽ
വ്യാകലതയോടുകൂടി ഉണ്ടാക്കുന്ന ചെയ്തു. ഉടനെ ഒരു
വലിയ ആരവം കേൾക്കായി. അതു പെട്ടെന്നോ ഉണ്ടാക്കുന്ന
പ്രാകാരനിവാസികളുടെ കോലാധലമാണോ വിമല
നീഡുയിച്ച്.

വിമല വീരേന്ത്രസിംഹൻ്റെ ശയ്യാലുമത്തിലോടാണി
എത്തിനോക്കി. നോക്കിയതോടും അവിടെയും വലിയ
ബഹുമാനപ്പെട്ടാണെ കണ്ണി. പട്ടാൺകൾ കത്തകകൾ
വെട്ടിത്തുറന്നോ അകത്തു കടന്നിരിക്കുന്ന വീരേന്ത്രസിംഹൻ്റെ
അല്പനൗമ്യായി നിന്നോ തന്റെ വാദംവീശി അതിയീരത
യോടെ പോരാട്ടം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം ചോര
പ്രായത്തിൽ മുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നോ അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ ശ്രമങ്ങൾ വിച്ചലങ്ങളായി. ഒരു ശക്തനായ
പട്ടാൺയുടെ ആയുധമായ വഡ് ഗപാതം എററു അദ്ദേഹത്തിന്റെ
വാദം കയ്യിൽനിന്നു തെരിച്ച് അക്കല

ഡ്രൈ ടിക്കിൽ പ്രോഡി വിബാ. വീരേന്റസിമൻ ഒരു തന്ത്രകാരനായി പിടിക്കപ്പെട്ടു.

താൻ കണ്ണതും കേട്ടതും ആയ അവസ്ഥകൾ കൊണ്ട് വിമല നീരാഗരായി അവിടെനിന്ന് ഭാടി. തിന്റെ ലോതത്തെ രക്ഷിക്കാനുള്ള സമയം ഇന്നും കഴിഞ്ഞ ട്രിപ്പ് എന്ന വിചാരിച്ചു്, അവിടേക്കു തിരിച്ചു. അവാൻ കുറേ ചെന്നപ്പോരി അവിടേക്കു് പോകുന്നതു അഥവാ എഴുപ്പമല്ലെന്ന കണ്ട്. പട്ടാൺ ഭന്നാർ കോട്ടയും മുക്കിലും മുലയിലുംകൂടി പരന്നിരിക്കുന്നു. കോട്ട ശൈലികൾ കൗതുകിൽ അക്കപ്പെട്ടുരിക്കുന്ന എന്നുള്ളതിനെ ഒരു ഇന്നിട്ടും സംശയക്കാനില്ല.

തിലോത്തത്തമയുടെ ഗ്രഹത്തിലേക്കു പോകുന്ന താൻ പട്ടാൺകളിടെ കയ്യിൽ അക്കപ്പെട്ടുക്കാൻ ഇട കൊണ്ട് വിമലയും തോന്തി. അവർ പെട്ടെന്ന അവിടെനിന്നു. ആപ്പുതു സന്നിധിതമായിരിക്കുന്ന ഇ സമയത്തു ജഗത്സിമങ്ങെയും തിലോത്തത്തമയേയും വിവരം അറിയിക്കുന്നതു് എങ്കണ്ണെന്നാണു വിചാരിച്ചു് അവർക്കു വളരെ വ്യക്തിയുണ്ടായി. അവരുടെ ഉച്ചായത്തെക്കരിച്ചു് വിചാരിക്കുന്നോരി ഒരു ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഭന്നാർ മരറായ മറി കൊള്ളിച്ചെത്തുവച്ചു ആ വഴിക്കു വരുന്നതുക്കണ്ടു് അവർ ഒരുക്കുന്നതയായി. ഒരു പെട്ടിയുടെ പിന്നാൽ കടന്ന ഒളിച്ചു് ആ ഭന്നാർ ആ ദാരിയിൽ കടന്നു കൊള്ളിച്ചെത്തുവാൻ തുടങ്ങി അവർക്കു് അവരുടെ കയ്യിൽനിന്നു് രക്ഷപ്പെട്ടാൻ തുടങ്ങിയും ഇല്ലാണു. ഭന്നാർ ആ പെട്ടിയുടെ അട്ടത്തുവരുവോരി അവദേഹ കാണാതിരിക്കുമോ? വിമല നന്നാ പരഞ്ഞാണി. ഒട്ടക്കമം ദെയറുത്തൊട്ടക്കൂടി അവിടെന്തനെ ഇരുന്നു് പെട്ടിയുടെ ഒരു വശത്തുകൂടി ഭന്നായുടെ പ്രസ്തതികളും സമിതികളും നൂക്കിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ

ബെയ്യും അന്നപ്രാശംതന്നെ .അമൃപത്രിഡിക്കം എന്നാൽ ശക്യാട്ടകുടി അവളിടെ ബെയ്യും വളരുവനു. അവർ കൊഴിയിൽത്തന്നെ ബലമുറ്റദയമാരായി കണ്ണ ഉടൻ അവർ അവിടെനിന്ന് ആരും കാണാതെ ചുറ്റപ്പെട്ടു. ഒരടിമുഴുവാട്ടുവച്ചു. വാതലിനു വെളിയിലായി ഇല്ല എന്നാൽ നിലയാലായപ്പോൾ ഒരു ഭടൻ പിന്നിൽനിന്നു അവളിടെ കയ്യിരേയ്ക്ക് പിടിച്ചു. അവർ തിരിഞ്ഞെന്നാക്കി. രാധിംഷായിക്കു് മുങ്ഗു നിൽക്കുന്നു.

ഈ—“നീ തടവുവാടി എവിടെയാണോ” പോകാൻ ഓവിക്കുന്നതു്.”

രണ്ടാമതും രാധിംഷായിക്കിണ്ണറ കയ്യിൽ കിട്ടിയ പ്രോഡം വിമല വിവിജ്ഞവദന്നായി. എന്നാൽ അതു് ഒരു ക്ഷണിക്കുന്ന തെതക്കേ നിലനിന്നാലും. അവളിടെ അസാധാരണമായ മേധാവുക്കത്തിലും പെട്ടുനോ് അവർ തന്നെ മുഖാഖ്യത്വത്തെ മാറ്റി പ്രസന്നതയെ അവ ഘംബുച്ചു അവർ ചിന്തിച്ചു. “അതേ തൊൻ ഇവനു കൊണ്ടുതന്നെ എന്നെന്ന കാര്യം സാധിക്കിം.” അവർ ഷായിക്കിടന്നാട് പറഞ്ഞു. “പത്രക്കു, ആരും കോറിക്കു ഒരു് വരു നമ്മുടെ പോകാ” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു അവർ അവുണ്ണറ കയ്യിരേയ്ക്ക് പിടിച്ചുവലിച്ചു് വെളിയിലേക്കു കൊണ്ടപോയി. അവൻ അനുസരണമേഖലകുടി പിൻ മടക്കം.

അവൻ തന്നിച്ചായപ്പോൾ വിമല പറഞ്ഞു: “അഭ്യും! ഇതാണോ നിങ്ങളിടെ സുത്രം എന്ന വിട്ടം വച്ചു് നിങ്ങൾ എവിടെയാണോ ഫോയതു്? തൊൻ നിങ്ങളെ അനേപശിക്കാതെ ഇവിടെ ഒരു സ്ഥലവുമുണ്ടു്.

അതാ! വിമലയുടെ വിലോചനങ്ങളിൽനിന്നു് പ്രേമാർത്ഥമായ നോട്ടങ്ങൾ പോഴിയുന്നു. ഷായ്ക്കിണ്ണറ കോപം പായകടന്നു.

ഷാ;—“തൊൻ സേനാപതിയെ തിരക്കിപ്പോയി. അദ്ദേഹത്തിനെ എങ്ങും കാണുന്ന കഴിവേൽക്കുള്ളൂ. ഒരു ഉടനെ മട്ടപ്പാവിൽ വന്നു. അവിടെ നിങ്ങൾ കണ്ടില്ല. പറിനെ നിങ്ങളെ അനേപ്പശിച്ച് അമിങ്കുമ്പോൾ നടക്കിയായിരുന്നു”

വി;—“നിങ്ങൾ തിരിച്ചുവരാൻ താമസിച്ചു എന്നെന്ന നിങ്ങൾ മറന്നകഴിഞ്ഞു എന്നു ഒരു തീർച്ചയുള്ളത്രി. പ്രയശമായണ ഇതു വക്ക വയങ്ങളില്ലെങ്കിൽ നധിരജുഖി, ക്ഷണിനോടതൊന്നില്ലെങ്കിൽ എന്നും എന്നിക്കരിയാം. അതിനു നിങ്ങളെ അനേപ്പശിച്ച് അവിടെനിന്നു പുറപ്പെടുവന്നാൽ ഇങ്ങനെ ഓരോ പറത്തും അമാന്തിച്ചു നില്ക്കുന്നതു്? നിങ്ങളും ആളുകൾ കോട്ട പിടിച്ചുടക്കിക്കഴിഞ്ഞു. അവരുടെ നമ്പരി ഇവിടെനിന്നും ബാടിപ്പോയ്ക്കും കയാണും നല്ലതു്.”

രാ;—“ഇന്നവേണ്ടാ നാളെ രാവിലെയാക്കട്ടെ സേന യിപതിയോട് പറയാതെ തൊൻ എങ്കണ്ണ പോകാം? നാളെക്കാലത്തെ തൊൻ അദ്ദേഹത്തിനെന്നും അന്നവാദം വാങ്ങാം; എന്നിട്ട് പോകാം.”

വി;—“എന്നാൽ വന്നു: എൻ്റെ ആഭരണങ്ങൾക്കും കരാമമാക്കാം. അപ്പേക്ഷയിൽ മറരാളുകൾ അവരുടെ കൊള്ക്കുചെയ്യുക്കുണ്ട് പോയെന്നാം.”

രാ;—“അതു ശരിതനെ.”

വിമല ഷായ്ക്കിനേക്കുട്ടി തന്നോടെയും കുട്ടിക്കുണ്ടോപ്പായതു് മറ്റു ടെമായണ കയ്യപ്പോടും അതു് ഒരപാദമായിരിക്കുമെന്നാദ്ദേശിച്ചാണു്. ഉടനെ ഉണ്ടായ ഒരു സംഭവം അവളുടെ ഇതു ക്രയത്തു അത്യാവശ്യമായിരുന്നു എന്നു തെളി

അംഗം. അവർ അധികം പോകുന്നതിനു മുമ്പ് തന്നെ മരുരായ സംഘം ഭക്താർ അവരുടെ ഒരു തിരേ വന്നു. അവർ വിമലയെ കണ്ടപ്പുഃം “ഈതാ! ഒരു ചെപ്പണ്ണ്” ഒരു ലളിതി!” എന്ന ഉറങ്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അംഗപ്പാർ “എസ്സുമാതൊക്കും! നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ പാടു നോക്കിക്കൊംബവിൽ! ഈങ്ങോട്ടു നോക്കു കയേ വേണ്ടാം” എന്ന പറഞ്ഞു “റാഫിം അവരെ തന്നെ.

ഭക്താർക്കു കാൽപ്പം മനസ്സിലായി. അവർ വേദവഴി. തിരിഞ്ഞു “റാഫിം” അവരിൽ ഒരുവൻ പറഞ്ഞു. “റാഫിം നീ ഭാഗ്യവാൻ തന്നെ. ഈ പലമാറം നിന്റെ വായിൽനിന്നു സേനാപതി തുട്ടപ്പറിച്ചുകൊണ്ട് പോയേക്കിം. സുക്ഷമിച്ചോ.”

ഹായർക്കു വിമലയും നിർബാധമായി കടന്നപോകായി. വിമല അവനു തന്റെ കിടക്കുമ്പറയുടെ താഴെത്തെ മുറിയിൽ കുട്ടിക്കൊണ്ട് ചെന്നു “ഈതു” എന്റെ മുട്ടരയാണ്. ഇതിൽ കാണാന്നതിൽ നല്ലതു” എന്ന തോന്തനാതൊക്കെ എടുത്തു് ഒരു ഭാണ്ഡം കെട്ടണം. ഇതിന്റെ മുകളിലതേതതാണ് എന്റെ കിടക്കുമ്പറ. ശൊന്തം അവിടെ പോയി എന്റെ ചീല ആളുക്കുമ്പറയും എടുത്തുംകൊണ്ട് വേഗം വരാം” എന്ന പറഞ്ഞു് ഒരു താങ്കാൽക്കുട്ടം അവന്റെ കയ്യിൽക്കൊടുത്തു.

മുറിനിറച്ച സാമാന്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. റാഫിം അത്രാറുഹാരുതാട്ട കുടി പെട്ടിക്കും തുരക്കാൻ തുടങ്ങി. വിമലയുടെ സത്യാവത്പരതക്കാരിച്ച് അവൻ ഇപ്പോൾ അശോഷം സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ വെള്ളിയിൽ വന്ന ഉണ്ണെ വാതിലംചു ചങ്ങല വലിച്ചിട്ടും ചുടി. റാഫിം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടു.

വിമല ഉടങ്ങ മുകളിപ്പേയ്ക്ക് ബാടി. അവളും തിരോത്തമയുടെയും ശ്രദ്ധക്കുറ കോട്ടയുടെ അനററത്താഖിരുന്നതിനാൽ കൊള്ളിയിൽ വൃഥാ രാധ ഭേദമാർ മുത്തേവരെ അവിടെ എറ്റവി എന്ന മാത്രമല്ല, ജഗത്സംഘനം തിരോത്തമയും ബൈഡ്രൂക്കുറ വല്ലതും കേട്ടിരിക്കുമോ എന്ന തന്നേ ശയംബാണ്. വിമലപെട്ടനു മറിക്കിലേക്കു കടക്കണം കൗതുകത്താൽ പ്രേരിതയായി വാതലിന്റെ മുടഞ്ചുടി ആ കാമന്തി കാടുകയായുടെ അവസ്ഥയെ ഒന്നും സ്വക്ഷിച്ചു നോക്കി, ആകുതിയുടെ ഗതിയെ ഒരോയിക്കിന്നതാണ് ശക്തി ആക്കാണുള്ളതു്? അതു ദയാമായ ആവശ്യമയിലും മുഴ ജീവതാസ ഉണ്ടായപ്പേണ്ടു.

തിരോത്തമ-മണ്ണവത്തിനേൽക്കു മുരിക്കുന്നു. ആ ആ മല്ലാംഗിയുടെ കരപ്പല്ലവത്തെ കയ്യിൽ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് ജഗത്സംഘൻ സമീപത്തു നിൽക്കുന്ന അദ്ദേഹ മറ്ററക്കുക്കാണ്ടു തന്റെ ടാല്പേശരത്തെയും അപ്പു കല്പഷങ്ങളായ നേരുത്തെയും തുടയ്ക്കുന്നു.

“മുവർ യാതു പരവാൻ പോകയാണീനു തേ നാനു.” വിമല വിവാരിച്ചു “അതു” എന്തെങ്കിലുമു കുട്ട; മുഴ സന്നിഹിതമാം ആപത്തിനേക്കുറിച്ചു മുവർ രണ്ടുപേരും മുത്രവരെ സപ്പൂത്തിയിൽ പോലുകുന്നും അറിഞ്ഞതിട്ടില്ല. അഹോ! ലോകത്തിൽ കാമഞ്ചു വന്നപ്പോലെ ശക്തിമാനായിട്ടു് മറ്റു ധാതൊരാളിം മല്ല. ലോകം മുളകുന്ന മുഴ മഹാശബ്ദം കേടിക്കാത്ത വണ്ണം ആ വീരൻ മുഴ സ്വന്തിക്കുള്ള ബധിരംഗക്കിയിരിക്കുന്നപ്പോൾ.

ഇരുപത്തൊന്നാം അഭ്യർത്ഥനയം

യുദ്ധം.

വിമല അക്കത്തവനാം ആപത്തിനെക്കണ്ണറിച്ചു പറഞ്ഞേപ്പാടം ജഗത്സിമഹനാം അതു വിശ്രദ്ധസ്മിക്കാൻ മല്ലം ശക്തിയുണ്ടായില്ല. എന്നാൽ അവർ ഇരിക്കുന്ന മറിയുടെ ചുവങ്കളും ഭേദിച്ചു് അക്കത്ത കടക്കണക്കവെന്നും ഉടനെ ഉണ്ടായ ഒരു വല്ലായ ആരവം അങ്ങേ മതിക്കാൻ സംശയിന്ത ഉൾമുലനംചെയ്തു.

“പ്രഭോ! നമ്മുടെ രക്ഷപ്പെട്ടാൻ വല്ല ഉപാധിക്കും ഉടനെ ആലോച്ചിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ നാം ഇവിടെ ശിക്കണം.”

“വീരഗ്രൂപസിമഹൻ ആളുചെയ്യുന്നു?”

“അവിടെതെ ശത്രുക്കൾ ബന്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ കണ്ണം”

ഉടനെ ഒരു മന്ദായ ദീനസ്പര്ദ്ദയോടുകൂടി തീരുമാനമുണ്ടായാണെന്നും വീണാ.

ജഗത്സിമഹൻറെ മുഖം വിളിത്തു. “അങ്ങും! സമാധിക്കണോ! സഹായകിക്കണോ! തീരുമാനത്തുമെല്ലാക്കണോ!”

എന്ന് വളിച്ചു പറഞ്ഞു.

വിമല ഉടനെ ഒരു പാത്രം പനിനീർ എടുത്തു് അവളുടെ മുഖത്തിലും കഴുത്തിലും നനറിക്കിരുന്നു. തുലിച്ചു.

വ—“അതാ അവർ വന്നുകഴിഞ്ഞു. രക്ഷപ്പെട്ടാൻ ആളു മാർക്കുമാണെങ്കിൽ?

ജഗത്സിമഹൻറെ കഴുത്തിലും ജപലിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “എൻറെ ഇഷ്ടപ്രഥാ ഇങ്ങനെന്നാണോ അവിടെയെല്ലാം ഇല്ല. ഇല്ലകാരമുണ്ടു് ഒരു ആപത്തിനീടുണ്ടിൽ

പെണ്ണുക്കുള്ളാട്ടായമിച്ചു് അടയ്ക്കപ്പെട്ടാംമെന്നു് എൻ്റെ ശിരോലിവിത്തം.” ഇതു വാമലയുടെ അഭിമാനത്തിനു നല്പുവണ്ണം കൊണ്ട്. അവർ ബാഷ്യം വാഹത്തോടുകൂടി പറത്തു. “അവിട്ടനു് ഇങ്ങനെ യുന്നതു എന്തുനാണു്? എന്നുകൊണ്ട് മരറാനും ഞെ ലൈക്കാൽ തൊല്പാത്തോടയോടൊക്കുമിച്ചുമരി

വാമലയുടെ ഇതു വാക്കുകളുടെ കുമാരൻറെ വു അനുകമ്പാവശ്യമായി. തൊല്പാത്തമരയെ ഇതു നായാൽ വിട്ടുവയ്തു് ഞൊൻ എങ്ങനെ പോകും? ഒരാവർക്കുവേണ്ടി മരിക്കുതെനോ ചെയ്യും.

യൈക്കരമായ രണ്ടുനീ പ്രതിക്ഷണം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ആയുധങ്ങൾ തമ്മിൽ കുടിമുട്ടുനാ ശബ്ദം കേൾക്കുതെക്കവണ്ണം അതു് അടച്ചതുകഴിഞ്ഞു.

വാമല പറത്തു. “തൊല്പാത്തമെ! തൊല്പാത്ത ഇങ്ങനെന്നുള്ള അവസരത്തിൽ നീ ഭോധംകുട്ടിക്കുണ്ടു് എന്താണു്? ഞൊൻ എങ്ങനെ നാരക്കുമുകും?”

തൊല്പാത്തമ സാവധാനത്തിൽ. പ്രശ്നാന്തമനോമായ നേരുങ്ങളെ നിമിലനം ചെയ്തു.

വിമല:—“അവർക്കും ഭോധം വീണിരിക്കുന്നു. കമ്മി അവളെ രക്ഷിക്കാൻ ഇന്നിയും സമയമില്ലാതില്ല.”
ജഗ:—“ഇവിടെ നമ്മൾ ഓന്നുകൊണ്ടും ഒരു പ്രദേശം ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. നമ്മൾ ഇരിക്കുവരുന്ന എത്താൻ സാധിക്കുന്നപക്ഷം നിങ്ങളേ കോട്ടേ പുറതേതയ്ക്കു് നിർബ്ബഹയമായി കൊണ്ടുപോകു എന്നിക്കു കഴിയുമെന്ന തേനേനും. എന്നു തൊല്പാത്തമയ്ക്കു നടക്കാൻ ശക്തിയില്ലെന്നു വിമലേ! നോക്കു്! അതാ അവർ എൻ്തിപ്പടിയി കുടി കയറുന്നു. ഞൊൻ മരിക്കാൻ തയ്യാറാണു്

എന്നാൽ അതുകൊണ്ടും നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ കഴി കയ്യില്ലപ്പോൾ എന്നാണോ വ്യസനം.”

വിമല ഒരു നാട്ടിനും തിലോത്തമയെ എടുത്ത്.

“പ്രദാ! എന്നാൽ തിലോത്തമയെ എടുത്ത് നകാത്തിംബാ.”

വിമലയും ജഗത്സിമഗം വാതലിൽ എത്തിയ ശ്വാഷയ്ക്കും നാലു പട്ടാണിമാർ വാടി എങ്ങാണി.

ഒന്ന്:—“വാമദല! നാം താമസിച്ചുപോയാം. ഈനി എൻ്റെ പിന്നിൽ നിന്നുകൊള്ളുക.”

തങ്ങളുടെ ഇര മുഖിയ്ക്കണ്ട ഉടനെ ആ ഭന്നാർ “അഷ്ടിയോ അജ്ഞ” എന്ന വാളിച്ചുംകൊണ്ടു പിശാച്ച ഔദിപ്പോലെ വാടി എത്തിത്തു. ആധ്യാത്മിക ക്രാനിതം ഉച്ചതിൽ മഴക്കി. അവയുടെ ആലുമായ പ്രധ്യാഹം ലാക്കിലേക്കു ചലിക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ രാജക്കമാരൻ്റെ വദ്ധം അവരിൽ ഒരു തന്ത്രാംഗം കൂടിയുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ മരുന്നായ പട്ടാണി മരു കൂനും അഭ്യേഷത്തിന്റെ കഴിത്തിനു നേരേ പാതയു എന്നാൽ അതു ലക്ഷ്യത്തിൽ കൊണ്ടു കൊണ്ടാലും എന്നായപ്പോലെയും ക്രമാന്തര തന്ത്രാംഗം ഇടതു കൈകൊണ്ടു് അതിന്റെ ഗതിയെ നിരോധിക്കുന്നതും ആ ക്രാന്തതന്നെ പ്രതിയോഗിയുടെ കൈയ്ക്കുതു നിന്നു കയ്യും ഘാക്കി അതുകൊണ്ടു് അവനെ നിലത്തു വീഴ്ത്തുകയും ചെയ്തു. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ശേഷിച്ചു രണ്ടു പട്ടാണികളും ഒരുമിച്ചു് ഒരേ അവസ്ഥയിൽ അഭ്യേഷ തന്ത്രാംഗം ശിരസ്സിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി വാറം ഓട്ടാം. അട്ടാരു ശ്രദ്ധസംഖ്യാന്തരപോലും ഇടക്കളും യാതെ അഭ്യേ

മം അവര്ക്ക് ഒരുപാട്ട് കണ്ണകെക മറിച്ചുകളിൽ
 എന്നാൽ മറവൻ വെച്ച തച്ചകാൻ കഴിയായ് കുറ:
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭജത്തിനേൽ വന്ന കൊണ്ട്. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹം വെടിക്കൊണ്ട് പന്നിയേപ്പാ
 രോഷാകലനായിരിക്കുന്നു. മന്ത്രപാട്ട് ചാടി താൻ
 രക്തക്കലമാശ വാസം രണ്ട് കൈകൊണ്ടും കുട്ടിപ്പിടി
 ഒരു വെച്ചകൊണ്ട് ശരുവിന്റെ കഴുത്തു ഭജത്തിൽനിന്ന്
 വേർപ്പെട്ടത്തിനുകൂടിയാക്കിട്ടു. അതിനിടയിൽ കൈ
 യ പട്ടാൺ തന്റെ അരയിൽ ബന്ധിച്ചിരുന്ന ഒരു
 രി ഇടത്തുകൈകൊണ്ട് ഉണ്ടി തന്റെ പ്രതിയോഗി
 കമ കഴിച്ചുവച്ച പിന്നോട്ട് വാങ്ങുന്ന രാജക്കമാരം
 കൈത്തണ്ടിൽ ഒരു കൂത്തി. അതു ഒരു മഴുക്ക്
 യതുപോലെയേ അദ്ദേഹം വകവബ്ദിച്ചു. അദ്ദേഹം
 പെട്ടെന്ന് അവൻറെ നേരേ തിരിതെന്നു. അവൻ
 നാഡിയിൽനിന്നു ആത്തെന്നു. ഒരു തൊഴിതൊഴിച്ച്
 മറച്ചിട്ടു. അവൻറെ ശരിരേം ചെയ്യുന്നതിനായി ഒരു
 എത്തയപ്പോഴേക്കും “അംഗീഹര അക്കംബർ” എ
 വിളിയോടുകൂടി അസംഖ്യം പട്ടാണിമാർ ആ മറിക്കു
 ലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതായി കണ്ട്. ഇന്നി യല്ലംചെ
 റു നിശ്ചയമായി നാശത്തിലാണു പരുവസംസ്കരിക്കുക.
 എന്ന് അദ്ദേഹം തീർച്ചയക്കുയും ചെയ്തു.

ജഗത്സിമഹൻറെ ശരീരത്തിൽ പല സ്ഥലങ്ങൾ കിട്ടിയിരിക്കുന്നും ചേരു രൂക്ഷമാണു. രക്തനാശത്താൽ അദ്ദേഹത്തിനെ ക്ഷീണം ബാധിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

തിലോത്തമയാകട്ടെ കണ്ണനീർകൈംണ്ട് മലാം
 മായ ദിവത്തോടുകൂടി വിമലയുടെ മടിയിൽ ചേരാ
 രഹിതയായിക്കുന്നു. അവളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ രാ
 ക്കമാരൻറെ രക്തത്താൽ നന്നത്തിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം
 ഫേയ്ക്കു ആ മറി മഴവൻ പട്ടാണികളാൽ നിരഞ്ഞ

കഴിഞ്ഞു. രാജകമാരൻ തന്റെ വധ്യർത്ഥത അവ ലംബമിച്ച് നിന്നു കുറങ്ങുന്നും, വിശ്രമമിച്ച് ഉടനെ ഒരു പട്ടാൺ പറഞ്ഞു. “എകാ അടോമെ! കുറച്ചുണ്ടിക്കൊ; എന്നാൽ നിന്നു തന്മുഖം കൊള്ളുന്നതല്ല.” ഈ വാക്കു രാജകമാരൻറെ കെടാൻപോകുന്ന കോപാഗ്രാക്ഷ തെരുവർഷംപോലെയായി. അദ്ദേഹം ഒരു മിന്നംപുണ്ണ അപോലെ മിന്നോട്ട് കുതിച്ച്’ അവൻറെ തലവെട്ടി താഴേ ഇട്ട്. അതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹം തന്റെ ആയു ധരിച്ച ആകാശത്തിൽ ചുഴിരാഡിക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു “എകാ! എടാ! മുള്ളേച്ചേമേമുരു! ഒരു രാജപുത്രൻ എങ്ങനെന്നുണ്ടും മരിക്കുന്നതെന്നു നിങ്ങൾ കാണബിന്ന!”

അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസം വിള്ളപ്പോലെ ചലിച്ചു. അമ്മായ യുദ്ധരീതി അസാഖ്യമാണെന്നു കണ്ട് താൻ മരിക്കുന്നതിനുമുന്നേ കഴിയുന്നിടത്തെതാളം ശത്രു ക്ഷേമ കൊല്ലുന്നുമെന്നു് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. ഈ വിചാരത്തെതാഴുക്കുടി കുമാരൻ ശത്രുക്കൾ നിബിഡമായി നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ കടന്ന വാസം രണ്ട് കൈകൈ ഒട്ടം മുടക്കുപ്പിച്ചു് തന്റെ സ്വന്തരക്ഷയിൽ അശേഷം ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഉറച്ചു് ആഞ്ഞു വെട്ടിത്തുടങ്കി. നേരു— രണ്ട്—മൂന്ന്—ഓരോ വെട്ടം ഒരു പട്ടാൺിയെ വധിക്കായോ തേവനു് അംഗാംഗം വരുത്തുകയോ വെയ്ക്കാതിന്നുംലും. അപ്പോൾ നാലു ഭാഗത്തുനിന്നും വധ്യർത്ഥപാതയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലിപ്പും ചൊരിയുന്നതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ പതിച്ചു. രക്തപ്രവാഹത്താൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകളും ശക്തി നേരിക്കൊന്നു് പ്രതിക്കൂണ്ടു കുറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തിനു തലത്തിരിച്ചില്ലശായി: കണ്ണുകളിട കാഴ്ചവ മങ്കി. വെവികൾ കേടിക്കാൻ പാടിപ്പാതെയായി.

“രാജക്കമാരനെ കൊല്ലുത്തു”; ആ നിവൃത്യാമുഖിവനോടുകൂടി കുട്ടിയിൽ അടയ്ക്കണം.”

രാജക്കമാംസ് പീന സൗം കേട്ടിട്ടപ്പു. ഉന്നുവാൻ ആശം ഹര ആശതു നൽകിയതു.

രാജക്കമാരൻന്റെ കൈകുറ്റം ശക്തിയുള്ളതെ പാഞ്ച. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഴുവിയിൽനിന്നും വസ്തുനിലയ്ക്കുവീശം കിലുകിലനേ കിലുങ്ങാം.

അദ്ദേഹം തന്നാൽ കൊല്ലുപ്പെട്ട ഒരു പട്ടാൺഡിയും ശവശരീരത്തിനേൽക്ക് ബോധാധാരിതനായി വീണു. ഉം രക്ഷണത്തിൽ രാജക്കമാരൻന്റെ തലപ്പൂവിനെ അക്കരീക്കുന്ന വഴിരത്നം അപദാർഖിക്കാനായി ഹരപരലധികം പട്ടാൺകൾ ഒരുമിച്ചു മുൻപോഴു പാശം എന്നാൽ “രാജക്കമാരനെ ആയം തൊട്ടപോകാക്കരു അവക്കുടുക്കുവാലെയുള്ള ഉന്നുവാൻവാൻന്റെ കല്പന അവണ ആ നീചെക്കുത്തതിൽനിന്നും നിരോധിച്ചു.

എപ്പുവരും പറിഞ്ഞാറി. ഉസ്ഥാനവും മരീച്ച ഭേദംകൂടി രാജക്കമാരനെ എടുത്തു് ഒരു കട്ടിലിനേര കിടരതി. തിലോത്തമയുടെ വാവാധാനന്തരം അവളിൽ ഒരുമിച്ചു് അതിനേരൽ ഒരു ദിവസം ഹരിക്കാമല്ലോ ഏന്നുള്ള സകലപുണ്ഡിവം അനബവിച്ചിട്ടു് ഒരു നിമിഷം ആബോളി. കുഴിം! ആ തല്ലം അദ്ദേഹത്തിനു് ഹര ഇപ്പോൾ ഒരു ഭോഗശയ്യയായി തീന്തിരിക്കണം.

ജനത്സിംഹമെന്ന വേണ്ടപോലെ കിടത്തിട്ടു് ഉസ്ഥാനവാൻ ശ്രീ ഇന്ദ്രാജി എവിടെ എന്നുനേപ്പിച്ചു.

അഥാൾ വിമലയേയും തിലോത്തമയേയും കണ്ണപ്പു. ഭേദമാർ രണ്ടാമത്രം മറിക്കുതേതക്കു കടന്നപ്പോൾ വെച്ചിഷ്ടത്രു് എന്നായിരിക്കുമെന്നു് വിമല നിഖുതയിൽക്കഴിഞ്ഞു. മരീച്ച മാർഗ്ഗവും കാണാഴിക്കയാൽ അവൻ തിലോത്തമയോടൊന്നമിച്ചു് കട്ടിലിനു താഴെ ഒളിച്ചു.

“ആ സുഖങ്ങൾ കണ്ടില്ലല്ലോ. അവരെ എല്ലായി ദൂരം അനേപഷ്ഠക്കണം; ആ പരമിച്ചാരിക മഹാ മിച്ചകൾ യാണ്. അവരം കരുതിൽ നിന്നും തെററിപ്പേക്കന്ന പക്ഷം എനിക്കു വളരെ മനസ്സാധ്യമായിരിക്കണം; എന്നാൽ വീഴേരുന്നു കമാരിയോട് ആരും അപമന്ത്രം താഴെ പ്രവർത്തിച്ചേപാക്കരും”

ഉന്നെ ഭക്താരിൽ ചിലർ രാജ്യാന്വയന മറ്റു ഭാഗങ്ങളും ലേക്കു തിരിച്ചു. ഒന്നു രണ്ടുപേരും ആ ദൂരി യല്ലാം പരിശോധനക്കുന്നതാണ് ആരംഭിച്ചു. അതിനിട യിൽ ഒരു ഒരു വിളക്കെട്ടുത്തു കട്ടിലിൻ്റെ താഴെ നോക്കുകയും അവരെ കണ്ടുപിടിക്കുയും ചെയ്തു.

“പ്രഭോ! അവർ ഇതാ ഇവരെ ഉണ്ടാണു”

“ഉണ്ടാം? ഉസ്താൻ താല്പര്യത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു.

“അശ്വത, ഇവരെ ഉണ്ടാണു”

ഉസ്താമാവാൻനു ഒരുപ്പുസന്നതകാണ്ടിപ്പിച്ചു.

“പേടക്കണഡാ, ചുറ്റതു വരാം”

വിമല ആളുമായി ചുറ്റത്തവനു, പിന്നീട് തിലോ ഞമയെ അവരം താങ്കിപ്പിടിച്ചു മണ്ണത്തിനേലപീജത്തി. അവരംക്കു ഭോധി വന്നതുടങ്കിയിരുന്നു.

“വിമലേ! നമ്മൾ എവർട്ടെയാണു്?” അവർ ദിനസ്ഥാനത്തിൽ ചിഹ്നിച്ചു.

“പേടക്കണഡാ, മുട്ടപടംകാണ്ടി ശരീരം നല്ല വണ്ണം മുട്ടക്കൊംകാ.”

“പ്രഭോ! തൊന്നാണു് ഇവരെ കണ്ടുപിടിച്ചുതുണ്ടു്.”

“നിന്നു സമ്മാനം വേണമായിരിക്കണം! നിന്റെ പേരു എന്നാണു്.”

“എൻ്റെ പേര് “കാരിംബുക്കു്” എന്നതേ. എന്നാൽ എൻ്റെ പേരു ആക്കം അറിഞ്ഞതുകൂടാ, തൊൻ ആകിലബൈസന്നുത്തിൽ കാരക്കാലം ദസവിച്ചിരുന്നതി

നാൽ നേരംപോക്കയെ “മകിലയുള്ളുഗസ്ത്” എന്ന് എല്ലാവരും വിളിക്കാറുണ്ട്.

വിമല ഇതുകേട്ടപ്പോൾ നന്ന തെട്ടി. അഭിരൂപ സപാമരിയിടെ പ്രശ്നങ്ങൾ അവർക്കും അപ്പോൾ ദാമ്പദിംഖായി! തൊൻ നിന്റെ കാര്യം ദാമ്പദിംഖായി! കൊള്ളാതീം.”

രണ്ടാം ഭാഗം

ഒന്നാം അഭ്യർത്ഥന

അയിഷ്യം

ജഗത്സീമൻ കഴിഞ്ഞ തുറന്നപ്പോൾ താൻ റഹണിയമായ അറയിൽ ഒരു മഘവത്താനേൽക്കു കിടക്കു തായി കണ്ടി. അതിനു മുമ്പിൽ താൻ ആ സ്ഥാക്ഷാട്ടിനോ എന്ന് ദാമ്പക്കന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് ശക്തിയില്ലായെന്നുണ്ട്. ആ അറ ധാരാളം വിജ്ഞ മജ്ജത്തും വേണ്ട സാധനസാമഗ്രികളാൽ ഓംഗരിയാഡി വരുന്ന അലംകൃതവും ആയിരുന്നു. വെള്ള വെള്ളക്കു കടം പട്ടത്തിട്ടില്ല നിലത്ത് മുഴുവായ ഒരു രതാകാംപച്ചി വിഹിച്ചിട്ടിട്ടിട്ടുണ്ടായെന്നുണ്ട്. അവാടവിഭേദങ്ങായി ടനിനീ ക്രൂപിക്കിഴിം സ്വർണ്ണം, വെള്ളി, മനം മുതലായവ കൊണ്ടാണാക്കപ്പെട്ട വാഹിത്ര വസ്തുക്കളിൽ വയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു വാതലുകളിലും ജന്നലുകളിലും തുക്കിയായിരുന്ന നീലനിറത്തിലും അവനികകൾ ഉജ്ജിത്ര പ്രവേഗിച്ചു സുരുക്കിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ശക്തിയെ മുഴുകരിച്ചിരുന്നുണ്ട്. പല സുഗന്ധ ഔഷ്ഠം സമേരളിച്ചും ആ മറി മഴവൻ വ്യാപിച്ചിരുന്നു.

സർവ്വത്ര നീലബീംമായിരുന്നു. ഒരു പരിഹാരിക സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ തളിച്ചു കൈ താലവുന്നതാൽ രാജ

കമാരനെ നിറ്റുവേദമായി വീശിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നു. മരറായത്തി അല്ലോ അകലെയായാണ് ഒരു പ്രതിമ പോലെ നിന്നേയേഷ്യും നിറ്റുവേദയും ആയാണ്. ഓന്നാൽ ഒന്നാലിലോപ്പസ്ഥതായ പലപ്രകാരങ്ങളും രാജക്കമാരന്നു സാർക്കിൽ ഇരുന്നു. മരറായ സുഖി അഭദ്രമത്തിന്റെ ഭിന്നക്കുള്ള വച്ചുകൊടുന്നു. താഴേ വാരിച്ചട്ടിക്കൂട്ടി നേരകം ബുള്ളത്തിൽ നല്ലവള്ളം വന്നുയാരൻം ചെയ്തിട്ടും ഒരു പട്ടാളി വെറ്റിലയുംതന്നു. ഒരു പെരുംകാലം വുഡും നോക്കി ഇരിക്കുന്നു: എന്നാൽ ആരാത്തനെ ആ സ്ഥലം മുഴുവൻ നിറ്റുവേദത്തിലൂടെ അംഗം ചെയ്യുന്നല്ല.

രാജക്കമാരൻ ചുറ്റും നോക്കുന്നതിനു ശുമാച്ചി. ഏ, സാൽ തന്റെ ശരീരം ആസുകലം ഉള്ള വേദനക്കാണ്ട് അഭദ്രമത്തിനു അനുഭൂതിനു കഴിവുണ്ടായിരുന്നല്ല.

“പ്രഭോ! അനുഭൂതിയേ!” എന്നു സമീപത്തിരുന്ന ഇവതി ഉധരവും മുടിവും ആയ സ്വപ്നത്തിൽ പറഞ്ഞു:

“ഈാൻ എവിടെയാണോ?” കുറിഞ്ഞംക്കാണ്ട് ആവു ക്കുവർണ്ണമായി രാജക്കമാരൻ മോട്ടിച്ചു.

“മിശാതിരിക്കണ്ണ പ്രഭോ! അവിടെക്കു” ഫേംഗ്രൂ മുഹയ ഒരു സ്ഥലത്തെന്നയാണോ “ഇപ്പോൾ അവിടുന്നു; അതു വിചുരിച്ചു് അസ്പാസ്യം വേണ്ടാണ്; അവിടുന്നു് സംസാരിക്കാതിരിക്കാൻ ദയവു ചെയ്യേണോ” എന്നു അവർ അതേ മനോമോഹനമായ സ്വപ്നത്തിൽ ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

“ഇപ്പോൾ നേരം എന്തായി?” കുറങ്കുടി കുറിഞ്ഞ രേതാട്ടം കരെങ്കുടി അസ്പശ്യമായും അഭദ്രമം പിന്നൊട്ടു ചോട്ടിച്ചു.

“ഇപ്പോൾ ഉച്ചതിരിത്തു. അവിടുന്നു് മിശാതിരിക്കണ്ണ എന്ന ഈാൻ പ്രാത്മമിക്കുന്നു. അവിടുന്നു്

ഇങ്ങനെ സംസാരിച്ചാൽ എഴുപ്പം ശരീരസൗഖ്യം ലക്ഷയില്ല; ഏകദിനംകുറച്ച് ഇവിടെനിന്ന് പോകയും വേണ്ടും.

“ഒരു വാക്കുകൂടി” —അംഗേധം പണിപ്പെട്ടപറഞ്ഞ നിങ്ങൾ തുരാനാം?”

“അയിഷാ” എന്നായിരുന്ന് ആ കന്ധകാരി തത്തിന്റെ മറ്റപട്ടി.

രാജക്കാർൻ നിറ്റും ദന്തായി അയിഷായുടെ ചലക്ഷണങ്ങളെ സുക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. അംഗേധം അവ ഇതിനു മുൻപാൽ കണ്ണിട്ടണോ? ഇല്ല.

അയിഷയും ഇങ്ങപത്തിരഞ്ഞ വയസ്സും പ്രകാശം. അവളും ഒരു സുഖരീതിയാണെന്ന്. പ്രസാർ മാരാരിയിൽ സെഡലാല്ലെത്തെ ഒന്ന് രണ്ട് വത്താൽ വിവരിക്കുക കേവലം അസാല്പം തന്നെയാണ് താലോത്തമയും അനുപാദിക്കുന്നതും ഉള്ളട ആണോ. എന്നാൽ അയിഷായുടെ സൗംഘ്യം ആ മാത്രം ഉള്ളതല്ല. എന്നാം യുവതിയായ വിശ്വലയുടെ സ്വത്ര മാധ്യമും ജനങ്ങളുടെ എഴുത്യെത്തെ മോഹപ്പും എന്നാൽ അതിനു രണ്ടിനും അയിഷയുടെ നിസ്ത്രമപ മായ സെഡാൽവിലുമുണ്ടോടു കൂടപ്പിടിക്കുന്നതിനും അവകാശം ലഭിക്കുന്നില്ല. ചില മഹിളാമൺകളും മനോധാരിത വസന്തകാലത്തെ മല്ലികാക്കുമുള്ളംപോലെ നബം നവമായി വികസിക്കുന്നതും ലജ്ജകൊണ്ടുനാശ ലെ എതാണോ ഒരു ക്രിയത്തും മുഖലവും ആനന്ദപ്ര മായ പ്രകാശത്തോടുകൂടിയതും അനുഭവണ്ണാഗ്രമായ പാ മല്ലാശ്വരതും ആയിരിക്കും. തിരേഖാത്തമയുടെ സൗംഘ്യം ആ വിധത്തിലുള്ളതാണോ. ചില സ്നീകളുടെ ദേവകാന്തി സെഡലല്ലോധിതവും ക്രമാരായതും നവമല്ലും തത്തും എന്നാൽ നല്ലവള്ളം വിരിഞ്ഞും മനോധാ മായിപ്പറിപ്പാകത്താൽ മധുസംഘർജ്ജമായി ആധിംബന്നു

അതാട്ടകുടി വിളക്കുന്നതും ആയ സമലപത്മങ്ങൾക്ക് തുല്യമാക്കണ. അതാകന്ന വിമലയുടെ അംഗവിന്മ ജീഴിട്ടെ സാപ്രദായം. എന്നാൽ അധിക്ഷയോ? അവ ഇംഗ്ലീഷ്, പ്രഭാതാച്ചുവൻറെ പ്രശ്നങ്ങളെതാട്ടകുടിയുള്ള മുഖ്യായ കരസ്പർശത്താൽ സ്വപ്നമേവ വികസിക്കുന്ന ചെന്താചരംഘവിനു തുല്യത്വം. അതു് അതിമനോഹരമായ വിധത്തിൽ വികസിക്കാൻതുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന; അതിൽനിന്നു് അതു നാർപ്പതിക്രമായ സൗഖ്യരംഘം പ്രവഹിക്കുന്ന. അതിവിശ്വാസമായ സൗഖ്യംതുമകരം കവിതാതാഴക്കന്ന. അതു ദുകാൻ പോകുന്നതോ ജല ശീകരങ്ങളും സമൃഷ്ടാക്കംവെന്നു, ആർത്രമായിട്ടുള്ളത സ്ഥാതനക്കും അബ്ദം. അതിൻറെ വികസിതങ്ങളുായ ദലം ഒപ്പം സുത്രക്കിരണങ്ങളെല്ലാം തള്ളിക്കുള്ളൂന്നണ്ണങ്ങളിലും അതിൻറെ മുഖം ഒരു ഹ്രസ്വമേഘനമായ പുഞ്ചിരിയാൽ സുസ്പേഷ്മായിരിക്കുന്ന. എൻ്റെ വായനക്കാരേ! സൗഖ്യം തുടർന്നെന്നു പ്രകാശിപ്പായെങ്കിലും നീങ്ങൾ തിട്ട പ്രശ്നിക്കു വാഷ്യിഡവിട്ടിരുന്നോ? നീങ്ങൾ അതി നൈക്കരിച്ചു് കേട്ടിരിക്കുന്നെങ്കിലും ചെയ്തിരിക്കാം പല ഗ്രഹങ്ങളേയും യുവതികളുായ ഗൂജറാത്താ ദീപ്പിമത്താ കീടച്ചുതുന്നണ്ണായിരിക്കാം; അനുബാടിയിലും നീസും മുലംത ലും താമസമായ പ്രകാശത്താൽ ലോകം ജപലി ചുണ്ണനു. എന്നാൽ എൻ്റെ വായനക്കാർക്കു് “സൗഖ്യംതു തിന്റെ പ്രതാപശ്രദ്ധാരണി” എന്നു് തൊൻ പറഞ്ഞ തിന്റെ അത്മം മനസ്സിലായോ? വിമല സൗഖ്യം കൊണ്ട് പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ആ പ്രകാശം സാധാരണ ഗ്രഹങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഓട്ടകേക്കവി കീഴിൽപ്പാലെയാക്കാം. ഗ്രഹകാർണ്ണങ്ങൾക്കു് ധാരാളം മതിയെങ്കിലും കരച്ചുണ്ടാണ് മങ്ങിയതാണു്. അതു നീങ്ങൾക്കു് ഗ്രഹത്തിൽ അങ്ങേണ്ടം ഇങ്കോട്ടും സജ്ജരി

അന്നതിനും നിങ്ങളിടെ ഭക്ഷണസ്വയന്മാരും തയ്യാർ കുന്നതിനും നിങ്ങൾക്കു് വേണ്ട വെള്ളിച്ചും തങ്ങന്തിനു പത്രാപ്പമാണു് എന്നാൽ സുക്ഷിച്ചുവേണും ചേരുവാൻ. തൊട്ടാൽ കൈ പൊളിച്ചിപ്പോകും തീരലു തമയും സ്ഥാനശ്രദ്ധത്താൽ പ്രകാശിക്കുന്നണിടു് എന്നാൽ അവളിടെ പ്രകാശം തീക്കരിക്കാലയിൽനിന്നും പ്രവഹിക്കുന്ന മുഴുവായ കീരണക്കുദ്ദുക്കാരിലോപംപോലെ പരിഗ്രാമം സുരഖിയും ശിശിരയും ആയിട്ടുള്ളതുകൊം. അയിൽ യാകടു, സൗഖ്യരുവിത്രമഞ്ചളാൽ വിളംബി. അവിം മല്ലായു് നസുരുന്നേപ്പോലെ തീപ്പിമത്തുകളായ മഞ്ചുക്കും പരിഞ്ചപ്രക്ഷേപിച്ചു് ഫ്രോജപലിച്ചു്. അംഗ പതിക്കുന്ന വസ്തുക്കളെല്ലാം സുസും മേരുകളായി.

ങ്ങ ഉള്ളാനത്തിനു താമരസചുഷ്ഠും പാം എന്തുവെന്നും അപുകാരമാകുന്ന നമ്മുടെ ഇം കുമാരിക്കും അയില്ലോ. അംഗ നാൽ അവളിടെ കുഴുവുരത്തിനും ആവത്തിനും ഉണ്ടുകൊമളുതു എത്രതേതാളുമണ്ണെന്നു് എന്നീറ വായനക്കാണും മനസ്സിലാക്കണമെന്നു എന്നിക്കും പ്രത്യേകം മോഹമുണ്ടു്. ഒ! ആ അതിക്കശാലമായ തുല്യികാപ്രയോഗചാതുര്യത്താൽ ദീരു അനന്തരാവീതനായിരുന്നുകും—ആ മനോഹരി മായ നിറത്തിലുള്ള ചാഡം കുടിച്ചേർക്കാൻ എന്നിക്കും കഴിയുമായിരുന്നുകും—ചവകവർണ്ണമല്ല, ചുവപ്പുമല്ല; വികസിക്കാരായ വെള്ളത്താമരയുടെ നിറവുമല്ല. എന്നാൽ മുവ മുന്നം ധമാവിയം യോജിച്ചു് അതിമനോഹരമായ നിറം—വിശാലമായി ഉയണ്ടു ചാറ്റിക്കുന്ന മംലമായ പാലപ്രശ്നങ്ങു—കാമദേവൻീറ സാക്ഷാലജ്ജു വിനേഃ സമലം—അതിനീറ ഉണ്ടലുപാശത്രും വശങ്കളും മുളിൽ തിരുമാലപോലെ പല ചുരുക്കുമ്പുയേണ്ടു കളിക്കുന്നു അളുക്കുമ്പാം—നെറുകയിൽ കനകത്രുപ്പാലെയുള്ള സീമന്തരേവാവിലാസം—പട്ടപോലെ മുഴുവും, സുക്കുസ്സു

ചന്ദ്ര പ്രദേശത്തായി ഒംഗരിയായി കെട്ടിവച്ചുട്ടിള്ളിത്തും ഞും വേണ്ടില്ല—ഇടത്തുറന്ന ശ്രൂമുളമായ ചില്ലികൾ— മുഴുക്കളിൽ സോഡേംഷം സഭാ ചലിച്ചുകാണിരിക്കുന്നവയും ഞും പ്രേജ്ഞികൾ-2 ട്രാൻസ്‌പ്രോത്സാഹകളേം എത്തുടിയ കാർമ്മേഖാ അപേജുന്നങ്ങളാലെയും കണ്ണപീലികൾ—വിശാലങ്ങളിലായ സൗത്തുടിയും—കോമുളമായ നാസിക്—പ്രത്തിയുടെ സക്ക ലവിയ മാധുര്യങ്ങൾക്കിം സങ്കേതാധികാരായ അധികാരികൾ—കൊഴുത്തുറുങ്ങണ്ട കഴുത്തു്—ചുണ്ണമായു് തുടങ്ങ കവിരംതുടങ്ങം—മദനാധരങ്ങളായി തീപിക്കുന്ന ഇളം കൈകൾ—ആധികാരികൾക്കും പ്രതാപത്തോടും ഗംഭീര മായി ഉള്ളംബുരുതോടും പ്രകാശത്താൽ അതിഥേരം കിടക്കുന്ന മുത്തുമാലബയ്യേപ്പാലും അധികാരിക്കുന്നതും അതു വക്ഷപ്രദേശം—അവളുടെ മനോധരാക്തതിക്കുള്ള മഹ രഥായ വശ്രൂപക്കാവം—ഹാ! ഇതെല്ലാം എൻ്റെ വാക്കു് ലഭിക്കുലം വായനക്കാരുടെ എഴുപ്പടത്തിനേക്ക് ചാതുത്തു മായി എഴുതുവാൻ എന്നിക്കു കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!

അഃഹാ! അതിലുസ്പദം അതിപ്രാംഗത്വേ അപ്പാത്ത അവളുടെ കോമുളാകാരത്തെ കാണാവിൻ!

ഈ അവാസ്യവച്ചുമുന്നമായ ലോകത്തിൽ അയിൻ യുടെ സൈംഗംത്രം കനമാറുമെ വാസ്യവമായിട്ടും. അപ്പും പ്രത്തിയുടെ കരകൗശലമാധാത്മ്യത്തിന്റെ പരമ കാശ്യയിൽ. അവളുടെ കിടക്കുന്ന സാധനനമുംവാ യുവിന്റെ നാശവലക്കുന്ന നീലോപ്പലത്തിനും സമുദ്രങ്ങളും കനു.

രാജക്കമാരൻ അധിക്ഷയുടെ സഖനത്തുമുകരഡബേശ പാനംവെള്ളി; ടെട്ടുന്ന തിരുലാത്തമരക്കുറിച്ചു് ടാർമ്മ വരകുയും തന്റെ ആത്മാവിൽ തന്നെ എന്തേന്താ ആയുധം കിടന്നാൽ ഉള്ളംബുരുതെ ഉള്ള വേദന അദ്ദേഹത്തിനു് തോന്നുകയും ചെള്ളു. രക്തക്കുഴലുകളിൽക്കൂടി രക്തം

അതിവേഗത്തിൽ ഓട്ടകയാൽ അതു മരിയുകളിൽ കൂടുതലിൽ വീണ്ടും വെളിയിലേയ്ക്ക് ഉള്ളമിച്ചു. അദ്ദേഹം കണ്ണടി ബോധരഹിതനായിത്തേൻ. ഉദ്യത്തിനേത്ത് ഇരുന്നിരുന്ന ആ ദൃശ്യരി ഉടനെ എഴുന്നീറ്റും താഴെ വായിച്ചുംകൊണ്ട് തന്തകംബുള്ളത്തിനേത്ത് ഇരുന്നിരുന്ന ആ പുതിയപ്പൾ കൂടുതലും തന്നെ തന്നെ ദൃശ്യക്രമം പുന്നുകുത്തിയിരുന്നും ഉയർത്തി പ്രശ്നയും തന്താട്ടകൂടി അയിഷ്യയെ നോക്കി. അവർ എണ്ണ് റഫ്ലോറും അവളുടെ സൗഖ്യത്തിനു അധികമായി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവർ സാവധാനത്തിൽ അധികാരിയായാണ് അടിസ്ഥാനം കണ്ടത്തിൽ മന്ത്രിച്ചു.

“ഉസ്മാൻ! വെള്ളുന് ആളിയക്കു; വേഗം” അഡു ഗീരിമാൻറത്തിന്നും ജേതാവല്ലൂതെ മറരങ്ങും അല്ലെങ്കിലും അഡു ഒപ്പായി. അയിഷ്യാ ഒരു വെള്ളിപ്പിന്തതിനേത്ത് ഇരുന്നിരുന്ന ഒരു പാതുത്തിനിന്നും എന്നോ ഒരു വെള്ളം ഏഴുത്തു രാജകമാരൻറു നെററിക്കം മുഖത്തും തള്ളിച്ചു.

ഉസ്മാൻവാൻ വേഗം വെള്ളനമായി തിരിച്ചുവന്ന വെള്ളും പല തന്റെ പ്രയോഗിച്ചുവെച്ചും രക്തപും വാഹത്തെ നിത്തി. പിന്നീട് പല മരനുകളിലും അയിഷ്യയെ ഏല്പിച്ചു. അവ ഉപയോഗിക്കേണ്ട മുകളിലും പതിഞ്ഞ സ്പർത്തതിൽ അവളോടു പറഞ്ഞു.

“ഈ രോഗിയുടെ രോഗശമനത്തക്കാവിച്ചു നിങ്ങൾ എങ്കു വിവാരിക്കിന്നു എന്ന പറയണേ!” എന്നു അവൾ വെള്ളും ചെവായിൽ മന്ത്രിച്ചു.

“പനി കുറേ ദയകരമായിരിക്കുന്നു.”

വെവല്ലുന്ന് അവരേ രണ്ടുപേരെയും വൻങ്ങളി വെള്ളി യിലേയ്ക്ക് ഇരഞ്ഞിയപ്പോൾ ഉസ്താൻവാൻ പുന്നക്കെമനു സിംഗാദ്ദോട് പത്രക്കു ചോദിച്ചു.

“ഇധാഡിക്കണ സുവപ്പുട്ടമോ?”

വെവ.—എനിക്കു് ആശയില്ലെന്നുതന്നേ പറയാം. ഇന്നീ മും ബോധക്കുണ്ടും. ഉണ്ടാക്കുവോർ ഉടനെ എന്നെ വിള്ളി കണ്ണിം.

റണ്ടാം അഭ്യർത്ഥന

ചൂക്കരം പൊതിനത്ത കള്ളു്

അന്ന രാത്രിയിൽ അയിഷയും ഉസ്മാനം രാത്രി വളരെ അതാക്കുമിക്കന്നാലുവരെ ഇന്ത്യൻസിംഗൾസ് അടക്കിയുണ്ടും. കമാറൻ ക്രിക്കറ്റ് മോഹാലസ്യം ഉണ്ടായും ബോധംവരുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. വെവല്ലുന്ന് അപ്പുട്ടപ്പോൾ വരുകയും തിരിച്ചുപോകയും ചെയ്തു.

രാജകമാരനേ പരിചരിക്കുന്നതിൽ അയിഷയ്ക്കും താല്പര്യം നിസ്സീമമായിരുന്നു. അവരും ഒരു വിനുമിച്ചില്ല. ധാതിരാവായപ്പോൾ ഒരു ഡാസി പ്രവേശിച്ച രണ്ടി അവക്കു ആവശ്യപ്പെട്ടുന്നതായി അറിയിച്ചു.

“എന്നാൽ ഞാൻ പോകുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു “അവാം എൻ്നീച്ചു. ഉടനെ ഉസ്മാനം എൻ്നീച്ചു.

“നിങ്ങളും എൻ്നീക്കണോ?”

“നേരം അകാലം ആയി. ഞാൻ നിങ്ങളെ കൊണ്ട് പോയി ആക്കട്ടു.”

ത്രുക്കാൻ നല്ലവസ്തും ഗ്രാമിച്ചുകൊള്ളിനതിനു ചെകട്ടിയിട്ട് അയാൾഷാ തന്റെ മാതാവിന്റെ പ്രാസാദം ലേക്കു താരിച്ചു.

“നിങ്ങൾ ഇന്നും തുറന്താതുറി മഴവൻ അമ്മയുടെ അടക്കാ തന്നെ താമസിക്കാൻ കപ്പ.കയ.ഭോ? ഉസ്മാൻ വഴി വേംഡിച്ചു.

“അല്ലെന്നു” അയാൾഷാ ഉത്തരം പറത്തു: “ഞാൻ അക്കമാരകൾറ അടക്കങ്ങളുക്കു തിരിച്ചുവരും.”

ഉസ്മാൻ പറത്തു:—“അയാൾഷാ, നിങ്ങളിടെ സവളണം അനുസ്പദംതന്നെ. നിങ്ങളിടെ അല്ലെന്നറ ഒരുവരയ ഇയാൾക്കുംവണ്ണി ഒരു സഹ്യാദരി തന്റെ മോഡരൻവേണ്ടി ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൽ അധികം അക്കത്തിയേണ്ടകൂട്ടി നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നല്ലോ. നിംവാസ്തുവത്തിൽ ഇരുബ്ബു കാലകൾറ പാശത്തിൽനാം രക്ഷപ്പെട്ടതുതുകയാണു ചെയ്യുന്നതു.”

ഒരു മണിഘുണിതത്താൽ പ്രകാശിതമായ മുഖാവത്രം ടക്കുടി അവർ പറത്തു: “ഉസ്മാൻ! പ്രത്തി എന്നെ ഒന്നീയായിട്ടല്ലേ സ്വപ്നിച്ചിരക്കുന്നതു”? ആ സ്ഥിതികി രോഗിത്തുന്നും എൻ്റെ കുത്തുങ്ങളും കൊഞ്ചതുനേരം തുല്പു? അതിൽ ഉപേക്ഷ കാണിക്കുന്നതായാൽ എനിക്കി മഹാപാപം ഉണ്ടാകും. എന്നാൽ എൻ്റെ കുത്തും ചെയ്യുന്നതിൽ എന്നു ദ്രോചയ്യാണു എനിക്കി അവകാശംമിച്ചതു? എന്നാൽ നിങ്ങലെത്താണും ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു? നിങ്ങളിടെ ആ മരണാന്തവെരിയാഡു ഒരാളിടെ രോഗശമണ തതിനു വേണ്ടി നിങ്ങൾ കഠിനമായാണു ശുമിക്കുകയും എപ്പോഴും പോഴും നോക്കിയിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നല്ലോ. യുലക്കുള്ളി തതിൽ അദ്ദേഹം എപ്പോഴും നിങ്ങളിടെ ഗർഭത്തെ ശമീപ്പിച്ചു നിങ്ങലെ താഴീതത്തിലുണ്ടാതിനും ചുംബന്തേണും ഉള്ളക്കതനായ പ്രതിയോഗിയാണല്ലോ. നിങ്ങളിടെ

സപ്പന മനുഷ്യത്വാലാണ്ട്രോ അദ്ദേഹം ഇം അവസ്ഥയേ
പ്രധിച്ചത്. അങ്ങനെ ഒക്കെ ഉള്ള നിങ്ങൾ അപ്പ
കരമിൽ രഹംകരവേണ്ടി ഇഫവിയത്തിലോക്കെ പ്രവ
ത്തിക്കൊന്തു നിങ്ങളുടെ ശീലത്രണംകൊണ്ടുമാത്രമാ
ണ്ട്രോ”

ഉന്നാൻറെ ഭവഭാവം അപ്പും മങ്കി. അക്കാർ ചൊ
ന്തു. “അയിഷാ! നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സപാബവമായുള്ളം
ലോകത്തിൽ മരിക്കുത്തിനും ഉണ്ടെന്ന വിചാരിക്കുന്നു.
ജഗത്സിംഹൻ മരിക്കുത്തെ മുത്തന്നാൽ എങ്ങുംകൂടുക്കു
മുണ്ടും ഉണ്ടുകൊത്താൻ” നേരേ മരിച്ചു് അദ്ദേഹം മരി
ക്കുവാൻകുഠിൽ അതുകൊണ്ടു് എങ്ങുംകൂടുക്കു
നേരേ മരിച്ചുവരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനും അക്കുവാൻ
ഒന്നും ഏതുനേരുക്കാം ഒരു താഴുന്നവന്നല്ല. അതുകൊണ്ടു്
കൈ ഫോലുവു മരിച്ചുവരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനും സ്ഥാനത്തു
വേറു രഹം എങ്ങുംകുഠിച്ചു് എതിർക്കുണ്ടായിരിക്കും.
എന്നാൽ ജഗത്സിംഹൻ ജീവക്കായാണെന്നുകുഠിൽ അദ്ദേഹം
എങ്ങളുടെ കൈവശത്തിൽ ഉള്ളടക്കത്താളംകാലം ശാന്തി
സംഘാനും എങ്ങനെ എങ്ങളുടെ പകലായിരിക്കും. തന്റെ
പ്രിയചുത്രനെ വിട്ട് കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി എങ്ങുംകൂടുക്കു
അംഗുലമായ ഉടനുടി ചെയ്യുന്നതിനും അദ്ദേഹം നാമ്പു
മായി നിർബന്ധിതനായിരിക്കും. ഇതു സമർപ്പിച്ചനായ
കൈ ഉള്ളാഗമ്പമുണ്ടുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് അക്ക്
ബന്ധകുവത്തിൽനാണ് സമാധാനത്തെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധവമായി
ആലോചനക്കാതിരിക്കായില്ല. ഇതുകൂടാതെയും, ജഗത്സിം
ഹനെ ഉദാദ്ദേശ്യലിഖിതയാട്ടകുടി പരിവഹിക്കുന്നതായാൽ അ
ദ്ദേഹം നമ്മുക്കു കടല്ലുപ്പട്ടിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് അ
ംഗുലമായ കൈ ഉടനുടി ചെയ്യുന്നകാഞ്ഞത്തിൽ അദ്ദേഹം
കഴിയുന്നാണ്ടതോളംവുംതന്നെ മേരണ്ണയെ ഉപയോഗിക്കു

നന്താണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം നീഞ്ഞുമായ നിഷ്ടചലംകരിയില്ല. എന്നായാലും അദ്ദേഹത്തിൽ സപാതന്ത്രതയിൽ ഒരു നല്ല വർദ്ധനയെക്കിലും കിട്ടാതിരിയില്ലെല്ലാ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവൻ തങ്ങൾക്കു വിജയത്തോടു വളരെ വിലങ്ങറിയതാണെന്ന ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായില്ലോ?”

സാരയെമില്ല; ഈ വിചാരങ്ങൾതന്നെയാണു് ഇന്ന് നും ശുഭ്യദേവയും മറ്റൊരു ദ്വിപ്പുഉദ്ദേശ്യം; എന്നും ഇതുമാത്രമല്ല “മനസ്സിനു കടക്കില്ലാത്തവൻ” എന്ന് ആളുകൾ പറയുന്നതു് അഭ്യർത്ഥനയിൽ കരെ ഫോ എന്നവിചാരിച്ചു കംന്നമനസ്സും മാരാഞ്ഞുതന്നെങ്കിലും പറത്തുനടക്കിനു ചില ആളുകൾ ദയവെ സ്കൂപ്പിപ്പമാണെന്നു് സദാ ആക്ഷേപപ്രിയ അധികാരം നടക്കപ്പെട്ടിവാണു്. ഉസ്താൻ ഈ വർദ്ധത്തിൽ ഉംപ്പേട്ടു ഒരു മണിഷപൂജാഞ്ഞു് അധികാരിയും നല്ലവാനും മനസ്സിലായിട്ടണ്ടു്

അവർ വിരിച്ചുംകൊണ്ടു പറത്തു:—“ഉസ്താൻ എല്ലാവരം നിങ്ങളെല്ലപ്പോലെ സപാർമ്പപരമാണെങ്കിൽ ഇംഗ്രേഷപരാ! ലോകത്തിൽ പിന്നെ നമു എന്നാണും കൊണ്ടു് എന്തു പ്രയോജനമാണു്?”

ഉസ്താൻവാൻ താൻപര്യത്തിനു ക്ഷയിക്കാതിരിക്കരെ ശ്രമിച്ചുശേഷം പറത്തു.

“ഞാൻ സപാർമ്പപരമാണെന്നാണും തിരികെ ഒരു പ്രസ്താവനം കാണിക്കാം”

വെള്ളത്തശക്തി അമിതമായി അന്തർഭവിച്ച ഒരു മേഖലപോലെ അധികാരിയാണെന്നു നേതൃത്വം ഉസ്താനിൽ ഉറപ്പിച്ചു—ഉസ്താൻ തുടന്ന് പറത്തു.

“ആശ നേരം മാത്രമാണു് എന്നു പ്രാണനെ പുല ത്തുന്നതു്. ഞാൻ ഇനി എത്രകാലമാണു് ആ ദേവതയുടെ ആര്യത്തിൽ കഴിയേണ്ടതു്?”

അയിഷ്യാ ഗണരവഭാവത്തെ അംഗീകരിച്ചു—അവി
ഴട അതുതിയിൽ നവസൂഷമകൾപ്രത്യക്ഷിപ്പിക്കുന്നതു
ഉസ്താൻവാനു കാണായി.

“അതിനേക്കരിച്ചു അനുഭൂദനാട്ടേം കി! നിങ്ങളെ
യാതൊരു അപേക്ഷയേയും അദ്ദേഹത്തിനു തിരസ്കരി
ക്കാൻ പാടില്ലല്ലോ.”

ഉസ്താൻ:—“അങ്ങനേയും ശ്രമിക്കാതിരിക്കാലിലു്.”

അയിഷ്യാ:—“അദ്ദേഹം എന്നാണു പറഞ്ഞത്തു്?.”

ഉസ്താൻ:—“നിങ്ങൾ തന്നത്താൻ വരിക്കുന്ന ഒരു പ്രയ
ഥിനു മാത്രമേ നിങ്ങളേ കൊടുക്കായുള്ളൂവെന്നു് അവി
നു റാണിയോട് വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടണ്ടു്. ഏ
നാൽ നിങ്ങളെ എഴുയം എത്തുവിധിത്തിലാണുനു
ഞാൻ ഇന്നവരെ അറിഞ്ഞതിട്ടിലു്.”

അവളുടെ അതിമിയുരമായ മുഖം വീണ്ടും ഒരു
പുഞ്ചരിയാൽ പ്രകാശിച്ചു.

“സുരീകളുടെ വിചാരങ്ങളെ ഉശരിച്ചുറയ്ക്കുന്നതിനു്
പുഞ്ചരാക്കു് എപ്പോഴേക്കിലും കഴിവുണ്ടോ?”

“ഈ ചോലപ്രത്യേകിയിൽനിന്നു് ഞാൻ എന്നാണു മന
സ്ഥിതി ആക്കേണ്ടതു്?!”

“ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്ഥേയിക്കുന്നു എന്നു്.”

ഉസ്താൻവാൻറെ മുഖത്തു് മോജരംഗങ്ങൾ വിളി
യാടിത്രുങ്ങാൻ.

“നിങ്ങളുടെ ഭാവിയായ ഭർത്താവാഖിട്ടു്, അല്ലോ?”

“എൻറെ ഏറ്റവും മുഖ്യപ്പെട്ട സേവനങ്ങായിട്ടു്.”

ഉസ്താൻറെ മുഖം അന്യകാരക്കുപത്തിൽ പതിച്ചു്.

“എപ്പോഴം അതു ഒരു വാക്കു്, ഇംഗ്ലീഷ്! കമ്പമോ
പമ്മായ ഈ തന്നവിനുള്ളിൽ കരിക്കല്ലേക്കാണ്ടാക്കിയ
ഒരു എഴുയത്തെയാണാലോ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നതു്.”

അയിഷായെ അവളിടെ മാതാപിൻ്റെ ഗ്രഹത്തി കൊണ്ടുവെന്ന് അക്കാദിയുംവച്ച് ഉസ്സാൻവാൻ തന്റെ വസതിയിലേക്കു പോയി. അദ്ദോം അയാളിടെ എഴും അസ്ഥാപനമുണ്ടാവത്താൽ അതിനത്തമായിരുന്നു.

കൂനാം അല്ലുറയും

നീ തിലോത്തമയല്ലോ?

പിറേറിവസം സാധംകാലത്തു്, അയിഷാ ഉസ്സാൻവാൻ, വെദ്യുതാ ജഗത്സിംഹൻ കിടക്കുന്ന യിൽ ഇരിക്കാശയിരുന്നു. അയിഷാ രാജക്കുമാരൻറെ മരിയും ഇരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനെ വീതുക ദുതലായ ഒരുക്കം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. വെദ്യുന്ന പ്രതിക്ഷീ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ നാഡിപിടിച്ചുനോക്കി. അദ്ദോം ഒക്കമാരൻ കുറേ മോഹാലസ്യത്തിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു വെദ്യുന്ന പറത്തു; പനി തീരെ വിട്ടുനോറം മിക്കവാം അദ്ദേഹം മരിയുക്കാം. മരിച്ചുണ്ടുകൂടി അദ്ദേഹം നിഃയമായും ജീവിക്കണം.”

പനി കുമേൻ കരഞ്ഞുവന്നു. ഇം കാരണത്താൽ തെരു എല്ലാവങ്ങൾപാസംകൂടി വിടാതെ എക്കാറുമായിരുക്കുന്നതു് വെദ്യുന്ന കമാരൻറെ നാഡിയിൽനിന്നു കഞ്ഞിച്ചുകൊണ്ടില്ല. “കരഞ്ഞു;കുമേൻകൂടി കരഞ്ഞു; ഇദ്ദോം കുറെ അയിക്കുമായി” എന്നീങ്ങനെ അയാൾ ഇടവിടാതെ പത്ര കൈ പറഞ്ഞുകൊണ്ടായാണ്.

പെട്ടുന്നു് അയാളിടെമുഖം വിവർജ്ജനമായി. “ഈതാ സമയം അടച്ചതു്.” അയിഷായും ഉസ്സാൻമം അനന്തരാക്കുന്നവും വെദ്യുന്ന ജഗത്സിംഹൻറെ നാഡിയിൽ കൈ വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കുച്ചിനേരം കഴിഞ്ഞു് വെവല്ലൻ പറത്തു; “ഈ അവസ്ഥ അനു ശ്രദ്ധകരമല്ല. നാഡിയുടെ വലനം കുടി യും കരത്തും നിൽക്കുന്നു.”

അയിഷായുടെ മുഖം ഇതുകേള്ള വിളരി. പെട്ടെന്ന ജഗത്സിഹന്റെ മുഖം വിളിത്തു. അവൻ സ്വന്തേ ഉള്ള തല്ലാത്ത ഒരു ഭാവവികാരം പ്രത്രക്ഷമായി. കൈവരിലു കൂടി ദടങ്ങാ മുടക്കി. കുള്ളുകളിൽ വിലക്ഷണമായി ഒരു ശ്രദ്ധി കാണായി; കാലൻ അനു അകലത്ത ലപ്പായനം അയിഷാ വിചാരിച്ചു. മരനു തള്ളാരാക്കി കയ്യിൽ വെച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന വെവല്ലൻ ഇന്ന് ലക്ഷ്യണങ്ങൾ കണ്ടു് രോഗിയുടെ വാദം പൊളിച്ചു കുറെ ഒന്നും ശീച്ചു. ഉടൻ മാനന്തവാലു ഒരു മാറ്റം ഉണ്ടായി. കുമേണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം പ്രതിരും ഉള്ള ഭാവത്തെ അംഗീകരിച്ചു. അവനിന്തുന്ന വ്യാപിച്ചിരുന്ന വെവർണ്ണം മരുക്ക യും രക്തം അരാറ്റുള്ളതായി പ്രവചിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു; ഇപ്പോൾ അധികം താഴ്ചയും ശ്രദ്ധയും കുറുക്കാം. വെവല്ലൻ വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നാഡി പരിശോധിച്ചു.

അയാൾ സസ്യനോഷം പറത്തു;—“ഈനി തീരെ പേടക്കിവണ്ണു. അദ്ദേഹം ഇനി ജീവിക്കും.”

“പനി തീരെ വിട്ടോ?” ഉസ്താൻ ചോദിച്ചു

“ഉം” എന്നു് ധനപന്തരമുത്തിയുടെ ആ ശിഷ്യർന്നു പ്രതിവച്ചിച്ചു.

അയിഷായും ഉസ്താനും സന്തോഷിച്ചു. വെവല്ലൻ പറത്തു; “ഈനി അപകടമൊന്നമല്ല. തൊൻ ഇനി ഇവനു കാത്തിക്കുന്നിട്ടു കാരുമല്ല. പന്ത്രണ്ടുമൺവരെ ഇം മരനു കുടക്കുന്നു കൊടുക്കണം.” ഇങ്ങനെ പറത്തു് അയാൾ പോയി. കുച്ചിനേരുപ്പാർ ഉസ്താനും തന്റെ

ഭവനത്തിലേക്ക് പോയി. അയിഷാ മുമ്പിലതേരേപ്പും രാജക്കമ്പറന് വേണ്ട പാരിചവരുകൾ ചെയ്യുകൊണ്ട് അഡ് മത്തിക്കൻറെ മദ്യത്തിനേൽക്കു ഇരുന്നു.

അഡ് അഡ്രാതുക്കില്ലോ മനോ കൂടാരൻ കുള്ളുത്തരം. അഡ്രേഹം അത്രമായി കണ്ണതു് അയിഷായുടെ പ്രസന്ന മായ മുഖക്കമലമായിരുന്നു. കൂടാരൻറെ മനസ്സു് സന്നദ്ധി ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി. അഡ്രേഹമുഖത്തിനേൽക്കു നോട്ടത്തിൽ നിന്നു് അയിഷായുടെ മനസ്സും പിലായി. അഡ്രേഹം എന്നേ ഓർമ്മക്കാശം ശ്രമിക്കുന്നും അതിനു കഴിയാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി. ദോന്നി.

വള്ളം നേരം അയിഷായെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന തിനും ശ്രേഷ്ഠം അഡ്രേഹം ചോദിച്ചു. “തൊൻ എവി ടെയാശു്? ”

“കട്ടലുവാൻറെ കോട്ടയിൽ.” എന്നു് അയിഷാ ഉത്തരം പറത്തു.

കൂടാരൻ പിന്നെയും എന്നേ ഓർമ്മക്കാശം ശ്രമിച്ചു. വള്ളം നേരം കഴിത്തെന്നിനും ശ്രേഷ്ഠം വിശ്വാസം പറത്തു.

“തൊൻ ഇവിടെ എങ്ങുമെന്ന വന്നു്? ”

അയിഷാ കുറേനേരം ഒന്നു മറിഞ്ഞില്ല.

“പ്രഭോ! അവിടേക്കു ദീനമാണു്”

“അല്ല അല്ല. തൊൻ ഒരു തടവുകാരനായിരിക്കും. ” എന്നു് അഡ്രേഹം ചാറിനുയോടുകൂടി തല കുലക്കി കൊണ്ട് ഉത്തരംപറത്തു. അഡ്രേഹത്തിന്റെ മുഖം വാവംമാറി.

അയിഷാ ഒന്നു ഉത്തരം പറത്തില്ല. കൂടാരൻറെ ഓർമ്മയുക്കാം ചുനർഭവിക്കുന്നതായി അവർ കണ്ട്.

“നിങ്ങൾ ആരാബിനു പറയണേ! ”

“എൻറെ പേരു് അയിഷാ എന്നാക്കുന്നു് ”

“അയിഷാ എന്നു പായുന്നതു് ആരാബിു്? പറയുു് ”

“കട്ടലുവാൻറെ ഏതുു്? ”

കമാരൻ കരേന്നെന്നും മിഥാത്തിങ്ങനും. വള്ളരെ നേരം മേമിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഇന്നിയും അംഗേ മന്ത്രിനും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

“ഞാൻ ഇവിടെ ആയിട്ട് എത്രനാളായി?”

“ഇക്കഴിവു നാലുദിവസങ്ങൾ”

“ഗരിക്കുന്നും ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ കൈവാല്യതെ നോയാണോ?”

“അതേ.”

ജഗദാംഗൻ പാനേയും കരേന്നെന്നും മിഥാത്തിങ്ങനും.

“വിരേതുസിംഹനും എന്തു സംഭവിച്ചു്?”

അംഗേധം ഇവിടെ തന്റെ കിടക്കുന്നു. ഇന്നാണും അംഗേധത്തിന്റെ ദേഹത്തിൽ കററം വിച്ചാരണവെയ്ക്കുന്നതു്”

ഇംഗ്ലീഷ് വള്ളറിയ അംഗേധത്തിന്റെ ദുഃഖം അഡിക്കം വിളിത്തു്.

“ആ പ്രാകാരത്തിലെ മറ്റൊരു നിവാസികളുടെ അവാസമുണ്ടാണു്?”

“എല്ലാം എന്നക്കും അറിഞ്ഞാകും.” എന്നും അവർ ഉഞ്ഞകാലുണ്ടാക്കുന്നു പറഞ്ഞതു്.

കമാരൻ തന്നതാൻ എന്തോ മണ്ണച്ചു. ഒരു പേരും അംഗേധത്തിന്റെ അധികാരപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിന്നും നിർദ്ദിശിച്ചു്; അയിപ്പാം അതുകൊടു

“തിലോത്തമു്”

“അയിപ്പാം പത്രക്കു എണ്ണിരും വൈദ്യുതി ഏല്ലാം അഞ്ചു മരന്മാരും എടുക്കാൻ പോയിം.”

അപ്പോൾ അയിപ്പായുടെ പരിപ്പുർണ്ണസൗരമായ കഴീബരത്തെ അംഗേധം നിരീക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവർ മരന്മാരുക്കാണ്ടിവനും കൊടുത്തു്. അതു കടക്കുന്ന വച്ചു കമാരൻ പറാത്തു്.

“താൻ വോധമില്ലാതെ കിടന്നപ്പോൾ ഒരു ദേഹനാരത്തം എന്ന പരിചരിച്ചുകൊണ്ട് എൻ്റെ രജ്ഞിയ ഇരിക്കുന്നതായി താൻ ഒരു സപ്തം കണ്ടിലോത്തമേ! നീയല്ലേ അതു്?”

“പുണോ! ” അവിട്ടനു തിലോത്തമയെ സപ്തം കണ്ടായിരിക്കൊണ്ട്.

നാലാം അദ്ധ്യായം

മുട്ടപടം ഇട്ട ഒരു സ്ത്രീ

സിരിമരിം പിടിച്ചുടക്കി രണ്ട് ദിവസം കഴിഞ്ഞിരുന്നും ഒരു ദിവസം കട്ടുവാൻ അവിടെ ആന്ന നമ്മുപറ്റിയിൽ മനുബ്രഹ്മവന ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ദ്രോഹത്തിന്റെ സംഘാസനത്തിനു മുമ്പിൽ രണ്ടുഡാരു കൂലിപും ആദ്രോഹത്തിന്റെ സേവനാർ വരംഡായി നില്ക്കുന്ന മന്ത്രവശത്തു വെളിപ്പുണ്ടശത്രു് ഒരു നിബിഡമായ ജീവാലം നൃത്യമുഖ്യമായി കുടംകുടിയിരിക്കുന്നു. അന്നാക്കൻ വീരേങ്കൻറെ കരിവിന്നൂരാദിവസം.

ആയുധപാണികളായ ഒരു കുട്ടം ദേനാർ വീരേങ്കൻ സംഘാസന രാജസന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. അദ്രോഹത്തിന്റെ മുഖം രക്തവർണ്ണമായിരുന്നു, എന്നാൽ ഒരു തീന്തെന്റെ ലേഖാപോലും അവിടെ കാണുന്ന ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്രോഹത്തിന്റെ ജപലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ക്ഷീരക ഓരോനിനു തീപൊരി ചിതറിക്കൊണ്ടും നാസാലും ചലിച്ചുകൊണ്ടും ഇരുന്നിരുന്നു. അദ്രോഹം തന്റെ അധ്യരത്നത്തിനിലും വിന്നുകൊണ്ടുപോരാൻ കട്ടുവാൻ പറഞ്ഞു.

“വീരേന്ത്രസിംഹാ! തൊൻ ഇന്ന നിന്നെ രാജദ്രോ
മകറത്തിനു് വിസ്തുരിക്കാൻ പോകും. നീ എന്തിനാ
ണു് എനിക്കു പ്രതിക്രൂലമായ നിലയെ അംഗീകരി
ച്ചതു്?”

രാജാവിന്റെ മുഖം ചുവന്ന. അദ്ദേഹം തന്റെ
കോപത്തെ അടക്കിക്കാണ്ടു പറത്തു:

‘തൊൻ എന്താണു ചെയ്തു് എന്ന തൊൻ ആളു
മായി അടിയന്തു്.’

ങ്ങ സേവൻ: “കരക്കുടി ബഹുമാനായി സംസാ
രക്കു്”

കെല്ലുവാൻ:—“എനിക്കു് ഭക്താരേയും, പണവും അഞ്ച
അംഗത്തതു് എന്തുകൊണ്ടാണു്?”

“നീ ഒരു രാജദ്രാഹിയായതുകൊണ്ടു് നിന്നെ
ഒരു തസ്കരണ എന്ന വിളിക്കുന്നതിനു് ആരും മടിക്കു
ണ്ണാ. നിന്നെക്കുന്നതിനാണു് പണം തങ്കന്തു്? നിന്നെക്കു
ന്നിനാണു് തൊൻ സെസന്നും അയച്ചുതങ്കന്തു്”

വീരേന്ത്രൻ തന്റെ ജീവനാശത്തെ തന്നതാൻ
വരുത്താൻ പോകും എന്നു് കാഴ്ചക്കാർ വിചാരിച്ചു.

കെല്ലുവാൻ ശരീരം കോപക്കൊണ്ടു വിരച്ചു.
എന്നാൽ തന്റെ വിചാരങ്ങലെ ഉടനടി അടക്കമന
തിനു് അദ്ദേഹത്തിനു് അറിയാമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം
ഒരവിധിയും ക്ഷമയോട്ടക്കുടി പറത്തു:

“എൻറെ രാജ്യത്തു പാത്രംകൊണ്ടു് നീ മകൻല
യാംടു ചേന്തു് എന്താണു്?”

“തൊൻ ഒന്ന ചോദിക്കുന്നതു. നിന്നു രാജ്യം എവി
ടെയാണു്?”

കെല്ലുവാൻ രോധനത്താടക്കുടി പറത്തു: “ഒപ്പു!
കേരംക്കും. നിന്നു കിട്ടുണ്ടതു കിട്ടണം. നിന്റെ
ജീവൻ നിന്നു കിട്ടുമായിരുന്നു. എന്നാൽ നീ ഭാന

നായിരിക്കയുണ്ട്. നിന്നെന്ന ഗർവം നിന്നെന്ന സ്വപ്നവും
മീനനാക്കിയിരിക്കുന്നു.”

വീരേന്ത്രസിംഹൻ നിദ്യോച്ചക്രടി ചിരിച്ചുംകൊ
പറത്തു: “കട്ടലുവാൻ! ഞാൻ നിന്നെന്ന മുദ്ദവിലേ
വന്നപ്പോൾതന്നെ നിന്നനിൽനിന്നു ദയവെ ഞാൻ ആ
ക്ഷിച്ചപ്പു. നിന്നെന്നപ്പോലെയുള്ള ഒരു ശത്രുവിന്നെൻ,
ഓമുലം വധത്തിൽനിന്നു രക്ഷ ലഭിച്ച ഒരു ജീവ
ക്കാണ്ട്” ലോകത്തിൽ എന്തു പ്രയോജനമു
ണ്ടു? എൻ്റെ വധാക്കാണ്ടമാത്രം നിനക്കു തുട്ട
നിൽനിന്നു എങ്കിൽ നിനക്കു നമ്മെയെ ആശംസിച്ചും
ഞ്ചു ഞാൻ സന്നോഷസമേതം എൻ്റെ പ്രാണം
കാഴ്ചവവയ്ക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ എന്നേന്നും എൻ
സകലതേയും മലിനപ്പെട്ടത്തിയല്ലോ എൻ്റെ ജീവബേ
ജീവനെ—”

അദ്ദേഹത്തിനു തീരെ സഹിക്കാൻവയ്ക്കാതെ ആയ
അംഗ്രേഖത്തിന്നെൻ്റെ വാക്കുകൾ കണ്ണൂത്തതിൽ തടഞ്ഞു
അംഗ്രേഖിരുന്നു ഒക്കാഗർഭവിച്ചുനും ആയ വീരേന്ത്രസിംഹ
തലകനിച്ചു” ഒരു ശിത്രവിനെപ്പോലെ എങ്കിക്കേരഞ്ഞ
കട്ടലുവാൻ സപതേ വലായ കംനീറ്റേഡയനായ
ആണ്. അതിനാൽ ഒരു സമസ്പൂഷംനെൻ്റെ ഇം വ്യപ്ത
കണ്ട് അദ്ദേഹം വളരെ സന്നോഷിച്ചു. സഹർവനായ
തന്നെ ശത്രുവിന്നെൻ്റെ ഇം അവസ്ഥ കാണ്ടുകയാൽ അദ്ദേഹ
മത്തിന്നെൻ്റെ മുഖത്തു മോശൻസം സ്റ്റോർച്ചിച്ചു.

വീരേന്ത്രസിംഹാ, എന്നിൽനിന്നു നീ എന്നെങ്കി
ലും ആറ്റുമാക്കുന്നുണ്ടാ? നിന്നെൻ്റെ അവസാനം അട്ടത്തു
എന്നറിഞ്ഞതുകൊംക്കാക്കുക.”

വക്ഷിച്ചപ്പേശംതുട്ടക്രടി ധാരംാരയായി പ്രവഹിച്ച
കണ്ണനിൽ വീരേന്ത്രസിംഹനെൻ്റെ എഴുക്കേജാപ്പത്തിനു
ശമനം ഉണ്ടാക്കി.

അദ്ദേഹം സമാധാനത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു: “കഴിയുണ്ടതോളം വേഗത്തിൽ എന്നവധിക്കാനാജ്ഞാപിക്കും എന്നല്ലെങ്കിൽ മരിയാതൊരപ്പേക്ഷയുംഈല്ല.” കട്ടല്ലെങ്കിൽ—“അക്കദാനത്തെന്നു. വേരെ എന്നെ കീലും ഉണ്ടാ?”

ഡി:—“ഈ ജനത്തു വേരെ ഒന്നമില്ല.”

കട്ടല്ലു:—“നിന്റെ മക്കളെ രചക്കുത്തെ കാഴ്ചയായി ഒന്ന് കാഞ്ഞാഡയോ?”

ഈ ചേഡ്യം കേട്ടപ്പോൾ അവിടെ കുടിയിൽനാണുള്ളിക്കപ്പെല്ലാം വ്യസനം തോന്നി. വീരേന്ത്രൻറെ നെറുക്കാളിൽനിന്ന് തീപ്പോരി പറന്ന തുടങ്ങി. “എന്തു്? ഈ തകർച്ചയാത്ത ചവടിട്ടിതേച്ചല്ലെങ്കിൽ നിന്നുകളും തുളിവരാക്കുണ്ടു് അല്ലോ?” അദ്ദേഹത്തിന്റെ വികാരം ബാഹ്യം കൊണ്ടാണും ശമിച്ചു. അനന്തരം സാവധാനത്തിൽ പറഞ്ഞു “എന്നെങ്കിലും ചെയ്യുകൊംക്ക. ഈ ജീവി തന്തിൽ തൊൻ അശക്തനായിതീൻ. എന്നാൽ പരഖാക്കാരാളി ഈ ശപ്രസന്നിധിയിൽവച്ചു് തൊൻ നിശ്ചാടു് ഈ തീനു പകരം ചോടിക്കിണ്ണണ്ടു്.”

ഈ കട്ടലും വൃദ്ധത്തിൽക്കാണ്ടി. അതുണ്ടാവുമായ നാമം ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടോരും തന്റെ പ്രഭയത്തിൽ ചാഞ്ചല്യം ഉണ്ടാക്കാത്ത ഒരു മഹാപാപിയുണ്ടാ? അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ഈനി ഒന്നരില്ല. തങ്കൾക്കണം ഇവന്റെ മേൽ വധശിക്ഷ നടത്തുട്ട്.”

അതുള്ളിക്കുണ്ടും ശപാസംകൂടി അടക്കി നില്ക്കുവേോ ഒരു നിന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ ഒരു മൺകു വീഴുന്ന ശവുംഭംകൂടി കേരിക്കാമായിരുന്നു.

ഒന്നാർ വീരേന്ത്രസിംഹനെ വധസ്ഥലത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. വഴിയിൽവച്ചു് ഒരു മുസൽമാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെവിയിൽ എന്നോ മന്ത്രിച്ചു. വീരേന്ത്രനു

കാൽം മനസ്സിലായില്ല. ഉടനെ അവൻ ഒരു എഴുളു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്ത. വിന്തയോട് അതു ശ്രദ്ധയുടെയെന്നായും അദ്ദേഹം അതു തുറന്ന നോക്ക് വിമലയുടെ കയ്യക്കൾമാണെന്ന കണ്ട് അദ്ദേഹം അദു ചെവിടിപ്പൊടിച്ച്¹ നീറസാഡാവത്താടക്കുടി അക്കദി എറിഞ്ഞു. കൊണ്ടുവന്നവൻ അതു എടുത്തുംകൊണ്ട് അവിടം വിട്ട് പോയി.

ഈ കണ്ട് അടക്കൽ നിന്ന ഒരു മരിയു വനോട്ട് — “എടുക്കു അതു ഒരു ദിവേഷ അദ്ദേഹത്തിനു മകളിടെ എഴുത്തായിരിക്കാം” എന്ന പത്രക്കുപ്പിരഞ്ഞി. വീഞ്ഞേസിമൻ ഇതുകെട്ട് അധാരോട് തിരിഞ്ഞു പറത്തു.

“എൻ്റെ മകളേക്കിരിച്ച് പഠിയുന്നതാരാണോ? ഏ നിക്ഷ മകൾ ഇല്ല”

എഴുത്തുകൊണ്ടുവന്ന ആദി അവിടെനിന്നു പോലെ പ്രോഡി അവൻ, “താൻ വരുന്നതുവരെ നില്ലുണ്ട്” എന്ന ഭന്നാരോട് പറത്തു.

അങ്ങനെ തന്നെ പ്രഭോ!” എന്നവർ ഉത്തരംപറത്തു. ഉസ്താൻവാൻ ശത്രയിൽന്നു ആ എഴുത്തുകൊണ്ടു വന്ന ആദി; അതായിൽന്നു ഭേദമാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ “പ്രഭോ” എന്ന് അഭിസംഖ്യാധനം ചെയ്തു.

ഉസ്താൻവാൻ എഴുത്ത് എടുത്തുകൊണ്ട് അണ്ണൻ ഗ്രഹത്തിന്റെ ചുറവുജില്ല മതിലിവിന്റെ ചുവട്ടിലേയ്ക്കു പോകി. അവിടെ മുച്ചപടംകൊണ്ട് ഉടക്കുടയി ഒരു സ്ത്രീ നിന്നുംനു. ഉസ്താൻവാൻ അവളിടെ അടക്കണ്ണ ചെന്ന് ചുറം നോക്കിയതിനു ശേഷം ഉണ്ടായതെല്ലാം വിസ്തരിച്ച് പറത്തു.

അവർ പറത്തു: “താൻ നിങ്ങൾക്കു് വളരെ ഉപദേശം ഉണ്ടാക്കണം. എന്നാൽ തങ്ങളെ ഇം

| സ്ഥിതിയിൽ ആക്കിയതെല്ലാം നിങ്ങളാണോന് ചാർമ്മി കണം. അതിനാൽ ഒരു കാര്യാക്രമി നിങ്ങൾ എന്നിക്കേ സാധിച്ചതരണം.”

ഉസ്മാൻ കൊം മിശ്ചിയില്ല.

വികാരവുള്ളതയാൽ ഗതിഗമമായ വാഴക്കിളാട്ടു കൂടി അവർ പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതായാൽ — എന്നാൽ അസഹായിനി അതു—എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ് അറിയും.”

ഉസ്മാൻ:—“അദ്ദേഹി! എത്ര അപായകരമായ തു രുതിനാണോ” നിങ്ങൾ എന്നാട്ടു് അപേക്ഷിക്കുന്നതെന്നു് നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. കട്ടലു് വാൻ അറിഞ്ഞാൽ എൻ്റെ തല വെച്ചിക്കൈയും.”

അവർ “കട്ടലു് വാനോ? നിങ്ങൾ എന്തിനാണോ എങ്കിലും പറഞ്ഞു് എന്ന ചത്കിക്കാൻ നോക്കുന്നതു്? കട്ടലു് വാൻ നിങ്ങളുടെ ഒരു രോമംപോലും തൊട്ടന്നതിനു് ബെയ്രുപ്പട്ടകയില്ല.”

ഉസ്മാൻ:—“കട്ടലു് വാനെ നിങ്ങൾക്കരിഞ്ഞുകൂടാം; അതിരിക്കേണ്ട; വരു, എന്ന നിങ്ങളെ വധാന്മലതേ മുക്കേണ്ടപോകാം.”

അവർ അവിടെ എത്തിയപ്പോരു വീരേന്ത്രൻ ഒരു ധാരകനും വേഷംയറിച്ചുവെണ്ണനമായി സംസാരി കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് അവദേഹ കണ്ടിട്ടു മനസ്സിലായില്ല. എന്നാൽ അവർ, ആ ധാരകൻ അഭിരാമ സ്പാമി ആശാനം മുട്ടപ്പടത്തിനിടയിൽക്കൂടി കണ്ടറിഞ്ഞു. വീരേ:—“സ്പാമിൻ! ഇതു് എൻ്റെ അവസ്ഥനെന്നും രാം, മരീബാനം എന്നിക്കേ പറയാനില്ല. ഇനിയും കൊൻ ഇം ലോകത്തിൽ ആക്ഷണവാളിയക്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് ദൈവാർമ്മന ചെങ്ങുണ്ടായിട്ടുണ്ടാ?” അം ഭിരാമസ്പാമി പിന്നിൽ നിന്നുന്ന ആ സ്ത്രീ വി

നത്ത അംഗ്രൂലികൊണ്ട് നിർദ്ദേശിച്ചു. വീരേന്ത്രൻ മുട്ടൊക്കി; പെട്ടുന്നു അവർ തന്റെ മുട്ടപ്പയറ്റു വീരേന്ത്രസിംഹത്തെ പാദത്തിൽ പതിച്ചു.

“വിമലയോ?” അദ്ദേഹം ഗത്തഗമായി പറഞ്ഞാവേ! എൻ്റെ ജീവനാട്ടാ!! എൻ്റെ സമ! ഇന്നത്തെ ദിവസം എന്ന് കാര്യം ലോകഉക്കിനു. ആരും അതിനു തന്റെ പരയശ്വാ! പ്രാണിനായകാ!! അങ്കു എവിടെ പോ—എങ്ങളെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു അങ്കു എറയാണോ?”

വീരേന്ത്രത്തെ നയനനഡി ചീരപോട്ടി ഒഴുകി.

“വിമലേ! പ്രിയതമേ!” അദ്ദേഹം അവരെ ബാ പിടിച്ചേപ്പുന്നെല്ലിച്ചു് തന്റെ വക്ഷസ്ഥിൽ താഴെ. “എൻ്റെ പ്രാണനാഭേ! ഇപ്രകാരമിൽ ദിവസത്തിൽ നീ എന്ന കരയിക്കുന്നതു് എന്നാണ് മരണഭീതവാണന്നു് എൻ്റെ ശത്രുക്കൾ വിശ്വലിപ്പാ.”

വിമല മെഴനം പൂണ്ടി.

“വിമലേ” അദ്ദേഹം തുടൻ പറഞ്ഞു: “നിന്നു—നീ ഉടനെ എന്ന അനഗ്രമിക്കാനാണോന്നതു്?!”

അങ്കു; കദേ താമസിച്ചിട്ടു് അവർ പത്രക്കു മുഖം.

എന്ന ഫ്രോഹിച്ചതിനു പ്രതികാരം ചെയ്തുകഴിിയി.

പീംഗ്രൂസിംഹത്തെ മുവാവം കെടാൻപോക്കന്ന പാലെ പ്രകാശിച്ചു. അദ്ദേഹം പോജിച്ചു. “നീ പന്തം കൈകൊണ്ടോ?”

“എന്തു ഇംഗ്ലീഷ് കെക്കൊണ്ട്. ഇതാ തോൻ എന്തു വളകൾ ഉണ്ടിക്കൊള്ളുന്നു. അവകെപ്പണ്ട് ഇനി എന്തോരാ വയ്യുംണോ? ഇനി ഇംഗ്ലീഷ് ജീവാത്രം എന്തെന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് കെ കൂടി അതിരണ്ണ ധരിക്കേയില്ല. എന്നാൽ നല്ല മുൻ്ത്യുംഡി ഉണ്ട് അവയുടെ സ്ഥാനം നാട്ടിക്കരിക്കുന്നു.”

വീരേന്ത്രൻ സന്ദേശങ്ങൾക്കുടീ പറഞ്ഞു. “നിന്ന കും വിജയം ലഭിക്കും. ഇംഗ്ലീഷ് നിന്നെ സഹായി കുട്ട്.”

മധുചുരംശൻ—“ഇനി എനിക്കു ത മസിഖാൻ ചു ടില്ല്.”

വീരേ—“എന്നാൽ നീ തിരിച്ചുപാടുക.”

വിമല.—“അങ്ങനെയുള്ള; എന്ന ഒരു വിധവയാക്കിനു ആ കുറീരിയ വധം ഗപാതതെത്തെ എൻ്റെ സ്വന്ത ക്ലൗഡുകൾക്കു എനിക്കു കാണണം; പ്രതികാര തരിക്കേണ്ടിക്കു തോന്നാവുന്ന സംശയത്തെ എൻ്റെ പ്രാണനാമവെൻ്റെ രക്തം സമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുട്ട്.”

വിമലയുടെ ശബ്ദം അത്രുതമായ വിധത്തിൽ സമാധാനയുക്തമായിരുന്നു.

“അങ്ങനെ ആകുട്ട. അനന്നതാം അങ്ങുമാം ഘ്യാത കുന്നാട് ഒരു സംജ്ഞതകാണിച്ചു, ആകാശത്തിൽ ഉയർത്ത ചീപ്പു വെണ്മഴ സൂര്യരശ്മിയിൽ ജപലാക്കണ്ണതു് വിമല കുട്ടി. ഒരു ക്ഷണിനേരതെങ്കിൽ അവളുടെ ക്രാക്കർ-തന്ന തിരാനെ അടക്കത്തോണി. വീണ്ടും തുറന്നപ്പോൾ തന്നെന്റെ ദിവ്യിൽ വിരേതസീമവെൻ്റെ ഉടലിൽ നിന്നു വേർ പെട്ട തല രക്തമണിത്തു് പൊടിയിൽ കിടന്നങ്ങളുണ്ടു് വിമല കുട്ടി.

അരത്യും അല്പായം

വിധവ

തിരിലാത്തമ എവടെ? കഴും! ആ അഷ്ടം :
അ പെൻകിടാവു്? വിമല എവിടെ? അവർ വദ
പത്രു് എവിടെനിന്ന് വന്നുചെന്നു്? ആ ഭയക്കരസ
തന്റെ ശേഷം അവർ എവിടെയ്ക്ക് പോയി?

വീരേന്ത്രസിമൻ തന്റെ അവസ്ഥകാല
തന്റെ പ്രിയപത്രിയെ കാണുന്നതിനും സംസാരിക്കു
തന്നും ഇഷ്ടിക്കാന്തത്തു് എന്തുകൊണ്ടാണു്? അവി
അവണ്മാത്രതാൽ അദ്ദേഹത്തിനു് കോപം ഉജ്ജ.
കാൻ കാരണം എന്തു്? “എനിക്കു് പത്രി ഇപ്പ്” എ
അദ്ദേഹം ഉണ്ടിരണ്ട് ചെയ്തു എന്തു കാരണത്താലാണ്
നേരം നോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ അദ്ദേഹം വിമലയും
എഴുത്രു് അകലേയ്ക്ക് എറിന്തത്തു് എന്തുകൊണ്ടാണ്
അദ്ദേഹം! വീരേന്ത്രൻ കട്ടലും വാനോട് പരഞ്ഞത്തു് ഒരു
നോക്കിൻ? മാ! എന്താൽ നീചസംഭവമാണു് നട
ചുള്ളിതെന്നു് വിചുരാരിക്കുക?

“നീ എന്നെങ്കിലും എനിക്കുള്ളിൽ എല്ലാത്തതയും ഉല്ലി
മാക്കി” എന്നല്ലായോ ആ വഞ്ഞലയിൽപ്പെട്ട സിംഗ്
നർജിചുത്രു്?

തിരിലാത്തമയേയും വിശലായയും കാണാൻമെന്ന
ഈഷ്ട ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്തെന്ന് വായനക്കാർ കട്ടലും വാനോട്
അന്തംപൂതതിൽ അനേന്നപ്പെട്ടിട്ടുന്നു. അവർ അവ
ടെ ഉണ്ട് ഇതാക്കു ലോകഗതി. ഇപ്പുകാരമത്ര ഭാഗ്

ചങ്കത്തിരിപ്പിലിന്നെന്ന് അതിനിപ്പിക്കരായ ട്രഡം. ദയറ വന്നു, സൈംഗംസ്റ്റും, സുചരിത്ര—എപ്പാം എപ്പാം അതിന്നെന്ന് നിർദ്ദേശമായ സംഘടനക്കാണ്ട് തകന്ന് പോകുന്നു.

എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരു സുവാര്യിയും സ്കൂളി ഒരു ഗ്രാമ നിന്നേൻ്നേയോ ഒരു :പ്രാകാരത്തെന്നേയോ രോധത്തിൽ പട്ടംക്കെപ്പട്ടകാൽ അവരെ തന്നെന്ന് സുഖാനംഗാഗത്തിനായി അയയ്യുന്നുമെന്ന് കട്ടുവാൻ ശാസ്ത്രിക്കണ്ടു യിരുന്നു. ഗാർമ്മിനത്തെ പാടിപ്പുതെന്നു പാറേരുന്നു അങ്കേൾ അവിടെ എത്തും, തകവുകാണു ഇന്ന പ്രകാരം വിനിഭോഗിക്കണും, എവിടെയെല്ലാം രക്ഷാ ഭട്ടാരെ നാടുത്തണ്ണും, എന്നും മറ്റൊ ഉള്ള കാല്യങ്ങൾക്കു ശരിപ്പ് കാരോ വരുത്തി കൊടുക്കണമെന്നതിൽ ഉള്ളാശിപ്പ്. തകവുകാഡുടെ കുട്ടത്തിൽ വിമലയേയും തിലോത്തമ യേയും കാല്യപ്പും അവരെ ഉടനേതന്നു തന്നെന്ന് അന്തിപ്പുരത്തെ അലക്കരിക്കണമെന്നായി അയച്ചു. പിന്നീട് അങ്കേൾ മറ്റു കാല്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു. തങ്ങളുടെ നേതാവിന്നെന്ന ബെണ്ണനത്തെക്കുറിച്ച് അറിവു നേരു രജപ്പത്രസേന ഉടനെ കോട്ടയെ എതിർക്കാണുയി | അതേലാഡിപ്പ് അടുത്തുകിടക്കണമെന്നായി അങ്കേൾ കേട്ടിരുന്നു. .അതിനാൽ അപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്ന പക്ഷം അവരുടെ രോധത്തെ തകയുന്നതാണ് രേഖാ മാർക്കങ്ങൾക്കു നോക്കുന്നതിൽ ഉടനെ ശുശ്രാക്കണംവിജ നാതുകുണ്ട് തന്നെ പുതിയ അടിമകളോട് സമ വാസം ചെയ്യുന്നതിനു അങ്കേൾ തത്തിനു സമയം ലഭിച്ചില്ല.

വിമലയേയും തിലോത്തമയേയും പ്രത്യേകം ദുർക്കളിലായിരുന്ന അടച്ചിരുന്നത്. വായനക്കാരു! ദയറ പനയുക്കതയും സുകമാരഗരീരും തുയ അട്ടുനി പ്ലാറ്റ പെൺകുട്ട് പൊടിയിൽ കിടന്നതുള്ളനു അ

സ്ഥലത്തേക്ക് നോക്കണ്ടുകൊണ്ട് എന്തു പ്രശ്നങ്ങൾ? തിലോത്തമയുടെ നേരെ ഇപ്പോൾ ആണും നോക്കിമോ? മൊട്ടകളാലും വികസിച്ച കിളാലും അലങ്കൃതയായി വന്നതുകാലത്തെ സർക്കാർ തയാറായി നില്ക്കുന്ന മാധ്യവീലതയെ മനോമായ സൈററ്റും അനുഭവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തന്നെ ലാളിക്കുയില്ല. അതു ഒരു കൊട്ടക്കാററിൽ പെട്ട് ചുററിപ്പിണ്ടതിട്ടുള്ള മരതോട്ടാട്ട് ഒരു താഴേ വീഴ്ചയോൾ, ആ മരതോട് അല്പാതെ ലാൻഡാച്ചറുകളും ഗണ്ണിക്കുന്നു? വിരുക്കബെട്ടി ഉരം മാത്രം ദുക്കൊണ്ട പോക്കാം. കൊട്ടാരങ്ങേയോ? ചവടിനേക്കുള്ള യും.

വായനക്കാരേ! നമ്മക്ക് മററാരിടത്തു പോകുന്ന ചൊട്ടിയുള്ള സമർത്ഥയും, ആളരണ്ടാലുള്ളതു വിജോഖാലിയും ആയ വിമലയ്ക്ക് പകരം ശരീരത്ത് അല്ലെന്ന കിടക്കുന്ന മുണ്ടിന്റെ തുഡുകൊണ്ട് കൂട്ടി പൊതാരി പൊടാരി അണിതെന്തു ഗംഗിരഭാവത്തിൽ ദിശ ചരണം ചെയ്യുന്ന ആ വിധവ ഇരിക്കുന്നതിനെ നോക്കാം ഇതാണോ വിമല?

വിമല! അധോ ആ തലമുടക്കൊട്ട് എവിടെ നിന്റെ തലമുടി ഇതു മഷിത്തിരിക്കുന്നതു് എന്തും? വിവിതാക്തതീയിൽ ശില്പവേലചെയ്യിട്ടുള്ള നിന്റെ ഉത്തരീയം എവിടെ? നത്തവചിതമായ ദയ്യാണു എവിടെ? ഇതെന്തും? നിന്റെ വസ്ത്രം വളും വളരും മാംസം കുറഞ്ഞുകൊണ്ടുണ്ടാം എവിടെപ്പോയി?

നിന്റെ കഴപാലപ്പലക്കുദായി ചുംബിക്കുന്നതിനു പ്രതിക്കുണ്ടാം ആശ്രതുകൊണ്ടിരുന്ന വാളുകൾക്കുലങ്ങരിലും എവിടെ? അയ്യോ! നിന്റെ കള്ളുകൾ അത്രമലവിന്ന

മയിരിക്കുന്നപ്പോ. അതിൽക്കൂടും അതിമോഹന ക്കുളോ ആയ നിൻ്റെ കടക്കുപാതയുള്ളവിടെ? ഒരു പാടപോലും ഇല്ലാത്ത പദ്ധതിക്കുന്നപ്പോലെ പ്രകാ ശ്രീകൃഷ്ണനു നിൻ്റെ ലലാടപ്പലകത്തിനേരു ഒരു മനിവുപെട്ട കാണന്നുണ്ട്. അതിന് ഇടവയ്ക്കുന്നില്ല ആ മഹാപാപി— ആ പരമദ്രോഹി—എന്താണോ?

ഇതിനൊക്കെയും ഒരുത്തരമേ ഉള്ള. വിമല ഇപ്പോൾ ഒരു വിധവ ആണെ. അവരും ഉസ്താൻവാനേ കാത്തിരിക്കുന്നു

പട്ടാണിക്കർക്കു “ അഭിമംഗലഭാക്തതക ഒരു ഘടകനുണ്ടുമെന്നും അദ്ദേഹം യൂദ്ധത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നും അതിൽ വിജയം ഉണ്ടെങ്കന്ന എത്ര പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു സംശയമുണ്ടുണ്ടെന്നും. എന്നാൽ യൂദ്ധത്തിന്റെ ബഹുമാനം തുക്കിയാൽ പരാജിതമാരോടും അനാവശ്യമായി അതിന്തുമാണും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും അനുഭവം അല്ല. വിമലയേയും തിലേതതമയേയും കൂട്ടുവാൻ തന്നെത്താൻ തടവുകാരാക്കി അന്തിപ്പുരത്തിലേക്കു അയിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഉസ്താൻവാനും കയ്യിൽനിന്നും അവക്കു അനിസ്തിം സംഭവിക്കുന്നതുണ്ടുണ്ടെന്നും. ഉസ്താൻവാനും നാഥായംകൈണായിരുന്നു വിമലയും തന്റെ ഭർത്താവിനെ മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു കണ്ടു സംസാരിക്കാൻ ഇടയായതും അവരും വീണ്ടെങ്കിലും സിംഹനും ഭായ്യാണും മനസ്സിലായുള്ളും അദ്ദേഹത്തിനും എദ്ദേഹം അലിത്തുപോയി. അദ്ദേഹം കൂട്ടുവാനും ഭാഗിക്കുന്നയന്നായിരുന്നതിനാൽ കൈപട്ടാരത്തിനകത്തും എവിടെയും അദ്ദേഹത്തിനു സ്വന്തമായി പ്രവേശിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ കൂട്ടുവാനും സ്വന്ത അന്തിപ്പുരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനും പുതുനാക്കു

പോലും—ഉസ്മാൻവാൻപോലും—കടക്കാൻ പാടില്ലെന്ന്. ഉസ്മാൻവാൻ കട്ടലുവാൻറെ വലതുകൈ തന്നെ ആയിരുന്നു. അമൃതധാരാനായിട്ടെങ്കിലും തീരാവശ തന്റെ രാജും വ്യാപിച്ചതു് ഉസ്മാൻവാൻ രഹാളിലെ ഇജിൽക്കതികൊണ്ടുമാത്രമായിരുന്നു. അമുരുക്കൊണ്ടു കൊട്ടാൻ രത്തിലെ സകല ആളുകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാരം നക്കേളും കട്ടലുവാൻറെ കല്പനക്കേള്ളുപ്പാലേതെന്നു അനുസരിച്ചു വന്നു. അതിനാലായിരുന്നു വിമല തന്റെ തെത്താവിനെ കാണുന്നതിൽ അവക്കു ആയഞ്ചും തടസ്സം ചെയ്യാതെത്തരു്

തന്റെ തെത്താവിന്റെ മരണാനന്തരം രണ്ടു വസ്തുക്കൾ വിമല തന്റെ ശ്രഷ്ടപ്പെട്ടായിരുന്നു ആണുണ്ടാക്കുന്നല്ലോം തന്നെപ്പറ്റിവരിക്കാൻ വന്ന സ്ഥീകരിക്കുന്ന സമാനിച്ചു. അവർ ചോദിച്ചു. “അമേ! അവിടുതെ ആലു മം എന്താണോ?”

വിമല പറഞ്ഞു: “നീ ഇന്നലതെത്തേപ്പാലെ ഇന്നു ഉസ്മാൻവാൻറെ അടക്കൽപോയി എന്നെന്ന ഒന്നാകുട്ടി വന്നു കാണുന്നതിനു തൊന്തു അപേക്ഷിക്കുന്നതായിപ്പുണ്ടെന്നും. ഇതു് എൻ്റെ ഒട്ടകലതെത്തു അപേക്ഷയാണോ. ഇപ്പുകാരം ഒരു ആനാക്കുലുങ്കാനു തൊന്തു ഇന്നി കരിക്കൽ ആവശ്യപ്പെട്ടുകയില്ല.”

ഓസി പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്തു.

തൊന്തു അവിടെ ചെന്നാൽ ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടാം ചും ആവത്രം പററിയേണ്ണും. എൻ്റെ ഗ്രഹത്തിൽ വരുന്നതിനും അവജ്ഞാട്ട പറക്ക” എന്നായിരുന്നു ഉസ്മാൻവാൻറെ മറപടി.

“തൊന്തു എങ്ങനെ അവിടെപ്പോകും?” എന്നു വിമല ചോദിച്ചു.

പരി.—“അതിനും അദ്ദേഹം വഴിയിണ്ടാക്കാണെനും” ഉത്തരവായി ”

രാത്രി ആയജ്ഞാപാർശ അയിഷായുടെ പരിചാരികമാർത്ത ദയത്തിൽ അകത്തുവന്നും അന്തഃചുരുക്കാവൽക്കാരായഡാസമാരോടും എന്നോ പറഞ്ഞുംവച്ചും വിമലയേ ഉസ്താൻവാൻറെ മഹത്തീൽ കൈഞ്ചിപ്പോയി.

ഉസ്താൻ:—“ഞാൻ ഇന്നിയും എളുപ്പവയുണ്ടെന്നോ നിങ്ങളിടെ ആഗ്രഹം?”

വിമല:—“ഞാൻ ഒരു നിസ്സാരകാന്ത്യം ചോക്കുട്ട്. ഇത് സീസ്യരാജകമാരൻ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ?”

ഉസ്താൻ:—“ഉണ്ട്; അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു.”

വിമല:—“കമാരൻ ഒരു തടവുകാരനെന്നോ?”

ഉസ്താ:—“അതെന്നു! അദ്ദേഹം ഒരു തടവുകാരൻ ആണും എന്നാൽ അദ്ദേഹം കാരാഗ്രഹത്തിൽ അണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിനു പററിയ ആറിവുകൾ നിമിത്തം അദ്ദേഹം ദീനത്താൽ കിടക്കുകയാണോ.”

വി.:—“കഴും! ഇതു പാപിയോടും ഇടപെട്ടവക്കുല്ലാംകഴും കാലംതന്നെ. ഇതെല്ലാം ഇത്തന്നേദ്ദേഹമായിരിക്കും; കമാരൻ ചുവന്നമിതിയിൽ ശാരിരസ്വം മുപ്പിക്കുന്നപക്ഷം നിങ്ങൾ ഇതു എഴുത്തും” അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കണമോ? താങ്കാലം ഇതും നിങ്ങളിടെ കരുംിൽ ഇരിക്കുട്ട്, ഇത്തന്തു എൻ്റെ അപേക്ഷ.”

ഉസ്താൻ എഴുത്തു തിരിയെ കൊടുത്തു പറഞ്ഞു: “എന്നിക്കു മാസ്തുതരണേ! ഇതും എന്നിക്കു ചെയ്യുവാൻ പാടില്ല. കമാരൻറെ അവസ്ഥ ഇങ്ങനും എങ്കുന്നെന്നുണ്ടോ എന്നും അദ്ദേഹം ബന്ധനാധനമുണ്ടോ; അദ്ദേഹനും ഒരാൾക്കും ഒരു എഴുത്തും” അതിലെ കാരുമെന്താണെന്നുണ്ടോ അഭിരാതെ കൊണ്ടുചെന്നും കൊടുക്കിന്നതും സ്ഥായമല്ല.

എന്ന മാതൃവമല്ല; ഇരു^o എൻ്റെ സ്വാമിയുടെ ക്ലീനിയൂ
വിത്തലവുമാണ്.

വിമല:—“തൊൻ പറയുന്നതു വിശ്രപസിക്കേണും. ഈ^o
എഴുത്തിൽ നിയമവിത്തലമായിട്ട് യാതൊന്നുമില്ല.
ഈരുകൊണ്ടുചെന്ന കൊട്ടക്കുന്നതിൽ യാതൊങ്ങ
ഹൃദയചാഡ്യല്ലവും ചേണ്ട. നിങ്ങളുടെ സ്വാമി
എന്നോ പറഞ്ഞതു? നിങ്ങളുടെ സ്വാമി നിങ്ങൾ
തന്നെയാണ്.”

ഉസ്തു:—“ഒരു കാഞ്ഞിലും എനിക്കു^o എൻ്റെ മാതൃ
ലംഗീരു ഇല്ലെങ്കിൽ വിപരീതമായി ചെയ്യാം.
എന്നാൽ ഇതിൽ പാട്ടല്ല. ഈ എഴുത്തിൽ ദേഹം
കരമായി യാതൊന്നും ഇല്ലെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്ന
തിനെ, നമു സംബന്ധിച്ചിട്ടേതൊള്ളും, തൊൻ
ചൂർജ്ജമായി വിശ്രപസിക്കേണും. എന്നാൽ ഇവ കൈ
കാഞ്ഞത്തിൽ ചേണ്ടി നിയമലംഘനം ചെയ്യുന്ന
തിനു^o എനിക്കു കഴിക്കാണില്ല. ഈ കാഞ്ഞത്തിൽ
നിങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നതിനു^o എനിക്കു^o നിവു
തനിയില്ല.

“ശരിതെന്നു. അങ്ങനെ ആഭ്യന്തരിൽ നിങ്ങൾ
അതു വായിച്ചു നോക്കിക്കൊടുക്ക.” എന്നു^o വിമല സഞ്ചാര
കു പറഞ്ഞു. ഉസ്തുവും എഴുത്തുവിട്ടു^o വായിക്കാൻ
തുടങ്ങി.

ആരും അഭ്യാസം

വംശലയുടെ എഴുത്ത്

‘കമാരം’

എൻറെ ജീവചരിത്രമന്മും സ്ഥാവൻ ഒരു ദിവസം അവിട്ടതെത്ത് അറിയിക്കാമെന്നു് എന്നും അവിട്ടതോടു് വഹിംബന്നും ചെയ്തിട്ടിട്ടില്ലോ. അതിനുള്ള കാലം ഇപ്പോൾ എത്തൊരു രിക്ഷയും.

‘തിലോത്തമു അവനഗരത്തിലെസിമോസനതാംകുഞ്ഞേഡണം ചെയ്തിന്റേഷം വേണും എൻറെ ജീവി തക്കട അവിട്ടതോടു് പരയുന്നതിനു് എന്നായിരുന്നു എൻറു ദോധാ. ആ ആശ, കൂദാം! തക്കന്നകഴിന്നതുണ്ടാ. എതാനും ദിവസങ്ങൾക്കും തിലോത്തമയുംകുട്ട—വീര ഘയാകുട്ട—ഭ്രമിയിലെഞ്ചും തന്നു ഇല്ലെന്നു് അവാട്ടും ഒരുവേളു കേട്ടുകൊണ്ടു. തന്ത്രം ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ദിവസങ്ങൾ കൈവരിയ്ക്കാണ്ടു കണക്കു കുട്ടാം.

‘ഈ കാരണത്താലാകുന്ന ഇപ്പോൾ എന്നും ഇഴുളും എഴുളുന്നതു്. എന്നും ഒരു മഹാപാപി ആഭ്രേ— പല മഹാപാപങ്ങളും എന്നും എൻറെ ആരുംനു കാലത്തു ചെയ്തിട്ടാണു്’ എന്നു ഇല്ലാതെ ആയാൽ ജനങ്ങൾ എന്നു പുറി ചീസ്തവരയും. എറു അപവാദഭാരങ്ങളും അവർ എൻറെ തലയിൽ കേരവിച്ചുണ്ടാണു പോകുന്നതു്! എന്നു അതിൽനിന്നു് പരിഗ്രാമയാക്കാണു ആരുണ്ടു്. അപുകരം ഉള്ള ഒരു സ്നേഹിതൻ എന്നിക്കുണ്ടാം?’

“ഉണ്ട്” ഒരു സ്നേഹിതൻ ഉണ്ട്’. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അധികതാമസം കുടാനെത പ്രവച്ചേണ്ട ഉപേക്ഷിച്ചു സന്ധ്യാസവുത്തിയെ അവലംബിക്കും. അഭിരാമസ്ഥാമി മുലം എൻറെ അഭിലാഷം സാധിക്കുന്നു. കമാരം! ഒരു

ദിവസങ്ങതക്കുള്ളൂ ഞാൻ അവിട്ടുതെ ബന്ധുങ്ങൾക്ക് ഇതു ഒരു ദിവസം നിലയിൽ ലഭിക്കുമെന്നു് ആഗ്രഹിച്ചുള്ളോ. അവാട്ടുനു് ഒരു ദിവസത്തേക്കു എൻ്റെ ഒരു ദിവസവിന്റെ നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ ദയവുംവെള്ളുമോ? എന്നുണ്ടെ ഞാൻ ആരോഗ്യാശു് ഇതു പറയുന്നതു്? ഇതു പാപിക്കും മുകളിക്കും അംഗീഷ്ഠം തീപോലെ അങ്കേ. അതു ക്രൈസ്തവും അംഗീക്കരും ഉണ്ടായിരുന്ന അളളിനേയും ഏധില്ല. അതു അങ്ങനെ ഇപ്പോക്കേ. പ്രഭോ! അവിട്ടുതെ വിനിതയായ ഇതു പരിചാരക്കയും ഇതു പ്രാർത്ഥനയെ അവിട്ടുനു് ഓമ്മിക്കാണോ! വിമല ഒരു വ്യഭിചാരിന്നു് ആയിരുന്നു—അവർ ഒരു പരിചാരകയും വേഷമെടുത്തിരുന്നു—ഒരു ദിവസവും പ്രാർത്ഥനയും—എന്നുള്ളാം ജനങ്ങൾ എന്നു പ്രാർത്ഥനപവദിക്ഷിപ്പൊരു, വിമല അപത്രിഷ്ഠകലജാതയായിരുന്നു, അവളും അവാധി വളരെ ശോച്ചുമായിരുന്നു, പ്രഖ്യാതമായ കാമഫ്രേണ്ടുലും പല തെററകൾ അവർക്കു ചെയ്തിട്ടുണ്ടുള്ളില്ലം അവർ ഒരു ദിവസിലും എന്നു് അവിട്ടുനു് ലോകത്തെ അറിയിക്കാണോ! ഇപ്പോൾ ടാഡോക്കത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ആ പുതിയൻ എൻ്റെ ഭാഗ്യത്താൽ, എന്ന വിധിപ്രകാരം വിവാഹം ചെയ്യു. ഒരു നടത്തയെപ്പറ്റി എൻ്റെ നാമവും ഒരു ക്ഷണിനേരമേ കാലും സംശയിച്ചിട്ടില്ല.

“ഈക്കട്ടയോന്നം ഇതുവരെ ആരു ദിവസിട്ടിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ ഇതെല്ലാം ആരു വിശ്രദിപ്പിക്കും? ഇന്നിയും, ഒരു ദാരുയായിരുന്നിട്ട് ഞാൻ ഒരു പരിചാരകയെപ്പോലെ യാണോ വത്തിച്ചുതു്? കേരംകുക്ക.”

“ശരിശേഖര ഭ്രാഹാം എന്നായ മുഖമണ്ണൻ ദിരിമുണ്ടിരത്തിനു സമിപ്പാക്കി ഒരു ഗുംതതിൽ പാത്രിക്കുന്നു. ശരിശേഖരൻ ഒരു ധനികനായ മുഖമണ്ണൻറെ

ചതുനായിരുന്നു. യൈവനത്തിൽ തന്നെ അദ്ദേഹം പ്രീണവിധിം വില്ലോല്ലാസം ചെയ്യിക്കുപ്പെട്ടു. എന്നാൽ തന്മുളം അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിയ അറിവു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചലി നടത്ത ഫോഷ്ഩേജു മാറ്റുന്നതിനു പത്രാഖ്യം മാറ്റില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് സുകൾ സംബന്ധം അദ്ദേഹത്തിൽ ഉള്ളവാക്കി, എങ്കിലും അവയോടൊക്കെമിച്ചു് പ്രഖ്യാപനമായ കാമവികാരവും കൂടി അദ്ദേഹത്തിൽ സ്വീകാര്യം ആയിരുന്നു. ആ വികാരം യൈവനത്തിൽ അതിപ്രഖ്യാപനമായി പരിശീലിപ്പിക്കുന്നു.

“അംഗാലത്രു്” ഒരു സ്ഥീ ജയധവസംഘനോടൊക്കെ മിച്ചപായ ഫ്രോഷ്ഩേജു തന്നെ തന്ത്വവിശീകരിക്കിയിച്ചു് വർപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു് ഗീരിമെണ്ടിരത്തിൽ പാർത്തി അനും. അവർ അസാധാരണ നാശംആയും ആയി അനും. അവളുടെ തന്ത്വവു് ചക്രവർത്തിയുടെ സൗഖ്യത്തിൽ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു. അയാൾ വിച്ഛപിശിഞ്ചു പോയിട്ടു് വളരെക്കലമായി. അവർക്കു് ശാഖിയേ വരുന്നതു് ഫ്രോമം ഉണ്ടായി; എന്നെ താമസിയാംതെ അവർ ഗർജ്ജിഞ്ഞി ആകയിത്തിർന്നു.

“പാപവുത്തായും തീയും വളരെക്കാലം കൈപ്പിച്ച വയ്ക്കാൻ കഴിക്കയില്ല. ശാഖിയേവരാൻറെ ഭരാവാരം അയാളുടെ പിതാവിൻറെ കണ്ണക്കുള്ളിൽ എത്തതി. മററായ വംശത്തിൽ തന്നെ ചതുനായു ഉണ്ടാക്കുപ്പെട്ട കൂളക്കത്തെ മാറ്റാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു് അദ്ദേഹം അവ കൂടുതൽ തന്ത്വവിനു് വേഗം ഗീരിമെണ്ടിരത്തിൽ എത്തുന്ന തിനു് എഴുതയായി. തന്നെ ചതുനായ അദ്ദേഹം കംനമായി ശാസിച്ചു് പിതൃശാസനം മുലം ഉജ്ജി അവമാനത്താൽ ശാഖിയേവരും നാട്ടവിട്ട് പോയി.

“അദ്ദേഹം കാശിയിൽ എത്തതി. അവിടെ ശാഖ കിക്കുവിൻറെ അട്ടക്കയും ശാസ്യാല്ലാസം-

ചെയ്യ. അതി ബുദ്ധിമാനായിരുന്നതിനാൽ ശ്രദ്ധ വരുന്ന വളരെ ഭവഗതതിൽ ദർശനങ്ങൾപ്പോലെ ചംപിള ജോതിഷത്തിൽ അതിനീച്ചണ്ണായി. മുകൾ ഒരു ദിവസിലും അതിനീച്ചണ്ണായി

“ശരിശേഖരൻ ഒരു ശ്രദ്ധിയും മഹത്തിലും കുറഞ്ഞ പാത്രിയും” അവരുടെ നവയൗവനയും യായി ഒരു ചതുരാശിയും തന്നെ. ബ്രാഹ്മഗംഭീരു മുലം അദ്ദേഹത്തിന് ഭക്ഷണം സാധനങ്ങൾം ഒരു ക്ഷണിക്കിയുന്നതിന് അവരും നിയുക്തയായി. മാതാവിശ്വാസി നടത്തുപ്പും തന്റെ മുടിവിഴ്ച്ചും മക്കളുടെ തുത്രക്കണ്ണ ല്ലോ. മരുന്നാണ് തൊൻ പാറയേണ്ടതു്? ആ ശ്രദ്ധയിൽ ഒരു ശരിശേഖരൻ പാപിരൈ പ്രസവിച്ച.

ഈ വിവരം അംഗത്വത്വത്വം മുകൾ ശരിശേഖരൻ പറഞ്ഞു. “എൻ്റെ കുറഞ്ഞ! തൊൻ മുട്ടുത്തമാണു പംപ്പിളക്കയില്ല. നാണ്റെ മുഖം ഈ കാശിയിൽ മുന്നി രൂക്ഷലും കാണുന്നതു്?”

“ശരിശേഖരൻ അവമാനം മുലം കാലീ വട്ടി എൻ്റെ മുത്തുപ്പാം വ്യാഖ്യാരാണി എന്ന പറഞ്ഞു എൻ്റെ അംഗീകാരവുംവന്നത്തിൽനിന്നുനിഷ്കാസനംചെയ്യ.

“എൻ്റെ പാവപ്പെട്ട മാതാവു് എന്നായും കൊണ്ട് വഴിയാരത്തിലുള്ള ഒരു കടലിലിൽ വന്ന പാർത്തി കുലിച്ചവല ചെയ്തു നാമ്പുത്തി കഴിയ്തു. ആ അസ്ഥാ തിനിയായ അപേലയെ ആരു ദാനിക്കിനും? എൻ്റെ അനുഭവങ്ങൾാണു് ഒരു വിവരവും ലഭിച്ചതുമില്ല. പല കൊല്ലുക്കും അക്കദൈന കഴിഞ്ഞു. അക്കാലത്തു് രഹിക്കുന്ന ഒരു വർഷകാലത്തിൽ ഒരു ദിവസം ഒരു ദിവസം പട്ടാണി ബുക്കാളത്തുനിന്നു ഡൽഹിയിലേക്കു പോകുന്ന യിരുന്നു. കാശേരിവഴിക്കായിരുന്നു അദ്ദേഹം ധാതുചെയ്യു്. പട്ടാണിയിൽ എത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കു നേരം അക്കാലം

മയിപ്പും യതുക്കൊട്ട് അദ്ദേഹത്തിനു താമസിക്കുന്ന നീനു സ്ഥലമാണു കിട്ടിയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവു മും ഒരു കിൽതുംകൂട്ട് ഒക്കമിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളിടെ കടിലാൽ വന്ന് അദ്ദേഹം അന്നത്തെത്ത രാത്രി കഴിച്ചു ഫാൻ അന്നവാദം തരണ്ടെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. ‘ഹിന്തു കൂട്ടാണ് എനിക്കു വാസ്തവമല്ല തരികയില്ല. ഈ മുഖ കിക്കുന്ന കാത്തിക്കുന്നുകൊട്ടേ’ ഈ രാത്രിയിൽ തൊന്തു മുവിടെ പോകേണ്ടി. അവൻ തണ്ടു സഹിക്കാൻ ശക്തയില്ല. എൻ്റെ കുടുക്ക വളരെ ആളുള്ളകർ ആരും ഇല്ല. ഈ കടിലാൽ ഞങ്ങൾക്ക് ഈനു രാത്രി കഴിച്ചു മുട്ടാൻ ഗുമലമുണ്ടാല്ലോ. തൊന്തു വേണ്ട പ്രതിപടലും താം’ എന്നയാം എൻ്റെ അമ്മജ്ഞാട് ധാരാച്ചു. പട്ടാണി എന്തോ അടിയന്തരകാര്യം പ്രമാണിച്ച ധന്ത് മിക്ക പോക്കയായിരുന്നു. അധ്യാദ്വാനാക്കാതമിച്ചു’ ഒരു കിരുദം ഉണ്ടായിരുന്നൊളി. എൻ്റെ അമ്മ പാവ ശുട്ടവള്ളാഡിന്നതുപോലെ തന്നെ ആർദ്ദഹളിയയും ആയിരുന്നു. പണ്ടത്തില്ലത്തു മോഹംകൊണ്ടോ അരു അഞ്ചിനോടുണ്ടായ അന്നകവബേക്കാണോ എന്തോ അഡി വീട്ടിൽ താമസിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു് അന്നവ ചീഞ്ഞി. അധ്യാദ തന്റെ ഭാത്യയോടും കിൽത്തിനോടും കിരുമിച്ച വിളക്കിന്റെ സമീപത്തു കിടന്നു. ഞങ്ങൾപ്പും ഒരു കോൺഡിലും കിടന്നു അനു കാശിയിൽ ശിന്തുക്കാ ചെന്നും, വളരെയുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്കു് അനു് ആരു വയസ്സു പ്രാശമുണ്ടായിരുന്നൊളി. സംഭവിച്ചതെല്ലാം വിവരമായി എനിക്കറിത്തുകൂടാ. ഈ കമ്മയെല്ലാം പിന്നിട്ട് അമ്മ എന്നാട് പരിഞ്ഞതാണു്:

“വിളക്കു കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു കഷ്ടക്കു ചുവാ ആരുണ്ണു് അകത്തുകയറി പട്ടാണിയിടെ കിൽത്തിനെ

മോസ്തിച്ചുകൊട്ട പോകാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഉണ്ട് അതു കണ്ട്. ഉടനെ എന്നാൽ ഉറക്കെ നിലവിളി എൻ്റെ നിലവിളിക്കേട്ട് എല്ലാവരം. ഉണ്ടാം.

“പട്ടാണിയട്ട ഭാരു കണ്ണത്തിനെ അടക്കാൻ കുഞ്ഞുയാൽ നിലവിളിക്കുട്ടി. അപ്പോൾ കുളം കട്ടിയേ കൊട്ട പുറത്തെയ്ക്ക് ഇരുക്കുന്നായിരുന്നു. പട്ടാണി അവന്റെ മേൽ ചുടിവീണു കടക്കുന്നു പിടിക്കി ദയേ പിടിച്ച പറിച്ച. മോസ്താവു ദയനീയരായാണ് എന്നു തെരിക നിലവിളിച്ച യച്ചിച്ചതുമുലം അധികം അവാക്കാല്പാതെ അവന്റെ ചേവാം ഒന്നു വെച്ചിയും വാം അവനെ വിട്ടിയച്ചു.

കമദ്യട ഇരു ഭാഗം കേട്ടപ്പോൾ ഉസ്ത്രമാൻവു ചിന്തയിൽ മുഴുകി; അനന്തരം വർമലയോടു ചേബി; നിങ്ങൾക്കുന്നേപേ വേദേഹവല്ലപ്പേരം ഉണ്ടായിരുന്നു ഉപ്പ്; അതു ഒരു ദിവസത്തിനാൽ പേരായിരിക്കുന്നു അല്ലെങ്കിൽ അതുകൊട്ടു ആ പേരു മാറ്റി.”

“ആ പേരു എന്താണോ? മഹായ എന്നല്ലോ?”
“അതു നിങ്ങൾ എങ്ങുന്നെന്നു അറിഞ്ഞു?” വീഡി ആക്കുമ്പുസമേതം ചോദിച്ചു.

“ആ ശ്രദ്ധ എന്നാനായിരുന്നു.”

വിമല അത്രുതപരവശായായി; ഉസ്ത്രമാൻ പിംഗാം എഴുത്തു വായിച്ചിച്ചതുടങ്ങി.

“പിരോന്നാം രാവിലെ ആ പട്ടാണി യാതു പ്പെട്ടാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അധികം ഏൻ്റെ അഭ്യന്തരം പറഞ്ഞു. നിങ്ങളുടെ പുതുക്കി ക്കുങ്കാരം വളരെ പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനു തക്ക പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യുന്നതു ഇപ്പോൾ മൂന്ന് ദിവസം. എക്കാലം നിങ്ങളിൽ ആകുമ്പുസമേതം എന്താണെന്നു കേൾക്കുന്നു. എന്നാൽ വാക്കിൽ അവശ്യമാണ് പോകാനാണോ. നിങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടാണോ

ஸ්ව තොරු අවබිජනිගේ " අයතුතරාම . පස්ස වෙ ස්ථා ? අතුරු තොරු අයතුකාම .

එශේරු අයම :— “ ගැනීක්ෂ පස්ස අත්‍යව්‍යුම්පූ කුලි වෙළ ගෙයු ” ගැනීක්ෂ “ කඩුප්‍රාද කුඩාතේ කාල කෙස්පම ක්‍රිඹකාම . ගැනාත් ගිපස්ක්ස් ” එහු වත්තියුමායි වැඩු මුද්‍රාවුම්ගෙස්කිත් — ”

“ — ඉංඩ් ; අවබිජන මධ්‍යාගිරිය වැඩු සමායවුම ගිපස්ක්ස ගෙයු තත්වාත් ගැනීක්ෂ ක්‍රියු . ”

“ අම පරිග්‍රී :— ගැනාත් ගයවුගෙයු ” ගැන්ටරු කිරීගේරු අතුළු ගෙසරිච් වැඩු වත්තමාගවුම අරධායාත් ගුම්කිකයු , කිදුනුපක්ෂම ගැනී අරධායිකිකයු ගෙයුයාත් ගෙයුයාත් වලිය මුළුකාරමායි බිමිය් . ”

“ ප්‍රාණී අක්කැගෙ ගෙයු මෙග් ” බාග් පාග් මෙතු . අයාරා අමමුදු පස්ස කොට්ඨාසෙමග පර සිතු . ගැනාත් අම අතු බාස්ධියිලු . ප්‍රාණී ගෙන්ටරු බාග් පාග්පුකාරම ගැන්ටරු අතුගේරු වත්ත මානා අරධායාගිරිය වැඩු මුද්‍රාවුග්‍රාමනාර යුතු මුද්‍රාවුදුත්ත . ගැනාත් අතුකොඳු ගෙස් හේ ප්‍රාදු මුද්‍රාවුයිලු . අතිශ්‍යාපිගෙ 14 කොපු ක්‍රිගීත සුළුදා අවක්ෂ ” අතුගේරු වත්තමාගම කිරීකයු අවර් නැතු ” අමමුදා අරධායිකියු ගෙයු . අක්කැමං යෙක් යෙයිලායියාගාම අනු තාමසා . අක්කැමං ගෙවීමෙවර කිරීමාරුද් ගැනාතු පෝර මාගේ අභිරාමස්ථා මුළු ගාථම ස්ථීරිතියෙන් . තෙක්ස්ක් මුහ වත්ත මාගම කිරීමුදුප්‍රාශ්‍රී අම මුහජ්‍යාක්වාසාම මුද්‍රා ආයිතියෙන් . මගුතුරුක්කය කුඩාතේ අනුරාගතාත් නැතු බිවාහතිය මුද්‍රාපුද් ; හේ මහිඛාම්ප්‍රිය

സപർജ്ജം ലഭ്യമാണെങ്കിൽ എൻ്റെ മാതാവു് നീയു മായം അവിടെ സുഖമായിരിക്കയായിരിക്കേണോ.

‘അമു മരിച്ചതിൽ പറിനേ കാശിയെലെ താഴെ എനിക്കു തീരെ ഒച്ചിച്ചിപ്പിലും. എനിക്കു് എൻ്റെ അഫ്ഫു പ്പാതെ വേരെ ആരും ഫ്ലാക്കത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഡാക്കായിയിൽ താമസിക്കുന്നോടു ഞാൻ എന്ന നാശം കാശിയിൽ പാക്കുന്നതു്?’

“ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു ഞാൻ തനിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അട്ടക്കാലേയ്ക്കു പറയുപ്പെട്ടു. എന്നു കണ്ണുപോലും ആളും അദ്ദേഹത്തിനു് നീരസമാണണായതു്; എന്നു എൻ്റെ ക്രൂമധമായ സകടം കണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു പരിചാരിച്ചു തൈമിച്ചു താമസിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു് അണ്ടു മാം എനിക്കു് അനാവാദം തന്നു. അദ്ദേഹം എന്നു വിമലപ എന്നു വിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ എക്കാൾ യോടു കൂടി പിതാവിൻ്റെ ശ്രദ്ധാശയയിൽ പ്രവേശിച്ച ഇടവിഭാഗത്തെയും ശ്രദ്ധയേയാട്ടക്കിയും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവശ്യങ്ങളെ അറിഞ്ഞു, വേണ്ടതു പ്രവർത്തിച്ചു ഇതൊന്നും സ്പാത്മബുദ്ധിയാൽ പ്രൂരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതു് അദ്ദേഹത്തിനെ ശ്രദ്ധാശിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു് ആളും രമാധ ഒരു നിർവ്വതി തേണ്ടും. എൻ്റെ സംഭരണ്യ പരിചരുകൾ കണ്ടിട്ടു, മനസ്സുസ്പാദവത്തിന്റെ ആളും തികൊണ്ടോ അദ്ദേഹത്തിനു് എന്നിൽ സ്നേഹം അംഗീകാരം തുടങ്ങി. സ്നേഹം ഭൂക്കിക്കാണിരിക്കുന്ന നാഡിപ്പോലെ ആകുന്നു. ഭൂക്കാനടത്തോളം അതിനു ശക്തി ഒരു കിണർ. എൻ്റെ പ്രീയതമൾ വയറിക്കു അനാഭവിക്കുന്ന കാലത്തു് പ്രേമത്തിനു് എത്രതോളം അന്നാധതയുണ്ടു്, എനിക്കു മനസ്സിലായി.

എഴുവാം അഭ്യർത്ഥം

വിമലയുടെ എഴുത്ത് (തടസ്സ)

ഗീരിമീറ്റിരത്തിൽ പാർത്തിരന്ന ഒരു പാവപ്പെട്ട സുഖി എൻ്റെ അച്ചുനിൽ നിന്മം ഗർഭം ധരിച്ച എന്ന കാൻ പറത്തിട്ടണഭേദം. അവളിം ഒരു പെൺകുട്ടിയെ പ്രസാർിച്ചു. വളരെ നാരം കഴിയുന്നതിനു മെമ്പ് അവരും ഒരു വീഡിവയായി വേറിച്ചു. അവളിം എൻ്റെ അഭ്യർത്ഥ പോലെ ക്രിഡിവലചെയ്തു കാലങ്ങൾപാം കഴിച്ചു. ഉയ്ക്ക് തമായ വസ്തു ഉത്തരവസ്ഥാന്തരത എം അന്നത്രപ്രമായിരിക്കുമ്പോൾ നാർബൈഡം നേരം ഇല്ലാണു. ഒരു പരിപ്രേക്ഷണമായ പുവക്കളിൽ മലനുറക്കാളിൽ ദളം വരുത്തുവരുന്നു. അന്യകാരനി വീഡിമായ വനിയിൽനിന്നു മ്രോജപ്രഭാവാളായ രഹാങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു. ആ പാവപ്പെട്ട സുഖിയുടെ കടലിവിൽ ഏകരു താമനായാൽ ഒരു ദേവലോക സുദരശയുടെ നാംനില്ലും ഉണ്ടുണ്ട്. ആ വീഡിവയുടെ പുതി ഗീരിമീറ്റിരത്തിലെ സുദരശകളുടെ നടനായകമെന്നും എല്ലാവരും സമർത്ഥിച്ചു. കാലം വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന ആയുദ്ധങ്ങൾ അപരിപ്രേക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ വീഡിവയുടെ കൂളക്കത്തെ കാലം നിക്ഷേപം മാർജ്ജനാ ചെയ്തുകൂട്ടിത്തു. ഒരു അത്രുഖമായ ശാശ്വതി പാശം അവളുടെ ഉത്തരവം എന്നിളിച്ച കടമ എല്ലാവാങ്ങം മറന്നു. മ്രാകാരത്തിലെ നിഖാസികൾ ആരും അക്കാദ അരാന്തതിട്ട ഇല്ല. എന്തിനും ഞാൻ അധികം പരായനം; ആ പശ്ചാരീരതാ തിരേഖാതൊമ്പയുടെ അഭ്യർത്ഥയും തീന്നു.

തിലോത്തമ അവളുടെ മാതാവിന്റെ ഗർഭങ്ങൾ താൽ കിടക്കുവോരു തന്നെയാക്കുന്ന എൻ്റെ ജീവിത കാലത്തിലെ പ്രധാനസംഗതി സംഖ്യിച്ചതും; അക്കാ പത്രതും ഒരു ദിവസം എൻ്റെ അച്ചുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ജാമാതാവിനെ സപ്രഹരതിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടവൻ
അദ്ദേഹം തന്റെ ശാശ്വതാരിൽ ഒരാൾ എന്നാണ്
അട്ടുന്ന എല്ലാവരോടും പറഞ്ഞതു്. എന്നാൽ എൻ
പ്രയതമനായ ഭക്ഷ്യവിന്റെ അട്ടക്കയ്ക്കിനു് ഒരു
വാസ്തവം എല്ലാം അറിഞ്ഞതു്.

“എൻറെ കഥ്യകൾ അദ്ദേഹതിന്റെ മേൽ പത
ചുത്തു ദിൽക്ക് എൻറെ ചുദാം എൻറെതല്ലാതായിരത്തിന്
അക്കദിക്കം ദാവാസംഭാവം അട്ടുന്നെൻറെ അട്ടക്കയ്ക്കാണ്
ഓരോ കമകളിൽ വാതമാനങ്ങളിൽ പറഞ്ഞു് വളരെ നേര
ഇരുന്നു. അദ്ദേഹതിന്റെ വാതമാനങ്ങൾ എൻ
കുറ്റങ്ങൾക്കു് അനുതയാരധ്യായിരത്തിനും. എന്നു
എൻറെ ശരീരവും ആത്മാവും എല്ലാം മനസ്സു
കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു തീരു് എഴുതിക്കൊടുത്തതു്. അ
ദേഹവും എന്നോടു് ഒരു നീരസം കാണിച്ചില്ല. ചുമ്പ്
ക്കത്തിൽ നീങ്ങളുടെ വിശാരങ്ങൾ അനേകാനും മന
സ്ഥിരായിരുത്തുക്കൂടി. എന്നു് അദ്ദേഹവുമായി സ്ഥലപിശ്ച
അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനാത്ത രഹസ്യസ്ഥാപങ്ങൾ
എല്ലാം ദാവുഗാനംപോലെ ഇപ്പോഴും എൻറെ ചെവാർ
കളിൽ മുഴുങ്ങുന്നു.

എൻറെ ഹ്രസ്വം എൻ എഴുപ്പും അദ്ദേഹത്തിനു
സപാധിനപ്പെടുത്തി എക്കിലും എൻറെ അമ്മയുടെ കുള്ളി
തരമായ ഭരണപ്പും എൻറെ മനസ്സും സദാ പ്രത്യക്ഷ്യമാ
യിരുന്നതുകൊണ്ടു് എൻറെ ആ അനുലൃപ്തമായ രണ്ടാം അതാ
യതു്—കന്ധകാതപ്പം—നശക്കിക്കൊന്നതിനു് എൻ സമർപ്പിച്ചില്ല.
എന്നാൽ അനുകൊണ്ടു് ഒന്നം അദ്ദേഹത്തിന്റെ
പ്രേമത്തിനു കരവു വന്നില്ല. സംഗതിയെല്ലാം അട്ടുന്ന
മനസ്ഥിരായി. ഒരു ദിവസം അവർത്തമില്ലണ്ണായ സംശ്ലിഷ്ടം എന്നു്
ഒരു കേരംക്കാനിട്ടുകയായി.

“അട്ടുന്നു്—‘വിമലയെ വേർപ്പിരിഞ്ഞ താമസിക്കണണ്
താനു് എനിക്കു് ഒരു ശക്തിയില്ല. നീങ്ങൾ

അവക്ക വിവാഹംചെയ്യു് അംഗീകരിക്കണാണ
കിൽ തൊൻ നിങ്ങളോടൊന്നമിച്ച താമസിക്കാം;
എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം മറ്റ വിധത്തിലാ
നണക്കിൽ—”

“എൻ്റെ ഭർത്താവു പേപ്പിപ്പുപ്പു പറത്തു: ‘ഞാൻ
എങ്ങനെന്നാണ്’ ഒരു തുറസ്സിയെ വിവാഹം ചെയ്യ
നാൽ’”

“ശ്രദ്ധിക്ക സാഹസമായാ പറത്തു: ‘നിങ്ങൾ എങ്കിലും
നാൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്’ ഒരു തുറസ്സിക്കുകയെ തൊൻ
എങ്ങനെ പറിഞ്ഞിക്കിം? എന്ന മാത്രമല്ല ജാരജാത
എക്കിലും നിങ്ങളുടെ ജോഡിച്ചതും ഒരു തുറസ്സില്ലോ.”

“ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു കല്പ്പാണു കഴിക്കാൻ കഴി
യുള്ള അംഗും? കൊള്ളിം, അങ്ങനെന്നാണക്കിൽ നിങ്ങൾക്കു
ഈവിടെ വന്നകുടാ. തൊൻ അങ്ങോടു വന്നകൊള്ളിം

“അന്നമുതൽ കുറക്കാലഘട്ടത്തിൽ” അംഗുമാം ഏങ്ങനെ
മുട്ടു മുഹത്തിൽ വന്നില്ല. തൊൻ അന്നവാസരം അങ്കു
മത്തിന്റെ വരവു പ്രതീക്ഷിച്ചു പാത്രം. അതെല്ലാം
നിഷ്ടപ്പെലമായി. ഒട്ടകം അങ്കുമാ തന്റെ വരവിനെ
ആവർത്തിച്ചുതുടങ്കി. അങ്കുമത്തിനോടുള്ള വിരയകാല
ശ്രൂ ഒരു “കാട്ടകൻ” എന്ന വച്ചാൽ എന്താണോ
എന്നിക്കെ നല്ലവല്ലോ മനസ്സിലായി. അതുകൊണ്ട് അംഗു
മാ രണ്ടാമത്രാ വന്നതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇവിലതെപ്പാലെ
പഞ്ചിത്യായി ഇരുന്നകുടായെന്ന തൊൻ നിശ്ചയിച്ചു.
അംഗുൻ ഇതു കണ്ണറിംതു” ഒരു ദിവസാ അങ്കുമാ

എന്ന വിളിച്ചു പറഞ്ഞു; തൊൻ ഒരു ദിക്കുവിശ്വാസം അവസ്ഥ സ്വീകരിച്ചിരിക്കയാണെന്നും അതിനാൽ എപ്പോഴും നിഃനാഭാദായമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നിക്കു നില്പുന്ന യല്ലെന്നും നന്നക്കും അറിയാമല്ലോ. തൊൻ ഒരു ദേഹം എഞ്ചാരത്ത് റോ ഇപ്പുകിടക്കാണോ എന്നു നിന്നെവിട്ടു പോകുന്നു എന്നും എവിടെ പാക്കാനാണോ നീ ഇപ്പുകിരുന്നതു?"

"അപ്പുനോട് പിരിയണമെന്നു വന്നപ്പോരി എന്നു കൂടു് അസഹ്യമായ ദിവേഖിജായി; തൊൻ ഉറക്ക കാരണതു.

"തൊൻകുടി ഒരുമിച്ചുവരാം." പെട്ടു കാടുകൾന്റെ കാലും മന്ത്രിൽ ഉളിച്ചു. 'അല്ലെങ്കിൽ കാഡി യിലപ്പോലെ തൊൻ തനിച്ചു' ഇവിടെ താമസിക്കാം.' അപ്പുന്ന്:—'അതു പാടിലു ക്കേണ്ടതു! വേരു ഒരു നീം

ആരല്ലാചന എന്നിക്കു തോന്നുണ്ടോ' തൊൻ യോകുന്നേയും നിന്നു ഒരു നല്ല രക്ഷയിൽ ആക്കണം. നിന്നെ മാനസിമയന്റെ പുതിയ മഹിഷിയുണ്ടു് ഒരു തോഴിയാക്കിയേക്കാം. 'അഞ്ചു! അപ്പു! എന്ന വിട്ടംവച്ചു പോകുന്നതേ!"

'ഇല്ല ഇല്ല, തൊൻ ഇപ്പോഴേങ്കും പോകുന്നില്ല. നീ ഇന്നുത്തരു രാനസിമയന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽപ്പോയി താമസിക്കണം. തൊൻ ഇവിടെത്തെന്നു താമസിക്കാം. നിന്നെ ഏന്നും കാണിക്കയും ചെയ്യാം. നിഃനാഭാദായാണോ' അവിടെ ആളുകൾ പെയ്ക്കാരുന്നതു് എന്നറിഞ്ഞിട്ടു് പിന്നീട് വോൺതു പ്രവർത്തിക്കാം.' കുമാരാ! തൊൻ അവിട്ടതെ കൊട്ടാരത്തിലെ ഒരുത്തിയായി. ഇന്ത സൗത്ത് താരയ പിതാവു് അങ്ങേയത്തിന്റെ ജാമാതാവിന്റെ പ്രജ്ഞാപമത്തിൽനിന്നു് എന്ന് അകത്താി.

"തൊൻ അവിട്ടതെ അപ്പുന്നേൻ കൊട്ടാരത്തിൽ വഴുവെ നാം പാത്രം. എന്നാൽ അതു് അവിട്ടതെയുണ്ടോ"

അറിഞ്ഞതുകൂടു. അൻം^o അവിടേയ്ക്ക് പത്രവയ്ക്കും പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവിടുന്നു^o അവിടുതെ മാതാപുരുഷമാരുമില്ല^o അവന്നുത്തെത്തിൽ താമസിക്കു യായിരുന്നു. ഒരാൾ അവിടുതെ പുതിയ ഇളയമരയെ പരിചരിച്ചു^o അവിടേ പാത്രം. മഹാരാജാ മാനസിം മഹാര കഴുത്തിൽ ഒരു മംല്പത്തിലെ പുഞ്ചങ്ങൾ എന്നപോലെ അനവധി സ്കോറത്തോടു അവലംബിച്ചിരുന്നു. അവിടുന്നു^o അവിടുതെ ഇളയമരമാരെ എല്ലാവരേയും അറിയുമോ? ജാഡു^oപൂരാജാവിന്റെ ഒത്ത് ഉന്മിലിയെ അവിടുന്നു^o വാമ്പിക്കുന്നോ? ഉന്മിലി എങ്ങനൊടു കാണിച്ചിട്ടുള്ള കാരണ്ണത്തെക്കണ്ണില്ല ഒരാൾ എന്നുപറയുന്നു? അവിടുന്നു^o എന്നു ഒരു പരിഹാരിക്കുന്ന ഏന്നല്ല വിചാരിച്ചതു^o അവിടുതെ സ്വന്തം സദ്യോദരി എന്നപോലെ ആകയിരുന്ന എന്നൊടു പെണ്ണ മാറയതു^o. അവിടുതെ ദയാപൂർവ്വമായ രക്ഷയിൽ എന്നിക്കുന്നല്ല വില്ലാല്ലെന്നും ലഭിച്ചു. അവാടുതെ തീവ്ര ആലുഖാണു^o എന്നിക്കു സൗഖ്യവും വില്ലും മനസ്സിലായതു^o. അവിടുതെ വിനോദത്തിനായിരുന്നു; തുണ്ട് സംഗ്രഹിതം അഞ്ചുസിച്ചതു^o; അവിടുന്നു തന്നുത്താനതു എന്നു അക്ഷരാല്പാസം ചെങ്കുച്ചതു^o കമാറു മും എഴുതെത്തുള്ളുന്നതിനു എന്നു ശക്തയാക്കിയതു^o അവിടുതെ ഇളയമരങ്ങൾ ഉന്മിലിയുടെ കാരണ്ണം അതു.

“ഉന്മിലിയാൽനിന്നുന്നു^o എന്ന ക്കു പിന്നെയും ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചു. അവിടുന്നു എന്നു മഹാരാജാവിന്റെ അട്കാൽ പരിചയപ്പെട്ടതും. എന്നിര സംഗ്രഹിതം കേരംക്കുന്നതിനു^o മഹാരാജാവിനു വളരെ കെത്തുകും തോന്തി. എന്നുകാരണ്ണത്താലോ, എന്നു തിങ്കിന്ന സ്ഥാക്കാണ്ടു തന്റെ സ്വന്തമക്കുടംബത്തിലെ ഒരു അംഗ

മെന്നപോലെ വിചാരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്^o എൻ അഫ്സൂസാട് വഴിരെ ആദരപുണ്ടായിരുന്നു. അഫ്സൂസ് എന്ന കുടക്കുടെ വന്നകണ്ട്.

“രാജപതിയിടയാട്ടകുടി പാത്തപ്പൂർണ്ണ എന്നിപ്പരമ സൗഖ്യമായിരുന്നു. എന്നിക്കു ഒരു വ്യസന ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എൻ്റെ ചാരംതും ശീച്ചു മണിക്കുലതും കൊട്ടക്കാൻ തയ്യാറായിട്ടുള്ള അദ്ദേഹം എൻ്റെ മരിക്കൊ? ഇല്ല കുമാരാ! അവിട്ടും പരിചാരിക അനിയെ ഓക്സിജ്ലു? ഞാനം അവളും തമ്മിൽ വയ സവിക്കള്ളായിരിന്നു. ഞാൻ അവക്കു എൻ്റെ കുടിയാക്കി. അവരുപോയി അദ്ദേഹത്തിനെ കണ്വത്താനങ്ങൾ എപ്പോം വന്ന പറയും: അദ്ദേഹാ! അമം എൻ്റെസ്ഥാമാൻ^o അവളുടെ അട്കക്കൽ ചൂണ്ടത്തുത്തു? ഞാൻ അവരും ഭവാന്തിരം അദ്ദേഹത്തിന്^o എൻ്റെ മരുക്കൾ അയച്ചു. അദ്ദേഹം മരുപടിയും കൊട്ടതയച്ചു ഇങ്ങനെ ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതു.

“ഈ വിധത്തിൽ മുന്ന് വർഷം കഴിഞ്ഞു. ഇതുനാം പീരിഞ്ഞിരുന്നിട്ടും തങ്ങളുടെ പ്രേമത്തിനു ഒരു വാട്ടം തട്ടായ് കയാൽ അതു നല്ലവല്ലും വേദിപ്പിട്ടുള്ളതാണെന്നു തങ്ങളും വിചാരിച്ചു. എന്താണെന്നു എൻ്റെ നിക്ഷേപം അറിഞ്ഞുകൂടാ, ചട്ടക്കം എൻ്റെ കാമുകൻ തന്നെ സമ്പന്നരക്കായെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു് ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം സകലത്തിനും വില്ല “നമ്മൾക്കാണി. ഞാൻ രാത്രിയിൽ എൻ്റെ അറയിൽ തന്നിച്ചു കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻപെഞ്ചും ഉണ്ണൻ നോക്കിയപ്പോൾ മങ്ങിയ വെളിച്ചതിൽ ഒരാം ഇരക്കുന്നതുകണ്ട്.”

“എൻ്റെ പ്രധിയതമേ! ഇയപ്പേട്ടുണ്ട് ഞാൻ നിന്റെ സപ്തമത്തു” എന്നജീവൻ മധുരമായ വാക്കും എൻ്റെ കർണ്ണതയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

“ഞാൻ എന്തുതന്നും പറയും? മുന്നിക്കാലും പിരി ഞാനിന്നന്നിട്ടിള്ള കാഴ്ച! ഞാൻ സകലതും വിസ്തരിച്ച് ചോയി.”

“ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൈത്തിൽ ഗാഡമായി ആലംഗനംചെയ്യു് എങ്കിക്കരണത്തു.

“എനിക്കെ സംസാരിക്കാൻ ശക്തിചില്ലായപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു. അങ്കു് എങ്കണ്ണാണോ” അന്തിപ്പര ഞാനിന്നള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചതു്!”

“അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, അശ്രമനിധേയാട്ട ചോദിക്കു, ഞാൻ ഒരു വൈഷ്ണവം ചുമക്കുന്നവള്ളട വേഷത്തിൽ അവ ഭ്രാടായമിച്ചു് അകത്തുകടനു. ഇതുവരെ അവർ എന്ന രഹിതത്തു് ഒളിച്ചിരത്തിയിരുന്നു.

ഞാൻ—“ഈപ്പോൾ ഈനി എന്നാണു വേണ്ടതു്?”

“അദ്ദേഹം—‘എന്തു്’. നിന്റെ ഇട്ടുചോലെ”

“ഞാൻ എന്നാണോ” പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു് എനു് ആലോചിച്ചു്. എന്നീര വീകാരങ്ങളുടെ ഉപദേശത്തെ അംഗീകാരിക്കണമെന്നു് എന്നീര മനസ്സു് എന്ന പ്രേരി പ്രാഥു്. ഞാൻ ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ പെട്ടുനു് എന്നീര മറിയുടെ വാതിൽ തുനു് മഹാരാജാ ജി മാനസിംഹൻു് എന്നീര മുദ്യിൽ പ്രത്യക്ഷിക്കായി. ചുരക്കിപ്പുറങ്ങേതുകാം. എന്നീര പ്രിയതമൻ ഒരു ബന്ധനാധനായി. അദ്ദേഹത്തിനെ അന്തിപ്പരക്കും ചെയ്യുതിനു് നീയമമുകാരം ശ്രീകൃഷ്ണമെന്നു് മഹാ രാജാവു തീർച്ചയാക്കി. എന്നീര കമ എന്നാ യുറിക്കുമെന്നു് കമാരനു് ഉള്ളടക്കാൻ കഴിയുമായിരി ചും. ഞാൻ ഉള്ളമ്മിളയുടെ പാഠത്തിൽ വീണു നിലവിലി കൂട്ടു്. സകല കരാങ്ങളും എന്നീര മേൽത്തന്നെ ചുമ താറി. അട്ടുനെ കണ്ണപ്പോൾ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനോടും വളരെയാക്കു കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു. മഹാരാജാവി

“ അച്ചുടനാട് വളരെ കൂത്തിയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനെ തന്റെ ആത്മീയത്വവിന്റെ നിലയിലാണ് അവിട്ടുന്ന വച്ചാരിച്ച രീതാതു്. അതിനാൽ അച്ചുവൻ അപേക്ഷയെ അവിട്ടുന്ന നിരസിക്കുവില്ലെന്നു് ” എനിക്കു് അറിയുമാണെന്നു. ‘അച്ചു! അവിട്ടതെ ജോഡ്യുച്ചറു യുടെ അവധി അവിട്ടുന്നു് നാമ്പിക്കേണു് ’ എന്ന ദൈനം അദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞു. അച്ചുനും മഹാരാജാവുമായി എന്നോ ആലോചന നടന്നതായി എനിക്കു് തോന്തി. അച്ചുവൻ എൻ്റെ അപേക്ഷകളെ കേരളക്കാരെ ‘ഭദ്രേ! നിനിക്കു തീരെ ലജ്ജയും മാനാവമാനവും ഇല്ലാതെ ആയി എന്ന പറഞ്ഞു.

“എന്ന രക്ഷിക്കാനായിക്കൊണ്ടു് ഉമ്മിളു തന്നാൽ കഴിയുന്ന പ്രയതിംചെയ്യു. മഹാരാജാവു് ” അവിട്ടതോട് പറഞ്ഞു.”

‘വിമലയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ സമർത്ഥന പക്ഷം ആ കളിക്കര സൗന്ദര്യപൂർവ്വകാട്ടക്കാം.’

“മഹാരാജാവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലായഞ്ചും എനിക്കു് വളരെ സമാധാനമായി. എന്നാൽ അവിട്ടതെ ഇട ക്ലീനകേട്ടഞ്ചും എൻ്റെ പ്രിയൻ രോഷാക്കല നായി പറഞ്ഞു. ‘ഞാൻ എന്നും ബെന്നുസ്ഥമനായി ഇങ്ങനെക്കാളോ; ഞാൻ എൻ്റെ ജീവനെ ഉപേക്ഷിക്കാനും ഒരുക്കുമാണോ;’ എന്നാൽ ഒരു ശ്രദ്ധിപ്പിയെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ എനിക്കു് കഴിക്കുയ്ക്കും അവിട്ടുന്നു് ഒരു മീറ്റവായി അസംകോണ്ടു് ഇപ്പുകാരം പറയുന്നതു് എന്തോണു് ?

“മഹാരാജാവു്:—‘എൻ്റെ സോദരിയെ നാലിം രാജകുമാരൻു് കല്യാണം കഴിച്ച കൊട്ടശ്ശ സ്ഥിതിക്കു് ഒരു ശ്രാവമൺപുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനും നിങ്ങളെ ഒരുംബന്ധിക്കുന്നതിൽ എന്താണു് അതുള്ളതം.

എന്നാൽ എൻറെ പ്രിയതമൻ ഈ സമയിലില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ‘മഹാരാജാവേ വന്നതു വന്ന കഴിത്തു. എതായാലും ദയവുചെങ്കു് എന്ന വിട്ടയുള്ള അ! തൊൻ മുനി രോക്കലും വീമലയെ സുരിക്കവോലും ചെയ്യുവില്ല.’

‘എന്നാൽ നിങ്ങളിടെ ഈ ഒപ്പരാധ്യം വിമലയും ഗണായിട്ടിള്ള നിജത്തിനു എന്തു. പ്രതിവിഡിച്ചെങ്കാണ് കഴിയും? നിങ്ങൾ വീമലയെ വിട്ടുപാകം; ശരിതനും. എന്നാൽ അവക്കു ഒരു വൃഥിചാരിസ്ഥിയാണെന്നു് ജന അംഗ നിങ്ങളിക്കുമ്പോൾ?’

എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം വഴങ്ങില്ല. ടെക്കം ആ അവ സ്ഥാപിലുള്ള സ്ഥിതി അസഹ്യമായിട്ടു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. ‘വിമല ഒരു പരിചാരക ആയി എന്നോടുകൂടി താമസിക്കുമ്പോൾ ഈ വിവാഹത്തിന്റെ കാഞ്ചം ഒരു ക്ലും എന്നോടു പരിയാതിരിക്കുമ്പോൾ അവർ എൻറെ വിവാഹം ചെയ്യുപ്പെട്ടു പതാക്യാണെന്നും വെളിയിൽക്കാവാക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം തൊൻ അവക്കു വിവാഹം ചെയ്യും. അപ്പേക്ഷക്കിൽ ഇല്ല.’

“എനിക്കു് ഇതെല്ലാം സാമ്പത്തമാണെന്നു തൊൻ ഉടനെ പറഞ്ഞു യശസ്സം ധനവും എല്ലാം എനിക്കു ഘല്ലിനു സമമായി തോനും; എൻറെ ജീവനാട്ടക ഭേദങ്ങം വരുത്തെന്നും അദ്ദേഹത്തെ എനിക്കു പാടിക്കണമെന്നും മാത്രമേ എനിക്കു വിചാരം ഗണാശ്ശേ. ഈ ഒരു ദയാജാവും അട്ടുനും സമമതിച്ചു. അനുമതത്തു എൻറെ കിൽത്താവിന്റെ ഭവനത്തിൽ തൊൻ ഒരു പരിചാരിക്കുകയുടെ വൈഷ്ണവത്തിൽ താമസിച്ചു.

“എൻറെ കിൽത്താവു് എന്നു നിർബന്ധമിക്കാണുണ്ടും കല്പാണം കഴിച്ചതു്. ഈ അവസ്ഥയിൽ വിവാഹം ചെയ്യുപ്പെട്ടു ഒരു ഭാര്യയെ ആരു സ്ത്രീക്കിഴഞ്ഞും? വിവാഹം ചെയ്യുപ്പെട്ടു ഒരു ഭാര്യയെ ആരു സ്ത്രീക്കിഴഞ്ഞും?

വാഗ്ദഹം എൻ്റെ നാട്ടണ് എന്ന കാണക സമീക്ഷയും ആതെ ആയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദ്വാരാ പ്രസ്താവന ചെയ്യുന്നതുമില്ല. മാനസിംഹക്കൽനിന്നു തന്നീങ്ങൾ എന്നും അവമാനം മെത്രവായിട്ടും അദ്ദേഹം ക്രിക്കറ്റ് എന്ന വളരെ ഉപദ്രവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി എല്ലാ എനിക്കു പ്രേമസ്ഥാപമാണെന്ന് ഇതാനീയനേരുമില്ല. ഇങ്ങനെ ഏറ്റവും കഴിഞ്ഞതു. ഒരു അതെപ്പറ്റി എന്തിനും വിസ്തൃതിയില്ല പറയുന്നു. ഇതാക്കന്ന എൻ്റെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം ചുരുക്കം. കൊലങ്കുഡണം എൻ്റെ ഭർത്താവിനും വീരം വീണ്ടും എന്നാൽ ആഭിഭൂതവും ഇനിയും. എന്നാൽ മാനസിംഹന്റെ നിന്നെതാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുത കൂടി കല്പം ശമിച്ചില്ലെന്നു. ഇതൊക്കെ ഇംഗ്ലൈഷ് അന്തു.

“കമാരാ, എനിക്കു പറയാനാളിത്തു” എല്ലാം പറത്തു കഴിഞ്ഞതു. എൻ്റെ വാഗ്ദാനത്തെ നിരവേറാൻ മംഗരുദ്ധ താൻ ഇം എഴുത്തു “അവിടുതെയുള്ളു” അയയ്ക്കുന്നതു. താൻ ഒരു കലടയായ ട്രാണം ദിരിച്ചെന്നിരത്തിലെ പ്രഭവാനും ഒരു താമസിച്ചുതെന്ന പലരം വിചാരിക്കുന്നണാവാം. എന്നാൽ താൻ നാമാവഗ്രഹയായാൽ വാസ്തവത്തിൽ നാമ്മലമായ ഒരു നാമത്തിൽ നിന്നും ഇം ഒരു കളക്കത്തെ അവിടുന്നു” കഴകിക്കൊള്ളുന്നു! ഇതാണും ഇം എഴുത്തു എഴുതുന്നതിനു മുമ്പുമായി എന്ന പ്രേരിപ്പിച്ചതു”

“ഇം എഴുത്തിൽ താൻ എൻ്റെ കാരും മാതൃജീവിട്ടുകൊണ്ടു. അവിടുന്നും ഉതകണ്ണിത്തന്നായിരിക്കുന്ന പേരുതെതെ കറിയും” താൻ ഒന്നും പറത്തിട്ടില്ലെന്നു. അവളുടെ പേരും ഭ്രംവത്തിൽനിന്നും അപ്രത്യക്ഷമായതായി വിചാരിച്ചുകൊണ്ടുകൂടി. തീണ്ടോത്തമെ എന്നൊരുത്തി ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാരുമേ അവിടുന്ന മറന്നുകളില്ലെന്നുകൂടി”

എഴുത്തു ഒഴവൻ വായിച്ചു കഴിത്തേപ്പാർ ഉസ്സൻ പറത്തു. “അങ്ങെ! നിങ്ങൾ എന്നീര പ്രാണരക്ഷചെയ്യു. ണാൻ അതിനു പകരം ചെയ്യാം.”

— വിമല ഒരു ദിനം പറത്തു. “കഴു! ഇപ്പോൾ എന്നിക്കു വേണ്ടി എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? നിങ്ങളെല്ലാം” ചെയ്യാൻ വിധാരിക്കുന്നതു്? ഒരു കാര്യം—”

“ഈ കാര്യം ണാൻ ചെയ്യാം.” ഉസ്മാൻ സന്നദ്ധ നായി പറത്തു. വിമലയുടെ കണ്ണകൾ സമ്പ്രകാശിക്കുന്നു. അവർ പറത്തു: “ഉസ്മാൻ നിങ്ങൾ എന്തു പറയുന്നു. ഈ ദഹിച്ചപോയ ഏഴ്യത്തെ വത്രിക്കാൻ വിധാരിക്കുന്നതു് എന്തിനാണു്?”

ഉസ്മാൻവാൻ തന്റെ വിരലിൽനിന്നു് ഒരു മോതാം ഉഞ്ചി കളുതിൽ പടിച്ചു.

“ഈ മോതിരം സ്റ്റീകരിക്കുക. ഒന്നു രണ്ടു ദിവസ തേരക്കു നേരം നടക്കുകയില്ല. കടലും വാന്നീരും ജനമനക്കു മുന്തിരം അടച്ചതു്. അന്നു വലിയ കോലാഫലമായി രിക്കം. രക്ഷിക്കുന്ന എല്ലാ അന്നു സന്തോഷമശാമാരായി രിക്കം. അന്നു രാത്രിയിൽ ണാൻ നിങ്ങളെ ഇവിടെനിന്നു പുറത്തയ്ക്കും. അർലുഹാതുസമയത്തു് നിങ്ങൾ അന്തഃ പുരത്തിന്നീരു പടിവാതുക്കൽ വരണ്ണം. അവിടെ ആരു കുളിലും ഇതുപോലെയുള്ള മോതിരം നിങ്ങളെ കാണിച്ചുപാരു അഞ്ചാളും കാതമിച്ചു് പുറത്തെയ്ക്കു പോരണ്ണം. നിങ്ങളുടെ മോചനത്തിനു പ്രതിബേദ്യം ഒന്നും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു് ണാൻ വിശ്രദിക്കുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാം ഇന്ത്യപരസ്യക്കു സ്ഥിരപോലെ വരട്ടു്.”

“നിങ്ങളെ ഇന്ത്യപരസ്യ അന്തരുഹിക്കുടെ; ഇതിലു ഡിക്കം എന്നാണു് ണാൻ പറയുന്നതു്.”

അവളുടെ വാക്കികൾ നീങ്ങല്ലോയി. അവർക്കി ചുനീംഗാനം പറയാൻ ശക്തിയില്ലായിരുന്നു.

അവർ യാതുപറത്തു പോകാൻ ഭാവിച്ചുപോന്നു ഉസ്സാൻവാൻ വീണ്ടിം പറത്തു. “ഞാൻ ഒരു കാരും മുഖ്യപ്രാണത്തുക്കാം. നീങ്ങൾ തനിച്ചേ വരാവു. മുഴും ഒരാൾക്കുടി ഉണ്ടായിരുന്നാൽ നാജുള്ളടെ ഉദ്ദേശ്യം സംശയിക്കയില്ല; എന്ന മാതൃമല്ല അതു” ആപത്തിനു കാരണിലും യേക്കാൻമാതൃകാം.

ഉസ്‌മാൻവാൻ തിലോത്തമയെങ്കുടി കൊണ്ടുപോകുന്നതിനേ നാശരാധികയാണെന്നു് വിമലയും മന്ത്രി ചംഡിയി. അവരു തന്നത്താൻ വിചാരിച്ചു. “തങ്ങൾക്കിട്ടുന്ന ഒരുമിച്ചു വരാൻ പാടില്ലേക്കാൽ തിലോത്തമ തനിച്ചുവരണ്.” അവൻ ഉസ്‌മാനോട് യാതു പറഞ്ഞു പോയി.

രാട്ടാം അലബ്രായം

സുവല്ലപ്പാണ്ണി

നേരം ഓട്ടനു ദ്രോന്തായാലും കൊള്ക്കാം, അതിനും ഒരിക്കലും വിരുതുമല്ലില്ല. ജനങ്ങളുടെ അവസ്ഥയെ അതു ആരോഹിക്കുന്നതെന്നീല്ല. വഴിയാതുക്കാടരു! കൊടുക്കാറാം മഴയും നീങ്ങലേ ഉപദ്രവിക്കുന്നോ? അന്തിമിക്ഷത്തിൽ ഫേഡങ്കൾ അതുചുമായി ശർജ്ജിച്ചു നീങ്ങലേ ദയപ്പെട്ട അതുനോ? കാറാറാൻറെ പരാഞ്ഞം നീങ്ങലേ അസംഘര്ഷിച്ചതുനോ? മുൻ നീങ്ങലേ നന്നയുണ്ടോ ആലിപ്പിച്ചാലും നീങ്ങളുടെ ശർജ്ജത്തിൽ നിർദ്ദിശ്യമായി പതിക്കുന്നോ? നീങ്ങൾക്കും ഇതിൽനിന്നു് എങ്കും ഒരു രക്ഷാസ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നില്ലോ? കരെ ക്ഷമിക്കുക; സ്നേഹിതാ! ഇത് ദിവസം പോയി കരോരു ദിവസം വരും; ഒരു ക്ഷണിനേരേതെന്തും ക്ഷമിച്ചിരിക്കുക. ഇത് ശ്രൂമായ ദിവസത്തിനു പകരം

ശ്രൂപ്തർഭവമായ ഒരു ദിവസം വരുന്നതോട് രാത്രിയാളുള്ള കാണക്ക് മേഖലക്കും. സൃഷ്ടരും ദിവസം ഇന്നിയോരും ഉണ്ടാകും. ആശ്വര്യവരെ ക്ഷമിക്കുക.

ആര്യരംഗ ദിവസങ്ങളാണോ പോകാത്തതു? തന്റെ നിർബന്ധത്തെ ശാശ്വതമാക്കാതെന്നും ആര്യരംഗ ദിവസങ്ങളും? അന്തശ്രദ്ധമായി നിൽക്കുന്നതു? സോഭരാന്തി മുന്തിര കരയുന്നു? തന്റെ ഓല്ലത്തെ ശാശ്വതമാക്കാതെ നിവാസം ആര്യരംഗ നിശ്ചയുവുലമായിനിൽക്കുന്നതു? നീ എന്തിനാണോ പിന്നെ തന്നെത്താൻ വലിയ കിംഗം നടക്കുന്നതു?

തിലോത്തമ പൊടിയിൽ കിട്ടാത്തളിനു; എന്നിട്ടും ദിവസങ്ങൾ ഗമിക്കുന്നു.

പ്രതീകാരേഷ്ടു വിമലയുടെ ഏഴയത്തെ തന്റെ മദ്ദരഹാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ കട്ടിയേററു അവ ഭിംഗ രോമങ്ങൾപോലും വിഷ്ടർഭവമായിരിക്കുന്നു; ഒരു നിമിഷം മാത്രമെങ്കിലും ആ വിഷമേററിക്കുക മുഖ്യാസ മണം. ഒരു ദിവസം തികയണമെങ്കിൽ അതുപോലെ എത്ര നിമിഷങ്ങൾ വേണും? എന്നിട്ടും അവളുടെ ദിവസങ്ങളിലും ഗമിക്കുന്നില്ലോ?

ജീതാവായ കട്ടലും വാൻ സുവാന്നഭോഗത്തിൽ കിട്ടാനുന്നുണ്ടോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവസങ്ങൾ ഓല്ലപുഞ്ച അളവായി കഴിഞ്ഞുപോകുന്നു. എന്നാൽ അവയും പോകാതെ ഇരിക്കുന്നില്ല.

ജഗത്സിംഹൻ രോഗശരൂയിയിൽ കീടക്കക്കയാണെല്ലോ. ശാശ്വതാനുബന്ധം നേരം എത്ര പത്രക്കെ ശ്രദ്ധയുകയാണോ? ആക്ഷം അറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവസങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞുപോകുന്നു.

അംഗ! ദിവസങ്ങൾ ചിലതു കഴിഞ്ഞു. ജഗത്സിംഹൻ രോഗമെന്നും തുടങ്ങി. കാലപാശങ്ങളും കുറഞ്ഞുനിന്നുന്നു.

கங்கபூந் குமாரன் திவஸங்புதி ஸுவமளையி, ஆழ அடேமத்தின்ற ஶரிரத்தாகவும் ஶமிட்டு; பிளிட் கூ ஸ்த்தின் குவீடுளையி; அதினால்சேஷம் ஶரிரவுவு வற்றலுட்டு; அத்தோட்டு உத்தகளூடும் உலவுயி.

அடேமத்தின்ற அத்துறதெ விமாரங் “திலேஹம்” எவுடை எடுக்காயினான். அடேமத்தின் ஸுவு களிடத்துட்டுய திவஸங்புதி அவுடை சென்றவரோடு ஸ்தாங் திலேஹத்துமெய்க்கிட்டு உடல்லுமாயானாரமிதானிய காரோன் சோனிட்டு. எடுக்காது அதுநானே துழுக்கிக்கல் ய ஒது உத்தரவுட கொட்டுத்துடி.

அறயிஷ்யூக் கௌ அரவித்துக்காயினான். உங் மாங்வாங் கௌம் பரவுத்துடி: திதுமாதும் பரவுவாரிகம் கும் அரவியாந்துதே, கட்டுவாங் விலக்கியினான்டு கொள்ள கௌம் பரவுத்துடி. குமாரன் ஶரங்குதுயில் கீட்ட கணாதுபோலெ தோனி.

அடேமத்தின்ற ரள்ளுமதெ விமாரங் அடேமத்தின்ற ஸ்பந்தலாவியெக்கிட்டு அதுயினான். “எட்டெந்த விஷ்யது எடுத்தாலா?” ஹு சோத்துத்தின் ஶரியை ஒது உத்தரம் பரவுயாங் அத்தக் குதியூ? குமாரன் ஒது தந் வுகாராயினான். உங் மாங்வாங்கிறதும் அறயிஷ்யுடேயும் குத்துக்காளுத் தாக்கு பாக்காங் ஒது கார்ணமத்தின் பகுரம் புரதிலவும் ஸ்வயாந் மாறுகிக்கோட்டுக்குடியித்துமைய ஒது முரிகிடி பரவுவாரிக்குத்தும் பரவுவாரக்குமாதும் அடேமத்தின்ற பாகும்நோக்கி தூதுஷிட்டு. சோத்தீ ஸ்தின் ஒது முபு? அதுவஶ்ரைப்பூட்டு ஸ்கலப் ஸ்வயாநவும் தனி யே லட்டுட்டு. அறயிஷ்யு ஒது ஸோத்தீயெக்காரி தாழ்வு தோட்டுக்குடி அடேமத்தின் பரவுவாட்டு. ஹதைக்கூ ஶரிதானை. எடுக்காது ஒது டெங் முரியுடை வாதுக்கன் ஸ்தா ஸ்தாக்கியிக்கண்ணாலையினான். வேள்ள முயிரபாந்திய

ജീവകാട്ടരു് സപർണ്ണങ്കുട്ടിനുകരു അടച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പക്ഷിയുടെ ഒരു അട്ടമാ അറബിയിച്ചു. അട്ടമാത്തിനു ന സപാതയും എന്ന ലഭിക്കണം? അതിനു വല്ല മാർവ്വ മണ്ണോ? അട്ടമാത്തിനു സേനകൾ എവിടെ? നായക നില്ലാത്ത അവരുടെ അവസ്ഥ എന്താണോ?

അംഗിഷ്ഠാധയക്ഷരിച്ചായിരുന്ന പ്രിന്നതെത്തു വിചാരം.

“ഈ ജഗദോഹമിനി—നമ്മുടെയും ദൗഡാരുത്തി നും മുത്തിയായ ഈ രഘുനീഡിയുട്ടി നമ്മുടെ ഈ കളിമന്ത്രങ്കാണ്ടിൽ ഈ ഭ്രാഹ്മിയിൽ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി?”

അംഗിഷ്ഠാ ഒട്ടം വിത്രുമെട്ടക്കുന്നില്ല; അവരുടെ ക്ഷീണമേ ഇല്ല; അവരും ഒട്ടം ഉപേക്ഷ കാണിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും കൂടാരൻ കണ്ട്. അവളുടെ പരിവര്ത്തകൾ ഇടവി ദാതവയായിരുന്നു. ജഗത്സിംഹൻ ദീനമായി കിടന്നിരുന്നിടൽത്താണും കാലം അവരും കരുതിൽ ഒരു ചൂശ്യമേഖല കൂടി ‘നവമായി ഉണ്ടിച്ചു സൂര്യനേരപ്പാലെ’ ദിവസനോരും ദാവിലെ തന്റെ മരിയിൽ വരുന്നതു് അട്ടമാ കണ്ട്; കളിക്കാ രാവിലെ ക്ഷേമിത്തിനും മറുള്ളിൽ സമയം കഴിഞ്ഞിട്ടും അവരും അവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതു് അട്ടമാ കണ്ട്; അവരും ദിനകൃത്രുപ്പരാ അതിവേഗം കഴിച്ചിട്ടു് ഉടനേ തിരിച്ചു വരുന്നതും രാത്രിയിൽ മാതാവു് ആരും അയ്യുന്നതുവരെ അവിടെ ഇരുന്നതനെ ഗ്രൂപ്പിക്കുന്നതും അട്ടമാ കണ്ട്.

ദാഹഗ്രാഹിയിൽ പലയം കിടന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു സുംഭാധിയായ യുവതിയുടെ ഗ്രൂപ്പിഷകൾ ലഭിക്കുന്നതിനും അവളുടെ കരപല്ലവങ്ങളാൽ താലവുംതിൽ നിന്നാണുള്ള മധ്യരമായ വായു അറബിക്കുന്നതിനും ധാതനയും അതനും ഭാഗ്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ അവൻ ദീനമായി കിടക്കു

നെത്തും അതു വളരെ അസന്തോഷകരമല്ല എന്ന പതിരികയില്ല.

ജഗത്സിംഹൻറു ദീനം തന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കിൾ ആ ശ്രദ്ധപ്പട്ടിടന്താളിം അയിപ്പ് ഇടവടിം അദ്ദേഹത്തിന് പരിചരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് കൗൺസിൽ സുവം കണ്ണ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവളുടെ വരവു് കൗൺസിൽ കരണ്ണ അദ്ദേഹത്തിനു പൂണ്ണസുവം ലഭിച്ചപ്പോൾ തുടങ്ങി അവൾ വളരെ ഭർഖമൊയിട്ടേ വന്നുള്ളൂ. അപ്പോഴോടു ഉന്നാൻവാസം കുടിയിണ്ടായിരുന്നു.

ങ്ങ ദിവസം വൈക്കേരം ജഗത്സിംഹൻ കോട്ടയു വെള്ളിയിൽ അക്കഭവയുള്ള നോക്കിക്കൊണ്ടു് വാതാഞ്ഞ അനിന്ന സമീപം നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ജനങ്ങൾ ഒരു കാലുങ്ങൽ നടത്തുന്നതിനോ വിനോദങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് എന്ന വേണ്ടിന്നുവരവും ഉട്ടിപ്പുസ്ഥിതാഖളിലേക്കു പ്രയാശിക്കാണ്ടിരുന്നു. കമാരൻ തന്റെ അവസ്ഥയു അവരുടെത്തുമായി നാവുസനം താരതമ്പ്യപ്പട്ടത്തിനോക്കി കരിടത്തു് ഒരു മുന്നിന്നേയോ വസ്തുവിന്നേയോ ചുറവും ചീല ആളുകൾ വടക്കിട്ടുനിന്നുന്നു. കമാരൻ മുഴുവൻ അവിടേയ്ക്കു ഗമിച്ചു. ആ ആളുകൾ എന്നേതാ വരിക്കു തനിൽ എർപ്പുട്ടിരിക്കയാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. അവരുടെ മല്ലത്തിലുണ്ടായിരുന്നതു് ഒരു വസ്തു ദോ അള്ളേണ്ട എന്ന കാണ്ണാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. അഞ്ചു നീബന്ധനാറിയണ്ണമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് കെത്തുക്കിണ്ണായി. കണ്ണക്കുണ്ടിത്തുപ്പോൾ അവിം കുന്നിനിന്നുവും മരിൽ പലതും പരിശീതതുപോയി. അപ്പോൾ ഒരു മരംഷ്യം അവിടെനിന്നു് ഒരു ഗുന്ധത്തിൽ നോക്കി എന്നേതാ ഡാക്കിച്ചു് ആളുകളെ കേൾപ്പിച്ചു് സെപ്പിക്കയാണെന്നു് അദ്ദേഹം കണ്ടു. അയാളുടെ ആളുത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭയത്തെ ആകർഷിച്ചു്. അയാളെ കണ്ണാൽ ഇടിവെട്ടി

മുലകൾ കൊഴിഞ്ഞെങ്കിൽ തോന്നും.
എന്നാൽ പന്നയുള്ള് ഇതു വലിയ നാസികാദപാരങ്ങൾ കാ
ണകയല്ല എന്നേയുള്ളൂ. അധികാർഡി വായനയും അപ്പോൾ
ശിഖി ഗോപ്തികളിലും എല്ലാ കണ്ടി രാജക്കമാരൻ വിനോദി
ചുങ്കേണ്ടി നിൽക്കുമ്പോൾ ഉസ്താൻവാൻ കടന്നവനു.

അവർ അപനോന്നും വരുന്നും ചെയ്തിന്നശേഷം
ഉസ്താൻവാൻ ചോദിച്ചു. “അവിടുന്നു് എന്നോന്നാണു്
ഈതു കെളത്തുക്കരേതാട്ടകുടി നോക്കുന്നതു്?”

ക:—“അതു് ഒരു മനഷ്യനോ മരംമോ? നീങ്ങൾ അപ്പോടു
നോക്കുക!”

ഉ:—‘അവിടുന്നു് ഇതിനു മുമ്പിൽ ഇത്തുണ്ടെ കണ്ടി
ടില്ലോ?’

ക:—“ഇല്ലോ.”

ഉ:—‘അധികാർഡി സംഭാഷണം കേൾക്കേണ്ടതാണു് അധികാർഡി
ബു തൊൻ ഗരിമരു റിതതിൽവച്ചു കണ്ടി.’’

കമാരൻ ഉൽക്കണ്ണ വർഖിച്ചു. അധികാർഡി ഗരിമരു
റിതതിൽ ആയിരുന്നോ? അധികാർഡി തിലോത്തമയെക്കു
റിച്ചു വലുതും അറിയാമായിരിക്കുമോ?

കമാരൻ എഡയചാമ്പുല്ലുടെതാട്ടേചോദിച്ചു. “അ
ഡാളിടി പേര് എന്നുണ്ടോ?”

ഉസ്താൻവാൻ വളരെനേരം ആരോഹിച്ച തിന്നീറ
ശേഷം പറഞ്ഞു. “അധികാർഡി പേരു് തെരഞ്ഞെടുക്കു
കാൻ പ്രധാസമായിട്ടുള്ളതാണു്” എന്തു്? ഗണപതി—
ഈല്ല—ഗജപതി എന്നുണ്ടോ? അതിനോട്ടകുടി നീണ്ട
ബെറ ഒരു പേരും ഉണ്ടി തൊൻ ഒന്തുനോക്കുട...
ഗജപതി വില്ലാഡിസ്റ്റജിൻ എന്നോ?”

ക:—“വില്ലാഡിസ്റ്റജിൻ! ഒരു നല്ല സ്ഥാനപ്പേരു തന്നെ.
പേരിനും സ്ഥാനപ്പേരിനും തമ്മിൽ നല്ല പൊങ്ക

തും ഉണ്ട്. അവയാളോട് ഒന്ന് സംസംഗിച്ചാർക്കു
ഇടാമെന്ന് എനിക്കു മോഹം തോന്നുന്നു.”

എ:—“അതിനെന്താണ വിരോധം.” അവർ അടുത്ത ദിവി
യിൽപ്പോയി ഇരുന്ന് ദിനുംജന ആളുയച്ചവരും

ദിനുംജന അല്പാധി

ദിനുംജൻ സംഭാഷണം.

ദിനുംജൻ പ്രവേശിച്ച ഉടനെ കമാൻ ചോദിച്ച
“മേ അങ്ങു” ഒരു ബ്രാഹ്മണന്നാണോ?“

ദിനുംജൻ കയ്യാട്ടിക്കൊണ്ട് പറത്തു.

“യാവഴേരെഞ്ചമിതാദേവജ
യാവൽ ഗംഗാമധീതലെ
അസാരേവല്ല സംസാരേ
സാരംമുത്രമദ്ദിരം.”

ജഗത്സിംഹന് ചിരിവന്നപോയി. അനീനെ അം
ക്കാനായി അദ്ദേഹം തലകനിച്ചു. ഗജപതി കമാൻ
ആശിപ്പാദമായി “കോബാൻ ധാന്യനായ സപാമിയെ അഡ
റഫിക്കെട്” എന്ന പറത്തു.

ക:—“തൊൻ മര മുസൽമാന്റു. ഒരു മീനുവരുതു.”

ദിനുംജൻ:—(ആത്മഗതം) “കളിഞ്ഞി ഇവൻ നിയുജി
മായും കിയ ദ്രൈപ്പന്തേ. അവൻ എന്നെ കശ്ചി
പ്പിക്കാൻ വട്ടംകുട്ടകയാണ്. ഇതിലെവേണ്ട ഉദ്ദേ
ശ്യമുണ്ട്” അലേക്കിൽ എന്നെ എന്തിനാണ്
ഇവിടെ വരുത്തിയതു?“ അയാൾ ഭയത്തോട്

എടുത്തു. (പ്രകാശം) “അതേപുനായ സാമ്പി
ഈ! എന്ന് അവിട്ടതെത അറിയും; അവിട്ടതെ
മാറ്റ തിന്നാണോ” എന്ന് ജീവിക്കുന്നതു. എന്നെന്ന
ഉപദേശിക്കുന്നതെ; എന്ന് അവിട്ടതെത അടിസ്ഥാനമാണെന്നു.”

ജഗത്സിംഹൻ കാൽ- മനസ്സിലായി.

“അങ്ങളും ഒരു ബ്രാഹ്മണന്നല്ലോ? എന്ന് ഒരു രാധു
റും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടും ഏഴുന്നോടും ഇങ്ങനെ
സംസാരിക്കുന്നതും അങ്ങയുടെ പേരു ഗജപതി വർദ്ധാ
ശ്രീജൻ എന്നല്ലോ?”

ശ്രീജ:—(ആത്മഹത്യ) കണ്ണോ ഇവൻ! ഏൻ പേര്
അറിയണോ. എന്നെന്നൊരാപത്താണോ ഇവൻ
എൻ്റെ തലയിൽ കേരാൻ പോകുന്നതും? (പ്രകാശം) “അതേപുനായ ഷാഖാക്ഷിംഖും എന്നിൽ ഒരു
ചെറുണ്ണേ! എന്ന് ഒരു പാവപ്പെട്ടവൻ. എന്ന്
ഇതാ അവിട്ടതെന്ന നമസ്സിരിക്കുന്നു.”

ഈ വിശ്വാസിയിൽനിന്ന് നേരുയുള്ള വഴിയാൽ
തന്നെക്കുറിയാണു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിക്കുന്നതും
ഈമാറ്റം മനസ്സിലായി. അതിനാൽ അധ്യാത്മിക ശ്രദ്ധ
രെ മററ വിഷയത്തിലേക്കും മാറ്റുന്നതിനായി അംഗ്രേ
ഡം പറഞ്ഞു.

“ആ ഗ്രഹം എന്നൊരും”

“മാൺകിഴു” പീറിഡൈനക്കണ്ഠിച്ചുള്ള ഒരു ഗ്രഹം.

അങ്ങളും ഒരു ബ്രാഹ്മണന്നമാണോ. പീറിഡൈനക്കണ്ഠി
ച്ചുള്ള ഗ്രഹവുംകൊണ്ടു നടക്കുന്നവോ?”

“എന്ന് ഒരു ബ്രാഹ്മണന്നനായിരുന്നു, എന്നാൽ
ഈപ്പോൾ അല്ലോ!”

കമാറൻ ആദ്യത്തുവും ആശ്വിവും ഉണ്ടായി. “അങ്ങളും
ഗിരിമണിരത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന അബലും?”

ദി:—(ആത്മഗതം) വലിയ അപാത്തായി. അംഗ്‌
വീരേന്ദ്രസിംഹൻറ പ്രാകാരത്തിൽ പാത്തിനു
എന്നുള്ള കമയം ഇവൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുണ്ട്.
അഭ്യു! എന്നെങ്കിലും വീരേന്ദ്രസിംഹനേ ചെഞ്ഞു
പോലെ ചെയ്യുന്നതു നിശ്ചയം. ബുദ്ധിമുഖി
കരത്തുടക്കി. (പ്രകാശം) “പ്രഭോ! തുപ്പി
ജാക്കൻ! എന്ന കൊല്ലുത്തേ! തൊൻ അവി
ചെത്ത അടക്കി അഭ്യു.”

“തനിക്കു, ഓരുജോ?”

“ഈ പ്രഭോ! തൊൻ അവിചെത്ത ഭ്രംഗൻ; പജ
ഗുരുഷകനായ ദാസൻ!”

ക:—“പേടക്കാതിരിക്കു! അങ്ങേ പുസ്തകത്തിൽ കണ
ഡാഗം വായിച്ചു കേൾക്കുന്നു?”

അധ്യാർഹ ക്ഷേമനീർ തുച്ഛംവച്ചു് വായിച്ചുടക്കി.
കാരക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കമാരൻ ചോദിച്ചു.

“അങ്ങു” ഒരു ബുദ്ധിമുഖനായിങ്ങാക്കാണ്ടു് ഈ
ഗമം വായിക്കുന്നതു് എന്തിനു്?”

“എന്ന മാർത്തിൽ ചേഠം”

ക:—“അതെങ്ങനെനെ?”

ദിനു:—“മസൽമാൻ സപമിമാർ കോട്ടയിൽ കടന്ന
തിരഞ്ഞെഷം അവർ എന്ന നെയ്യുച്ചുവൻ ഉണ്ട്.
പിന്നെ കറാൻ വായിപ്പിച്ചു. രഞ്ജകം മെയ്
ഈനി അങ്ങു, ഒരു ഉസൽമാൻ അഭ്യു
എന്നാട് പറത്തു.”

ക:—“മറ്റെളിവരെയാക്കു എന്തുമെയ്യു്?”

ദി:—“എല്ലാ ബുദ്ധിമുഖനേയും മാർദ്ദത്തിൽ ചേഠം.”

കമാരൻ ഉസ്താൻറ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.
ഉസ്താൻ” ശകാരത്തിന്റെ അത്മം മനസ്സിലായി. അ
ദ്രോഹം പറത്തു.

“അതെ! അതിലെപ്പു ദോഷമാണ്. മധ്യമാനുകരം സത്രമിതം എന്ന തൈദരം വിശ്വസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അതിനെ വ്യാപിപ്പിക്കാൻ ആമിക്കുന്നതു ക്ഷമയ്ക്കുന്നതു തുത്യമാണെന്ന തൈദരം വിചാരിക്കുന്നു”

ഉസ്താൻവാനോട് ഉത്തരം പറയാതെ അദ്ദേഹം ചീറ്റജോനാട് പറത്തു.

“ആയും വില്ലുഡിറ്റജാ.”

“ദിറ്റജസാധിഭേദം” എന്നവേണും ഇപ്പോൾ.

കൊള്ളിം, സാധിഭേദം! പ്രാകാരനിവാസികളിൽ മറ്റ് വല്ലവരെങ്കിലും അഭേദയ്ക്ക് അറിയാമോ?”

ഉസ്താൻ കമാരൻറെ ഉദ്ദേശ്യം എന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കയാൽ ഉൽക്കുന്നിതെല്ലായായി തീന്.

കി:—“അബ്ദിരാമസപാമി ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു.”

ഒി:—“വീരേന്ത്രസിമഹനം എപ്പു സംഭവിച്ചു?”

ഒി:—നവാബ് അവിട്ടതെ കഴുത്തുവെട്ടിവയ്ക്കിച്ചു.”

കമാരൻറെ മുഖം ചുമനു. അദ്ദേഹം ഉസ്താനോട് പോരിച്ചു.

“എന്താണു്? ഈ ഗുാഹമണ്ണൻ പറയുന്നതു സത്ര മംഗളംു്?”

ഉസ്താൻ സംഗ്രഹവം പറത്തു. അതെ! വിചാരണ കഴിച്ചുശേഷം അദ്ദേഹത്തിനെ രാജഭന്ധാധകരുടെനായി ശിക്കിച്ചു.”

കമാരൻറെ ക്ഷേമിൽ തീ പറന്നു.

കി—“ഈതു നിങ്ങളുടെ സമമതതേതാട്ടകുടിയാണോ ഏ യുതു്?”

ഉ:—“അല്ല; എൻ്റെ ഉപദേശത്തിനു വിശ്വാസമായിട്ടാണു് ചെയ്തു്”

കമാരൻ കരുനേരം കനും മിണിയില്ല. അതിനിടയിൽ ഉസ്താൻ ചീറ്റജോനാട്

“അങ്ങ പോയ്ക്കുംക.”

ചിറ്റജൻ മുനീഷു പോകാൻ ഭാവിച്ചുപോൾ
കമാരൻ അയാളുടെ കരുതേരേൽ പിടിച്ച നിൽക്കി.

“ഒരു വാക്കുടി മോസിക്കെട്ട് വിമല എവി
ബ്രാഹ്മണൻ ഒരു സൗഖ്യവീർപ്പുടു്. അയാളുടെ
കര നിരഞ്ഞ.

“വിമല ഇപ്പോൾ നവാബിന്റെ വെള്ളാട്ടിയ
രിക്ഷകയാണോ്.”

കമാരൻ പ്രശ്നി ഇടത്തീപോലെ ഉസ്മാൻ
മുവത്തു പതിച്ചു, “ഇതും സത്യമാണോ്?”

അംഗേധത്തിനോടുത്തരം പറയാതെ ഉസ്മാൻ “
എന്തിനിവിടെ നിൽക്കുന്നു. ഇങ്ങിപ്പോവു. ഏ ബ്രാഹ്മണനോട് പറഞ്ഞ.

രാജകമാരൻ തന്റെ പിടി മുരക്കിയതിനാം
അയാൾക്കു പോകാൻ കഴിഞ്ഞു.

“ഒരു നിമിഷംകുടി നിൽക്കു. ഒരു വാക്കുടി വ
ണ്ണതാട്ടു. തിലോത്തമു്?”

“തിലോത്തമയോ? അവളും നവാബിന്റെ വെള്ള
ടി തന്നു. അവക്കു സകല സുവാദങ്ങളും കിട്ടാൻണെന്ന്.”

കമാരൻ ബ്രാഹ്മണനെ ശക്തിയോടുകൂടി നേര
തിരുത്തി അയാൾ കരണ്ണം മരിയാത്തതു് അയാളുടെ
ഭാഗ്യം തന്നു.

ഉസ്മാൻ വളരെ ലഭ്യിച്ചു. അംഗേധം മുഡിപ്പറ
തതിൽ പറഞ്ഞ.

“ഈാൻ ഒരു ഉള്ളാഗസ്ഥൻ മാത്രമാണോ്.”

“നിങ്ങൾ പിശാച്ചിന്റെ ഉള്ളാഗസ്ഥന്റെ.”

പ്രത്യാം അല്പായം

ജഗത്സിംഹൻ[°] അന്നരാത്രിയിൽ ഒട്ടം ഉറക്കം വന്നില്ലെന്ന് വാഴേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലപ്പോ. അദ്ദേഹം കിടന്നിരുന്ന മംസത്തുലശയും മജ്ജകൊണ്ടിട്ടാക്കിയ സാന്നിനും[°] അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ശാദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃദയം നീറിക്കുന്നതിനില്ല. മുമ്പു[°] ആരുത്തെ മരണം തന്റെ ജീവിതത്തെ നിരവലംബുക്കുമായിക്കുന്നോ ആ തിലോ സൈര ഇങ്ങനെന്നാണുള്ളിട്ടും ഇന്ത്യയിലും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നപ്പോൾ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യസനം.

ആ മുഖഭാഗ പുഷ്ടപം, ആ ദിവ്യമായ മാധുര്യം, ഏവിടെ നോക്കിയാലും ജഗത്സിംഹന്റെ പ്രക്ഷീംക്കു മുഖിയിൽ പ്രത്യക്ഷമായി വിളക്കുന്ന ആ സൗഖ്യമാരുംബന്ധം, എവരെ? വ്യസനനിബോധമായ അവക്രൈക്കറിച്ചു തു വിവാഹം, ക്ലൂസമുമായ ഭിംബം ജഗത്സിംഹന്റെ കണ്ണകളിൽ നിന്നും[°] അത്രുംധാരയാരയായി ഒഴുകി.

പെട്ടെന്ന പെപ്പാചിക്കനായ കട്ടലുവാന്റെ അനീധാരം അഭ്യുദയത്തിന്റെ എഡയത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചു. അദ്ദേഹം ആ മുഖല വിനൃഹത്തെ ആ ഭഷ്ടം നേരിട്ടാക്കിയിൽ കണ്ണി. അഭ്യുദയത്തിന്റെ എഡയം അഹാരി പർവതംപോലെ ഫ്രോജലിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഡയന്തർഭാഗത്തു പ്രതിജ്ഞിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആ ദിവ്യവിനൃഹം ഇപ്പോൾ ഒരു പട്ടാൺനിയുടെ അന്തിപ്പരത്തിൽ അതുതന്നെയല്ല ആ തിലോത്തമതനെ ഇപ്പോൾ കട്ടലുവാന്റെ ഒരു വെപ്പുട്ടി! കഷ്ടം!

ങ്ങ രജപുത്രനും[°] അപ്രകാരമുള്ള ഒരു വിനൃഹത്തെ അന്നസ്മരിക്കാൻ കഴിയുമോ? അപ്രകാരം ക്ഷേത്രമായ ആ പ്രതിമയെ എഡയത്തിൽ നിന്നും നിഷ്ഠകാസനം

ചെയ്വാൻ സംശയിക്കപ്പോലും ചെയ്യുന്നതു് ഒരു രംഗവംശങ്ങൾ ഉചിതമോ?

തിരേലാത്തമയുടെ ആകൃതി ജഗത്സിംഹൻ്റെ യത്തിൽ ശ്രീലാരവേഖപാലെ ഉറച്ചപതിഞ്ചി അതിനെ അവിട്ടുന്നു് എട്ടത്തുകളുണ്ടു് കൂടുമാറു ആ പ്രേമഭാജനമായ സ്പത്രപത്രത മനസ്സിൽനിന്നും എങ്കണ തുരീകരിക്കും? തന്നീക്കു് ദാമ്പദക്ഷിയും തേതാളംകാലം, തന്നീരു ശ്രീരംതിൽ മാംസവും രക്ഷ ഇരിക്കുന്നിടതേതാളംകാലം, ആ പ്രതീമ ജഗത്സിംഹൻ എന്നെത്തിനേരും ആത്മാവിന്നേരും ഭരണപ്രവർത്തം യിരിക്കുന്നതാകനു.

അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ മനസ്സുമാധാനത്തിൻ്റെ എന്നു പറയുന്നു. ഈ നാനാവാധാരങ്ങളായ വർക്കാരങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ബുദ്ധിയെ ചല്ലിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം നു് ദാർഹ കരണ്ടുതുടങ്ങി. നേരം വെള്ളക്കാരായാക്കമാൻ ഇതുവരെ ശയ്യയെ ആത്മക്രിയിച്ചിട്ടില്ല. തന്നെ കരകമലത്താൽ മാവത്തെതു താങ്ങാം മാനുത്തിൽ ഒരു സ്ഥാനത്തു കുറഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരുത്തി. അദ്ദേഹത്തിനു തന്നീച്ചും കലശലായിരുന്നു. കുമേൻ അദ്ദേഹത്തിനു വിഹാരശക്തി ഇല്ലാതെ അഡി.

ഒരേ സ്ഥാനത്തിൽ തന്നെ വള്ളരനേരം ഇരുന്നു കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു് ശ്രീരംാസകലം വേദനിച്ചു കംപിനമായ മനോവികാരത്താൽ ശ്രീരംതിൽ പന്നിയും ചുട്ട വ്യാപിച്ചു. പത്രക്കു അദ്ദേഹം എഴുന്നേറു് കീഴിലും വാലവിൻ്റെ അട്ടക്കലേപക്കുവനു.

തണ്ണത്തെ വസന്തവാതം അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ലല്ലാടത്തെ തഴക്കി. ചുറ്റും ഇരുട്ടായിരുന്നു. ഒരു നേരിയ ശ്രമയും ആകാശത്തിൽ പരന്നിരുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷങ്ങളുംല്ലായിരുന്നു. അകലെയും വുക്ഷങ്ങൾ ആകാശമണ്ഡലത്തിനു താഴെ ഒരു അന്യകാരണത്തിൽ

പ്രാലൈ നിന്നും, അവയുടെ ആകാരത്തിൽ പറന്നുട്ട ശിഖിന്ന മീനാമിനുങ്കുടി വജ്രങ്ങൾ പോലെ യണ്ണിച്ചു. മുൻവശത്തുള്ള കൂത്തിൽ ദുക്ഷങ്ങളുടേയും നാംമണ്ഡലത്തിൽനിന്നരും പ്രതിച്ചുരായ ഇരുളിൽ അധ്യക്ഷതമായി കാണപ്പെട്ടു.

മേലുള്ളിൽത്തടി ശിശിരമായ നിശാവാത്മ ആഗ സിംഹവർഗ്ഗ ശരീരരാശ് സാത്രത കരണ്ടെതാനും ശമിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം സ്വപ്നസ്ഥിതാൽ തന്റെ ഉത്തമാംശത്തെ താങ്കിക്കാണ്ടു് വാതായുന്നതിന്റെ സമീപത്തുനിന്നും. ഉറക്കമില്ലായ്ക്കാണ്ടം ഓരോവിധ ചിന്തയാലുള്ള മനഃ പ്രവൃത്തിക്കാണ്ടം കുമാരൻ നന്നാ പരവശനായി. അതിനാൽ തണ്ടരത കാരണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത കർക്കിച്ചു് ഒരു മാറ്റം ഉണ്ടാക്കി. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹം നിരാശയും വശംവദനായി. അദ്ദേഹം ഏതാനം ക്ഷണങ്ങൾ, ഇരുളാടു് ഒരു നക്ഷത്രംപോലും ഇല്ലാത്ത ആകാശത്തിലേക്കിടന്നാക്കി. അനന്തരം അതുലീനമായ കുന്നക്കോട്ടകുടി അധ്യക്ഷരമായും അധീക്ഷിതകുടിയും അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തുല്ലാത്തതുമായ തന്റെ സ്വന്തം എല്ലാത്തെ വിക്ഷേപിച്ചു. അപ്പോൾ കഴിഞ്ഞ കമക്കളുാക്കേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോനേതൃത്വിനു് പ്രത്യക്ഷമായി. ശ്രേശവവും ദയവും അനവും അതിന്റെ ആപ്പും ആനന്ദങ്ങളും എല്ലാം അദ്ദേഹം കണ്ടു. ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹം ചിന്തയിൽ ഉറന്ന നായി. അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു മയക്കം ഉണ്ടാകയും അതി നിടയിൽ അദ്ദേഹം ഒരു സ്വപ്നം കാണാകയും ചെയ്തു. അതു് ഒരു ഭയക്കരമായ സ്വപ്നനമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തതിന്റെ മുഖം കറിന്നേബന്ന അനാഭിക്ഷിന്നതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. ചുണ്ടുകുറി വിനിച്ചു. നെററിതെന്തെന്തും വായർപ്പുത്തുള്ള കുറി പൊടിഞ്ഞു കാണായി. മുഖ്യക്കുറി തന്നതാൻ മുടക്കി.

വെച്ചുന്ന് അദ്ദേഹം തെട്ടി ഉണ്ട്: അന്നെല്ല മറിയിൽ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഭവകിനടന്നു. ഇപ്പു കാരം എത്രനേരം അദ്ദേഹം കഷ്ടത അഞ്ചവിച്ച് എന്ന പായാൻ പ്രയാസം.

പ്രഭാതസൗമ്യകിരണങ്ങളാൽ പ്രഃകാരഭിത്തികൾ ഒരു അജപ്ലാജേളായി; എന്നിട്ടും കമാരൻ നിത്യയിൽനിന്നും ഉണ്ട് ടീഡി. അദ്ദേഹം ഒരു കിടക്കായോ, തലയാശായോ കൊം കുടാതെ വെരും നിലവുതു നിംബു നിവർന്നു കീഴെന്നു.

ഉസ്മാൻവാൻവന്ന് അദ്ദേഹത്തിനെ ഉണ്ടത്തി എന്നിച്ചു ഉടൻ അദ്ദേഹം കമാരനെ വരുത്തിച്ച് അവിടു തെരുത്തു കയ്യിൽ ദൈഖത്തുകാട്ടരു. അദ്ദേഹം അതു വാ കോ കൊം ഉരിയാടാതെ ഉസ്മാൻവാൻ ആവുത്തു ടേഴ്സി ഉറപ്പിച്ചു. കമാരനീറ എഴുന്നും സുസ്ഥിരമായിരിക്കു ഷ്ടൈന് ഉസ്മാൻ മനസ്സിലായി. അതിനൊരു അതു കാരു മായി സംസാരിക്കാൻ ഉചിതമായ സമയം അബ്ലൈനു വി ചാരിച്ചു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞെ.

“കമാരാ! അവിടുതെ ഇം അവസ്ഥയുടെ കാരണം എന്താണോ? ഏകാന്തപ്പോൾ ചോദിക്കുന്നില്ല. ഇം ചുഴുത്തിനീറ ഉടമസ്ഥയോടു് അതു് അവിടുതെ എല്ലു കാം എന്ന ഏകാൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതുവരെ അതു് അവിടുതെ ചുല്ലിക്കാതിരുന്നതിനുള്ള കാരണം ഇപ്പോൾ ഇല്ലാതെ ആയിരിക്കുന്ന എന്ന് അവിഭേദം ‘അരിയാമല്ലോ എഴുത്തു് ഇതാ; അവിടുന്ന് സെയകര്യം പോലെ ഇതു വായിക്കുക ഏകാൻ വെക്കുന്നേരം വരാം; ഇതീസ മറപടി അയയ്ക്കുന്നെന്നു വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം അതു ഏകാൻകൊണ്ടപോയി കൊടുക്കാം”

ഇപ്പുകാരം പറഞ്ഞതിട്ടു് ഉസ്മാൻ എഴുത്തു രാജകു മാരനെ എൽപ്പിച്ചുവച്ചു പോയി.

കമാരൻറെ എദ്ദേശം സപ്പമതയേ പ്രാപിച്ചു
പ്രാർഥനയോ വിമലയുടെ എഴുത്ത് എടുത്തവായി
ഈ വായിച്ചുതീർന്ന ഉടനെ അതു ചീനി തീയിലിട്ട്.
ഈതുവൻ കത്തിത്തീരുന്നതുവരെ അതു തന്നെ
സുക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കാണിങ്ങനും അനന്തരം അദ്ദേഹം
തന്നെത്താൻ ഇങ്ങനെ പറത്തു.

“എൻ്റെ എദ്ദേശത്തിൽ മംഗളേദകമായ വേദന
ഉണ്ടാക്കാതക്കവണ്ണം ഉള്ള ഓമ്മയെ ഉണ്ടാക്കുന്ന വസ്തു
വിനെ ദഹിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു. ഹ! എദ്ദേശത്തെ തന്നെ
ഈതുപൊല്ല ചാവുലാക്കുന്നതോ?” അതിന്റെഹേഠം
ജഗത്സിംഹൻ തന്റെ ദിനത്തുപ്രകാശപ്പോൾ ചെയ്ത്
തന്റെ കലപ്പേഖവത്തെ ദ്രുംമായി മനസ്സിൽ സൂരിച്ച്
കൈകുപ്പിക്കാണട്ട് ഇങ്ങനെ പറത്തു.

“പിതാവേ? അവിട്ടതെ ഇം ഭാസനെ പരിത്രജി
ക്കുന്നതേ! ഞാൻ ഒരു ക്ഷുഗ്രിയനും ഉചിതമായ വിധ
തീർക്ക് പ്രവർത്തിക്കും. അവിട്ടതെ അന്നത്രയും ലഭിക്ക
ണമെന്ന മാത്രമേ ഞാൻ ഇന്ത്യിക്കുന്നതും. ആ ദിവ്യനാ
യ ദൈഹിന്ദനും ഉപ പത്തിയുടെ ഓമ്മയെ എൻ്റെ എ
ദ്ദേശത്തിൽനിന്നും ഞാൻ ബഹിജ്ജൂരിക്കും. അതിനുള്ള ശ്രൂ
മാ ഒരു വേള എൻ്റെ ജീവഹാനിക്കു സംഗതി വരുത്തി
ഡൈക്കാം. ഒരു മനഃപ്രാന്ത കഴിവുള്ളിടത്തോളം ഞാൻ
എന്നും ചെയ്യും ചെയ്യും. അമോ! മനഃപ്രാണിയ
തീർക്ക് അതിനുള്ളായവയെപ്പോലും അറിയാൻ
ശക്തിയുള്ളാവോ! അങ്കു് എൻ്റെ ആത്മാവിനെ
ചരിശോധിക്കുക. എന്നിക്കു് ഇപ്പോഴം തിലോത്തമ
യിൽ അഞ്ചിനിവേശം ഉണ്ടോ എന്നും അവുള്ള കാണ്മാൻ
ഞാൻ ആത്മാവിക്കുന്നോ എന്നും അവിന്തേയ്ക്കു് അറിയാ
ഉപ്പോ. കൂദായ ഓമ്മ എന്നെ അവു് പുരിനമംയി

സങ്കടപ്പെട്ടത്തുനം. ആ ആഗ്രഹം ദോഷി രിക്ഷനും. ആ ഓമ്മയിൽ നിന്നു സപ്തഗ്രഹനാകന്നതു കുടിദോഷി രീക്ഷലും ശക്തനാകയില്ലയോ? ഇന്ത്യ എന്നിൽ ദയവെയ്യുണ്ട്! അല്ലെങ്കിൽ കൂർമായ ഓമ്മ എന്നുന്നു കമകഴിക്കിം.

തിലോത്തമേ! നീ നിലത്തുകിടന്ന് എന്തേനും സപ്പുനു കാണുന്നതു്? കണ്ണതു! വ്യാകലമായ നധകാരത്തിനിടയിൽ നീ തിരിഞ്ഞെക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കുന്നുതും അതിന്റെ വെള്ളിപ്പുതെ ഇന്നീരീക്ഷലു നിന്നുകും തയമെന്ന തോന്നുന്നില്ല. ഇന്ത കംറുമായ ഒരുക്കാറുത്ത ഊവരക്ഷയ്യും നീ അവലംബിച്ച അപലക്കണ്ണം സമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിൽ താണു കൂട്ടു. കഴു!

പതിനൊന്നാം അഭ്യാസം

മുറിമാറ്റം

പറഞ്ഞ പ്രകാരം ഉസ്താൻ വൈക്കേന്നുരും എത്തി, “കമാരാ ആ എഴുത്തതിനു മറപടി അയയ്യാൻ അവിട്ടുന്ന് വിചാരിക്കുന്നോബാ?” എന്ന വോദിച്ചു.

അദ്ദേഹം എഴുതി തയ്യാറാക്കിവച്ചിരുന്ന മറപടി, ഉസ്താനു എല്ലിച്ചു.

ഉസ്താൻ അതു വാങ്ങി.

“അവിട്ടുന്ന ക്ഷമിക്കണം ഉള്ളടക്കം എന്നാണെന്ന റിയാതെ ഫോട്ടയിൽ രഥാളം എഴുത്തു മരുരാംകുടുക്കയെതന്നു നിശ്ചയിച്ചെല്ലിട്ടുണ്ട്”.

കമാൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. “എഴുത്തു വായിച്ചുനോക്കാനുത്തരിന് വിരോധമില്ല. വായിച്ചുനോക്കി ഇഷ്ടമണി തിൽ കൊണ്ടുവെന്ന കൊടുക്കുക.”

ഉസ്മാൻ എഴുത്തു തുറന്ന വായിച്ചു. ഇതായിരുന്നു അതിൽ എഴുത്തീയിരുന്നതു”

“ഒർജ്ജരായ വിമലേ! ഞാൻ നിങ്ങളിടെ അപേക്ഷയെ വിസ്മയിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾ വാസ്തവ ഞിൽ നിങ്ങളിടെ തെന്താവിനെ സ്ഥേമിച്ചുവെക്കാൽ നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ അംഗാഗമക്കണം. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളിടെ പേരിന് ഉണ്ണായിട്ടുള്ള കൂളിക്കത്തെ മാർജ്ജനം ചെയ്യും ചെയ്യും. ജഗത്സിമമൻ.

“കമാരാ; അവിട്ടനു” ഒരു കൂദാശയന്ത്രം.

“നിശ്വയമായും കട്ടലുവാനേക്കാരം അധികം കൂദാശയും.”

ഉസ്മാൻറെ മുഖം ചുവന്ന. അദ്ദേഹം നീറസത്തൊട്ട് കുടി പറഞ്ഞു.

“അതു വിലക്കണമായ വിധത്തിൽ പട്ടണികൾ അവിട്ടതൊട്ട് പേരുമാറ്റിരിക്കുകയില്ല.”

കമാരാനു് ലഭ്യയും കോപവും ഉണ്ണായി.

“അതല്ലോ! ഞാൻ എന്നെങ്കണ്ണിച്ചുപ്പു പറഞ്ഞതു. എന്ന ഒരു തടവുകാരനായിട്ട് പിടിച്ചുതാണെങ്കിലും നിങ്ങൾ എന്ന ദയാപൂർവ്വം മുത്തുപാടിരിക്കുന്നു: എ നിക്ക് എൻ്റെ ജീവനേയും തന്നിരിക്കുന്നു. ശരിതനു. നിങ്ങളിടെ അള്ളക്കളെ അടക്കിക്കൊണ്ടിരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു നിങ്ങൾ കംന്നരോഗത്തിൽനിന്നും പരിത്രാണം നുണ്ടാക്കുന്നു. അനുമതി ചാഞ്ചലകളും ബന്ധിക്കുപ്പുക് കാരാഗ്രഹത്തിലെ ഇരുട്ടുകളിൽ അടയുള്ളപ്പെടുന്ന ഒരു നിങ്ങളിടെ ബന്ധജന്മത്തെ അനുഭവിച്ച് പരി

മള്ളം നീറത്തെ അറയിൽ സുവഖ്യാസം ചെയ്യുന്നു. ഇതിലെ
ധികം ചെയ്യാൻ ആക്ഷം ശക്യമല്ല. എന്നാൽ ഞാൻ പറ
യുന്നതു ഇതാണ് നീങ്ങോടു എന്ന വീണ്ടിം വീണ്ടിം
നീങ്ങുകയും കൂപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ സുവമെല്ലാം എങ്ങനെ
അവസാനിക്കുമെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. ഞാൻ ഒരു
തന്ത്രകാരൻ ആണെങ്കിൽ എന്നു ഒരു സ്ത്രീപണ്ഡിത
തതിൽ അടച്ച സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപയോഗം എന്തു?
പറക്കുന്നു.”

ഉസ്മാൻ അക്കേഷ്യാം ഇത്തരം പറയുന്നു. “ദോഷലഭി
തതിൽ അവിടേക്കു ഇതു അക്കമത എന്നതാണ്? ദോഷ
തതി ആരും അക്കോട്ടു ചെന്ന വരിക്കുന്നുമെന്നില്ല. അതു
തന്നെത്താനെ വന്നുകൊള്ളും.”

കമാരൻ നാമക്കാരം പറയുന്നു. “നീങ്ങളുടെ ഇം
പ്രൂമെതയ്ക്കു പകരം ഒരു വൈദം കർത്തര സ്ത്രീകരിക്കു
ന്നതു ഒരു ദോഷമാണെന്നു” രജപുത്രനും വിചാരിക്കു
യില്ല.

ഉസ്മാൻ:—“നീർഭാഗ്രാദേവതയ്ക്കു കർത്തരയേക്കാം കാം
നമായ ഉപദേവങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിവില്ലെങ്കിൽ
അതു സാരമില്ല.”

കമാരൻ ഉസ്മാൻവാനെ നേരു സൃഷ്ടിചുണ്ടാക്കി.

“കുട്ടിവാനെ അന്ധാസിക്കാൻ എന്നിക്കു സാധി
ക്കാത്ത സ്ഥാത്രിക്കു് വയപ്പെടുപ്പുകൾ വയ്‌ഗം എന്നിക്കു
ഒരു ദോഷമല്ല.”

ഉസ്മാൻ:—“പ്രഭോ! സൃഷ്ടിചു സംസാരിക്കുക. പട്ടാണി
കൾ വൈദം വായാടിക്കുംല്ല.”

കമാരൻ നീങ്ങയോട്ടുട്ടി വിരിച്ചുപറയുന്നു: “സേ
നായിപ! നീങ്ങോടു എന്നു പോടിച്ചിക്കാനാണു വന്നിരിക്കു
ന്നതു എങ്കിൽ അതു സാധിക്കുമില്ല.”

എ:—“നാം രണ്ടുപേരും അണ്ണോന്നും സ്ഥാവന്നും അറിയാം

പിന്ന എന്തിനാണോ വെറും വാക്കു പറയുന്നതു്.

ചാലി പ്രദേശക കാരുങ്ങുമാ പ്രമാണിച്ചാണോ താൻ അവിട്ടതെ അട്ടക്കയൽ വന്ന രീക്ഷന്നതു്.”

ക:—“അതെന്നാണോ? താൻ കേരിക്കുന്നതു്.”

ഉ:—“താൻ പുരുഷുട്ടവിക്കുന്ന അഭിപ്രായം കട്ടലും നീറ കല്പനയിനേൽ പറയുന്നതാണോ. അതവി ടുനോ മനസ്സിലാക്കുന്നും.”

ക:—“കൊള്ളിം.”

ഉ:—“രാച്ചുതുമാജു പട്ടാണികളിൽ നമ്മിൽ ഉള്ള ഇരു കല്പദം രണ്ടു ഭാഗക്കാക്കിം വളരെ ദോഷം ഉണ്ടാക്കുന്നണ്ടു്.”

ക:—“പട്ടാണിക്കുളു സമുദ്രം നശിപ്പിക്കുന്നതാണോ ഏങ്കിലും ഉദ്ദേശ്യം.”

ഉ:—“ശരിതനെന്നു. ഏങ്കിലുണ്ടുള്ള പ്രിക്കുന്നും നിങ്ങൾക്കു കുടി നാശം ഉണ്ടാകാതെ ഇരിക്കുന്നതാണോ? ശ്രീ മരീം പിടിച്ചടക്കിയ ആളുകൾ അതു വളരെയധികം കത്തുരാല്ലെന്ന അവിടേയ്ക്കു തന്നെ അറിയാമല്ലോ? ജഗത്സിംഹൻറു ദ്വാരാ ഒരു ചെറിയ പുഞ്ചിരി യുണ്ടായി. “അവർക്കു സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടെന്നു താൻ സമ്മ തിക്കുന്നു.”

ഉ:—“അതു് എന്തെങ്കിലുമായിരിക്കുന്നതു് ചെയ്യണമെന്നല്ല എൻ്റെ ഉദ്ദേശ്യം. പട്ടാണിക്കർക്കു വകുവത്തിയോടു് പിന്നുകൊഡിയിരിക്കുന്ന കാലം അവക്കു് ദരീസയ്ക്കു ദരിക്കലും സമാധാനമായി പാക്കാൻ സാധ്യിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം തീർച്ചയുള്ളതുണ്ട്. ദരിക്കലും അവരെ കീഴിട്ടക്കാണു അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുന്നതല്ല. ഓരോ വംശക്കാരുടെ പരാതുമക്കുളുക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ ചിന്തിച്ചിട്ടിട്ടു് കാരു മല്ല. രാജുന്നയങ്കുളുക്കുറിച്ചു് അവിടേയ്ക്കു് നജ്ഞ

പോലെ അറിയാമല്ലോ. കൌസ ഡക്ടർമൈയിൽ
എത്ര അകലെ ആളുന്നു് വിചാരിച്ചേണ്ട
ചങ്കവത്തിക്കു് മാനസിംഹൻറ ആയും
കൊണ്ട് പട്ടാൺകുളെ കീഴടക്കാൻ നായിച്ചു എ
തന്നെ ഇരിക്കേടു; അങ്ങനെ ആളുകും ഒ
രീതി എത്രകാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊടി ച
മെന്നു വിചാരിക്കുന്നു? അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേര
ഇവിടം വിട്ടുവോധ അദ്ദേഹത്തിനു് ഇവിടെ
തെള്ളം കൈവിട്ടു പോകും. അക്കുവർ ഈ ഒ
ജുതിനു മുഖ്യാരിക്കൽ പട്ടിച്ചടക്കയില്ലോ?
നാൽ എത്ര വർഷം അവിടെനിന്നു് അദ്ദേഹത്തെ
കുറ്റം ലഭിച്ചു, അദ്ദേഹത്തിനു ഇന്നിയും ഇതു പ
ച്ചടക്കാൻ സാധിക്കുന്ന പക്ഷവും ഫലം മുമ്പ്
രണ്ടുപ്പാലെതന്നേ ഇരിക്കയുള്ളൂ. പിന്നെയും അഥ
മഹ സേനയെ അയയ്ക്കുയും പട്ടിച്ചടക്കുകയും വ
ആധാരിക്കാം. വീണ്ടും പട്ടാൺകുറ സപ്തഗ്രഹം
രാകും. പട്ടാൺകുറ ബുംഗാളികളില്ലെന്ന മനസ്സു
ലാക്കണം. ശരവർ ആരക്കേഡും മുമ്പാൽ ഇട്ട് മടക്കാ
യിട്ടില്ല. ഒരു പട്ടാൺകുറിലും ജീവനോടെ ഇരി
ക്കുന്ന കാലത്രു് അതു് ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ലു. അതു നിരു
ധനതന്നെ. പിന്നെ എന്തിനാണു് രജപ്പത്രമായോ
യും പട്ടാൺകുളു ദേയും രക്തംകൊണ്ടു് ഭ്രമി മടക്കാ
ന്നതു്.”

“അതുകൊണ്ടു് എത്രവേണ്ടെന്നാണു നീക്കുമ്പം പറ
യുന്നതു്?”

“ക്കാൻ ഒന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുനില്ല. എന്നാൽ
എൻ്റെ സപ്താമിയുടെ അഭിപ്രായം സമാധാനമായിരിക്കു
ണമെന്നാകുന്നും.”

കു:—“എങ്ങനെയുള്ള സമാധാനം?”

- ഇ:—“ഒരു വർദ്ധകാരം കരേണ്ടു വിട്ടെന്നും. ബുംഗാളിയുള്ളത് തന്നിക്കിഴക്കു തൊക്കെ വിട്ടകോട്ടക്കൾ കൂടുമ്പും സന്നദ്ധനായിരിക്കേണും. അകുംബൻ ദീപ്പായിൽ തന്നിക്കിഴക്കു അവകാശങ്ങൾെല്ലാം വിട്ടകോട്ടക്കളെടു. അവി എന്നിനം സൈന്യങ്ങൾെല്ലാം താരിച്ചവിളിക്കേണും. മെലാർ യുദ്ധത്തിനു വരുകയുമെങ്കുറു. ഈ ഏപ്പാടു കൊണ്ട് ചഞ്ചുവത്തിക്കിഴക്ക് ഒരു നൃഷ്ടവുമുണ്ടു്. പട്ടാണികൾക്കു കരേ നൃഷ്ടമണ്ഡലതാനും. തൈപ്പള്ളിട സപ്പന ഗ്രാമക്കാണ്ടു് സമ്പാദിച്ചതിനെ തൈപ്പംകിഴക്കു വിട്ട കോട്ടക്കേണ്ടിവരുന്നു അകുംബൻകു തന്നിക്കിഴക്കു സപ്പന മാക്കാൻ കഴിയാത്തതിനെ വിട്ടകോട്ടത്താൽ മതി.”
- ഈ:—“നല്ലതുതന്നു. എന്നാൽ ഇതൊക്കെ എന്നോടു് എന്തിനാണും പറയുന്നതു്? യുദ്ധത്തിനും സമാധാനത്തിനും ഒക്കെ അധികാരി മഹാരാജാ മാനസിംഹനാണു്. നീങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അട്ടക്കയ്ക്കു ആളുയച്ച കാര്യം പറയുണ്ടു്.”
- ഉ:—“തൈപ്പം അങ്ങനെ ചെയ്തു്. എന്നാൽ ഭാഗ്യദോഷത്താൽ ചട്ടം ചെയ്യാൻ ആവിംഡത്തെ വിശ്വിച്ചുവിരിക്കേണും തായി ആരോഗ്യം മഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചുവിരിക്കേണും. ഇതുകേട്ടു് കോപംകൊണ്ടും വ്രസന്നാകൊണ്ടും ആവിംഡനും സമാധാനത്തിനും ധാതോരപോക്കുകളേയും സപീകരിക്കേണ്ടു്. തീരുമനസ്സുകേണ്ടു് മരിച്ചുട്ടി ക്ലൂണും തൈപ്പള്ളിട മുതൽ ഉറപ്പുകോട്ടത്താൽ അവിട്ടും വിശ്രസിക്കേണ്ടു്. അതിനാൽ അവിട്ടും സപയമേവ ദേശത്രും വഹിക്കേണ്ടിക്കിൽ മഹാരാജാവും സമതിക്കാൻ മതി.”

കമാറൻ ഉസ്സാൻവാൻഡ മുഖത്തു സുക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കാണ്ടു പറത്തു: “എല്ലാം നേരേ പറയുക. എൻ്റെ കരുക്കൾ കണ്ണാൽ മഹാരാജാവു വിശ്രസിക്കാം

എന്നാളു സ്ഥിരിക്കുന്ന സപ്തമേവ അവീടെ പ്രോക്ഷണമെന്ന പറയുന്നതിനെന്റെ അത്മം എന്താണു്? ”

ഉ:—“കാര്യം ഇതാണു്. തങ്ങളിടെ ബലത്തെക്കുറിച്ചു മഹാരാജാവിനു് നല്ലവള്ളും അറിഞ്ഞുകൂടാം. അങ്ങളും അവട്ടത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ കൂദാരൻ കഴിയും; എന്നാൽ അവിട്ടുത്തെ ഒയാപ്പുമായ മല്ലാധികാരിയിൽ നിന്നു് തങ്ങൾക്കു കാര്യപ്രാണം ഉണ്ടാക്കാതെ ഇരിക്കയീല്ല. ദൈഷ്ടത്തുലം അതുകൊണ്ടും സാധിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. സമാധാനത്തിനെന്റെ ആളു തെരു ചലങ്ങളിൽ ഒന്നും അവട്ടത്തെ സപ്തത്രം ക്ഷേമനാതായിരിക്കിം. അതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഉടൻ ക്ഷേമനാതിനു് അവിട്ടുന്ന മുലം ശ്രമിക്കണമെന്നു് നിവാദവു് വിചാരിക്കണു്.”

ക:—“എൻ്റെ അധിക്കരിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു വിസ്മയതം ഇല്ല.”

ഉ:—“അതിൽ എനിക്കു സന്ദേഹമുണ്ടു്. തങ്ങൾ അഡി പ്രാശപ്പെട്ടുന്നതുപോലെ സമാധാനയുടുവും ഉണ്ടാക്കാതെപക്ഷം കോട്ടയിലേക്കു തിരിച്ചുവരാമെന്നു് അവിട്ടുന്ന ഒയവുവെള്ളു വാഗ്ഭാഗം തങ്മോ?”

ക:—“വാഗ്ഭാഗം തങ്ങന്നപക്ഷം ഞാൻ തിരിച്ചുവരുമെന്ന നിങ്ങളും എന്തെന്ന തീർച്ചപ്പെട്ടതും?”

ഉസ്മാൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറത്തു: “ഒരു രജപ്പതുക്ക് വാഗ്ഭാഗാനത്തിനും ഓറം വരുത്തുകയില്ലെന്നാളു വാസ്തവം ജന്മപ്പെടുവാനും”

കൂദാരൻ:—“ശരിതനെന്നു. എൻ്റെ പരിതാവിനെ സദർ ശരിച്ച ശേഷം ഞാൻ തനിച്ചു കോട്ടയിലേയ്ക്കു മട്ടാവരാമെന്നു് വാഗ്ഭാഗം ചെയ്യുന്നു.”

ഉ:—“തങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഒരു കാര്യാക്കുടി അവിട്ടുന്ന വാഗ്ഭാഗാ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. അവിട്ടുന്ന മഹാ

രജാവിന്റെ അടക്കാളിനിന് ഇപ്പോൾ തൊൻ അവിടതെതാഴും അറിയിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകാരം ഉടമ്പടി ചെയ്യാൻ അനുമതി വാങ്ങിത്തരണം.”

ക:—“യോഗ്യനായ ഉസ്താൻവാൻ! അങ്ങനെ എന്നിങ്കി വാഗ്ദാനം ചെയ്യാൻ പാടില്ല. പട്ടാണികളെ കീഴിൽക്കൊന്നാണു് ചക്രവർത്തി തൈപ്പെല്ലെ നീയമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അവരെ കീഴിട്ടുകി മാത്രമാണു് തൈപ്പെ തീടെ തൃത്യവും. സമാധാനം സ്പീകരിക്കുന്നതിനു തൈപ്പെല്ലെ അനുവദം ഇല്ല. തൈപ്പെൽ ദരിക്കലും അങ്ങനെ ചെയ്യും ഇല്ല. തൊൻ അവച്ചനോടു് അതു് ആവശ്യമുണ്ടുകയും ഇല്ല.”

ഉസ്താൻറെ മുഖത്തു തുഷ്ടിയും ചുണ്ണന്തരി ചേരും ചിഹ്നങ്ങൾ കാണപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“കമാരി അവിടുന്നു് ഒരു രജപുത്രനു് ഉചിതമായ വിധത്തിൽ തന്നെയാണു പറഞ്ഞതു്” എന്നായി അവിടെങ്കി സപാതന്ത്രം ലഭിക്കുന്നതിനു വേരെ ഒരു വഴിയും ഇപ്പോനു് അവിടുന്ന വിചാരിക്കുന്നും.”

ക:—“ചക്രവർത്തിക്കു് എൻ്നും സപാതന്ത്രം പാതയും ഓഡി എത്ര വിലയുള്ളതാണു്? രജപുത്രവാംഗ തതിൽ എന്നെപ്പോലെയുള്ള അനവധിരാജകമാ രമാജണക്കു്”

ഉസ്താൻവാൻ വ്യാകലതയോടുകൂടിപ്പറഞ്ഞു. “അവിടുന്നു് എൻ്നും ഉപദേശം കേരിക്കുണ്ടു്! അവിടതെ ഇപ്പോഴതെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു കൂട്ടുക.”

ക:—“എന്തിനു്”

ഉ:—“തൊൻ തെളിച്ചു പറഞ്ഞതക്കാം. ഇതു വിധത്തിൽ അവിടതെ ഉപയോഗിക്കാം എന്ന വിചാരിച്ചു മാത്രമാണു് കട്ടുവാൻ അവിടതെ ഇതു വിധ തതിലോകം ബഹുമാനമായി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു

നാതു്. അവിട്ടുന്നു് അതിനു വിരുദ്ധമായി മൂർത്തിക്കമനപക്ഷം അദ്ദേഹം അവിട്ടതെത്തു ഉപഞ്ചവകാതിരിക്കയില്ലു്.”

ക:—“അങ്ങനെ പറിന്നുയും? എന്നെ കാരാഗ്രധത്തിൽ തന്നെ പാർപ്പിക്കമനതാനു് ഒരു നാമിഷം മുഖം തൊൻ നിങ്ങളോട് പറഞ്ഞതുണ്ടു്?”

ഉ—“അതുകൊണ്ട് മാത്രം കട്ടുവാൻ തുള്ളിപ്പെട്ടുമെന്നുള്ള പക്ഷം അതവിട്ടതെത്തു ഭാഗ്യമായിരിക്കും.”

കമാരൻറെ മുഖാഖം മാറ്റി. “അതുകൊണ്ട് അയാൾക്കു തുള്ളിവന്നില്ലെങ്കിൽ വീരേന്ത്രസിംഹൻറെ വഴിയെ അന്നമാറ്റിക്കൊം.” അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണിൽ കുട്ടി തീ പറന്നു.

“എന്നാൽ തൊൻ ഫോക്കൻ. കട്ടുവാൻറെ കല്പന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂതൻ മുഖവന്ന അവിട്ടുന്ന അറിയും.”

കിരോക്കഴിഞ്ഞെത്തു നാലു അന്നചരന്മാരോടുകൂടി ഒരു പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അവിടെ വന്നു.

ക:—“നിങ്ങൾ എന്തിനാണു വന്നതു്?”

ഉദ്യോ:—“അവിട്ടതെത്തു ഇവിടെ നിന്നു മാറ്റി താമസിപ്പിക്കാൻാണു്”

“തൊൻ ഇതാ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നു. മുമ്പിൽ നടക്കുക.

എന്ന പറത്തെത്തു രാജക്കമാൻ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അന്നമാറ്റിയും.

പറമ്പരാഗം അല്പാധി

രൈ ആദിരണ്ട്

കട്ടല്ലവാൻനു ജമനക്കാരും മോഷൻ വിസ്താരം എന്നും ഗമിച്ചു. അതിവിശദിച്ചമായ ഭക്ഷണപാനാദികൾ, ഏട്ടുങ്ങൾ, പാട്ടുകൾ, പലവർധത്തിലുള്ള വിജ്ഞാങ്ങൾ അന്നാജാനങ്ങൾ മുതലായവ എല്ലാം യഥാക്രാലം എന്നും ഒരു ദിവസം അന്നാത്ത രാത്രി പ്രാകാരത്തിലുള്ളവർക്ക് കരഞ്ഞട്ടി ആധിക്രമം യീരുന്നു.

നേരം അസൂമയമായി. കോട്ട എങ്കിം പ്രകാശമെന്നു ദീപങ്ങളാൽ വിളിപ്പേണ്ടി. എല്ലാസ്ഥലവരും ഉദ്ധേശ സ്ഥമനാർ, ടേഡാർ, രാജസേവകനാർ, ഭൂത്യമാർ, ധാവകനാർ, മല്ലപാനമത്തനാർ, ആട്ടക്കാർ, എട്ട് ക്കാരികൾ, സംഗീതക്കാർ, ഭാസികൾ, ഇന്ത്യാഭക്കാർ, പഴറാം സുഗന്ധസാധനങ്ങളിലുള്ള ഭക്ഷണ പദാർഥങ്ങളിലും മിററം വില്ലുന്ന കച്ചവടക്കാർ, ഇങ്ങനെയുള്ള ആളുകൾ കൊണ്ടു കോട്ടയ്ക്കുന്നവിടെയുംതിങ്ങി. നോക്കിന്നടത്തു പിം നാംഗിതം, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളുടെ പരിമള്ളം, ചുവപ്പുകൾ, വേഗ്രൂഹ്യകൾ, ഇന്ത്യാഭാലം, ദീപപ്രകാശം, മല്ലം ഇവയെ കാണുന്ന ഉള്ളട്ട്.

അന്തിമപുരത്തിനുക്കത്തെ അവസ്ഥയും ഇപ്രകാര മായിരുന്നു. അവിടത്തെ അലങ്കാരങ്ങളിലും ആളുകളുടെ ഉത്സാഹവും സന്തോഷവും ഒന്നം പരിയാനില്ല. എല്ലാ മച്ചകളിലുള്ള വിശ്വാസകളാൽ പ്രശ്നാഭിച്ചു. പുഷ്പപ്പങ്ങളുടെയും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളുടെയുംസൗരല്ലും വായുമണ്ഡലം മഴവൻ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. പരിചാരികമാർ വിശേഷ പ്രേക്ഷ വബന്ധങ്ങളിലും ആദിരണ്ടുങ്ങളിലും ധരിച്ച് അങ്ങോടും ഇരിക്കാട്ടം പിന്നെയും പിന്നെയും നടന്നക്കാണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ സപാമിനിമാർ അവരവരുടെ മച്ചകളിൽ

ഇങ്ങനും അവക്കുടെ ശരീരങ്ങളെ ഉൽക്കുള്ളങ്ങളായ വസ്ത്രം അണാം കിരംകൊണ്ടു് അലങ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അന്ന തെത ദിവസം കട്ടലുവാൻ തന്റെ അന്തിപ്രതിഭല മഹിളാർത്ഥങ്ങളെ എല്ലാവരെയും അവരവരുടെ കുറീശു ഗ്രഹങ്ങളിൽ വച്ചു കാണുകയും, അവക്കമായി കുറീശു നേരു സപ്പുപാടി സുഖം അനുഭവിക്കുകയും, അവ ഒരു ദാരോ ഇവ ചെക്കേണ്ടായിരുക്കുകയും ചെയ്യു പതിവായിരുന്നു.

പക്ഷികളുടെ കുട്ടശത്രിൽ മയിലെന്നവോദ്ദല, ഒരു സുന്ദരിരത്നം തന്റെ ശരീരാലക്കാരം വേണ്ടവെന്നും ചെയ്തുനീറുന്ന ശേഷം മറിക്കറ തോടും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ രാത്രിയിൽ ആക്ഷം എവിടെയും കടന്നുപോകാൻ സാധിക്കിമാറിരുന്നു. പ്രത്തി ഈ സ്നീ രത്നത്രിയും സകലവിധി മാധ്യമുള്ളജ്ഞേയും നൽകായിരുന്നു. കട്ടലു വാൻ അവളുടെ ദാരോ അവക്കുടെ വരത്തിനും ഉചിതങ്ങളായ ആഭരണങ്ങളും കൊടുത്തു. എന്നാൽ അവളുടെ മുഖത്തു തന്റെ സൈംഗരുസവയത്രുകൊണ്ടുള്ള ഗർവ മാക്കുട്ട് ക്രൂഷിബന്ധാഭ്യർത്ഥനാലും പ്രസാദമാക്കുട്ട് കാണമാൻ ഉണ്ടായിരുന്നല്ല. അവർക്ക് സങ്കേതാംശം എന്നാണ്ടിന്നറീ എത്തിട്ടില്ലെന്ന തോന്നം. ഒരു ചെറിയ സ്നീയിൽ പോലും അവളുടെ മരുന്മാരായരങ്ങളിൽ സ്വീച്ഛാരുചില്ല; മുഖത്തു സശ്രദ്ധവുമായി സമാധാനമായിരുന്ന കാണപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

അങ്ങളും ഇങ്ങളും നടന്നതിനും ശേഷം വിമല ഒരു തംഗിയുള്ള അവയിലേക്കു കയറ്റി. ഉടനേതനെന്ന അവർക്ക് വാതിൽ അടച്ചു. ഇതു മരുന്മാരവ ദിവസത്തിൽ ആ അറയ്ക്കുള്ളൂക്കരുതു് ഒരു ചെറിയ വിളക്കമാത്രമേ കത്തുന്നണാണെന്നുള്ളൂ. ആ മറിയിൽ അങ്ങേണ്ടാറാറുതു് ഒരു ചെറിയ മഞ്ഞത്ത് മേരുകൾ ആരോ രോധി ശശിരം മഴുവാണ് ഒരു കമ്പിള്ളികൊണ്ടു് മുടി ശയിക്കുന്നു. വിമല കട്ടിലിനു

സമീപത്തു ചെന്ന നിന്മംകൊണ്ട് “ഞാൻ വന്നു” എന്ന പത്രക്ക്ഷേപ്പരിത്തു.

തല്ലൂത്തിനേൽക്കു കിടന്നിരുന്ന ആദി തെട്ടിളം സ്ഥലത്തു നിന്മം പത്രപ്പു മാററി നോക്കി. വർമലയേ കണ്ണറിത്തു് കമ്പിളി മാററിയുംവെച്ചു് അവർ എൻ്റീ ചുരുങ്ങാം; ഒന്നം, എന്നാൽ, സംസാരിച്ചല്ല. യാഃ—“തിലോത്തമേ! ഞാൻ വന്നതു കണ്ടുണ്ടു്?”

എന്നാണു തിലോത്തമ ഒന്നം മിശ്രിച്ചില്ല. അവർ വിമലയുടെ മുഖത്തു നിന്ന് മേഘങ്ങായി നോക്കി.

അവർ അപ്പോൾ നാണ്മുള്ള ഒരു ബാലകയാ യാരുന്നില്ല കഴും! ആ മങ്ങിയ വെള്ളിച്ചുത്താൽ അവക്കു നോക്കുക. ഇപ്പോൾ അവർക്കുള്ളതിൽ പത്ര വയസ്സു കുടി കുട്ടത്തു പ്രായം ഉണ്ടാണ് തേരുന്നും അവളുടെ ശരീരം മലിനത്തു് പ്രകാശമില്ലാതെ ആരുംരിക്കുന്നു. മുഖം വിളിപ്പിക്കുന്നു. അവർ മുഖം മുഴുംതു ഒരു വന്നുമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. അവളുടെ തലമട്ടം പോടാക്കാതു വികു തമായിരിക്കുന്നു. ശരീരത്തിൽ ഒരു ആരുരണംപോലും കാണാംനില്ല.

വിമല വീണ്ടും പറഞ്ഞു. “ഞാൻ പറഞ്ഞതിരുന്ന മുപ്പോലെ ഇതാ വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാണു് ഒന്നം മിണ്ണാത്തതു്?”

തിലോത്തമു കരയുകയാണെന്നു വിമലയും അവ കൂടം ശബ്ദത്തിൽനിന്മം മനസ്സിലായി. അവർ തിലോത്തമയുടെ ശരീസ്സിൽ പാടിച്ചു് അവളുടെ മുഖേ തകിളിത്തി; അതു് അത്രയാരധാരം നന്നാത്തിരുന്നു. അവ കൂടം വന്നുണ്ടാവും തലയണ്ണയും എല്ലാ വെള്ളിത്തിൽ മുഖിയപ്പാലു നന്നാത്തിരുന്നു.

നീ എത്ര കാലമാണ് ഇങ്ങനെ കരണ്ടു കഴിച്ചുക്കൊണ്ട് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്? നിനക്കു് അതു സഹിപ്പാൻ കഴിയുമോ?”

ഈവാൻ എന്തിനാണു സഹിക്കുന്നതു്? ഇതും കാലം എന്തിനാണു അതു സഹിച്ചു ജീവിച്ചപ്പോൾ എന്നാണു എന്നെന്ന് വ്യസനം.”

വിഭവ മെമ്പന്തെത അവലംബിച്ചു ഭവം കൈകളാൽ മുടാനു ലഭിച്ചിരു.

ഒട്ടക്കാം അവർക്ക് ദീർഘപാസദേതാട്ടകുടി പോണിച്ചു. “ഇന്നതെത രാത്രിക്കു ഏറ്റാണു് ചെയ്യേണ്ടതു്?”
തലേഖനത്തെ വാമലഭ്യടക ആഡണം അണിഞ്ഞു അകൃതിചേയ നീരസദേതാട്ടകുടിനോക്കി.

അംഗീകാരിച്ചു ആഴലാപിച്ചിട്ടു് ഇപ്പോൾ അവശ്യമെന്തു്?”

വി;—“എന്നെന്തും എന്തും പറഞ്ഞതു നിസ്യാര മാക്കേണ്ടു. കട്ടുവാനെ നിനക്കു് ഇതുവരെ നല്പവുണ്ടും അറിഞ്ഞുകൂടാ. സൗഖ്യത്തുമില്ലാത്തും നമ്മുടെ വ്യസനം ഒന്നു ശമിച്ചുകൊള്ളിട്ടും എന്ന വിചാരിച്ചും ആ ഭിഷ്ണുൻ ഇതുവരെ നമ്മുടെ ഉപാധ വികാരിയന്നതാണു്. ഇന്നു് അവൻ നമ്മുടെ ചാരിത്ര്യത്തെ ആകുമിക്കാൻ പുരോഗ്രാത്രിക്കൈ യില്ല. മുത്തശാലയിൽ നമ്മുടെ കണ്ണില്ലെങ്കിൽ എല്ലു് ആപത്താണു് നമ്മുടെ സംഭവിക്കാൻ പോകി നുതു് എന്നു് എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ.”

തി;—“മററുതു ആപത്താണു നമ്മുടു് ഉണ്ണാകാൻ ഉള്ളതു്?”

വി;—“തിരിലാത്തമേ! നീ ഇതുവേഗം നീരാശയാക്കി നുതു് എന്താണു്? ഇതുവരെ നമ്മുടെ ജീവനം ചാരിത്ര്യത്തിനം ധാരായി ഫോഷ്ടും ഉണ്ണായി

ട്ടില്ല. ജീവൻ ശരീരത്തെ ലുഭ്ബ കാലം നമ്മുടെ പരിഗ്രാലുതയെ നാം സുക്ഷിക്കേന്നതാണ്”

തി:—“അംഗമ! പിന്നെ നിങ്ങളെള്ളുന്നതിനാണ്” ഈ ആരു രണ്ടുക്കാലം മുട്ടിരിക്കുന്നതു്? അരത്തല്ലോ അംഗി ചുരുക്കുന്ന കൂളയു. അവ എൻ്റെ ക്ലീനുകളെ വേണ നില്പിക്കുന്നു.”

വിമല ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു പറത്തു. “കഴഞ്ഞതു! ഏൻ്റെ ആരുരണ്ടുക്കാലം എല്ലാം കാണുന്നതിനു ദിവൈ ഏന്നെന്ന ശക്കാരിക്കാതിരിക്കു.”

ഇങ്ങനെ പറത്തു് അവധി അവളുടെ ഉട്ടപ്പുന്ന ഡയിൽ നിന്നു് ഒരു മുച്ചുംയും കംാരി എടുത്തു കാണിച്ചു

തി:—“അതു് അമു എങ്ങനെ സന്ധാരിച്ചു്?”

വി:—“ഇന്നാലു ഒരു പുതിയ ഭാസി അന്തിമപരത്തിൽ വന്നിരുന്നവെള്ളു നീ കണ്ടില്ലേ?”

തി:—“ഉദ്യു് തോൻ കണ്ടു. അതു് .അംഗംമനി ആരു തന്നു്.”

വി:—“ഇതു് അംഗംമനിയാണു കൊണ്ടുവന്നു തന്നാതു്.

അഭിരാമസ്ഥാമി അവളുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്ത ദയ.

തിലോത്തമയ്യു് ആശ്വര്യം തോന്നി. അവളുടെ ഏഡയം വിരിച്ചു്.”

വി:—“നീ ഇന്നരാത്രി ഇം പുടകു മാരുന്നില്ലേ?”

തി:—“ഇല്ല.”

വി:—‘സംഗ്രഹിതത്തിനും ഗ്രന്ഥത്തിനും പോകുന്നും ഇല്ലേ?.”

തി:—“ഇല്ല.

വി:—“എന്നാലും നിന്നെ തനിച്ചു വിട്ടേക്കുക ഇല്ലേ.”

തിലോത്തമ കയ്യാൻ തുടങ്ങി.

വി.—“കരയാതിരുന്ന തൊൻ പറയുന്നതു കേരംക്ക്. നിന്നക്കു രക്ഷപ്പെട്ടാൻ തൊൻ മാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കി അട്ടണ്ട്.

തിലോത്തമു ആറുമഹത്താട്ടക്രടി വിമലയും ദുവരതേക്കു നോക്കി അവരു ഉസ്താൻ കൊടുവാ മോതിരം തിലോത്തമയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

അവരു പറത്തു; “ഈ കയ്യിൽ വച്ചുകൊള്ളിണം നീ എങ്ങും പോകേണ്ടാ. ഈ വിടത്തെ കോലാധലങ്ങൾ നേരം അർഥരാത്രി ഒരു മുന്നേ അവസാനിക്കുന്നു. അതു വരെ കട്ടലും വാനു ഇങ്ങോടുകൂടിയുണ്ടാക്കിയിട്ടാണ് ഏങ്കിൻ നോക്കിക്കൊള്ളിം പാതിരാ ആക്കദ്ദോസും അവന്തിച്ചു രത്തിന്റെ പട്ടിവാതുക്കൽ ചെല്ലണം. അവിടെ ഒരു മുത്തപോലെ ഒരു മോതിരം നിന്നെ കാണിക്കും. അവ നോട്ടേമെണ്ടിട്ടു പോജ്ഞാർക്ക്. അവൻ നിന്നെ നി നക്ക് എവിടെ പോകണമെന്നു പറയുന്നവോ അവിടെ കൊണ്ടുചെന്നുക്കും. നിന്നെ അഭ്യരംസപാമിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു ആക്കണമെന്നു് അവനേട്ട പറയണം.”

തിലോത്തമു അഡ്യുത്തപരത്തുരുയ്യായി. അത്തുമ്പോൾ രവശ ആകക്കാണ്ടാ സംഗ്രഹശാഖയിക്കുംകൊണ്ടാ അവരുക്ക് കുറേ നേരതേക്കു നേരം സംസാരിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടായില്ല.

“എത്തനാണു്? ആരാണു നിങ്ങൾക്കു ഇ മോതിരം തന്നതു്?” *

“അതിനെക്കരിച്ചു പറയാൻ കുറെ അധികമുണ്ട്. അതു തൊൻ ബസഫക്കുംപോലെ നിന്നെ അറിയിക്കാം. ഇപ്പോൾ തൊൻ പറത്തതുപോലെ ചെയ്യു്.”

“അഴപ്പാർഡ നിങ്ങൾ എന്നാണു ചെല്ലാൻപോക്കുന്നതു്? നിങ്ങൾ എങ്ങനെ രക്ഷപ്പെട്ടും?”

“അതു വിചാരിച്ച് അസ്പദമയാക്കണം. ഞാൻ ഘ്ലുവിയതാിലും തെററിപ്പിഴച്ചു് നാളേ രബ്ബിലേ ശഭിരാമസപാമിരുടെ ഗ്രഹത്തിൽ എത്തിക്കൊള്ളാം.”

അവർ തിലോത്തമയുടെ ചോദ്യത്തെ ഇം ഉത്തരം കൊണ്ടു് മുടി. തിലോത്തമയ്ക്കു് രക്ഷപ്പെട്ടാനുള്ള ഒരും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതു് വിമല തന്റെ മാർഗ്ഗ ഞൈ നിരോധിച്ചിട്ടാണെന്നു്. ആ സാധു അറിഞ്ഞെല്ല.

വളരെ നാളായി തിലുത്തമയുടെ ദിവത്രു് ഒരു പ്രസാദം ഉണ്ടിച്ചിട്ടു് ഇം സന്ദേശകരണായ വത്തമാം നേരു ഉടനെ അതു പ്രസാദമായി. അതിനാൽ ചിരി ധയുടെ ഏജയം സന്ദേശപൂർണ്ണമായി.

അവർ അശ്രൂഷാർഥാജോളായ ലോചനങ്ങളും ഗതിഭന്നിഡിസമായ കാറ്റുതേട്ടും “ഇനി ഞാൻ പ്രാക്കടു്” എന്ന ചോദിച്ചു.

രി:—“നിൽക്കണേ! കോട്ടയ്ക്കരുതു നടന്ന വത്തമാന അഭേദ്യം നിങ്ങൾക്കരിയാമെനു തേനേനു. നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മായം പരിചയക്കായം ഇപ്പോൾ എവിടെ ആണെന്നും അവരുടെ അവസ്ഥ സ്ഥിര എന്തല്ലാമാണെന്നും എന്നാട്ട പറയണേ!”

ഈ ആപത്തട്ടത്തിരിക്കുന്ന കാലത്രും ജഗത്തിലും മനക്കറിച്ചുജീ ശാമ്പ് തിലോത്തമയുടെ ഘൃത്യത്തിൽ ചാഞ്ചാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കമാരൻ വിമലയ്ക്കു് അയച്ച കൂദമായ കത്തിൽ തിലോത്തമയുടെ നാശംപോലും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇം കാല്യം അവഭോട്ട പറയുന്നതു് മനോതന്നേ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവ കൂടി വ്യസനത്തിനു് തെലവർഷം ചെയ്യുന്നതുപോലെ ആയിരിക്കിം. അതിനാൽ അക്കമ കന്നും പറയാതെ വിമല പറഞ്ഞു.

“ജഗർത്തസിംഹൻ കോട്ടയിൽ ഉണ്ട്” അംഗ്രേഷ്
അരങ്ങോറു ആയാരിക്കുന്നു.”

തിലോഡത്തെ ഒന്നം മിണ്ണിയില്ല.

വിമല അവളുടെ അധികാരങ്ങളിൽ ഒന്ന് ചുംബി
ചീട് പുരത്തിരിക്കുപ്പോയി.

ചത്രിമുന്നാം അഭ്യർത്ഥന

അംഗ്രേഖിക്കത്തിന്റെ പ്രകടനം.

വിമല പുരത്തപോയതിന്നശേഷം തിലോഡത്തെ
തന്റെ ചുറ്റിയിൽ ദ്രുകാക്കിനിയായി ഇരുന്നു. കാരണം
വിചാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവളുടെ വിചാരങ്ങളിൽ
വ്യസനവും സന്ദേശവും ഇടകലർന്ന്. ആ പിംഗാ
ചിന്റന കൂടുതൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരു മാർദ്ദം
ലഭിച്ചല്ലോ എന്നായിരുന്ന അവളുടെ വിചാരം. വിമല
തന്നെ ജീവനക്കാരം അധികം ഫ്ലൈഷിനു എന്നം
വിമലചാനല്ലോ തന്നിക്കു രക്ഷപ്പെടാൻ മാർദ്ദമാണെങ്കിൽ
തന്നെതു എന്നം ഉള്ള വിചാരം അവളുടെ ഉള്ളിൽ
പിന്നെയും പിന്നെയും ഉണ്ടാകയും അതു് അവളുടെ
സന്ദേശത്തെ വർഖിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. “പ്രാകാര
തതിനു വെള്ളിയിൽ ഇരക്കിയാൽപ്പിനെ തൊന്തു
ട്ടാണു പോകുന്നതു്? കഴും! എന്തെന്നു അനുഭൂതിനു കൊട്ടിര
ഇപ്പോൾ എവിടെ? എന്നു് അവധിക്ക ഉടനേ തോന്തു
അവളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു് കണ്ണുനീറ ധാരയാരയായി
ഒഴുകുന്നു കുറച്ചും സമാധാനപ്പെട്ടപ്പോൾ
മരാറാനു് അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആത്മവിച്ഛ. “കമാ
രു് ആപത്തെന്നും ഉണ്ടായില്ല. എന്നാൽ അവിടുന്നു്
എവിടെചാണു്? അവിടുതെ അവസ്ഥ എന്താണു്?
അവിടുന്നു് ഒരു തടവുകാരനാണോ?” ഇന്ത വിചാരം

வயது என்றுகூறிய பிள்ளையும் கண்ணிடவாக்கி கூறு! ஏன்றால் காருத்திற் வசூள்ளேபூ குமாரன் ஹடுபாறு, அவரும் சூம் ஸங்கவிஷ்டு. ஏன்றால் ஜிவித நீ அடுத்திட்டிற் காட்டுவது ஹதிற் பகரம் வெண்டும் ஏன்னிட ஸாய்க்கொமோ? அவேமா! அவரிடதேதேயூங் மால் ஏன்னிட ஏற்று சொய்வான் கஷியும்?" அவரும் பிள்ளை விசுவாரிஷு. "அடுத்து தகவுவிலாகளா? காரு முமா ஏடுக்கொன ஹாக்கி? அவரிட அதுக்கும் போகான் பாடுகேலு? அடுத்து திலோத்தம் ஏன்றாக்குத்திடையக்கி எழுதுகின்றானா? நிழவு உமாயூ உள்ளு. அடுத்திட்டிற் கீர்தால் ஹா கஷுவா பங்கமிக்கேலூம் மேறு எதான் அதன் லூ. "அடுத்து ஹபேபால் ஏன்றால் ஏன்றெலூம் டா இணா?" அவரும் விளைங் விசுவாரிஷு "எதான் ஏன்றானா" ஹக்கொ விசுவாரிக்கொறு?" அடுத்திட்டிற் தெருத்தார் கூரிஷு, விருத்தாயி விசுவாரிக்கான் அரிசெடுக்கா. அடுத்து ஏன்றால் மருந்துக்கொனால் ஏன்றானா ஏன்றுக்கொ பெடி. அம்முவா ஹா தேவைக்கீர்த்திற் பாக்கி ஸாவுக்கானால் விசுவாரிஷு" அடுத்துமா ஸபமூதயத்திற் நினால் ஏன்றால் வாய்மை நிரைகரிஷுகின்கொ; ஏன்றாலானால் அடுத்து அவைக்கொன செய்யுங்கு?" எதானம் அடுத்து மத்தினங்க்கூலை ஹவரிட பெய்யாத்திற் கிடக்கொன ஏன்றால் ஒத்துக்கூலூ? அதினால் ஏன்றால் நின்கொன் ஏன்றாலுத்திரு?" அடுத்துமா ஏன்றால் உபேக்ஷிக்கொபக்ஷும் எதான் அடுத்திட்டிற் காலிற்கவினால் காருமெலூம் அடுத்து நின்கொட்டு பரியு. அதுகைவெட்டு ஒழுக்கூடுக்கயிலேபூ? நிழவு உமாயூம் அடுத்துமா ஸமாயானபெட்டு; ஹலைக்கிற கொன் அடுத்திட்டிற் குவிற்கவது" புள்ளிருந்து வெறும் பள்ளலூ நிற்கோபக்கூய ஸ்ரீகரி அஶங் பரீக்ஷகொட்டு தக்காலிட பரித்துலத்தை தெழுயிக்கும்?

അതു^o ഇന്ത കലിയുഗത്തിൽ സാധിക്ഷകയില്ല. സാമ്പി ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൻറെ മുഖിൽവച്ചു^o തീയിൽ ചാട്ടം താണോ: അ! എനിക്കു^o എന്ന അദ്ദേഹത്തിനെ കുഞ്ഞാൻ കഴിയും? അദ്ദേഹത്തിനു സപ്താത്രുപ്രം ലഭിക്കുമ്പോൾ ഇല്ലെങ്കിൽ എൻ്റെ സപ്താത്രുപ്രം ലഭിക്കുമോ? ഇല്ലെങ്കിൽ ഇള്ളയമയ്ക്കു^o ഇന്ത അംഗത്വം എവിനു നിന്നു കിട്ടി? ഇതു^o അദ്ദേഹത്തിനു അയച്ചകൊടുത്താൻ എൻ്റെ? എന്നു വെളിയിലേക്കു കുട്ടിക്കൊണ്ടുപാകാൻ വരുന്ന അരും അരും? അയാൾമുവേന വല്ലതു സാധിക്കുമോ? അങ്ങനെ ചെയ്യണമെനോ^o അയാളോ^o ഞാൻ എങ്ങനെ ചോദിക്കും? കമാനെ രൈക്കണ്ണകുട്ടിക്കാമൂൻ എനിക്കു എനിക്കുവിഹരികയില്ലോ? തമമിൽ കാണുന്നും ഞാൻ ലജ്ജകുടാതെ എങ്ങനെ സംസാരിക്കും?" ഇങ്ങനെ ഓരോ ചിന്തകൾ തിരിലാത്തമയ്ക്കുന്ന മനസ്സിൽ തരംഗപരമ്പരകൾപോലെ തജ്ജീവനു. ഉടനെ ഒരു പരിചാരിക അവിടെ കടന്നവനു.

തി:—“ഞാം എന്നായി?”

പ്ര.—“പാതിരാവാകാരായി.”

പരിചാരിക പോയതിനശേഷം തിരിലാത്തമ ദോ തിരുവം എഴുത്തുംകൊണ്ടു^o ഇരിയ്ക്കു പുരത്തിരുങ്ങാം. അവർക്കു ശ്രീതിയിണ്ണായി. അവളുടെ കാലുകൾ വിരച്ചു. ഒരു മുദ്രയാട്ടവനു സംശയിച്ചുനന്നു; പിന്നെയും പുരങ്കുട്ടിവനു; ഇങ്ങനെ കരുനേരം കഴിഞ്ഞു. ഒരുക്കം ദെഹത്തു പാട്ടച്ചു നടന്നു^o അന്തിച്ചുവരവള്ളുപ്പിൻറെ ഗോപുരത്തിൽ എത്തി. അരരുന്നയിലും എല്ലാവരം—രക്ഷാഭ്രമായി—പരിചാരകമായം പരിചാരകമായം എല്ലാം—സണ്ണ ഷസ്ത്രത്തിൽ ദുരീ മഴിച്ചുനടക്കുന്നതിനായ ആദ്യം തിരിലാത്തമയെ സുക്കുച്ചത്തമാല്ലെ; അവളുടെ ഗതിക്കു^o ഒരു തടസ്സവും ഉണ്ടായില്ല. ഗോപുരകാവൽക്കാർ മല്ലപ്പന

എന്നും ദിവ്യാധികരക്കു് ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. ഒരാൾ മാത്രം അവിടെ ഉജാറായ് നിൽക്കുന്നണായിരുന്നു. തിലോതമ ശട്ടതു ചെന്നയടനെ അയാൾ:—“അമേ! നിങ്ങളുടെ ക്രൂർ ഒരു മോതിരം ഉണ്ടാ?” എന്ന ചോദിച്ചു. അവർ വേഗത്തിൽ വിമല കൊടുത്ത മോതിരം എടുത്തു കാണിച്ചു. അയാൾ അതു സുക്ഷിച്ചു പരിശോധിച്ചതിനുശ്ചം “അരും! പേടക്കണ്ണു എൻ്റെ കുടെ വരിക്.” എന്ന പറത്തു നടന്നു. തിലോതമ മനഃസംഭൂതത്താട മുടിബൈക്കിലും അയാളെ അനാഗമിച്ചു. കോട്ടവാതുക്കലും ടെന്നാം അന്നത്തെ കോലാധിലത്തിൽ നല്ലവല്ലും പാംക്ക കൊണ്ടവരായിരുന്നതിനാൽ അവിടെയും ഉപദ്രവമാനം ഉണ്ടായില്ല. എന്ന മാത്രമല്ല, അനും” എല്ലാവരെയും കോട്ടയ്ക്കരുതു കടത്തിവിടാൻ അനവാദമുണ്ടായിരുന്നു. ടെന്നും തിലോതമയും പലവാതിലുകളിൽ മറ്റൊരു ക്രക്ക കണ്ണും കോട്ടയ്ക്കരുതു വെള്ളിയിൽ എത്തി. അവർ ചോദിച്ചു:—

“നിങ്ങളെ തുണ്ട് എവിടെയാണ് കൊണ്ടെവന്നു കേണ്ടതു്?”

വിമല പറത്തിരുത്തു് അവർ മരന്തപോയി. അവർ ആളുമായി ഓമ്പിച്ചതു് ജഗത്സിംഹനെ ആയിരുന്നു. “എന്ന കൂരാരൻ്റെ അട്ടക്കൽ കൊണ്ടുപോകു്” എന്ന പറയാനായി അവളുടെ ഹൃദയം അവളെ മേരു പൂഞ്ഞിച്ചു. എന്നാൽ ലജ്ജാലും രക്ഷാലും മിണിഡാൻ അവരുടെ സാധിച്ചില്ല. കുറേറേതേക്കു് ഉത്തരം നേരു ഉണ്ടാക്കാതെയിരുന്നതിനാൽ ഭക്ക് വീണ്ടിം മധ്യിലതെ പ്രാലൈ ചോദിച്ചു.

തിലും ഉത്തരം പറവണ്ട ശക്തി ഘണ്ടായില്ല. അവളുടെ തന്റെടം അംഗീഡം ചോദിച്ചു. അവളുടെ ഹൃദയം ചലിച്ചു; ക്രൂക്കരിംകു കൂട്ടി

യില്ലാതായി; ചെവവികൾ കേരംകാതായി. എന്നേൻ ഒരു ശബ്ദമാണ് അവളുടെ ചുണ്ടുകളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടത്. അതെ എഞ്ചന്റ് അവംതനെ അറിഞ്ഞതില്ല. ഭാൻറ ചെ വായിക്ക് “ജഗത്സിമഹൻ” എന്നാൽ വാക്കു കേട്ടതും ലൈ തോന്തി, അയാൾ പറത്തു.

“ജഗത്സിമഹൻ തടവിലഃന്നല്ലോ. അവിടെ ആണു പൊയിക്കുടാ. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഇന്ത്യപോലെയുള്ള സ്ഥാപനത്ര കൊണ്ടുചെന്നാക്കണമോനാണ് എന്നോടു ഉണ്ടാവായിട്ടാണെന്നതു് അദ്ദേഹം! കുടെ വരുക!”

ഭാൻ വീണ്ടും കോട്ടയ്ക്കുകഴെത്തയ്ക്കു കടന്നു. തന്റെ എല്ലാ ചെയ്യാൻഡാനോ എവിടേയ്ക്കു പോകയാണോ അനുഭവം ഒരു തുന്നും ഇല്ലാതെ അവളിൽനിന്നും ഒരു പാവപ്പേശ ലൈ തിരിഞ്ഞതു് അധ്യാളേ അനുഗമിച്ചു. കാരാന്ത്രികവശത്രു ക്കലെ രക്ഷിക്കുന്ന ജാഗ്രതയോടുകൂടിതനെ പാറാവുന്നിനിങ്ങനു.

“കമാൻ എവിടെയാണോ?”

കക്കി:—“കൈകൈണ്ടു് ഒരു ദിക്കിലേയ്ക്കു മുണ്ടിക്കുണ്ടായി.

“അദ്ദേഹം ഉറങ്കുന്നോ ഉണ്ടാന്നിരിക്കുന്നോ?”

കക്കി:—“കാരാന്ത്രികവശത്രുവാൻ വാതലിനു സമീപത്രു പോയി തിരികെ വന്ന പംഞ്ചത്രു. “അദ്ദേഹം ഉണ്ടാന്നിരിക്കുന്നോ”.

“പോയി കതക തുറക്കു. ഇന്ത യുവതി അക്കദേശ ക്കു കടന്നു് അദ്ദേഹത്രെ കണ്ണട്ടു.”

“നിങ്ങൾ എന്താണിങ്ങനെ പറയുന്നതു്? ആത്തേരും അക്കദേശക്കു വിട്ടുകുടാ. എന്നാണുള്ള ഉത്തരവു്.”

അധ്യാർഹം ഉടനെ ഉന്നാൻവാൻഡു മുന്തോതിരു കാണിച്ചു. ആ പാറാവു കാരാന്ത്രികവാൻ വേഗം താഴെ തൊഴുതു് കതക തുറന്നുകൊടുത്തു.

അവിടെ രാജക്കുരൻ ഒരു സാധാരണ കട്ടിലി മേൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. തന്റെ മറിയും ലോകം കാലടിയുടെ ശമ്പളങ്കേട്ട് അദ്ദേഹം പത്രക്കു തല പൊക്കിനോക്കി. തിലോത്തമ മറിയുടെ വാതിൽക്കൽ എത്താൻ പാന ഒരടിയൈക്കിപ്പം മുന്നോട്ട് അവളുടെ കാലുകൾ നീങ്ങളുന്നില്ല. അവർക്കു കതകിനേഴു പിടിച്ചും കുഞ്ഞുകൾ അവിടെ നിന്നു.

“ഇതൊന്താണോ? നീങ്ങൾ ഇവിടെത്തെന്ന നിന്നു കളിഞ്ഞതു എന്താണോ?”

തിലോത്തമയ്ക്ക് നടക്കാൻ വരു.

“അക്കദേതക്കുകക്കാൻ ബാധമില്ലെങ്കിൽ തിരിച്ച പോകണം; നിന്നു താമസിക്കാൻ ഉംഖി സമയം ഇതല്ല”

അവർ തിരിച്ച പോരാൻ മുതിന്റെ എന്നാൽ അതിനും അവർക്കു സാധ്യില്ല. സാധു! അവർ എ തുച്ഛവരും; അവളുടെ ഇരു നില കണ്ണട് പാരാധകരൻ അക്കമുന്നായി; ഇങ്ങനെ സംശയിച്ചുനിന്നു് ഒരു ആയ നിന്തൽ നേരംറാട്ടി മുന്നോട്ടുവരു; മറിക്കുത്തായി കൂടാ നെൻറെ മുഖം കാണിപ്പുവാം പിന്നെയും അവളുടെ ചലനം നിലച്ചു. അവർ ഭേദത്തിനിൽ തന്റെ തീരെ ശക്തി യില്ല; തു ശരീരത്തെ ചാരി തലയും കുനിച്ചു് അവിടെ നിന്നു.

രാജക്കുരൻ ആള്ളം അതാരാണിനു മനസ്സിലായില്ല. തന്റെ മറിയും ലോകം ഒരു ഗൂഡി കടന്നവയ്ക്കാതു കാണുക് അദ്ദേഹം അത്രുതപ്പെട്ട്. ഉടനെ കിടക്കാൻ നിന്നു് എണ്ണിച്ചു കതകിനെൻറെ അട്ടക്കലേയ്ക്കു വന്നു. അ തേദേഹം അവളുടെ കാണാകയും ആരാണിനു മനസ്സിലാക്കായുംവെയ്ക്കു.

ഒരു ക്ഷേത്രത്തെക്കുറിച്ച് അവരുടെ കണ്ണകൾ തമ്മിൽ ഇടപെട്ടു. ഉത്തരക്ഷേത്രത്തിൽ തിലോത്തമയുടെ ദിവം കാണിത്തു.

അഞ്ചുമുഖം ഒരടി പിന്നോട്ടവച്ചു; തിലോത്തമ ഉട കൈ നീക്കുവും യായും സ്വപ്നോധം ഇല്ലാത്തവളായും ഒരു ശ്രീലഭവത്രംപോലെ നിന്നു. ഒരു നീമിഷംമുഖ്യും സുശ്രൂദായും കണ്ണ സുവർണ്ണപത്രംപോലെ വികസി ക്കാൻ തുടങ്ങിയ അവളുടെ ഏഴയം പെട്ടുനു വാടി ചൂഞ്ഞു വിശ്വാസിച്ചു.

രാജക്കമാരൻ “വീഴ്രെസിംഗൾ പുതുഡിയോ?”
എന്ന് അവളുടെനുപോലെ ചോദിച്ചു.

ഈ ശ്രൂം ഒരു കംരിപോലെ അവളുടെ ഘൃഷി യത്തിൽ തന്നു. “വീഴ്രെസിംഗൾ പുതും.” ഇങ്ങ നേരിയാ കുമാരൻ അവളുടെ വിളക്കിക്കൊന്തു്?

ജഹാസിമഹൻ തിലോത്തമയുടെ പേരുപോലു മറന്നുപോഡ്യോ; കൂടു നേരത്തെക്കു രണ്ടുപേരും നേരം മിണിഡില്ല. അന്നത്രം കുമാരൻ ചോദിച്ചു. “നീങ്ങൾ എന്തിനാണോ് ഇവിടെ വന്നതു്”

എന്തിനാണോ് ഇവിടെ വന്നതെന്നോ? നേരാം തരം ചോദിപ്പും; തിലോത്തമയും, തലതിരിച്ചും ഉണ്ടായി; മറിയും കട്ടിലും, വിളക്കം, ചുവയകളിം എല്ലാം പബ്രംപോലെ തിരിയുന്നതായി അവർക്കു തേന്നോ, വേഗം അവിം ചുവരിക്കേണ്ട തല താങ്ങിക്കൊണ്ടി നിന്നു.

രാജക്കമാരൻ തിലോത്തമയുടെ ഉത്തരം ലഭി ക്കാന്നായി വളരെ നേരം കാത്തുനിന്നു. എന്നാൽ ആത്താണോ് ഉത്തരം പറയാൻ പോകുന്നതു്? ഒരു കിം അതു സാധിക്കയില്ലെന്ന കണ്ണ് അഞ്ചുമു പറത്തു: “നീങ്ങൾക്കു്” തീരെ സെമ്പ്രേക്കില്ലോ.

ഥാന്നമുണ്ട്. തിരിയെപ്പോവുക. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറന്നു കൂട്ടുകയും ചെയ്യു.”

ഇതുകേട്ടേപ്പോറ്റ തിരിലാത്തമയുടെ സകല സംശയങ്ങളും തീനിം. ഒരുട്ടറ നവമാലിക്കൂട്ടുപോലെ അവർ നിലത്തു പതിച്ചു.

പതിനാലാം അഭ്യർത്ഥന

മോധാലസ്യം.

ഇഗ്രസിംഗൾ കൗൺസിൽത്തോക്കയേപ്പോറ്റ തിരിലാത്തമയുമൊധാലസ്യപ്പെട്ടു കാട്ടകകയാണെന്നു മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം തന്റെ ഉത്തരീയംകൊണ്ട് അവരുള്ള കരേന്നേരം വീശി. എന്നാൻ ബോധ്യമാക്കുന്ന ലക്ഷ്യം നേരം കാണായ്ക്കുയാൽ അദ്ദേഹം തിരിലാത്തമയുടെ കുടുംബ വന്ന ആളുള്ള വിളിച്ചു. അയാൾ അക്കദത്തകൾ കിട്ടുവന്നു.

“ഈ സ്ത്രീ പെട്ടെന്ന ബോധം കെട്ടവീണു. ഈ ഫിട്ടു കൂടി സ്ത്രീകൾ ആരാഞ്ഞ വന്നിടിക്കുന്നതു്? അവ ജോട്ടു ഇവരുള്ള ശ്രദ്ധാപ്രകാശം പറയു.”

എ—“ഈവൻ തനിച്ചുവന്നാട്ടിള്ളി.”

കമാരൻ “നീയോ?” എന്ന് അരുള്ളതോടുകൂടി ചോദിച്ചു.

എ—“അതെ; വേറെ ആയം ഇല്ല.”

കു—“എന്നാൽ ഇനിഎന്നാണു ചെയ്യേണ്ടതു്? ഒരു പരിചാരികയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടാവന്തു്.”

അയാൾ പോകാൻ ഓവിച്ചേപ്പോറ്റ തിരിയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു “എംബോ നോക്കു നീ വല്ലവരോടും പറ

ഞായ് കാൽ പ്രസിദ്ധമായിതീരും. എന്നമാത്രമല്ല,
ഈ വിനോദത്തനാട്യത് ആരു വരാൻ പോകണ്”

“അതു സത്യം തന്നേ! എന്ന മാത്രമല്ല, വേണ
ആരു ഇവിടെ കടക്കാൻ പാരാധുകാരൻ സമ്മതിക്കി
യുമല്ല. മറ്റാരെയും ഇവിടെ കുട്ടിക്കാണ്ടി വരുവാൻ
എന്നും ദെഹം ഇല്ല.”

“എന്നായ പാനോ എന്നാണോ ചെയ്യേണ്ടതു്?
ങ്ങ മാർക്കുമേയുള്ളൂ. നീ പോയി ഈ വത്തമാനം വേഗ
തത്തിൽ എങ്ങനെയെങ്കിലും രാജക്കമാരിയെ അറിയുന്നു.

ഒന്ന് വിവരം അയിഷ്യെ അറിയുക്കൊതിന്നായി
വേഗം പോയി. കമാരൻ ആ അവസ്ഥയിൽ തന്നെ
ചെറും കഴിയുന്ന ഗ്രാഗ്രൂഷകളൊക്കെ ചെറുക്കൊണ്ടി
രന്നു. വത്തമാനം അയിഷ്യെ അറിയുക്കാൻ സഡി
ചുപ്പേക്കിലോ അറിയിച്ചുല്ലോ. അവക്ക് ഒരു വഴിയും
തോന്നായില്ലേക്കിലോ? ഇതു് എങ്ങനെ അവസ്ഥാ
കിമോ?

കുമേൻ തിലോത്തമയ്ക്കു അഡായം ഉണ്ടായിരുത്തു
ണ്ണാൻ. ഉടനെ രണ്ട് സ്കീകൾ (രൈത്ത) മുട്ടപട്ടം
യരിച്ചു്) മറിയുടെ ഭേദം വരുന്നതു് തുറന്ന കിടന്ന
റാതാലിൽ കുടാ കമാരൻ കണ്ടു. അതിലെവാങ്ങത്തിലും
ടെ ശംഖീമായ നടപ്പും ആളുതിയുടെ യമാകുമപ്പാം
മാണ്ണവും മറ്റൊ കണ്ടു അയിഷ്യാ തന്നതാൻ വരുന്ന
തായി കമാരൻ മനസ്സിലായി. അയിഷ്യും പരിപ്പാം
രികയും മോതിരം കൊണ്ടുവന്ന ആളോടൊക്കെമീച്ചു്
തടവുമുറിയുടെ വാതിൽക്കൽ എത്തിയപ്പോൾ പാരാഡി
കാരൻ ആ ഭേദനോടു ചേരിച്ചു.

“ഇവരേയും അക്കത്തേക്കു വിടണ്ണാ?”
ഈ—“അതു തനിക്കു തോന്നിയതുപോലെ ചെയ്യേണ്ടി
താനൊന്നം പറയുന്നില്ല.”

“കൊള്ളാം! എന്നാൽ അതിനകത്തു കടന്നുകൂടാ.” ഉടനെ അയിഷാ തന്റെ മുട്ടപടം മാറ്റിപ്പറത്തു. “മാറിനിൽക്കു തൊൻ അക്കതേക്കു” പോകട്ട. നീന്കു ദോഷം വരാതെ ഞൊൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം” അയിഷയെ കണ്ണപ്പാർ അവൻ ആദ്യത്തുപോട്ടു, വേഗം ആവാരം ചെയ്യുംവച്ചു പറത്തു.

“തങ്ങേൻി! ഈ ഭാസൻറെ തെററിനു മാറ്റുത രണ്ട്. അവട്ടതേക്കു” എവിടെയും കടന്നപോകാം.”

അയിഷ ദാഡിയുടെതേക്കു കൂടനാ. അവൻ മനസ്സിനും ചെയ്യുന്നപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ സദാ പ്രസന്ന മായ ആ മുഖത്തു് എപ്പോഴും മനസ്സിൽത്തതിന്റെ കാണ്ടി പ്രസരിച്ചിരുന്നു. ആ ദാഡിയുടെതന്നെ അപ്പോൾ എന്തൊരു മാറമാണില്ലായതു് സകല സൗജന്യന്റെ ധാനമായ ആ ദിവ്യവിശ്രമത്തിന്റെ സാന്നിഃ്സ്തതാൽ അതു് ഒരു രഹ്യമായ മണിമച്ചുപോലെ ശോഭിച്ചു.

അയിഷാ കമാരനെ വരിപ്പിട്ടു്, “എന്നാണു കാരും” എന്നു് മനമായി ചോദിച്ചു.

രാജകുമാരൻു് ഉത്തരം പറയാൻ ശേഷിയില്ലായില്ല. അക്കദം നിലവുതു കിടക്കുന്ന തിലോത്തമരയെ ചുണ്ണിക്കാണിക്കുമ്പുറും ചെയ്തു.

അയിഷാ ചോദിച്ചു “ഈതാരാണു്?”

“വിശ്രദിപ്പിക്കാം മരം ചുത്തി.” എന്നു് അദ്ദേഹം ഉഭാസീനിഥായി മരപടി പറത്തു.

അയിഷാ ഉടനെ താഴെ ഇരുന്നു് തിലോത്തമരയെ തന്റെ ടടിയിലേക്കു കിടത്തി. ആ അവസ്ഥയിൽ മറ്റു വല്ല സ്ത്രീകളുമായിരുന്നവുകളിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യാനില്ലായിരുന്നു. എന്നതനെന്നയമല്ല അവൻ അതിന്റെ നീംസം ഭാവിക്കയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അയിഷാ—സകല സർവ്വജനങ്ങൾക്കും ആസ്ഥാനമായ ആ കസ്ത്രാകാരത്താം—മുഖിഞ്ചത മണിം ഉട്ടതു് താഴെ കിട

കമ്മ ശത്രുവിന്റെ പുതുതൈ—തന്റെ—എടുത്ത നട
രാത്രി കിട്ടാൻി.

അവർ പനിനീക്ക്, സർവ്വത്തു് മുതലായ പല
സാധനങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. അയിഷായുടെ ഹസ്ത
ക്രമാംഗ എത്താറം ക്ഷണം അവധാരം പരിപരിക്കെപ്പുട്ടു
പ്പോൾ തിലോത്തമ മുർച്ചരയിൽ നിന്നുണ്ടാക്കുന്ന് എന്നീ
ചുത്തനു.

അവർ ചുറ്റും നേര നോക്കാം. അദ്ദുപ്പാരം അവിടെ
എത്തെല്ലാമാണു നാന്നാതെന്നു് അവരിങ്കു് ഓർമ്മയു
ണ്ടായി. ആ മരിയിൽനിന്നു് വേഗം ഭാടിക്കുള്ളൂന്നതിനു്
അവർ ആറുമാറിക്കുകയും ഭാവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരി
നാൽ അനും രാത്രിയിൽ അവരുടെ കായ്ക്കമായും
മാനസികഹായും ഉണ്ടായ സംഭേദങ്ങളാൽ അവളുടെ ശർഖ
ശക്തി നില്ക്കേണ്ടം ക്ഷയിച്ചിരുത്തുന്നു. കഴിഞ്ഞതകാൽ ഒരുത്ത്
ണ്ണായ തലതിരിച്ചിലോടുകൂടി അവർ കനിഞ്ഞതിരുന്നു.

അയിഷാ അവളുടെ കരപ്പള്ളവത്തെ തന്റെ
കരുതിൽ സ്വീകരിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “സോദാഹി!
നിങ്ങൾ എന്തിനാണു് അസ്പദമയായിരിക്കുന്നതു്?
നിങ്ങൾ നന്നാ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നും മരിയി
ലേക്കു പോകാം; അവിടെ നിങ്ങളുടെ ക്ഷീണം തീക്കാ
മല്ലോ. പിംഗ നിങ്ങൾക്കു് എവിടെ പോകണമോ
അവിടെ താൻ കൂടി അയയ്ക്കാം.”

തിലോത്തമ ഉത്തരം നേരം മിണ്ടിയില്ല. കാരുമെ
ല്ലാം അയിഷായും മനസ്സിലായിരുന്നു. തിലോത്തമ തന്നെ
വിശ്രദിപ്പിക്കുന്നില്ല എന്നാൽ സംശയം തോന്നുകയാൽ
അവർ പറഞ്ഞു.

“എന്ന നിങ്ങൾ അവിശ്രദിപ്പിക്കുന്നവോ? ഞാൻ
നിങ്ങളുടെ ശത്രുവിന്റെ മകൾ ആൺനുള്ളതു വായ്ക്കു
വം തന്നെ; എന്നാൽ അതു് എന്ന അവിശ്രദിപ്പി

ക്കാൻ ഒരു കാരണമാണെന്നു നിങ്ങൾ കിയതയെന്തു്. എന്നിൽ നിന്നു നിങ്ങൾക്കു് ഒരു അവത്രം ഉണ്ടാക്ക യില്ല. രാത്രി കഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ “നിങ്ങളെ നിങ്ങൾ ഇവ് ചെക്കുന്ന സ്ഥലത്തെക്കു് ഒരു ഭ്രംഗോധര കൂട്ടി അയയ്ക്കാം. അതും ഒരു വർത്തമാനവും അറിയുക യാണ്.

അയിഷാ നിസർഗ്ഗമയുമായ സ്വരം ശതിൽ എഴു പുർബം പറഞ്ഞെ ഇതു വാക്കുകൾ കേടുമാറ്റുകയിൽ താലോ തമയുടെ സംശയം എല്ലാം തീർന്നു. എന്നമാറ്റവുമല്ല അവർക്കു് അപ്പോൾ നടക്കാൻ ശക്തിയും ഇല്ലായിരുന്നു. ജഗത്സിംഹദേശാടക്കുടി ഇരക്കാനും അവർക്കു് പാടി ശ്വാസിക്കുന്നു. എല്ലാം കൊണ്ടും അവർ സമ്മതിച്ചു.

അയിഷാ പറഞ്ഞു: “പ്രിയദ്രോഹരീ! നിങ്ങൾക്കു് നടക്കാൻ വയ്ക്കു; ദയവുചെയ്തു് എൻ്റെ പരിചാരിക ദട്ട മേൽ ചാരിജാണ്ടു് പത്രക്കു നടന്നപോരക്.”

താലോത്തമ, പറഞ്ഞതുപോലെ പരിചാരികയെ അവലംബിച്ചു് പത്രക്കു പത്രക്കു നടന്നു. അയിഷാ കമാരഡേശാടക്കയാതു് പറവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ എന്നേരു പറയാനുള്ളതുപോലെ അദ്ദേഹം അവളെ സുക്ഷിച്ചു നോക്കി. അയിഷാ അതറിഞ്ഞു് പരിചാരികയും “നീ അജ്ഞയെ എൻ്റെ അറയിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കിയും വച്ചു് വേഗം വരു. പിന്നുവേണും എനിക്കുവരാൻ;

അവർ താലോത്തമയോടൊത്തമിച്ചപോയി.

“നിന്നു് നന്നവരട്ടു! ഇതു് എൻ്റെ ഒട്ടവില്ലതെ സദർശനമാത്രു്” എന്നു് ജഗത്സിംഹൻ അപ്പോൾ മനസ്സുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. താലോത്തമ പ്രജ്ഞിഗണാചരണാ യിരുന്നതുവരെ അദ്ദേഹം അവളേ തന്നെ നോക്കി ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

“പ്രിയതമ! ഞാൻ ഈതാ എൻ്റെ കട്ടകവണ്ണ മംഗളാശംസ ചെയ്യുന്നോ?” ഇങ്ങനെന്തെന്നു തിലോറു മയ്യം വിചാരിച്ചു. ജഗത്സിംഹൻ “കാണാവുന്നതുവരെ അവർ തിരിഞ്ഞെതു നോക്കിയില്ല. അതിനുംഡശം അവർ തു ദിക്കിലേക്ക്” അനുസ്ഥിതായോടുകൂടി. ഒന്നു നോക്കി.

പ്രതിനിധിപാം അല്പാധം

ഹൃദയല്പകടനം

തിലോറത്തെയും പരിചാരകിയും തടവുമുറിയിൽ നിന്നു പോയശേഷം അയിഷ്യാ കട്ടിലിപിനേൽ പോയി ഇരുന്നു. ഇരിക്കാൻ വേറെ സാധനം ഒന്നും ഇല്ലായിരുന്നതിനാൽ ജഗത്സിംഹൻ അടുക്കലുബാധി രൈതത്തുനിന്നു. അയിഷ്യാ അവളുടെ കവഭാരതത്തിൽനിന്നും ഒരു പന്താനിർ ചെമ്പകപ്പു എടുത്തു് അതിന്റെ മുഖം ഒരേ സാധി ഇരുത്തു് താഴെ ഇട്ടുകൊണ്ട പറഞ്ഞു.

“കമാരാ! അവിട്ടതെങ്കിൽ എന്നോട് പറവാൻ ആഗ്രഹമുള്ളതുപോണ്ടു തോന്നുന്നു. തൊന്താൻ ഏതു കാര്യത്തിലേക്കിലും അവിട്ടുക്കുത്തുകൾ” പ്രയോജനപ്പെട്ടു മെക്കിൽ ഒയവുചെയ്തു എന്നതാണെന്നും എന്നോട് പറയണം. അവിട്ടതെങ്കിൽ സമാധാനമായിത്തീരുന്നതിൽ അധികമായ ഒരു സന്തോഷം എന്നിക്കില്ല.

ഇ:—“അതുശ്ശയായ രാജകൂട്ടകേ എന്നിക്കീഴ്പ്പാർക്കുന്നും ആവശ്യമില്ല. അവിട്ടനുമായിക്കണ്ണട സംസാരകിണിം എന്നെന്നനിക്കു” ആഗ്രഹം ഉണ്ടായതും അതല്ല കാരണം. തൊന്താൻ പറയാൻ ആഗ്രഹിച്ചതു് ഇതാതു. അവിട്ടതെന്ന ഇനിയും

കാൺഡ് കഴിയുമെന്നുള്ള ആശയാൽ സഭനാജോക്കേ നാടിന് ഇനി എന്നിക്കേ സംഗതിയില്ലെന്ന് എന്ന ഇവിടേക്കേ മാറരി താമസിപ്പിച്ചതിൽനിന്ന് ഞാൻ ഉംഗിക്കുന്നു. ഒരു വേള ഈ തായിരിക്കും നമ്മുടെ ഭൂവിലഭരത പരസ്പര ദർശനം. അ ഫോ! അവിടേക്കു് ഞാൻ എത്രതോളം കടക്കുപ്പു കരിക്കുന്ന എന്ന കാൺക്കുന്നതിന് യാക്കുകൾക്കു ശക്തിയില്ല. എന്നർ ഇപ്പുഴയെ ഈ നിർണ്ണാ ഗ്രാവാസ്യയിൽ എന്നെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യുചകാരം ചെയ്യുണ്ടെന്ന് ആശിക്കാൻ തന്നെ എന്നിക്കേ ചെയ്യുമല്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോഴുക്കിലും അതിനുള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കുവാൻ—എന്നിക്കു് എന്നു കീലും നല്കുാലും വരുന്നൊക്കിൽ---അവിടെ നന്നു് എന്നാണ്ടീനും എന്ന അറിയിക്കാൻ ഒരും സംശയിക്കുന്നതേ. ഒരു പ്രത്യുസ്ഥാനരി തന്നെറ ആ ഗഹാദശൈ എല്ലാം തന്നെറ പ്രത്യേസാദരണൊടു തുറന്നുവരുത്തുവാലെ അവിടുത്തെ മനോഹരിക്കും എന്ന അറിയിക്കണം.

തിരെ മനസ്സുമാധാനമല്ലോരോയം നിരാദായംടക്കു കീയും ദാനനിയമായ സ്വന്തതിൽ ജഗത്സിംഹൻ ഇക്കാരനു പറഞ്ഞതു് അവിശ്വാസം എന്നെത്തര നല്കുവേണ്ടം സ്ഥാപിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞു. “അവിടുന്ന് ഇക്കാരനു നിരാദായം ചെയ്യുകയും വശംവരണായിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇ ജീവിതത്തിൽ ഇനി എന്നിക്കേ എന്നതിനുയാണു് ആ ശിക്കാനുള്ളതു്? ഇ ജന്മത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുക കനമാത്ര മാണം” എന്നിക്കിപ്പോർ ആശിക്കാനുള്ളതു്. എന്നാൽ

കർണ്ണഗ്രഹത്തിൽവച്ച് “അനുഭവത്തുചെയ്യുന്നതിന് ബന്ധവിചാരിക്കുന്നില്ല.”

കമാരൻറെ ഹൃദയോദ്ദേശകരമായ സ്വരം അഡി പ്രയുട്ടെ ഹൃദയത്തിൽ നല്ലവസ്ഥം കൊണ്ടു. ഇങ്ങനെ തന്റെ വികാരങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം തുറന്ന കാണിച്ചതിൽ അവധിക്ക് ആയുദ്ധത്താനീ. അവധി തന്റെ അഭിമാനത്തെയും ലജ്ജയെയും ഒക്കെ കുറെക്കളുണ്ടെന്ന്—എവരുംസല്ലാമുള്ള സ്കൂളീയപ്പോലെ, ഒരു സ്കൂളിയുടെ ആര്യത്തോടുകൂടി, അവധി രാജക്കമാരൻറെ കരുതിയേൽ പിടിച്ചു.

അവധി രാജക്കമാരൻറെ അവരുടു് നേരോന്നോക്കി ക്ഷാന്തി—“ജഗത്” എന്നറിച്ച വിളിച്ചു, പാന കിരുന്നേരം മഴനമായി നന്നാ. അയിഷാ കമാരനെ “ജഗത്” എന്ന് അഭിസംഭവാധനം ചെയ്തു.

അവധി പാഠനയും സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി “ജഗത്! അവിട്ടതെത്തെ മനസ്സിൽ ഈ യാതന എന്നിനാണ്? അവിട്ടതെത്തെ അനവാഭദ്രത്താട്ടകൂടി താൻ ഒരു കാര്യം വോ ദിക്കുണ്ടായോ?—വിശ്വരൂപസിംഹൻറെ പുത്രി”—

അദ്ദേഹം അവളേ തട്ടത്തു പറഞ്ഞു—“ദയവുണ്ടാക്കണം! ആ സുവസ്പദപ്പനാനും അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു.”

അവർ രണ്ടുപേരും വളരെ നേരുത്തക്ക് നന്നാ മീണ്ടിയില്ല. അപ്പോൾ കമാരൻറെ കൈ ദിവിലത്തെപ്പോലെ അയിഷയുടെ ക്രപ്പാലുവത്തിൽ വയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അയിഷാ കനിഞ്ഞിരിക്കിയായിരുന്നു.

പെട്ടുന്ന തന്റെ കരുതിയേൽ ഒരു ചുട്ടിൽ അണ്ണ. കണം വിണ്ടതിൽ കമാരൻ ഞെട്ടി. അദ്ദേഹം തന്റെ ദിവാത്തെ അല്ലെം നേര താഴോത്താൻ അയിഷയുടെ തൊമ്പായ മുവത്തെ ഉയർത്തിനോക്കി. അവളുടെ കുവീറ്റത്തെപ്പോലീംകൂടി കൂട്ടുന്നതിൽ ധാരാളം ഒഴുക്കനാതായി അദ്ദേഹം കണ്ടു.

“**ഇഷപ്പറോ രക്ഷ!**” അദ്ദേഹം സാത്തുപരവശ നായി പറത്തു “**ഇതു** എന്താണ് അയിഷാ! നിങ്ങൾ എന്തിനാണ് കരയുന്നതു്?

അവർ ഉത്തരം നേരം പറയാതെ ജഗത്സിധാന്തം കരഞ്ഞ പത്രക്കു വലിച്ചു് കട്ടലിനേൽ തന്റെ സമീപത്തായി ഇരുത്തി.

അദ്ദേഹം **ഇയൻ കഴിഞ്ഞത്തേപ്പാർ** അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിനേൽ പിടിച്ചു് കൊണ്ടു പറത്തു.

“**കമാരാ!** ഇതു വിധത്തിൽ അവിട്ടതോട് യാതു പറയാനാണ് പോകുന്നതെന്നു്” തൊൻ സപ്പള്ളേപി വിചാരിച്ചില്ല. എനിക്കു് സമന്ധക്കുടിയാരാളുണ്ടു്. പലതും സമിക്കാൻ കഴിയുംഎന്നാൽ ഇതു കംന്നവേ നന്ദ്യാട്ടകുടിയ അവസ്ഥയിൽ അവിട്ടതോ കാണാറുമ തന്റെ കണ്ണംവെച്ചു് പോകുമ്പോൾ എന്നാളു വിചാരം എനിക്കു് ഒരു വിധത്തിലും സമിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. എന്നോട്ടകുടി അവിട്ടു്” വെളിയിൽ പോരുമ്പെന്ന തൊൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു—തൊൻ അവിട്ടതെങ്കു്” ഒരു കത്തരയേ തരം **ഈഴ്ച** രാത്രിയിൽ തന്നെ അവിട്ടു് അവിട്ടതെ പിതാവിന്റെ പാളിയത്തിൽപ്പോയി അംഗം പ്രാപ്തിക്കൊള്ളുക”

തന്റെ പരഭവത പ്രത്രക്ഷമായി ഉയിൽ വന്നു് വേണ്ട വരങ്ങുമാം കൊടുത്തതിങ്ങനാൽപോലും കൂറണ്ട് ഇതുതോളം ആയുള്ളപരതയുന്നനാകയില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു വിസ്മയപാരവസ്തുക്കൊണ്ടു് മണ്ണാൻ വയ്ക്കാതെ ആയിപ്പോയി.

അവർ പിന്നെയാ പ്രാർത്ഥിച്ചു് “**ജഗത്സിംഹാ!** കമാരാ! ഒരു അയ്യു വരണ്ണു്”

അദ്ദേഹം എത്താണം ക്ഷണം മെതനമായിത്തന്തിനും ചോദിച്ചു്. “അയിഷാ! നിങ്ങൾ എന്നെ സപ്പത്രനുകാവി വിടാനോ?”

അ:—“അംഗത, ഉടനെ—ഇപ്പോൾതന്നെ”

ക:—“അംഗുളിന്റെ അറിവുകുടാതെ”

അ:—“പേടാഞ്ചലം. അവിട്ടനും അങ്ങേയും വിചാരിച്ചാൽ പ്രായം വീണ്ടിനും പട്ടക്കാൻ വരുത്താതെവന്നും അക്കവെള്ളും തൊന്തും തന്നെ ഇന്ത കാര്യം അംഗുളിനെ അനുഭവിക്കാം”

ക:—“എന്നാൽ പാരാധുകാരൻ തൊന്തും വെള്ളിയിൽ ദോക്കാതിരും എങ്ങനെ അനുവദിക്കാം?”

അ:—“ഈ മാത്രയും തൊന്തും അവനെ മയക്കിക്കൊള്ളും”
എന്ന പറഞ്ഞും അവർ തന്നെ കണ്ണത്തെ മന്നും ധരമായി അലക്കരിച്ചിരുന്നു വജ്രവും തമായും തക്കം വലിച്ചെടുത്തു കമാരനെക്കാണിച്ചു.

“ഈ കാര്യം വെള്ളിയിലാക്കേം അവിട്ടതെ അംഗുളിന്റെ കൈയാൽ അവിട്ടനും ഒണ്ണുക്കുപ്പുമല്ലോ”
“അതു് ഒരു വലിയ കാര്യമല്ലോ”

‘മല്ല; തൊന്തും ഒരു നാളിം ഇവിടം വിട്ടപോകയല്ല’

അയിഷാജ്ഞ വ്യാകലത ഉണ്ടായി; അവർ വ്യസനത്തോടക്കുടി ചോദിച്ചു. ‘കഷ്ടം! എന്താണിങ്ങനെ പറയുന്നതു്?’

ക:—“അവിട്ടതെയും തൊന്തും എന്നെ ജീവൻ തന്നെ കടമുട്ടിരക്കും. —എന്നാൽ അവിട്ടതേതുക്കും കണ്ണുപാടണംബാക്കുന്ന ഒരു ഫുരുത്തി തൊന്തും രഹിക്കലും ചെയ്യുകയല്ലോ.”

അവർ ശ്രദ്ധാസംമുട്ടലോടകുടി പറഞ്ഞു: “അവിട്ടനും എന്നോടൊക്കെമീച്ചു് വെള്ളിയിൽ പോതകയില്ലെന്ന ഒരു നാമവുമാണോ?”

“ഇപ്പോൾ തന്നീച്ചു് തന്നെ പോകാൻ ദയവുണ്ടാക്കോ”

അയിഷാ പിന്നും മാഡാതിങ്ങൻ. അവളുടെ ശൈകളിൽ നിന്ന് കമ്പനിക്ക് വീണ്ടും രഖകാൻ തുടങ്ങി. അവൾ വളരെ ഒക്കെ തുമിച്ചിട്ടും അതിനേ തകയാൻ ശീണ്ടതല്ല.

“അയിഷാ; അയിഷാ! അവിട്ടും എന്തിനാണു് ഇങ്ങനെ കരയുന്നതു്?”

അവൾ ഉത്തരാ ഒന്ന് പറഞ്ഞതല്ല.

അദ്ദേഹം തുടന്നപറത്തു: “അയിഷാ! അവിട്ടും ഇങ്ങനെ ഒന്നു പറയാതെ കരയുന്നതിന്റെ കാരണം മുന്നോട്ട് പറയാവുന്നതാണെങ്കിൽ പറയണോ! അതു് ശ്രദ്ധാരാ ആക്കാൻ എന്നു ജീവൻകൂലധാർക്കുടി ഞാൻ സന്നദ്ധനാണു് ഞാൻ തകവിൽത്തനെ ഇരിക്കാൻതീച്ചിപ്പ് ഏപ്പുത്തായതുകാണ്ട് അയിഷയും കരച്ചിൽ വരാൻ ഇട യില്ലപ്പോ. അവിട്ടത്തെ അട്ടിപ്പെട്ടു കല്പിയിൽ അന്ന പയി തടവുകാർ കടന്ന ദ്രവക്കണാണോ?”

ഉത്തരം ഒന്നു പറയാതെ അയിഷാ കമ്പനിതുടച്ചു.

ക്രോദ്ദേശരം കഴിഞ്ഞതപ്പോൾ അവൾ പറത്തു. “ക്രോദ്ദേശരാ ഇന്തി കരയുകയല്ല”

അയിഷായുടെ വ്യസനത്തിനു കാരണമെന്താണെന്നു് അറിയായു് കയാൽ രാജക്കമാരനു് വളരെ കണ്ടിതം ഉണ്ടായി രണ്ടുപേരും മെത്തനമായി കന്നത്തെങ്ങനെ.

അഭ്യൂതം മുന്നാമതായി ദൂരം അവിടെ എത്തു. അവരുടെ സമീപത്ര ചെന്ന നിന്ന്. അയാൾ ഏതാണും ഷണ്ണം ഒരു പ്രതിമയെപ്പോലെ അവിടെ നിന്ന്. ഒട്ടകമം മീദയവകാരബാലുല്പത്താൽ ഗതിഗമനത്താട്ട കൂടിപ്പു നേരു.—

“രാജക്കമാരി! ഇതുകൊള്ളിം!”

രണ്ടുപേരും പെട്ടുന്ന തല പൊക്കിനോക്കി; ഉസ്മാൻവാൻ അവിടെ നിന്നുണ്ടു്.

ഉസ്താൻവാൻ വിവരം എല്ലാം താൻ മോർ കൊടുത്തു് എല്ലിച്ചിരുന്ന തന്റെ അന്വചരണയും കയൽ നാനോ അറിഞ്ഞതിട്ടു് അയിഷ്യയെ അനേപശ്ചിത്തകയായാണെന്ന. അപ്പേരുത്തിനെ കണ്ടപ്പോൾ കരാർ അയിഷ്യയെ കാരും വിവാരിച്ചു് വളരെ അന്നപാന ഉണ്ടായി. ഈ അവസ്ഥകളെല്ലാം അറിഞ്ഞതാൽ കടവാൻ അവളെ ശക്കാരിക്കുമ്പോയോ? ഉസ്മാൻവ മുലം അവംകൂടു് ഭഷ്ചക്കീത്തി ഉണ്ടാകയില്ലെങ്ഗോ? ഇതിലധികവും ഉണ്ടായേക്കാമെനോ? ഉസ്മാൻവാൻ രോഷ്യാകലമായ സ്പരം സ്വജ്ഞമായി സുചിപ്പിച്ചു. അപ്പായും ഉസ്മാൻവാൻറെ ധാക്കകളുടെ അർത്ഥം ഒപ്പിച്ചായി. ഒരു ക്ഷണിനേരതെക്കും അവളുടെ മരചെമനു; എന്നാൽ അക്ഷമയുടെ വേരായ ലക്ഷണം അവിടെ കാണുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അവർ ഒട്ടം ചാബുല്യം കുടാതെ സാധാരണ ഓന്നപോലെ ഫോടിച്ചു.

“ഉസ്മാൻ എന്തോന്നാണോ” കൊത്തുവുന്നതു്? ദക്ഷാൻ കേരംക്കെട്ട്.”

അപ്പേരും, “അതേ!” ആക്ഷിപ്പസ്പരത്തിൽ പറഞ്ഞു. “ഈതുനെന്നു. ഒരു രാജക്കമാരി രാത്രി തന്നില്ലെങ്കെതുവകാരനോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നതു തന്ന അതു മരുമല്ലു, രജുവട്ടങ്ങളെ തീരെ പെട്ടുമാനിക്കാതെ കാരാലുമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതും വളരെ ഉചിതമായി.”

ഉസ്മാൻവാൻറെ ഈ വാക്കു് സുവരിത്രയായ അയിഷ്യുടുകെൽഞാസവ്യമായിരുന്ന അവർ തന്റെ ദൃഢിക്കുള്ള ഉസ്താൻവാൻറെ മവളതു പലമായി ഉറപ്പിച്ചു; എന്നാട്ടു ഉസ്മാൻ ഇതിനു മുമ്പിൽക്കുംകുംകുയോ കേരംകുമെനോ ഉംഫിച്ചിരിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ വിധിത്തിൽ സാധകാരവും ഗംഗീരവുംആരുയ ഭാവതേതാട്ടം സ്പരത്തിലുംപറത്തു.

“‘ഇത് അർലുരാത്രിക്ക്’ തനിച്ച് കാരാലുമത്തിൽ റണ്ടാമന്നം തടവുകാരനമായി സംസാരിക്കണമെന്നം എനിക്കു തോന്തി, ഞാൻ എൻ്റെ മനസ്സുപോലെചെയ്യു. ശത്രു നാങ്ങളാരാണ് എന്നോട് ചോദിക്കാൻ? പ്രവൃത്തി ശരിയോ അല്ലേയോ എന്ന പരയാണ് നിക്കാളല്ല”

ഉസ്തുമാൻ ആയുരും തോന്തി. അങ്കേമത്തിന് ശാഖം വർലുഡിച്ച.

“ആനോ അല്ലേയോ എന്ന നാളെ രാവിലെ നവാഖിൻറെ മൻപാൽവച്ചു് നാങ്ങൾക്കു കാണാം.”

അവരും അങ്കേവധിത്തിൽത്തന്നെ പറത്തു.“അപ്പു നീ ചോദിക്കുന്നേം ഞാൻ ഉത്തരം പറത്തുകൊള്ളാം. അതിനെന്നക്കറിച്ച് നാഞ്ചിടംക്ക്” എഴും വിശ്വാസം വേണ്ടും.

അയാൾ നിന്നാസുചകമായി ചോദിച്ചു. “ഞാൻ തന്നേചോദിച്ചാൽ?”

അയിഷാ എണ്ണീറട് ഉസ്തുമാൻറെ മുഖത്തന്നെ ദിഷ്ടിപരിക്കാതെ നോക്കി; അവളുടെ വിശാലമായ കീളുകൾ ഒന്നകൂടി വിടർന്നു; അവളുടെ ചോരക്കോഴ്ച്ചുള്ള ദിവാ നേരകൂടി ചെമനു; തല ഒരു വശത്തേക്കു് അല്ലെങ്കിലും ചുണ്ണം ചുരംതു; വക്ഷപ്രഭേദം വിഭൂതമായി ചലിച്ചു; മനിന്നംപാപോലുള്ള സ്പർശത്താൽ അവരും വ്യക്തമായി പറത്തു.

“നാഞ്ചിടം ചോദിച്ചാൽ — ഉസ്തുമാൻ! നാഞ്ചിടം ചോദിച്ചാൽ നമ്മുടെ മുഖിൽ നിൽക്കുന്ന ഈ തടവുകാരൻ — മഹാനായ ഇതു രജപ്പത്രസംഹാ — എൻ്റെ ഒരു ചുണ്ണയവല്ല കിനാബന്നനു ഞാൻ നാഞ്ങളോട് പറയും”

ഉംഗാ ബുദ്ധാഖ്യകടാധം പൊട്ടത്തുകവധിത്തിൽ ഒരു മുടിവെച്ചിരുന്നാൽപോലും ആ രജപ്പത്രയോലും വാക്കെട്ട് പട്ടാണിവീരനാകട്ടു ഇതിലെയിക്കം കംനമായി

ഒന്തക്കന്നതല്ല. അന്യകാരമായിരുന്ന തന്റെ മനസ്സിൽ എഴുതാ ഒരു ദിവ്യ തേജസ്സ് പ്രകാശിപ്പിച്ച എന്ന് രാജകി മാരണങ്ങോന്നി അയിശാമഗനമായി കരണ്ടതിന്റെ ഒരു ശിഖം കാര്യവും എല്ലാം ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. ഉസ്മാൻ ഇതു ഭന്ധുതനെ ഉറയ്ത്തിരുന്നു. അതായിരുന്നു അദ്ദേഹം അവളോട് ആ വർഡത്തിൽ സംസാരിച്ചത് എന്നാൽ തന്റെ ഭന്ധിൽവച്ച് അയാൾ അതിനെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ചെയ്യുമെന്ന് അദ്ദേഹം ടെക്കം വാഹിച്ചില്ല അദ്ദേഹം മിണ്ണാതെന്നിം.

“ഉസ്മാൻ; കേരംക്കാ!” അവരു തുടർന്നുപറഞ്ഞു: ഇംഗ്ലീഷ് തകബ്യകാരൻ അബദ്ദു എൻ്റെ പ്രാണനാട്ടൻ ജീവൻ ഒരു ഒരു പരമാണം എക്കിലും ഇംഗ്ലീഷർത്താൽ ഉണ്ടാവും മരീറായവൻ എൻ്റെ ഏദയത്തിൽ സ്ഥലം ‘പാടിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല നാളെ വധിക്കാം അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ കുറവു കുറത്താൽ മലിനമാക്കരക്കവെള്ളും സംഭവിക്കുന്ന തായാലും—(ഈതു് പറഞ്ഞപ്പോരും അവളുടെ ശരീരം അഭിലപ്പോലെ വിരുദ്ധം) അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ പ്രകാരിക്കുമുണ്ടെന്ന് ഹൃദയാന്തരഭ്രംത ബലമായി പ്രതിസ്ഥിക്കുപ്പെട്ടിരുന്നതായട്ടം എന്ന അതിനെ ശാശ്പന്നമായി. ആഡാഡിക്കന്നതായട്ടം നിങ്ങൾക്ക് കാണാം. ഇംഗ്ലീഷൻം തങ്ങളുടെ ഒട്ടകാത്തര ദർശനമായിരുന്നാലും അദ്ദേഹത്തെ നാളെ മോചിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നാലും അദ്ദേഹം സൗംഗാധിരായിരുന്നു. അവളുടെ തന്റെ അടയാലും—അയിശാമഗനക്കാരിച്ച് എൻ്റെല്ലാം പാവാദം പറഞ്ഞുകൊടുക്ക തന്നെ—അവളുടെ പേരും ധൂത്തപ്പത്തിനു് ഒരു പരുാഡപദമായി. ഉപയോഗിച്ച കൊമ്പാക്കതനു—ശാഖ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ പ്രേമത്തിനും കൊതിച്ചും പ്രാർത്ഥിച്ചും അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ തന്നെ

ആയിരിക്കുന്നതാണ്. താൻ അദ്ദേഹത്തിനോട് രഹസ്യമായി ഇള്ളപ്പറം പറത്തുകൊണ്ടിരുന്നതു് എന്നാണെന്നാണ് ഓ നാഞ്ചിൽ വിചാരിക്കുന്നതു്? താൻ നല്ലവാഴി പറത്തോ കൈക്കൂലി കൊടുത്തോ പാരാധകരെ വശത്താകാ തീരുമുഖം പറത്തിനാണ് വെള്ളിയിൽ കൊടുത്തതു് വെള്ളിയിൽ അയയ്ക്കും എന്ന പറക്കും വേഗം തകൾ അട്ടുന്നർ പാളായതാിൽ പോയിക്കൊള്ളുന്നതാണ് :അപേക്ഷക്കായും ചൊയ്ക്കായാണിരുന്നു. അദ്ദേഹം അപേക്ഷയെനിഷ്ടയിക്കാനുണ്ടു് അപ്പേക്ഷാിൽ അദ്ദേഹത്താൻറെ പൊട്ടി പോലും നാഞ്ചിൽക്കു കഴിക്കയില്ലായിരുന്നു”

അവർ കുറീ നിറത്തുനിന്നു കള്ളുന്നിൽ തുട്ടു കുറേ നേരം മെഴുന്നായി നിന്നുതാൻറെ ഫോൺ വേറെ തെസ്റ്റരത്തിൽ വീണ്ടും പറത്തു.

“എന്നാൽ, ഉന്നമാൻ താൻ നാഞ്ചിലെ വ്യസനി പുക്കിക്കയാണു്. എന്നീക്കം അതിനു മാപ്പുതരണേ! നമ്മൾ അഭ്യോസ്യം സ്നേഹവാൽസംഘര്ഷിക്കം ഉണ്ട്. എന്നും ഇം പ്രവൃത്തി വലുതായ നിർദ്ദേശത്തെക്കാണാണെന്നു തോന്നാം. എന്നാൽ നാഞ്ചിൽ എൻ്റെ സൂചരാത്രതയെക്കിരിക്കുന്നതു അവളിനു കരിങ്ങും എന്നുതന്നെ അയിരുന്നു. ചാരംതും ഒരിക്കലും അയാൾഡയെ ബാധിക്കുകയില്ല. അയാൾ ദ്രുതിക്കിട്ടുന്ന ഒന്നു തന്നെ ലോക താത്തിനിന്നും മരയ്ക്കുംതല്ലു. വിവരമെല്ലാ താൻ നാഞ്ചിലോടു തുറന്ന പറത്താരിക്കിനും: അവഗ്രൂഹിക്കിയിൽ നാലെ ഇതെല്ലാം അട്ടുനോട്ടം പറയാം” അനന്തരം അവർ രാജക്കമാരനേ നോക്കി പറത്തു.

“കമാരാ അവിട്ടും എന്നിക്കു മാപ്പുതരണും. ഉസ്മാൻ എൻ്റെ പാതിപ്രത്യുത്ത ചുണ്ടിപ്പുറത്തിൽ നാഡേല്ലുകിൽ എൻ്റെ പ്രാണ്യാരണ്യക്കും കരണ്ടി

കൊണ്ടിരുന്ന ഇന്ത പാടിതാപത്തിന്റെ വിവരം കരിക്കലും അവരിട്ടേതെ ചെവവിയിൽ—അല്ല ഒരു മന സ്ഥാനംറയും ചെവവിയിൽ—എത്രപെട്ടകയില്ലായിരുന്നു.

കമാറൻ കത്തിക്കാളിനു ശോകാവേഗംകൊണ്ട് കുന്നം മിഞ്ചാൻ ശക്തിയില്ലാതെ അവിടെ കുന്നു. അധിഷ്ഠാ പിന്നെറയും പറഞ്ഞു

“ഉസ്മാൻ! ഞാൻ നിങ്ങളിടെ നേരെ അപരാധം ഫുവർത്തിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എന്നിക്കു മാപ്പുതരണമെന്ന് വീണ്ടും അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഞാൻ എന്നും നിങ്ങളിടെ വത്സലയായ സോദരിയായിരിക്കുന്നതാകുന്നു. എൻ്റെ ഭർഭാഗ്രത്തിന്റെ കാംസ്രൂത്യത്താൽ ഞാൻ ഈ കുടലിന കത്രിച്ച ചാടാൻ ഇടയായി. നിങ്ങളിടെ സോദരീനിൽവീ ശേഷമായ സ്നേഹത്തെ എന്നിൽ ചൊരിയാതെ എൻ്റെ കിടന്തെതെ വർദ്ധിപ്പിക്കുതേ!”

ഇപ്പുകാരം പറഞ്ഞു “ആ സുദരിയായ കന്ദ്രക്കാരനാം തന്റെ പരിച്വാരികയുടെ ആഗമനത്തിനു കാത്തിരിക്കാതെ വെളിയിലിറിക്കുപ്പോയി. ഉസ്താൻവേം ഇത്രയിരുണ്ടായി നശിച്ചവനേംബാലെ കുന്നം മിഞ്ചാൻ ശക്തിയില്ലാതെ കരേന്നേരം അവിടെ കുന്നു. അനന്തരം അദ്ദേഹം തന്റെ ഗ്രഹത്തിലേക്കു പോയി.

പതിനാറാം അഭ്യർത്ഥന

പ്രതികാരം

കട്ടലുവാൻറെ അന്തിമപുരത്തിൽ അന്ന് വലിയ കോലാധരമായിരുന്നു. സംഗീതവും നൃത്യവും മല്ലവും അവടിത്തെ നിവാസികളിടെ ഒരുദിനേഖണ്ടാധരത്തെ വളരെ വളരെ വർഖലിപ്പിച്ചു. ഇക്കിലച്ചാങ്ങുവത്തിലാർ തങ്ങളിടെ ജനങ്ങൾക്കുറുഡിവസു സേവകനാഞ്ചെങ്കയും ഫ്ലോറി തന്മാരുകയും ഇടയിലുണ്ട്. ഉൽസംഹമായി കഴിച്ച പോരുന്നതു്; എന്നാൽ കട്ടലുവാൻ ഒരു വലിയ സ്പാത്മപരാനായിരുന്നു; അഭ്യർത്ഥം സഭാ വിഷയാബുദ്ധ ഔദ്ധീകരിച്ച അത്തുംഗമട്ടിളിവനായുണ്ടു്. അന്ന് രംഗത്ത് അഭ്യർത്ഥം തന്നെന്ന പ്രാണപ്രിയകളിൽമായിച്ചു നിർത്തു ശീതാദികളിൽ തുണിക്കുയും അവരുമായി നേരംപോക്കു കൂടി പറത്തു ദസിക്കുയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവിം കൂൺകിളിം കൂളികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവകം എല്ലാം വാനം അംഗാളിടെ മഹിളാമൺകിളിം പരിചൊരക്കുന്നരായ ഷണ്യമായും മാത്രമായിരുന്നു.

ഈസ്റ്റേന്റും സദേന്താഷിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഡാതാനോ അവിടെ ഇല്ലാതെയിരുന്നില്ല. തുണിയാ ഗ്രഹങ്ങളിലും മൺഡിയുകളിലും വിനോദഗാലകളിലും എല്ലാം ക്രൂരങ്ങുന്ന തജ്ജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സൂരണിലങ്ങു ശായദ്വൈങ്ങളിടെ ശൈക്രാങ്ങളാൽ മനോധരമായ കളിർമ്മ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. സപർണ്ണംകൊണ്ടും വെള്ളികൊണ്ടും സ്പർട്ടികംകൊണ്ടും അതക്കാലത്തെയുടുകൂടി ഉണ്ടാക്കുന്നപ്പുടിട്ടിളി പാനപാത്രങ്ങളിലും മറ്റു സാമാന്യങ്ങളിലും പല വർണ്ണങ്ങളിലുള്ള കണ്ണാടിക്കൂട്ടകളിൽകൂടി കടന്നവ അന്ന് ദീപാവലികൾ തട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന പ്രകാശത്താൽ കണ്ണുകൾ മഞ്ഞിപ്പോകുന്നു. പരിമുഖമറീയ പലമാതിരി

പുഷ്പപ്പങ്കൾക്ക് അവസാനമല്ല. അതാ! അവിടെ
പലമാതിരിയിൽ ഭംഗിയായി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിട്ടുള്ള ഒ
മാലകൾ അത്യിരവും ലക്ഷ്യവും മരിട്ടത്രു് ആകാശം
മാട കുട്ടിട്ടുള്ള ഒരുക്കംകൾ! മനോഹരമായി.. കെട്ടിയു
ണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചെറുമാലകൾ, സുഖരാഗരികളിൽ
കേരഞ്ഞെതയും മുടിവും തുടർത്തുമായ കല്ലുങ്ങൾക്കും ഒരു
ണിയമാക്കി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ചീലർ പുഷ്പപ്പംകൊണ്ടുള്ള
വിശദികൾക്കൊണ്ട് വീരുന്നു; ചീലർ ആപാദചൂഡം
പുമാലകുണ്ടു മുടിയിരിക്കുന്നു; മറ്റൊരു ചീലർ പുച്ചുള്ള
കൾ വാഴി അന്ത്യാന്ത്യം എറിയുന്നു! അമേഹ! അതിസൃജി
ന്നങ്ങളും പുഷ്പപ്പങ്കൾ! ലോകത്തിൽ ഇതുവും അനു
ഭവയോഗ്യമായി—ഈതു മുഖ്യാനന്ദകരമായി മററി
ന്നാണുള്ളതു്? സംഗീതവും പുഷ്പപ്പങ്ങളും—ഈ രണ്ടു വ
സുകളിലും മുഹമാവിന്റെ സ്വജ്ഞയുള്ളതു കശലതയെയുംസപ
ഭാവത്തിനുള്ള രസികതയെയും തവണ്ണപോലെ കാണി
ക്കുന്നു. പുഷ്പപ്പങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നസൗരംഭം, സുഗ
ധ്യദ്വയങ്ങളിൽനിന്നും പുരപ്പെട്ടുന്ന സൈംരംഭം, വിളിക്ക
കളിൽനിന്നുള്ളവാക്കന്ന സൈംരംഭം—സുഭന്ധകളായ മമീ
ളകളിൽ ശ്രദ്ധസാദ്ധപ്പാസങ്ങളിൽ നിന്നു് പൊങ്കുന്ന
സൈംരംഭം—അമേഹ! ഈ പലവക സൈംരംഭങ്ങളിൽ
സമേംളന്തതിൽനിന്നുള്ളവാക്കന്ന ആ പരമിതം മുഖാണി
പ്രിയത്തിനും ശരീരത്തിനും എത്തും നിർവ്വൃതിയാണ്
അതുള്ളന്നതു്? ദീപങ്ങളുടെയും കമ്പുമങ്ങളുടെയും ദ്രാഹ
വച്ചിതങ്ങളായ വിവിധ ദിവ്യാഭരണങ്ങളുടെയും മുളി
ങ്ങളായ ഭക്തികളുടെയും ഏല്പന്തതിനും ഉപരി
സുഖരാഗരികളിൽ വിശാലങ്ങളായ ദന്തങ്ങളിൽനിന്നു്
ഇടവിടാനെ ഉൽപ്പത്തിക്കുന്ന ചട്ടലകടക്കങ്ങളുടെയും
ആധിക്യംവരത്തെക്കാറിയു് എന്തു പറക്കാം! വീണ മത
ലാഡ വാലുവിശ്വാസങ്ങളിൽ നിന്നു് മുഖക്കിടക്കുന്ന സം

ഗീതം, നാരീമൺകളിടെ സുവ്യക്തമായ ഗാനങ്ങളും കലൻം വായുമണ്ണയലത്തെ അതിമധുരമാക്കുകയും ആളികളിടെ ഹ്രസ്യത്തെ പരമാനന്ദാഖ്യായിക്കിൽ ലയിപ്പിച്ച് മഹക്കയും ചെയ്തു.

അതാ! അവിടെ നോക്കുക!! ആ സ്റ്റീറ്റോ എത്ര മധുരമായി നന്തനന്നംചെയ്യുന്നു! ചെറിയ തരംപൈരന്നു കുറഞ്ഞു ഉണ്ടാക്കുവോരും താമരയിലയിൽ ഇരിക്കുന്ന അരയാന്നപ്പെട്ടിട്ടും കിട്ടിയിട്ടും ഒരു കാലിന്നു കൊണ്ടുവരുന്നതിന് ഇതിലയിക്കം എന്തോരു ഭാഗിയാണെങ്കിൽ തു്? നീലാംബവർത്താവും പരിവേഷം തന്നെയായ ആ സുദാരി ഇരിക്കുന്നതു നോക്കു! അവളിടെ കണ്ണിണകൾ എത്ര വിശാലങ്ങളായിരിക്കുന്നു നീ ലോപ്പുലഭലംപോലെ എത്ര മനോഹരമായ നീലനിറത്തിൽ ആത്ര പ്രകാശിക്കുന്നു! സീമന്തരവും ആരംഭിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു് ഷാലപ്രശ്നങ്ങളും ബാലസുരുന്നു പ്രോബാലെ കിരണ്ണങ്ങൾ ചൊരിയുന്ന ഒരു വജ്രം അണിഞ്ഞതിൽ കാണുക! എത്ര സംശ്ലാഗ്രമേറിയ ലലാടമാണ് അവർക്കുള്ളതു്! അതിന്റെ വിശാലതയും തെളിച്ചുവും മാർദ്ദവവും നോക്കു! ശരവശ്ശു ഒരു അന്തിപ്പുരത്തിൽ അടച്ചിട്ടുന്നതിനാണ് ലോബേബവംവിയിച്ചതു് മേലാസുകലം പൂമാലകൾഅണിഞ്ഞതിനു ആ പെണ്ണിട്ടുവിനേ കണ്ണോ? ആ പൂമാലകൾ അഭവംക്കു് എങ്ങനെ ചേരുന്നു! പൂശ്ചപ്പങ്ങളും സുജീച്ചുതന്നു സുദാരികരംക്കായിട്ടാണ്; സംശയമില്ല.

അല്ലോ? യാ സുദാരി! കട്ടുവാൻനു സമീപത്തു് ഇരുന്നു് സുവർണ്ണചക്ഷകത്തിൽ മാണിക്രവർണ്ണമായ അനൃതം പകൻറക്കാട്ടക്കുന്ന ഏ ആരാണാം? കട്ടുവാൻ ഉള്ളതിൽ തിങ്കിക്കൊള്ളാതെ പുറത്തുചാട്ടുന്ന കാമവികാരവാഹനല്ലാതെനാട്ടക്കാട്ടി ക്രൂട്ടുടെ നോക്കുന്ന സകല സംശാഗ്രഘ്നിഞ്ഞായ നീ ആരാഞ്ഞു പറയുണ്ടോ! നീ

നിന്നും അതിതീക്ഷ്ണങ്ങളായ കടക്കുവീക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ട് കട്ടുവാൻനും കാരാഗിയെ ജപലിപ്പിക്കുന്നല്ലോ. ഓഫോ! ആ കടക്കുങ്ങലം എന്നിൽ പരിചിതങ്ങളാണ്—നീ വിമലയതു. നീ ചുന്നിനാണ് ഈ വളരെ മല്ലു ഒഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു? നിന്നും സദായു വിലാസത്താൽ മയങ്ങി ആ ഭാന്തൻ, താൻ അമിത പാനു ചെയ്യുന്നതിനെ അറിയുന്നല്ലോ. ഓഫോ! കൊടുത്തോളം—കൊടുത്തോളം ഇന്നിയും നിന്നും വഞ്ച്ചുണ്ണം കുടിയിൽ ആ കരാരി ഭ്രമായിരിക്കുന്നാണല്ലോ. ഇല്ലാതിരിക്കുവില്ല; നിശ്ചയംതന്നെ. അതു കയ്യിൽവച്ചു കൊണ്ട് നീ ഈ വിധം എങ്ങനെ ചിരിക്കുന്നോ? ഹാ! അതു സാധാരണാതിരിയുള്ള സൃഷ്ടമല്ല; കട്ടുവാൻ അതാ നിന്നും മുഖ്യതക്കു നോക്കുന്നു. എന്നാണു? കടക്കും; പിന്നുയും, പിന്നുയും,—നോക്കും, ആ മുസൽമാൻ ഭാരതപിടിച്ച മതനായിക്കഴിഞ്ഞു. ഈ വേഗത്തിൽ വാൻനു എഴുയത്തിനേൽ സവാധികാരവും സഹാദിച്ചു നിന്നും സാമത്ര്യം ആക്കുവെരുകരുതനെ. ആ മരസൃഷ്ടിയും—ആ ഹാവാവങ്ങളിലും—ആ മധുര മായ സല്ലാപവും കടക്കുങ്ങളിലും അപ്രകാശമല്ലാതെ എങ്ങനെ വരും— പിന്നുയും മധു—കട്ടുവാൻ സൃഷ്ടിച്ചുകൊള്ളുക! ആ സാധുവിനു എത്ര ചെയ്യാൻ കഴിയും? വിമല അണ്ണു അതു കൊടുക്കുന്നതു? ഹാ! എന്നൊരു ശബ്ദമാണു? ആ കേരംക്കുന്നതു? എന്നൊരു ദിവ്യദേവതയുടെ കണ്ണത്തിൽനിന്നാണു ഈ ശബ്ദം പുറപ്പെടുന്നതു? വിമല പാടകുണ്ടു എന്നൊരു ശാരീരം? ശുതിയും താഴവും എത്ര യോജിപ്പായിരിക്കുന്നു! പാലു കൂടക്കി പഞ്ചസാര ഇട്ടാൽ അതിന്നും മാധുര്യം എത്ര നിസ്സാരം! കട്ടുവാൻനു കൂടു കഴിഞ്ഞു എന്നു മയക്കാൻ വിമലയുടെ ഒരു കടക്കും.

മതി. അതിനോട്ടുകൂടി ഗാനംകുട്ടി ആയാലോ? അല്ല? വിമല നൽകന്ന ചെള്ളുതുടങ്ങിയോ? എത്ര മദ്ദനമരം കട്ടുവാൻ! ക്ഷമിക്കോ!! ക്ഷമിക്കോ!! എത്ര ക്ഷമ? മധു-മധു-എത്രു്? മരറപ്പോവൽ അവിടെ നിന്നു പോകാനോ?

എതു മറിയിൽ കട്ടുവാനും വിമലയും ഫേഡിച്ചു. പെട്ടുന്നു് യീളുക്കു കൈട്ട്. കട്ടുവാൻ ഉരക്കേ ചോ ചീച്ചു. “എൻ്റെ ബാമനേന്ന നീ എവിടെ?”

തന്റെ ഒരു കൈ കട്ടുവാൻ്റെ ഉഭരത്തിനേൽക്കുവ ചുംകൊണ്ടു് “അവിടുതെ അട്ടിമ ഇതാ അവിടുതെപ ഭാന്തികരതിൽ” എന്നപറഞ്ഞു. അവളുടെ മഴറകയുംിൽ എതു നിശ്ചിതമായ ആയുധം കട്ടുവാൻ്റെ വക്ഷപ്രദേശ തത്തിനു നേരേ സന്നദ്ധമായി നിൽക്കുന്നു.

കട്ടുവാൻ വിമലയെ തന്റെ മാറോട് വേർത്തു പിടിച്ചു് മുരകെ നന്ന ആലിംഗനംചെയ്തു്. ഉത്തരക്കു സ്ഥാത്തിൽ ഒരു കംന്നമായ നിലവിളി എതു മറിയിൽ നിന്നുകേൾക്കാണി. വാൻ വിമലയെ അക്കാത്തയുള്ളതുള്ളീ മലർന്ന വിശേഷം. വിമല തന്റെ കംരി കട്ടുവാൻ്റെ നെന്തെത്തു് പിടിവരെ കത്തിയിരക്കിക്കൊണ്ടു്.

“കൊലപൊതകീ? ചുഷ്ടേ! നീ എന്നെ കൊന്നോ?” എന്നു് അദ്ദേഹം തൊണ്ടയടത്തുപറഞ്ഞു.

“ഈൻ്റെ കൊലപൊതകിയോ ഭൂഷയോ അല്ല. ഭൂഷ നായ നിന്നായ വിധവയാക്കപ്പെട്ടു വീരേസിംഗൻ്റെ ധർമ്മപതി അഭരു്” എന്ന പരഞ്ഞുംവെച്ചു് വിമല അ വിജേന്നിനും ഓടി.

കട്ടുവാനു് ശബ്ദിക്കാനുള്ള ശക്തി പ്രതിനിമി ഷം കുറഞ്ഞവന്നവെങ്കിലും അദ്ദേഹം കഴിയുന്നതു ഉ രച്ച നിലവിളിച്ചു്. വിമലയും നിലവിളിച്ചുംകൊണ്ടു് വായുവേഗതിൽ ഓടി. അട്ടത മറിയിൽ ചീല ഷണ്പ.

നാർ സംസാരിച്ചുകൊട്ടു നിൽക്കയായിരുന്ന വാൻറ
നിലവിളിയും വിമലയുടെ പരിശേഷം കണ്ട് അവർ
“എന്താണോ കാര്യം” എന്ന ഫോടിച്ച.

വിമല:—കഴും! കഴും!! റാടിച്ചെപ്പിൻ!! ചിലകളും
നാർ മറിയിൽ കടന്നോ അവർ വാനേ കത്തിക്കൊ
ന്നു എന്ന തോന്നുനു.”

ആ ആളുകൾ മറിയിലേക്കും റാടി. വിമല റാടി
അന്തിച്ചുരത്തിൻറെ വാതുക്കയെ എത്തി. അവിടെ പാ
രാവുകാരൻ ഉറങ്കത്തിൽ ലയിച്ച നിന്നിരുന്നതിനാൽ
വിമല നിർബാധമായി പുറത്തു കടന്ന. എന്നാൽ പ്രാ
കാരഭപ്പാരത്തിലെ ഭേദമാർ ജാഗ്രതയായി നിന്നിരുന്നു.
വിമല അടക്കതു ചെന്നപ്പോൾ “നി ആരാണോ? എവിടെ
പ്പോകുന്നോ? എന്നവർ ഫോടിച്ച.

അരപ്പോൾ ഒരു വലിയശ്ശൈം അകത്തുന്നുനു കേട്.

വിമല പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ ഇവിടെ ഉറക്കംതു
അഭിക്ഷാബദിരിക്കയാണോ? നിങ്ങൾ ഇതു ശ്ശൈം കേട്ടലേ?”

“അതിൻറെ കാരണം എന്താണോ? ”

“നവാബിനെ ആരോ കത്തി.”

പാരാധി വിട്ടംവച്ചു് അവയം അകത്തേക്കും റാടി.
വിമല തടസ്സം കൂടാതെ കോട്ടയ്ക്കുവെള്ളിയാൽ എത്തി.

അവർ കോട്ടവാതുക്കയെന്നു കണ്ണേറുന്ന പോയ
പ്പോൾ അവിടെ ഒരു മുക്കിച്ചുവട്ടിൽ തൊട്ട് നിൽക്കുന്ന
തുകണ്ട്. അതു് അഭിരാഹസ്പാമിയാണെന്നോ വിമലയും
മനസ്സിലായി. അവർ അടക്കതു വന്നപ്പോൾ അഭിരാഹ
സപാമി പറഞ്ഞു. “തൊൻ വെള്ളെ ഉൽക്കണ്ണയോട്
കൂടി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇതു ശബ്ദം കൈ ചു
ന്താണോ? ”

“തൊൻ പ്രതികാരം ചെയ്തു; നമ്മുകും എവിടെ നി
നാകുടാ; നമ്മുകും ഭവനത്തിലേയ്ക്കു പോകും, എപ്പോ

ഈൻ പിന്ന വിസ്തരിച്ച പറയാം, തിലോത്തമ ഇപ്പാർഡ് അക്കദ് എത്തിരിക്കണം ഇല്ല?"

അവർ അശംകിനിജ്യാട്ടാത്മിച്ച് മുഹേപോയി. നമ്മകൾ അവരോട്ടുടർന്ന് എത്താൻ നോക്കാം.

അവർ വേഗത്തിൽ നടന്ന ഭവനത്തിലെത്തിരിപ്പാർഡ് അക്കിഷ്യുടെ കാരണ്യത്താൽ തിലോത്തമ നിർബാധമായി അവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്നതായി കണ്ട്. അവർ അഉരാമസപാമിയുടെ പാദത്തിൽ വീണാവണ ഒ. എന്നുള്ളു കരയാൻ തുടങ്ങി: അദ്ദേഹം അവളെ ആഗ്രഹിപ്പിച്ചു.

“ഈ ശ്രദ്ധരാധീനംകാണ്ട്” എൻ്റെ കാര്ത്തു് അ ഭഷ്ടുക്കുന്ന കയ്യിൽനാനു് ഭോജലേശം ബാധിക്കാതെ രക്ഷപ്പെട്ടു. ഇനി ഒരു നിമിഷംപോലും നമ്മക് ഇവിടെ താമസിച്ചുകൂടാ. മുസൽമാനാർ നമ്മക്കണ്ണാൽ കൊന്നകളും, ഇന്തരാത്മിക്കൾ തന്നെ നമ്മക് ഇവിടോ വിശ്വാസം.”

പതിനേഴം അഭ്യരം

മരണം

വിമല ടാടിപ്പോയ ഉടനെ കട്ടലുവാൻറെ ഒരു ഉദ്ദേശ്യമന്ന് ജഗത്സിംഹൻ കിടക്കുന്ന മുറിയിൽ പരിമേച്ച കടന്നമെന്നു്, “ക്കാരാ! നവാബു് മരിക്കാറായി. അദ്ദേഹം അവിടുത്തെ കാണ്ണാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുന്നു” എന്നു് അറിയിച്ചു.

“അതെങ്കിലെന്നു്?” എന്ന കമാറൻ ആശ്വര്യത്തോടു കൂടി മോജിച്ചു.

അയാൾ പറഞ്ഞു “ചില ശത്രുക്കൾ—എന്നെന്നറിയാൻ പാടില്ല—അണംപുരത്തിനകത്തു കടന്നു് അദ്ദേഹ

തെരിന കത്തിയുംവച്ച് ടാടിക്കൊള്ളുതു. അദ്ദേഹം ഇതു വരെ മരിച്ചില്ല. എന്നാൽ അതിനുമുന്നി അധികം താമസമില്ല. അവിട്ടനുമുണ്ടോ വേഗം വരണ്ണോ! അല്ലെങ്കിൽ അവിട്ടതെത്ത കാംഗനതിനുവേബേ അദ്ദേഹം മരിച്ചപോ ഫയക്കിം.

“ഈ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം എന്നൊക്കാണ്ണാണ് ആറു മാസമുന്നോടു എന്തിനാണോ?”

“അതു എനിക്കരിത്തുകൂടാ. ഞാൻ ഒരു മുതൽക്കാരാണോ”

കൂടാൻ അധ്യാദ്ധോക്കാരമില്ലോ അന്തിച്ചുരത്തിലേ യൂഡോയി. അവിടെ കട്ടലുവാൽ ആസനമരണനായാകിടക്കുന്നതു അദ്ദേഹം കണ്ടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുറിലുമായി ഉസ്താൻ, അധിഷ്ഠാ, കട്ടലുവാൻറെ കട്ടികളും പത്രമാർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യമാർ, ഭത്രമാർ സേവകമാർ ദുൽഖായവർ കൂടുകൂടി നിന്നുത്തുന്നു. വായു മണ്ഡലം പരിപ്രേവനങ്ങളാലും നെട്ടവീഴ്പുകളാലും പരുക്കലമായിത്തുന്നു. ഉറച്ച കരായാതെ ആ കൂടുതലിൽ ഒരാറു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നായിരും. അതു അധിഷ്ഠാ ആയിരുന്നു. അവളുടെ സ്വർട്ടിക്കോപമങ്ങളായ കവിഡത്തങ്ങളിൽ കൂടി കണ്ണനിൽ കടക്കുട ലേഖക്കു സാഡായിരുന്നു. അവരുടെ തന്റെ പിതാവിന്റെ ശീരസ്സിനെ മടക്കിയിൽ വച്ചുംകൊണ്ട് നില്പുത്തുയായിരുന്നു.

രാജക്കമാരാൻ അക്കദേശക്കു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ഒരു സേവകൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരുംനേക്കു പിടിച്ച കട്ടലുവാൻ സമീപത്തെക്കു കൊണ്ടുപോയി.

അധാരം കട്ടലുവാനോക്കായിട്ട് പറഞ്ഞു.

“ജഗത്സിധകമാരാൻ വന്നിരിക്കുന്നു.”

കട്ടലുവാൻ പാരവയ്ക്കേതാട്ടുകൂടി പറഞ്ഞു—
“അവിടെത്തെ ശത്രുവായ ഞാൻ ഇതാ മരിക്കുന്നു

കോപവും ശത്രുയും എല്ലാം ഇപ്പോൾ അവിട്ടന്തുജിക്കേണോ!”

ജഗ:—“അങ്ഗേ! ഞാൻ എല്ലാം മറന്നിരിക്കുന്നു.”

കട്ടു:—“ഒരു അഭ്യേഷക്ക്—ഒരു വാഹനം ചെയ്യു—”

ജഗ:—“എത്ര വാഹനാശം ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതു്?”

കട്ടു:—“അവിട്ടതു കൈ—

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്നാണെന്നു മനസ്സിലായിട്ടു് ഉസ്താൻവാൻ വേഗം കമാരണ്ടു കൈ പട്ടിച്ചു് കട്ടുവാൻറെ കയ്യിൽ വച്ച്.

ഉടനെ ജഗത്തീയമെന്നു ശരീരത്തിനു വർദ്ധിക്കുക കണ്ണിക ഏററുത്തപോലെ ഒരു തെട്ടുക്കം ഉണ്ടായി; ഏന്നാൽ അദ്ദേഹം അതു പുറത്തു കാണിക്കാതെ ഉസ്താൻറെ പ്രവൃത്തിക്കു വശംവരുന്നുന്നു.

കട്ടുവാൻ തുടർന്നു പറഞ്ഞു.

“ഈ കൊച്ചുക്കട്ടികൾ—ഈ വാരേല്ലാം—യലം—എനിക്കു—ഭാധിക്കുന്നോ!”

അയിഷാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായിൽ കുറേ സർവ്വത്തു് ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു.

“യലംകൊണ്ടു്”— ഉപയോഗം — ഇല്ല — സമാധാനം—”

കട്ടുവാൻ നിന്തി. കമാരൻ നേരം മിണ്ണിയില്ല വാൻ കമാരണ്ടു ഉത്തരവെത്ത പ്രതീക്ഷിച്ചു് അദ്ദേഹം തത്തിന്റെ മുഖത്തു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നേരം ലഭിക്കാതെത്തിന്നാൽ വാൻ പിന്നെയും ടാൻഡതു. “ഉപേക്ഷിക്കുന്നുണ്ടോ?”

കമാരൻ പറഞ്ഞു: “പട്ടാണികൾ ചക്രവർത്തിയുടെ മേലധികാരത്തെ സമർത്തിക്കയാണെങ്കിൽ സമാധാനം ഉടൻവടി ചെയ്യിക്കാൻ ഞാൻ ശുമാക്കാം.”

“രീല്ലുാ!”വാൻറെസ്പരം അവ്യക്തമായിത്തുടങ്ങി.

“എൻറ ശ്രമം വിഫലമാക്കാതെപക്ഷം കീഴും നിങ്ങളുടെ പുത്രനും തന്നെ അനുഭവിക്കാം.”

മരണാധനയിൽ അതിപീഠിതനായ കുട്ടി വാൻറ മുഖഭാവം സദ്ഗതാഷ്ടതായ് വിളഞ്ഞി: അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

“അവിടുതെയ്ക്കു—സ്ഥിരതയും—ഇംഗ്രേസ് നല്ലോയോ.”

ജഗത്സിംഗൾ പോകാനായി തിരിത്തു. അദ്ദോഹം അഭിഷ്ഠാ കൂനിത്തു തന്റെ അപ്പുണ്ണൻറ ചെവവിയിൽ എണ്ണു മന്ത്രിച്ചു. വാൻ ആളും ക്രാജി ഇംഗ്രായിടുങ്ങം പിന്നീട് കമാരങ്ങൻറും നേരേ നോക്കി. അയാൾ കമാരങ്ങാട് പറഞ്ഞു.

“നബാബ്” അവിടുതെ അടക്കത്തു ഇന്ത്യം എന്നേ സംസാരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കാതെയി തോന്നുന്നോ.”

കമാരൻ തിരിച്ചുവന്നു.
കുട്ടിവാൻ:—“അവിടുതെ ചെവി—”

കമാരൻ കാര്യം മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം മരിക്കാൻ പോകിന്ന മരജ്ജുണ്ണൻറ മുഖത്തിനു സമീപത്തു തന്റെ മുഖത്തെ അടക്കപ്പിച്ചു.

“വീരേ—” അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംകുകരം ക്രൈസ്തവി അസ്ത്രജൂമായി. ക്രൈസ്തവിത്തു പിന്നെയും പണിപ്പെട്ട് പറഞ്ഞു.

“വിരുദ്ധസിംഗൾ—എനിക്കു ഓഹം സഹിക്കാവയും.”

അഭിഷ്ഠാ പിന്നെയും കരെ സർവത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായിൽ ശിച്ചുകൊടുത്തു.

“വിരുദ്ധസിംഗൾ പുതി—”

സപ്തംശനം ഉണ്ടായാലുതെപ്പോലെ കമാൻ
നടക്കാം. ശരീരം ആക്രമിച്ചുവരുമെന്നു വിറുച്ച്.

“ഈ അന്ത്യനില്ലാത്ത ശ്രീരൂ—കഴും! എന്നും ഒരു
മഹാപാപി—ഭാദ്യം—”

അയിഷാ സർവ്വത്ര കുടക്കുട കൊടുത്തു വാങ്ങി
സംസാരിക്കാൻ തീരെ വയ്ക്കാതെ ആയി. അദ്ദേഹത്തിൽ
നിന്റെ ശ്രാംകാന്തപാസം പണിപ്പെട്ടു വേഗത്തിലും
ആയി.

“എന്നും വേവുന്നു—അന്തേ!—വേവുന്നു—പതി
പുത—കേട്ടോ.”

“എന്തു്?” കമാൻ ചോടിച്ചു.

അദ്ദേഹത്തിനിന്റെ ശബ്ദം ഇടിനാംപോലെ കട്ടല്ല^൧
വാനിനിന്റെ ചെവിയിൽ പതിച്ചു.

“ഒരിക്കൽപോലും കണിക്കില്ല—എന്നടിട്ടില്ല—പതി
പുത—പോഷ—വും—ഇ—ല്ല—എന്നും—മരി—അയിഷാ
എനിന്റെ കണ്ണതെ അയിഷാ”

കട്ടല്ലവാൻ പിന്നെ യാതൊന്നും മിണ്ടിക്കില്ല.
അദ്ദേഹത്തിനിന്റെ ജീവൻ പോയ ശരീരസ്സ്^൨ അയിഷാ
ഇട മടിയിൽ പതിച്ചു. ഒട്ടകം തന്റെ പ്രിയപുത്രി
ഇട നാമത്തെ ഉച്ചരിച്ചിട്ട് അദ്ദേഹത്തിനിന്റെ ശേഷി
ശിഖലോകത്തെ വെടിത്തു.

പതിനെട്ടാം അദ്ധ്യായം

പ്രസ്താവണം

തനിക്ക് സപാതരത്രം കിട്ടിയതിനശേഷം ആ തസിമൻ തന്റെ അട്ടുന്നീര പാളയത്തിലേക്കുപോയി. താൻ വാഗ് ഭാഗം ചെറുതുപോലെ ഒരു സമയാന ഉട പടിവെച്ചുന്നതിന്^o അദ്ദേഹത്തിനെക്കുണ്ട് നമ തിപ്പിച്ച. പട്ടാണിമാർ ചക്രവർത്തിയുടെ മേലധിക്കുന്ന തത സമ്മതിക്കുയും ദീന്ത്യാ അവർ കൈവശം വച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്^o ചക്രവർത്തി അനവാടിക്കുയും ചെറു. ഉടനുടിയുടെ സകലവിവരങ്ങളും അറിയണ മെന്നുള്ള വായനക്കാർ ഇൻഡ്യാചരിത്രം വായിച്ചുകൊ ആളും. ഉടനുടി കഴിത്തു^o കുറേ നാളങ്ങൾക്ക് രണ്ട് കുട്ടജം അവിടെവിടെതന്നെ പാത്രം. പുതിയതായ ഈ സവൃത്തെ പ്രഖ്യാപിച്ചതുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രധാന മുന്നി കപാജാ ഇംസായും സേനാധിപനായ ഉസ്മൻ വാസം കട്ടുവാൻനു കണ്ണുക്കൊണ്ടാക്കിച്ചു മനസിമാന സദർശിച്ച. അവർ അദ്ദേഹത്തിനു നാ ബത്രും ആനകളും വിലപിടിച്ചു മറ്റൊരുത്തുക്കളും കൂടിവയ്ക്കുകയും അഭ്യർധനയും അവരെ സ്വീകരിക്കുയും അവരെ വേണ്ടപോലെ ബുദ്ധി മാനിച്ചു^o സല്ലാറിച്ചുകയും ചെറു.

പാളയം അവിടെനിന്നു മാറ്റുന്നതിന്^o കുറേ താ മസ്തിഭായി. ഒട്ടക്കാരം രജപുത്രസേന പാടംനായിലേക്കു യാത്ര ചുറപ്പെടാരായപ്പോരു ഒരു ദിവസം ഉച്ച തിരിത്തു^o ജഗത്സിമമൻ തന്റെ ഏതാനം അനുചര നായഭായമിച്ചു^o ഉസ്താം ഒരു മുതലായ സ്ഥലമിൽനിന്നു രോട്ടം പരിപിതനാരോട്ടം ധാത്രപരയുന്നതിനായി പട്ടാണികളിൽനെ കൊടുക്കിലേക്കു പോയി. കാരാഗ്രഹ

തിൽ വച്ചു കണ്ണതിന്റെപേരം ഉസ്താൻ² കമാറനോട്³ നാലു സൗമില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ ഇപ്പോൾ സാധാരണമായ എതാൻം ഉപചാരവാഴികൾ പറഞ്ഞു⁴ ശ്രൂം അദ്ദേഹത്തിനെ ധാതുയയച്ചു.

മനസ്സിനു തീരെ സുവർമില്ലാതെ ജഗത്സംഘൻ പിന്നെ കപാജാ ഇളസാങ്കേയ കണ്ണംവച്ചു⁵ അയിപ്പായുടെ മഹത്തിൽപ്പോയി അവിടെ വെള്ളിയിൽ ചെന്ന നിന്നും തവണക്കാരരെനു വിളിച്ചു നവാബിൻ്റെ മരണ കൂദം തന്നിക്കുവഴേ കാണ്ണാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നും തന്റെ പാട്ടനായിലേക്കു അനും ധാതു ചാതു ചാതു കൊണ്ടുകരുതുകൊണ്ടു⁶ ഇന്തോ ഇംഗ്ലീഷിനെ എങ്കംം അവുള്ളേ കാണ്ണാൻ തന്നിക്കു ഭാഗ്യം കൂടാകയില്ലെന്നും അതിനാൽ ഒവക്കാവിൽ കണ്ടി ധാതു പറയുന്നതിനും തന്നിക്കു വളരെ ഉള്ളജ്ഞയാണെന്നും പറഞ്ഞതയച്ചു.

അവൻ അക്കത്തുപോയി തിരികെയെന്നു, “പ്രഭോ! കമാറിക്കുവെച്ചതേതെ കാണ്ണാൻ സൗകര്യമില്ല. അതിനു ദിഃപുർവ്വം അവിടുന്ന മാപ്പുകൊട്ടക്കണ്ണം എന്ന കല്പി ചുരിക്കുന്നു.” എന്നും ജഗത്സംഘം അറിയാച്ചു.

കംപന്യാഡ കാറ്റിക്കേതാടക്കുടി കമാരൻ തന്റെ വസ്തിയിലേക്കു തിരിച്ചു. കോട്ടവാതുക്കൽ എത്തിയ പ്പോൾ ഉസ്താൻവാൻ അവിടെത്തനെ കാത്തുനിൽക്കു നാലു കണ്ടി.

കമാരൻ അപ്പോഴം അദ്ദേഹത്തിനോടു ഉപചാരംകാണിച്ചു നടന്നുപാരുപ്പോൾ അദ്ദേഹം കുക്കാരനുണ്ടാക്കാമോച്ചു.

“വാൻ നിങ്ങൾക്കുന്നുകൊണ്ടു” എന്തെങ്കിലും സാധിക്കാൻബന്ധങ്ങിൽ പറയുക, അതു ചെയ്തതുവാൻ എന്നിക്കു വളരെ സന്തോഷമെന്നും⁷ .”

“എന്നിക്കു അവിടുതോട് വില കാരുംദി പറാ ധാനണ്ട്⁸. അതു⁹ ഇതുവളരെ ആളുകളിടെ മുവിൽ

വയ്ക്കു പറഞ്ഞുകൂടാം. ദയവുചെയ്തു് അവിടുതെ ആളിക്കോട് മുമ്പിൽ നടക്കാൻ പറഞ്ഞതിട്ടു് എന്നാട്ടുകൂടി വരണ്ണം.”

കമാരൻ ഒട്ടം സംശയം കുടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുച്ചർമ്മാരെ മുമ്പെ അധിച്ചംവയ്ക്കു് ഉസ്താൻവാസം കുങ്കി പോകാൻ സന്നദ്ധനായി. അദ്ദേഹവും തന്റെ കുടി രഥേ കൊണ്ടുവരാൻപറഞ്ഞു. അതിന്റെ പുരത്തുകയിൽ രണ്ടുപോതംകുടി കരെ അക്കലെയുള്ളിൽ ഒരു സാലവന തതിൽ എത്തറി. അതിനകത്തു് ഒരു ജീർഖാം ഭവിച്ച പഴയ കൊട്ടാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ചെന്ന ഉടനെ ഉസ്താൻ തന്റെ കുടിരഥേ ഒരു സാലമരത്തിൽ കെട്ടിയുംവയ്ക്കു് ആ കെട്ടിടത്തിന്റെ മത്തുകെട്ടിനുക തെതക്കു കടന്നു. കമാരനം അതുപോലെ ഒക്കെ ചെയ്തു. ആ കെട്ടിടത്തിൽ ആരും പാർക്കിംഗ്സാധാരിക്കുന്നില്ല. അതിന്റെ നടക്കായി ഒരു വിസ്താരമേറ്റു മറ്റൊരു ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഒരു അതക്കിലായി പുരുതായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടുട്ടു ഒരു ശവക്കഴി കണ്ടു. എന്നാൽ അവിടെ എങ്കിം ശവം ഇല്ലായിരുന്നു. മരുവാരുവാരുമായി വരിക്കൊണ്ടു് ഒരു ചിത്രയും ചെമ്പ്പിയിരുന്നു.

“ഈതുരണ്ടം എന്തിനാണു്?” എന്ന കമാരൻ ഹോട്ടിച്ചു.

“ഈതുരണ്ടം എന്തെന്നു വരുത്തിക്കൂടി അന്നുണ്ടിയു് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണു് ഇന്നു് തൊന്തു വീഴുകയാണെങ്കിൽ എന്നെന്ന ആ ശവക്കഴിയിൽ മറവു ചെയ്യുണ്ടു; അതും ആരും അരികയില്ല. അവിടുന്നു വീഴുകയാണെങ്കിൽ തൊന്തു മുഖമണ്ണരക്കുണ്ടു് അവിടുതെ ശവ ചാമകമ്പാദരി കഴിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം.”

“നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥമെ ഏതാണു്?”

“തൊൻ ഒരു പട്ടാണിയാണോ” തെങ്ങളിടെ എംബും ഇപ്പറ്റിക്കവോം തെങ്ങൾ കുറുകാരുണ്ടെല്ലു കുറിച്ചു വീ അക്കാറില്ല. അയിപ്പായുടെ അംഗാരാഗാദത്തിനും അതു മഹത്തോടുകൂടി മണ്ണപേര് ജീവിച്ചിരുന്നുകൂടാ. നമ്മളിൽ എരക്കിലും രോമം ഇന്നിവിടെ ചാകണം”

കമാരൻ കുറുമെല്ലാം മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹ നീറും വളരെ മനസ്സാപം തോന്നി.

“അഭുക്കാണ്ടു എറുളുവാണെന്നെന്നാണു പറയുന്നതു്? ”

അവിടുതെതക്കയും ആയുധങ്ങളും എന്നോടു യൂലം ചെയ്യണം. കഴിയുമെങ്കിൽ എന്നെ യൂലത്തിൽ കൊന്നിട്ടു് അവിടുന്നു് അയിപ്പായ വാവശമം ചെയ്യുകൊ ശിശിം. അല്ലെങ്കിൽ തൊൻ അവിടുതെ കൊന്നു അവക്കു പാണിറുമ്പണം കഴിച്ചുകൊള്ളാം.”

കമാരൻ ഉത്തരം പറയുന്നതിനുകൂടി ഇടക്കൊട്ടക്കാ ഞെ ഉസ്താൻവാൻ തന്റെ വാദം ഉണ്ടാം അദ്ദേഹത്തോന്നാടു് എതിരെ. വേഗം തന്റെ വാദം ഉണ്ടാം സ്വരക്ഷം ചെയ്യുന്നതിനും അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായി. ഉസ്താൻവാൻ പ്രല തവണയും കമാരനെ കൊല്ലാൻ തംനോക്കി. എന്നാൽ അദ്ദേഹം സ്വരക്ഷണത്തിനും വേണ്ടതെ ചെയ്യുകയില്ല. രണ്ടുപേരും വധ്യർഹപ്പരയാഗ ഞെയിൽ അതിസമർപ്പണമാരായിരുന്നതിനാൽ യൂലം വള്ള രേഖനരെതക്കു തുടന്നുകൊണ്ടു് ആക്കം ജയപ സജയങ്ങൾ ഉണ്ടായില്ല. കമാരൻ ശരീരത്തിൽ പ്രല സമലങ്ങളിലും മറിവുണ്ടാവുകയും അവയയിൽകൂടി രക്തം മുഴുക്കുന്നും ചെയ്തു. എന്നാൽ കമാരൻ അതിനു തനിയായു് കയാൽ ഉസ്താൻവാൻറെ ദേവതത്തിനേരൽ ഒരു ചെറിയ മറിവുപോലും തട്ടിയില്ല. രക്തനാളുത്താൽ തനിക്കു കുറെല്ലോ കുമിണം ഉണ്ടാകുന്നശൈലനംം ഇങ്ങനെ അസമമായി പോരിൽ തനിക്കു മരണം പററിയേക്കാമെ നാം അറിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം അപേക്ഷയായി പറാഞ്ഞു. —

“ഉസ്മാൻ! മതി! മതി! എന്നു തോററായി സമതിച്ചു.”

ഉസ്മാൻ ചാരിപ്പുംകൊണ്ട് പറത്തു. “ങ്ങ രജപതിക്കമാരൻ മരണംതെ ഭയപ്പെട്ടുമന്നു എന്നു ഇതിനു മുമ്പിൽ അവിന്റെതുടർന്നില്ല. യുദ്ധംചെയ്ക്കുന്നു— എന്നു അവിട്ടുതെ കൊല്ലും— എന്നു ദഹിക്കുലും മാപ്പുതരിക്കുണ്ട്. അവിട്ടുന്ന ജീവിച്ചിരിക്കുന്നോടു അധികാരിയെ എന്നിക്കുലാൻകുണ്ടില്ലെന്നില്ല.”

കു—“എന്നിക്കു— അധികാരിയെ ലഭിക്കുന്നുമന്നു” എന്നുമുണ്ടില്ല.”

ഉ—“ഈല്ല, അതെന്നിക്കരിയാം. എന്നാൽ അധികാരിയും അവിടെതെ മോധിച്ചിരിക്കുന്നോ?” ഉം—യുദ്ധം—യുദ്ധം—രണ്ടുപേരിലോരാറം”

കമാരൻ തന്റെ വാദം കുറെ എറിത്തുപറത്തു.

“ഈല്ല, എന്നു നിങ്ങളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നില്ല എന്നു നിന്നില്ലാഗ്രൂകാലത്തു് എന്നു സഹായിച്ചു തെ ദേഹ തേതാട്ടു എന്നു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നില്ല”

ഉസ്മാൻ കോപാന്യനായി രാജകമാരൻറെ ഒന്നുത്തുറ്റു് ഒരു തൊഴി തൊഴിച്ചു്, ഇങ്ങനെ വളരെ ഉച്ചതിൽ ഉണ്ടിരണ്ടുംചെയ്തു. — “ഇങ്ങനെ— യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ ഭയമുണ്ടെന്നു ചെയ്യുന്നതു ഒരു യോദ്ധാവിദോട്ടു എന്നു ഇങ്ങനെന്നുണ്ടു്.”

കമാരൻറെ ക്ഷമയെല്ലാംപോകി. അദ്ദേഹത്തിനു മുഖം ചുവന്ന. വേഗം കുറയെറിഞ്ഞു തന്റെ വാദം കരുംപെട്ടതു് ഒരു കുറന്നരിയാൽ കടക്കിപ്പെട്ടു സിംഗം എന്നപോലെ പട്ടാൺഡോട്ടെതിരുത്തു. ബലിയുംനായ രജപ്പതുഡോദാവിന്റെ ആകുമണ്ണത്തെടുക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലാത്ത ഉസ്മാൻവാൻ ഒരു നിമിഷത്തിനീടും ക്രമിക്കിൽ തടിപോലെ വിശേഷം അദ്ദേഹം

തന്റെ പ്രതിയോഗിയുടെ നേരത്തെത്തരു¹ തന്റെ മുട്ടിനെ അഭ്യർത്ഥിക്കൊണ്ടു് അധ്യാളപരി വഡ്സ് ഗത്രെ പിടിച്ചുപറിച്ചു് അകലെ ഇട്ടു് തന്റെ വാദം കഴുത്തിനു നേരേ ചാങ്ങിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു:—“ഈ ഫ്ലോണ്ടേശൻ² ? നിങ്ങൾ ഒരു യുദ്ധം ചെയ്യാൻമുള്ള കൊടു തീങ്ങുന്നാ?”

“തൊൻ ജീവിച്ചിരി ക്ഷേമവാദം തീരുകയില്ല.”

“നിങ്ങളിടെ ജീവൻ—ങ്ങ നിമിഷംകൊണ്ടു്—തൊൻ അതു ഇല്ലാതാക്കണം.”

“അംഗങ്ങനെ ചെയ്യു—അബ്ലൂഷ്കിൽ അംഗങ്ങുടെ ബുല്ലം ശത്രു ജീവിച്ചിരിക്കും.”

അധ്യാദം ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നുകൊഞ്ചുടെ. ഒരു രജപുത്രനു് അതിൽ ഭയമില്ല; എന്നാൽ നിങ്ങൾ ഏൻ്റെ ജീവനെ കുറിച്ചു, തൊൻ അതുപോലെ ചെയ്യുന്നു”

അനന്തരം കമാരൻ ഉസ്താൻവാൻ്റെ രണ്ടുകയ്യും കുട്ടിക്കെട്ടി, അഭ്യുമതത്തിന്റെ ആയുധങ്ങളും ഓരോന്നായി പിടിച്ചുപറിച്ചു നശിപ്പിച്ചു.

“ഈനി നിങ്ങൾ സമാധാനങ്ങളുടെ ഗ്രഹത്തിൽ പോയി സുവായിരിക്കുക. നിങ്ങൾ ഒരു ലൈഫ്സ്റ്റൈലു കൊണ്ടു് ഒരു രജപുത്രരാജകമാരൻ്റെ ശരീരത്തിൽ പാട പ്രഹരം ചെയ്യാൻ നിങ്ങൾക്കും ഹാനി. ആ ഒരു ദായം ചെയ്യുതിനു മാത്രമാണു് തൊൻ നിങ്ങളെ ഈ അവധിയിൽ ആക്കിയതു് അബ്ലൂഷ്കിൽ തങ്ങളിടെ ഉപകരംതാവിശ്വന്റെ നേരെ ആയുധം ഉയർത്തതക്കാവണ്ണം രജപുത്രമാർ ഒരു കാലത്തു, കൂത്തല്ലെന്നും പറഞ്ഞു് കമാരൻ ഉസ്താനെ അഴിച്ചുവിട്ടു.

അധ്യാദം ഉത്തരം നേരം പൂർണ്ണാതെ കൂതാൻമുന്നുന്നതു കയറി കോട്ടയ്ക്കുന്നേരെ ഓടിച്ചുപോയി.

ജഗത്സിംഹൻം അട്ടക്കല്ലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കിണററിൽ തന്റെ ഉത്തരീയം നന്ദി³ മേലെക്കു തോത്തി; തന്റെ

ക്കതിരിയുടെ കടക്കാനും അഴിച്ചു് അതിന്റെ പുറത്തു കയറി. അദ്ദോധി ക്കതിരിയുടെ കടക്കാനും നേൽ ഒരു തലമുടി മുഴങ്കാണ്ടി ബന്ധിച്ച രഖിയതു മുഞ്ഞുന്നതു കണ്ടു. അതിന്റെ പുറത്തിങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു.—“പ്രഭോ! ശ്രീ ദിവസതേക്ഷിം അവിട്ടുനും എഴുത്തു് തുനു വായിക്കുതു്” അങ്ങനെ ചെയ്യാൽ അതിന്റെ ഉച്ചത്രം വീഡലമായിട്ടുകാം”

ക്കമാരൻ ക്കരേനേരം ആലോച്ചിച്ചു നോക്കി. ആ എഴുതിയിരിക്കുന്ന പ്രകാരം തന്നെ അന്നുക്കിക്കാൻ നിയു അണ്ടു. ആ എഴുത്തു് തന്റെ ക്കപ്പായത്തിൽ സുക്ഷിച്ചു വച്ചിട്ടു് അദ്ദേഹം പാളയത്തിലേക്കെ ക്കതിരയെയോടിച്ചു പോയി.

അവിടെ എത്തിയ പിരിവന്നാം അദ്ദേഹത്തിനു വേരെ ഒരു എഴുത്തു് കിട്ടി. അതു് അയിഷ്യായുടേതായി തന്നെ.

പത്രതാൻപതാം അല്പ്പായം

അയിഷ്യുടെ എഴുത്തു്.

അയിഷ്യ രഖിയതു് എഴുതാൻ ഒരുക്കി മുരിക്കാണ്ടു യിൽക്കുന്നു. അവളുടെ മുഖം ഗംഗിരവും സബർഗ്ഗരവവും ആയിൽക്കുന്നു. അവൾ ജഗത്സിംഹനു് എഴുതാൻ ഭാവിക്കാണ്ടു യായിൽക്കുന്നു. അവരും ഒരു കടലാസെട്ടതു് എഴുതാൻ തുക്കാണി. “എൻ്റെ പ്രാണനെക്കാം പ്രിയതന്നായുംതോബേ!” എന്നു് അവരും ആളും എഴുതി. ഉണ്ണെ അതു വെട്ടി “ക്കമാരാ” എന്നുംതോബേ. അതിനീടുകൂടി കുള്ളന്തീർ ധാരാളമായി ഒഴുകി കടലാസിൽ കടക്കുന്ന വീണു. അയിഷ്യാ അതു കീറിക്കുന്നതു് വേരെ ഒരു കടലാസെട്ടതു്

അവർ വളരെ വരികൾ എഴുതുന്നതിന് മുമ്പ് അവർ അതു ശുദ്ധതേതതിന്റെ അവധിയെ പ്രാപിച്ചു. അതും അവർ കീറിക്കുമ്പോൾ തന്ത്രം മാറ്റുവോകാത്ത ഒരു എഴുത്ത് അവർ എഴുതിത്തീരും. അ നന്ദരം എഴുതിയതല്ലോ അവർ വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ കണ്ണനീരുക്കാണ്² അവർക്ക് അക്ഷ രജം കാണുന്ന പാടില്ലാതെയായി. സാധി! ഒരുവിധം പണ്ടപ്പെട്ടു³ അവർ ആ എഴുത്തു മടക്കി തന്നെ ഒരു ഭ്രംഗി കരുതി കൊടുത്തു. അവൻ രജപുത്രപാളയ തത്തിലും പോയി അയിഷാ ഒരു കട്ടിലിനേൽക്കു പോയി കിടന്ന കരഞ്ഞു.

ജഗത്സിംഹൻ എഴുത്തു പൊട്ടിച്ചു ഇങ്ങനെ വായിച്ചു.

എന്നാരാ,

“എൻ്റെ സമന്വയക്കരിയ ഭയന്നല്ല തൊൻ അവിട്ടതെ അനും കാണാണത്തു⁴ മനസ്സുക്കരിയില്ലാ തത്വളാണെന്നോ⁵ ഒരു കററം അയിഷയിൽ ആരോപിക്കു കൈത! ആ വിചാരം എന്നെ വേദനിപ്പിക്കി. ഉസ്താൻ വാൻ്റെ എദ്യത്തിൽ താപം ജപലിക്കുകയാണോ⁶. തൊൻ്റുലം അയാളിടുന്ന വ്യസനത്തെ വലിപ്പിക്കേണ്ണെ എന്ന വിചാരിച്ചാണോ⁷ തൊൻ അവിട്ടതെ കാണാതീ കൗതു⁸. എന്നെ കാണാൻ അനുവദാദം തരായ്ക്കാൽ അവിട്ടതെയ്ക്കു ഭിവമുണ്ടാക്കുമെന്നോ⁹ തൊൻ വിചാരിക്കുന്നു. എൻ്റെ ക്ഷേമതെക്കിട്ടിച്ചു¹⁰ കൊക്കുകയാണോ കുംഭ തൊൻ്റെ എന്നെ സുവിജ്വദ്വാനില്ലോ ഇംഗ്ലാൻ കൽ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. തൊൻ അവിട്ടതൊടു¹¹ അഞ്ചി ദുവമായി യാതു പറഞ്ഞതിരുന്നുകും അപ്പോഴും എൻ്റെ വ്യസനത്തെ സമിക്കാൻ എന്നിക്കു¹² യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. അവിട്ടതെ കാണാൻ

കഴിയായ്യും അല്ലായ ആ ഭിവം—എൻറ മൃദയം ഒരു കല്പകാണ്ഡാക്കിയതെന്നാപോലെ തൊൻ സഹിച്ച്.”

“എന്നാൽ എന്തിനാണ് തൊൻ ഇത് എഴുത്തു് എഴുതുന്നതു്? എനിക്ക് രഹപേക്ഷയുണ്ട് തൊൻ അവി ചെത്തെ ഒരു സോദരിയെക്കാണ് കവിതയു സ്നേഹിക്കുന്ന തായി അവിട്ടനാറിഞ്ഞതിനു് എനിക്ക് മാപ്പുതണ്ണം. അതു ഇരു ജീവിതത്തിൽ ഒരു വിധത്തിലും വെള്ളിയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവെത്തെന്നായിരുന്നു തൊൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതു് എന്നാൽ ബൈവത്തിന്റെ ഇപ്പു മരം വിഡില്ലായിരുന്നു. അവിട്ടനു് മരക്കണേണ്”

‘അവിട്ടതെ ഫ്രേമം എനിക്കു ലഭ്യമല്ല. എനിക്കു് അവിടേക്കു തരാൻ ഉണ്ടായിരുന്നതൊക്കെ തന്ന. അതിനു പകരമായി തൊൻ നേരം ചോഡിക്കുന്നില്ല. എനിക്കു് അവിട്ടതോടു തോന്നിയിട്ടുള്ള സംസ്കാരം അവിട്ടതെ ഫ്രേമം കുടാതെതനു എനിക്കു സുഖം തരുതെവെന്നും അതു നല്ലവെന്നും ദിശമുലമായിട്ടുള്ളതാണു്.’’

‘അവിട്ടതെ അസുവമായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയിലാണു് തൊൻ കണ്ണതു്—അവിടേയുള്ള ഭാഗ്യകാലം വരുന്ന പക്ഷം അയിഷ്യൈ വിവരം ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നേ—എന്നാൽ അതിനു കമാരാ പ്രിതിയില്ലെങ്കിൽ രഹസ്യാലും അതു ചെയ്യും അതു— അവിട്ടതെ മൃദയത്തിൽ എഴുപ്പാഴുകില്ലോ വേദനയുണ്ടുകുവോരി അവിട്ടനു് അയിഷ്യൈ ചാമ്പിക്കുമാ?’’

അവിടേക്കു് ഇഴുപ്പാഴു മേലിലോ എഴുത്തയു കണ്ണതുകൊണ്ടു് ആളുകൾ എന്നു ആദ്ദോപിത്രേക്കാം. തൊൻ നിമ്മലയും നിർദ്ദോഷയും അണ്ണു. അതുകൊണ്ടു് അവർ പറയുന്നതിനേക്കുറിച്ചു് അവിട്ടനു് അയിക്കിക്കണ്ണുമാക്കുതു്! എഴുപ്പാഴുകിലും അവിടേക്കു് ഇപ്പും തോന്നവോരി എനിയുള്ളു് എഴുതി അയയ്ക്കുന്നേണു്!’’

“അവിട്ടന് ഇവിടെ വിടാൻ പോകയാണ് ഈ പട്ടാളികൾ തീരെ അടങ്കിയിരിക്കുന്ന ആളുകളിലും. അതനും വീണ്ടും അവിടേക്ക് ഇവിടെ വരാൻ സംഗതിയില്ലാക്കാനീണ്” അധികം ഇട. എന്നാൽ അവിട്ടന് ഇനി ഒരിക്കലും എന്ന കാണകയില്ല. വളരെ ആളുവാഴിയും ഞാൻ അദ്ദേഹത്യാജി തീർച്ചപ്പെട്ടതിനിരിക്കുന്നതു്.”

“എന്നാൽ രഹിക്കൽക്കുടി മാത്രം കമാരനെ കാണാൻ എനിക്ക് ഇന്ത്യാണിലും. അവിട്ടന് ഇവിടെ വച്ചു് വിവാഹം കഴിക്കുന്നപക്ഷം വിവരം എന്നു അറിയിക്കണേ! അവിട്ടതെത്തു വിവാഹഭിവനം ഞാൻ അവിടെ വരും. അവിട്ടതെത്തു പ്രാണവല്ലഭയായിരിക്കാൻ ഓഗ്രവത്തിയായ ആ വധുരത്തെത്തിനു് സമ്മാനിക്കാൻ ഞാൻ ചീല നല്കുന്നതും വച്ചിട്ടാണു്. എനിക്ക് സമയം ലഭിക്കയാണെങ്കിൽ എൻ്റെ സ്വന്ത ശൈക്കരിക്കുന്നതെന്നു അതു് ആ സൂന്ദരിയുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിക്കുന്നാണു്”

“ഒരുപേക്ഷക്കുടി—ശരയിഷയുടെ ഉദാഹരണത്തു കൂറിയു് കേട്ടാൽ ഉടനെ അവിട്ടന് രഹിക്കൽ ഇവിടെ വരണേ! എനിട്ടു് അവിട്ടതെത്തു പേരു കൊത്തി വച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പെട്ടിയിൽ അവിട്ടനു കാണുന്നതിനെ എനിക്കുവേണ്ടി സ്പീകരിക്കയും വെയ്യുണേ! വളരെ വാസ്തവിയാനമായിരുന്ന ഒരു അട്ടം്റെന്റു കാഞ്ഞുത്താൽ ഒരു ചതുറി ആശണങ്ങിലും ഒരു ദരിദ്രായ രജുത്രും വളരെ വലുതു് എന്ന വിചാരിക്കുന്നകാവിധത്തിനു ധനം എനിക്കു ലഭിയിട്ടാണു്. ഇതു് അവന്നഗരരാജുകളത്തിലേക്ക് സ്പീകിക്കാരുമാകാതെ ഇരിക്കയില്ലല്ലോ? ”

“ഭാന്മപ്രമാണം ആ പെട്ടിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും”

“**ഇനി എന്നാണ് എനിക്ക് എഴുതാൻമുള്ളതു്.** വളരെ ഒക്കെ എനിക്ക് എഴുതുവാൻ മോഹിണിയുണ്ടു്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് എത്ര പ്രയോജനമാണുള്ളതു്? **ഈഞ്ചലറൻ അവിടേയ്ക്ക് സുഖം നൽകട്ട!** അധിഷ്ഠയും വിചാരിച്ചു് അവിടേയ്ക്ക് ദരിക്കലും അസുഖം തോന്നുതു്!”

എഴുത്ത് വായിച്ചു കഴിത്തേപ്പാഴീക്ക് ധീരനായ ജഗത്സിംഹൻറ ക്ലീറണ്ടിം നിറത്തുകഴിത്തു. അദ്ദേഹം എങ്ങും കുറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുടങ്ങാം. അധിഷ്ഠയുടെ എഴുത്തം കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം വളരെനേരം കുടാരത്തിൽ അഞ്ചേലാട്ടമിങ്കോട്ടു് ചീനാമഗനായി നടന്നു. അനന്തരം ധിരതിവച്ചു് ഒരു കലബന്ധു വലിച്ചേട്ടു് തു് താഴെ പറയുന്ന വരീകൾ എഴുതി അധിഷ്ഠയുടെ ആളിന്നവരും കൊടുത്തയുണ്ട്.

“അധിഷ്ഠാ നിങ്ങൾ സ്ഥീകരിച്ചുടെ നമ കേവലം മുത്തികൾിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ദിവ്യരത്നമാണെന്നും ഇംഗ്ലീഷ് നാട്ടിക്കാരിൽ മരിക്കാം ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരം. നാട്ടിക്കാരുടെ എഴുത്തിനു് ഒരു മരപടി എഴുതുവാൻ എനിക്കു ശക്തിമില്ല—എന്നു എഴുത്തു് എന്നു കേവലം ഒരു ബലധീനനാക്കിത്തിന്റെ—എൻറെ എററ വുംപ്രിയയായ ഒരു സോഡരിയേപ്പാലെ തൊൻ നിങ്ങൾ ഒരു എന്നം സംസ്കാരിക്കമെന്ന മാത്രം ഇപ്പോൾ ധരിച്ചു കൊള്ളുക.”

അധിഷ്ഠയുടെ ഭര്യൻ എഴുത്തുവാങ്ങാം അവർക്കു കൊടുത്തതു്.

ഇത്യപത്രം അബ്ദ്യാധം

കെട്ടായ വിളക്ക്

തിലോത്തമ അധിഷ്ഠയോട് യാത്ര പറത്തു “അശ്മ നിയോക്താക്കമിച്ചു” പ്രോത്സാഹനിൽ പിന്ന അവർ എവിടെ ധാരണനും ആക്ഷം അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. തിലോത്തമ, വിമല, അശ്മമനി, അഭിരാമസപാദി ഇവരെക്കുറിച്ചു ഒരു വർത്തമാനവും ആര്യംതന്നെ കേട്ടില്ല. സമാധാനം ഉണ്ടായതിനു ശേഷം വീരേന്ത്രസിംഹനസംഭവിച്ചു അതികഴു നായ അവസാനവും അശ്മമഹതിക്കുൻ്റെ കുടംബത്തിക്കുൻ്റെ ദയനീയമായ അവാധിയും ഓർത്തു “രണ്ട് കുടക്കൾ” വളരെ വൃസന്ധവും അനുകൂലവും തോന്നി; അതിനാൽ അശ്മര തന്ത്രിക്കുൻ്റെ ഭാര്യയും പുത്രിയേയും കണ്ണപീടിച്ചു “അവ ഒരു ഗീരിമന്ത്രിത്തിൽ രാജപദവിയോടുകൂടി പാപ്പിക്കുന്ന തീരു രണ്ട് വക്കണ്ണങ്ങം സമ്മതിക്കുയും ഉത്സാഹിക്കുയും ചെയ്തു: അതനാസിച്ചു, ഉസ്താംവാൻ, കപാജാ ഹൗസാ, മാനസിംഹൻ മുതലാശവർ അവരെ വളരെ ജാഗ്രതയോടുകൂടി അനേപശിച്ചു. എന്നാൽ തിലോത്തമ അശ്മമനിന്റെ ഒരു മഹത്തിൽനിന്നു പേണ്ണതിൽ പിന്നിട്ടുള്ള ഒരു വർത്തമാനവും അവർക്കു ലഭിക്കുന്ന കഴി നൽകില്ല. ഒടക്കം മാനസിംഹൻ ആശാംഗത്തോടുകൂടി തന്ത്രിക്കുന്ന ഏററവും വിശ്വപ്പൂനായ ഒരുലോഹസ്ഥനെ ഗീരി മദിരത്തിൽ താമസപ്പിച്ചിട്ടും, വീരേന്ത്രസിംഹവും ആളുകളും അശ്മകളും അനേപശിച്ചു കണ്ണപീടിച്ചു “അവരെ കോട്ടയിൽ താമസപ്പിക്കുന്നതിനു കഴിയുന്ന ശ്രമം ചെയ്യണമെന്നും അഡാശോടു നിഷ്കർഷിക്കുകയും അധാരം അല്ല കാരം ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അധാരിച്ചെത്തുമത്തിനു പ്രതിഷ്ഠല

മായി ഒരു ദേശത്തെ പ്രൂഢിപൊം അവാർഷീ സമ്മാനമായി കൊടുക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നും ചെയ്യുന്നവച്ചു് അദ്ദേഹം പാടുന്നായിലേക്കു പോകാൻ വട്ടംകുട്ടി.

കട്ടലുവാൻറെ അവസാനക്ഷണങ്ങളിലെ വാക്കുകൾ ജീഗത്സിംഗർ എഴുത്തെടുത്തിരു് എന്നെന്നെങ്കിലും ഒരു മാറ്റം ഉണ്ടാക്കിയോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. തിലോത്തമരയെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ അങ്കേദ്ധീം ആളുകളെ നിയോഗിക്കുന്നതിലോ പണം ചെയ്യവിട്ടുന്നതിലോ ഒരു ഉപേക്ഷ കാണിച്ചാലും എന്നാൽ അതു മാറ്റം സിംഗരേണ്ണും മറ്റാളുകളേയും പ്രേരിപ്പിച്ചു് അം സധജമായ അനുകമ്പകാണ്ഡാ അങ്കേതാ അങ്കേദ്ധീംത്തിന്റെ എഴുത്തെടുത്തിൽ മനുണ്ണായിരുന്ന പ്രേമത്തിന്റെ പുനരാവിഞ്ഞാവം നിമിത്തമോ എന്ന പരയാൻ പ്രയാസം. കാരണം എന്നുതന്നെന്നയായാലും കൂമാരൻറെ ത്രുമം വിജയമായതേ യുള്ളൂ.

മാനസിംഗരൻറെ സേന പാളി ഉംവിട്ടു പല ഭാഗങ്ങളിലും യാത്ര ആരംഭിച്ചു്. അടുത്തദിവസമാണു കമ്മരൻറെ യാത്ര. തന്റെ കത്തിരയുടെ കടിഞ്ഞതാണിൽ കെട്ടിയിരുന്നതായി കണ്ട ആ എഴുത്തു് വായിക്കാൻ ഉള്ള ദിവസം യാത്രയുടെ തലേന്നാം ആയിരുന്നു. അക്ഷമദ്യോട്ടക്കുടി അങ്കേദ്ധീം അതു പൊളിച്ചു് ഇങ്ങനെ വായിച്ചു്.

“കൂമാരാ!

അവിട്ടു് പാപത്തെ ഭയപ്പെട്ടുനാണെങ്കിൽ—
ഒരു ബുംബാന്നുവെന്നു ശാപത്തെ ഭയപ്പെട്ടുനാണെങ്കിൽ—
ഈ എഴുത്തു് വായിച്ചുംപടക്കംതന്നെ എക്കാക്കിയായി ഇവിടെ എത്തൻാം. ഇതുയും മാത്രം.

ഒരു ബുംബാന്നും.”

കൂമാരൻ ആയുരുപ്പരവശന്നായി. “ഈതു വല്ല
ഗരുക്കളും മുത്തിമമായിരിക്കും; ഞാൻ പോകണ്ണോ?”

എന്ന് അല്ലോ അദ്ദേഹം വിഹാരിച്ചു. “എന്നാൽ ഈതു ദേവനാഡാരലീപിയിൽ ഭംഗിയായി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. എന്ന മാത്രമല്ല ഒരു ബ്രാഹ്മണൻറെ അഴിയ്യോലെ ആശം” ഹതിലെ ധാവകം. അതുകൊണ്ട് പോകണം” എന്ന രണ്ടാമതു അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ഒരു രജപുരുഷൻറെ ഘട്ടയത്തിൽ എന്തിനെക്കുംബൈക്കിലും പേടിയുണ്ടുകൂടി അതു ബ്രാഹ്മണശാപത്തെങ്കിലും മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് പോകണമെന്നതനെ കമാർൻ നിശ്ചയിച്ചു. തനിക്കുവേണ്ടി താമസിക്കേണ്ട എന്നം, താൻ ഭരഭാനിൽവച്ചു, രജീമധ്യാളിൽവച്ചു അവരോടുകൂടിയും തതിക്കൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞു് അപ്പും തന്റെ അനുഭവരഹാക്ഷിംഖ യാത്രയ്ക്കു വരുത്തിക്കാട്ടിത്തുംവെച്ചു തനിച്ചു സാലവനന്തതിലേയ്ക്കു പോയി. ആ ജീവന്മായ ഗ്രഹത്തിന്റെ വാതുക്കൽ എന്തി തന്റെ കത്തിരെയെ ദുഃഖിപരത്തുപോലെ ഒരു സാലവുക്കുത്തിൽ ബന്ധിച്ചിട്ടു് അദ്ദേഹം ചുററിലും നോക്കി. അവിടെ എങ്ങും ആരഞ്ഞും കണ്ടില്ല. അ തിനശ്ശേഷം അദ്ദേഹം വീടിന്റെ വള്ളുപ്പിനുള്ളിലുക്കുകടന്നു. അവിടെ അതേ പട്ടംയും അതേ ചീതി ആട്ടന്നതിനുള്ള സാമഗ്രിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ചിത്രയുടെ ഒരു വിറകു കമ്പിനേരു ഇരുന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹം നമ്മുട്ടുവന്നായി ഇരുന്നു കരയുകയായിരുന്നു.

കമാർൻ ചോദിച്ചു: “സ്വാമിയാണോ എന്നെന്ന ഇവിടെ കാണമാൻ ആരുമാണിച്ചതു്?”

ബ്രാഹ്മണൻ തലയുയർത്തിനോക്കി. അപ്പോൾ അതു് അഭിരാമസ്പാമി ആണെന്നു് അദ്ദേഹം കണ്ട്.

അത്തിനും, കെട്ടുകും, മോഡം ഇതെല്ലാം പേട്ടുനു് അധമധമികയോടുകൂടി കമാരണ്ട് ഘട്ടയത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചു. അദ്ദേഹം സ്വാമിയെ താണ്ടവണ്ണാമി വിനിത്യനായി പറഞ്ഞു:

“അവിട്ടതെ കണ്ണപ്പുടിക്കാൻ എന്ന് എത്രയോ
ക്കെ ശ്രമിച്ച എന്ന പറയാൻതന്നെ പ്രധാസം. സപാമി
എന്നാണ് ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നതു?”

അഭിരാമസപാമി മുഖം തുടച്ചുവച്ചു പാത്രതു:
“എന്ന് ഇപ്പോൾ ഇവിടെയാണ് പാക്കുന്നതു.”

“അവിട്ടുന്ന് എന്ന കാണ്ണാനില്ലെന്നുതു”. എന്തി
നാണ്? അവിട്ടുന്ന് എന്തിനൊണ്ടു കരയുന്നതു?”

“കമാംനെ എന്ന് കാണ്ണാൻ ആത്രമുള്ളതിനും
എൻ്റെ കുള്ളനീങ്കുഡക്കിം കാരണം വന്നതനോയാണ്.
തിലോത്തുമ ആസന്നമരണയായിരിക്കുന്നു.”

ആ ധീരനായ യുദ്ധവിരഞ്ജന ശരീരം തീരെ അശ
കതമായി. അദ്ദേഹം പത്രക്കെ നിലത്തിൽനാണ്. കഴിഞ്ഞ
കാരുബഹ്ന്യാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏഴയത്തിൽ നന്നിനൊ
നു തിങ്കിത്തുള്ളിപ്പാണോ.

കേൾത്തിയുള്ളിൽ ആല്പത്തെ സദർശനം—
ശൈലേശപരസന്നിധിയിൽവച്ചു് ചെയ്യുസത്രു—തിലോ
തമയുടെ ശയ്യാഗ്രഹത്തിൽവച്ചു് കണ്ണപ്പോരു രണ്ടുപേ
ക്കിം ഉണ്ടായ അന്നരാഗപാരവശ്രൂ—കാരാഗ്രഹത്തിൽ
കിടന്നിരുന്ന ദിവസം രാത്രിയിലെ സംഭവങ്ങൾ—മോഹാ
ലസ്യപ്പെട്ട കിടന്നപ്പോരു തീരലൂതമയുടെ നിർദ്ദേശ
മായ മുഖഭാവം—മുഴുള്ളുണ്ടുന്ന അന്തിപ്പുരത്തിൽ അവരും
അംഗവിച്ഛിക്കാവുന്ന സക്കങ്ങൾ—തടവുംഭരിയിൽവച്ചു്
—താൻ അവഭ്രാട കാണിച്ച അതീസാമസമായനുപ
ടി—എല്ലാറിനും മേലായി അവളിടെ ഇം ശേഖ്യാവ
സ്ഥായിലുള്ള മരണം—എല്ലാ—രജ കൊടുക്കാറുപോലെ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏഴയില്ലത്തിയെ ആകുമെന്നു. മുമ്പില
തെ അന്നരാഗാശി മുമ്പിലതേത്തിൽ തുറിമട്ടി വലുതാ
യി ജപലിച്ചു.

അദ്ദേഹം വളരെ നേരത്തേക്ക് എന്നു മിണ്ണാൻ വരുത്താതെ അവിടെ ഇരുന്നു; അഞ്ചിരാമസ്പാമി പിന്നെയും സംസാരിച്ചതുക്കാൻ.

“പിമല തന്റെ ഭർത്താവീൻറെ വധത്തിന് പ്രതി കാരബേയു ദിവസം തൊൻ എൻറെ പത്രിയോടും പെരു ഗ്രീയോടും ഒരുമിച്ച് മഹാമഹമാരെ പേടിച്ച് ആരും അറിയാതെ ഓടിപ്പോന്ന് പല ദിക്കിലും അല്ലത്തു. തി പലാത്തമയ്ക്ക് രോഗവും ആ ദിവസം തന്നെയാണ് തുട അറിയൽ. അതിൻറെ കാരണം കമാരനു നല്കവണ്ണം അറിയാമല്ലോ.”

ജഗത്സിംഹന് ആത്മാവിൽ പഴപ്പിച്ച അനുപത്ര ചുത്രപാലെ തോന്നി.

“അനുഭവത്തെ തൊൻ അവശ്യ പലദിക്കിലും പാർപ്പിച്ചു. പലമാതിരി ചികിത്സകൾ ചെയ്തു. എൻറെ ചെ രഘും മുതൽക്കേ തൊൻ വളരെ രോഗങ്ങൾക്ക് ചികിത്സാ കരുയ്ക്കുന്നും അവശ്യ ശമപ്പിക്കുന്നും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പല ദിവസും അവശ്യ ശമപ്പിക്കുന്നും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഏന്നിക്കരിയാം. എന്നാൽ എങ്കിൽ വേരുവും വളർന്നിട്ടുണ്ട് ഒരു വൃസന്തതാൽ ഉൽക്കുത്തായ ഒരാഗത്തെ സംഖ്യയിച്ചു് ഒരു ദിഷ്ടക്കിന്— അയാൾ എത്രതനെ നിപുണനായിരുന്നാലും—എന്തു ചെയ്വാൻ കഴിയും. ഈ ജീണ്ട്മായ കൊട്ടാരം തീരെ വിജന്മായ ഒരു സ്ഥലമാണെന്നു കണ്ട് രഹസ്യചയായി തെങ്ങരിൽ ഇവിടെ താമസിക്കുന്നാണ് ഒരുവാധിനകൊണ്ട് അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടുകയാൽ ആ എഴുത്തു് അവിട്ടെത്തു കടിഞ്ഞാൻ നേരും തൊൻ കെട്ടി. എന്നിക്കു് അവളിടെ രോഗം ശമപ്പിക്കുന്ന സംഭവിച്ചില്ല കാൽ അവളിടെ അവസാനക്ഷണങ്ങളിലെ ശാന്തിക്കായി കമാരനെ രെഖിക്കുന്നതി അവളിടെ ശാന്തക്കും കൊണ്ടിവരുന്നു് എപ്പോഴും കാംക്ഷി ഉണ്ടായിരുന്നു അ

തിന്നാണ് ഞാൻ കമാരന് ആ എഴുത്ത് എഴുതിയാൽ . അ നാം അവളുടെ രോഗം ഭേദമായേക്കാമെന്ന് എന്നിക്കു ആ ശ ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ട് ദിവസത്തിനകം കിരീതു കുറഞ്ഞു കണ്ടില്ലെങ്കിൽ അവർ മരിക്കുമെന്ന ഞാൻ തീർച്ചയാ ക്കി അതുകൊണ്ടാണ് രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞതിട്ടവേ സാം ആ എഴുത്ത് വായിക്കാൻ എന്ന് ഞാൻ ഉപഭേ ശിച്ചിരുന്നതു! ഇപ്പോൾ തീർച്ചയാക്കി. ഇന്ന് അവളുടെ ജീവിതത്തെക്കാശിച്ച് എന്നിക്കു അശേഷം ആശയി സ്ഥി. കൂടും! ആ വിളക്ക കെടാറായി!”

അദ്ദേഹം പിന്നെയും കരഞ്ഞു ജഗത്സിമഹനം കരയുകയായിരുന്നു.

“അവിട്ടന്ന് പെട്ടെന്ന തിലോത്തമയുടെ മുഖി ലേക്കു വരുത്തു”. അവിട്ടതെത കാണാമ്പോൾ അവർക്കു സംഭാകാവുന്ന സന്ദേശാഖയിക്കുതെത സഹക്കാൻ അവളു ടെ ശരീരത്തിനു ബലമില്ല. ഇവിടെ വരണ്ണമെ നാം കമാരനെ അറിയിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും അവിട്ടന്ന് ഇവിടെ എത്താൻ സംഗതിയുണ്ടെന്നും ഞാൻ അവ ഒരു പറത്തിട്ടണ്ട് ഞാൻ അക്കത്തെക്കു പോയി അവിട്ടന്ന് വന്നിരക്കുന്ന വിവരം അവരെ അറിയിക്കു; പിന്നീട് വിഭ്യേക്കു അവളുടെ അട്ടക്കലേക്കു ഷോകാം.”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് ആ സന്ന്മാസി അക്കത്തെക്കു പോയി ശ്രദ്ധിതാണും സമയം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവന്ന കമാരനോട് “എന്നാൽ ഇനി വരാം” എന്ന പറത്തു.

അദ്ദേഹം ആ സന്ന്മാസിയെ അക്കത്തെക്കു അണ ഗമിച്ചു. അവിടെ ഒരു ശൈഖണ്ട മറീയുടെ ഒരു കോ ണിൽ ഒരു പഴകിപ്പോടിഞ്ഞു തുടങ്ങിയ ഒരു കട്ടിലി നേരു മലവിഞ്ഞത്രും, എങ്കിലും അഴകേറിയതും ആയ ശരീരത്താട്ടകുടിയ തിലോത്തമയെ അദ്ദേഹം കണ്ടി

അവർ അവിടെ തന്റെ മുഴുവം ഏറവും മനോഹരവും ആയ കിരണങ്ങളെക്കാണ്ട് “പ്രഭാതകാലത്തെ മൺസിമാക്ഷണ ആ അതിസുരമായ നഷ്ടതും എന്ന പോലെ തന്റെ സ്ഥാഗ്രഹിപ്പിയെ പരിശ്വസരപ്പ് ചുംകാണ്ട് കിടന്നിരുന്നു. അവളുടെ അടക്കല്ലായി അവളെ കുടക്കുന്ന തലോടിയുംകാണ്ട് ഒരു വിധവയും ഈ ഷനാംനും. ആ വിധവയുടെ ശരീരത്തിനേൽക്കു ഒരു ആത്മരണവും ഇല്ലായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ വുത്തികെട്ട് അസ്ഥായിനി ആയ ഒരു വിധവയെത്തു അവർ. കമാരൻ അവളെ കണ്ടിട്ട് ആദി മനസ്സിലായില്ല. അതും അദ്ദേഹത്തിനും എങ്കെന്ന കഴിയും? എന്നും യുവതി ആയിരുന്ന അവർ ഇപ്പോൾ ഒരു വുലു ആയിരിക്കുന്നു.

കമാരൻ അക്കത്തുവനും തിലോത്തമയുടെ കട്ടിലാണെന്ന സമീപത്തുവെന്ന നിന്നും. അവർ അപ്പോൾ കണ്ണടച്ചിരിക്കുയായിരുന്നു. അഭിരാമസ്താമി അവളെ പത്രക്കു വിളിച്ചെന്നു.

“കണ്ണതു—കമാരജഗത്സിംഹൻ ഇതാ” എന്ന പറഞ്ഞു. അവർ കണ്ണതുവനും കമാരനെ നോക്കി; അവളുടെ നോട്ട് മുഴുവം വാസല്പ്പത്താടക്കുടയ്ക്കും ആയിരുന്നു; അതിൽ ശക്തരത്തിന്റെ ത്രാശപോലും ഇല്ലായിരുന്നു. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ അവളുടെ കണ്ണകൾ നന്നാക്കിയിരുന്നു. അവയിൽ അതുകൊണ്ടുവരുമെന്നും നിരഞ്ഞു. കുട്ടി വിഡിതതക്കും കുട്ടി ലൈംഗിക്കും കമാരൻ സധിക്കാൻ പാടില്ലോതെ ആയി. സക്കോചവും മട്ടിയും എല്ലാംപോലീ കമാരജഗത്സിംഹൻ—ആ ഗംഗിരനായ രജപുത്ര യോദ്ധാവും—ആ കന്ധകാമൺസിയുടെ കാൽക്കയ്ക്കീണും ഘുപോലെ മുഴുവായ അവളുടെ പാഞ്ചക്കുളു തന്റെ കണ്ണനീർകാണ്ട് അഭിശഷകംചെയ്തു.

ഇരുപത്താന്നം അല്പായം

രൈ സപപ്^{നം}

ആ അട്ടനില്പാത്ത അസഹായിനി ആയ പെൻകീടാവു് ദീനത്തിൽ കിടക്കുന്നു. ജഗസിംഹൻ വേണ്ടപരിചത്രകൾ ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധനായി സദാ അട്ടക്കയുള്ളിട്ടു്. രാത്രിയും പകലും ദണ്ഡാനായി അങ്ങനെകഴിഞ്ഞുപോകുന്നു. രജപ്പത്രവശയശ്വരനും വ്യസനങ്കാരയും സദാ മണനത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നവളിം ആയ വീമലയെ അനവരതം സഹായിക്കുന്നതാണുവെന്നും പ്രിയതമ തന്നെ നോക്കുന്നണേണ്ടോ?—ആ അരുമ്പുരമായ മരസ്സിൽ അവളിടെ പ്രവാളാധരങ്ങളും ഒരുക്കിനുണ്ടോ?—ഈതല്ലോ അറിയുന്നതിനുള്ളിൽ ഉള്ളകണ്ണയോടുകൂടി കമാര ജഗസിംഹൻ പ്രാണവല്ലഭയുടെ പല്ലക്കരതെ ദരിക്കലും വിട്ടപോകുന്നില്ല.

പാളയം എവിടെ? രജപ്പത്രസേന എവിടെ? ആ വിചാരണ ജഗസിംഹനില്ല. പാളയം അവിടെനിന്നുമാറി. സെസന്റർല്ലോ പാട്ടനായിൽ എത്തി. കമാരാണുവെന്ന അനവരനും അദ്ദേഹത്തിനെ പ്രതിക്ഷേഖിച്ച് ഭാരക്കേൾപ്പരന്നിരുട്ടുന്നു. കമാരാണുവെന്നും കൂടുതലായിട്ടുണ്ടു് കമാരയെ ഒരു മുള്ളുക്കുണ്ടെന്നും പരിചരിച്ച് അതിനു പുതിയ ജീവനണ്ണാക്കിക്കാണ്ടു് അന്നപരിനയില്ലാതെ ഒരു വിജനവും ജീർണ്ണവുമായും മാനന്തരാഗത്രു് ഇരിക്കുന്നു.

തിലോത്തമയുടെ രോഗം കുമേൻ ശമിച്ചുവന്നു. അവോ! കാമദേവനാണ് മാധാത്മ്യം അത്യാദ്യരുകൾ തന്നെ. കാമതാപത്രായും ഉണ്ണാകുന്ന തീരുമായും

വുമദയ ശമിപ്പിക്കാൻ കാക്കണമെന്ന മാത്രമേ കഴിക്കുള്ളിൽ. കെടാറായ ഒരു ദിവസം എല്ലാ ചേരുച്ചാൽ കുമേഖ പുർവവത്ത് പ്രകാശിക്കുന്നതുപോലെ ഗീഷ്മകാലത്തു് വാടകിച്ചാൽത്തു് കിടന്നിരുന്ന മാലതീലത്തു പുതുച്ചു പെയ്യു ബോർ പൊടകിച്ചുതു് വരുന്നതുപോലെ, ജഗത്സിംഹൻറു സാമഹ്യത്താലും പരിചയ്യാലും തിലോത്തമയ്ക്ക് ദേഹസൗഖ്യം ദിവസംപ്രതി വർഖിച്ചുവന്നു.

അവർ കട്ടിലിനേൽ എല്ലിരിറിക്കത്തക്കും ബലം ഉണ്ടായി. വിമല അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നപ്പോൾ അവർ തന്റെ ഏഴ്യുതെത്തു കമാരനെ അറിയിക്കുകയും പല സംഭവങ്ങളേയും അദ്ദേഹത്തിനോട് പരകയും ചെയ്തു. അവർ കണ്ണ പല സപ്തപ്പട്ടങ്ങളിൽച്ചും അദ്ദേഹത്തിനോട് വിസ്തൃതിയും പരിപ്രേക്ഷക്കിടന്ന വരവുംരത്തിൽ താൻകണ്ണസപ്തപ്പട്ട തെളിച്ചറിച്ചു് അവർ താഴെ പരയുന്നപ്രകാരം പരിപ്രേക്ഷ:

“വസന്തകാലത്തിൽ അഭിനവമായി പുഷ്പപിതകങ്ങളായ രൂക്ഷലവത്തുകളാൽ അതിമനോഹരമായ ഒരു കണ്ണിന്പുറത്തു് താനം, ജഗത്സിംഹനം ഒരുമിച്ചു പുക്കരി പരിച്ച കുഞ്ഞിയിൽക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി അവർ കണ്ടു. അവർ ചുവപ്പങ്ങൾ ഇരുത്തു കണ്ണ പോലെ കുട്ടി; അതുകൂടിൽ നല്ല പുക്കരി ചേത്തതു് അതിവിശേഷമായ രണ്ടു മാലകൾ ഉണ്ടാക്കി നന്നായി താൻതന്നെ അണ്ണിയുകയും ഉറേറു കമാരൻറു കണ്ടുത്തിൽ അണ്ണിയുകയും ചെയ്തു. കമാരൻറു കഴുത്തിൽ ചാർത്തതിയ മാല യദ്ദെന്നും അദ്ദേഹത്തിനെൻ്റെ വാഹിക്കൊണ്ടു് മറിത്തു താഴെ വീണു. “താൻ ഇന്നി അവിടു തെരു കഴുത്തിൽ മാല അണ്ണിയുകയുണ്ടെന്നും അവിടുതെ കാൽ താൻ ഇതാ ചങ്ങലകൊണ്ടു ബന്ധിക്കുന്നണ്ടു്” എന്ന പരിപ്രേക്ഷ അവർ ചുക്കൊണ്ടു് ഒരു മങ്ങ

ചയ്യണ്ണക്കീ കാരണിന്റെ കാൽ കുട്ടിക്കെട്ടന്തിനായി അടച്ചതുവെന്ന അപ്പോൾ കമാറൻ അകലെ മാറ്റി. അവർ പിന്നാലെ വെന്ന്. കമാറൻ കനിഞ്ഞിനു താഴേക്ക് ഡാടി. തിരുത്തമുള്ള കുടെ ഡാടി. കമാറൻ വേഗം ഡാടി ഒരു മലംങ്ങുവാലു ഉണ്ണായിരുന്നതിനെ ചാടിക്കൊന്നു. താഴേലാത്തമ സ്ഥിരി ആയിരുന്നതിനും അദ്ദേഹം വെയ്യുന്നതാണ് ശക്തി^{ഘട്ടം} ആരു ഇട്ടങ്ങിയ സ്ഥലത്തുകൂടി കടക്കാനും അതിന്റെ കരയുക്കൂടി താഴേക്ക് ഡാടി. അവർ വെല്ലുങ്ങാറും ചോലയ്ക്ക് വിതി കുടിക്കുടി വരുന്നതായിക്കണ്ട്. അനന്തരം അതു ഒരു വെറ്റിയി നെറിയും ഒട്ടകം ഒരു വലിയ ആരും ആയി തനിക്കും ജഗത്സിംഹനെ കാണാൻ ഇല്ലാതെ ആയി. കരകൾ അതുന്നതാദ്ധിയിലും ഭയ്യാദ്ധിയിലും ആകയാൽ നട ക്കുന്നതു^{ഘട്ടം} അസാഖ്യമായി തിന്നും. തിലോത്തമ നിന്നു തിന്നും അടച്ചതാദ്ധി കര ഇടിഞ്ഞു^{ഘട്ടം} അതുപ്രമാധ മുഴുവൻ ക്കേതോടുകൂടി ആററിൽ മറിഞ്ഞുവീണു. താഴേ ആററിൽ അതികരിക്കുന്നമായ ഒഴുകം ഭയക്കരമായ ചുഴി കളി^{ഘട്ടം} കണ്ണു^{ഘട്ടം} തിലോത്തമ അവിഭേദനിന്നു ബാടിക്കൊള്ളാനും ശുമാരിയിലും. കനിഞ്ഞിൽ കേരാരാജി പരിപ്രമാം എല്ലാം വാഹനമായി. ഒട്ടകാ അവർ നിരാഗരായായി ഉരച്ച കരഞ്ഞുകൊണ്ടു^{ഘട്ടം} മുന്നോട്ടു നടക്കാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ കട്ടലുംവാൻറെ പ്രതം ഭയക്കരാകാരനായി തന്നെ മുമ്പിൽ വന്ന തന്നെ ഗതിയേ തടങ്കതു തന്നെ കയ്യിലുണ്ണായിരുന്ന പൂച്ചാദല പെട്ടുനു^{ഘട്ടം} ഇരുന്നുവണ്ണ ലയായി. അതു^{ഘട്ടം} അവളുടെ കയ്യിൽനിന്നു^{ഘട്ടം} താഴേ വീണു^{ഘട്ടം} അവളുടെ കാലുകളെ പെന്നിച്ചു. അവർ അവിടെ മരംപോലെ നിന്നുംപോയി. ഉടനെ കട്ടലും വാൻ അവളുടെ കഴുത്തിൽ പിടിച്ചു^{ഘട്ടം} അതുഗാധമായ നെറിയാട്ടക്കു തിളി.

അവണ ക്രൈസ്തവരോധകുട്ടി ഒട്ടകം പറഞ്ഞു.
“കമാരാ! ഈ സപ്പപ്പനും തീരെ അവാസ്യവമല്ല.
ഞാൻ അവിടേക്കായി ഉണ്ടാക്കിയ ഷുമാലു എന്നിക്കു് ഈ
രിന്ധച്ചേരുവയായി തീർം. —ഞാൻ അവിടുത്തെ കണ്ണു
തതിൽ അണിയിച്ചുതു് അവിട്ടനു വധംഗത്താൽ ചേരേണി
എ കൂകയും വെയ്ക്കു്.”

കമാരൻ ഇതുകേട്ട് പിരിച്ചുംകൊണ്ട് അദ്ദേഹ
തതിൻറെ വധംഗമെടുത്തു തിലോത്തമയുടെ കാൽക്കയൽ
വച്ചുംകൊണ്ട് പറഞ്ഞു; “തിലോത്തമെ ഈതാ എൻ്റെ
ആയുധത്തെ ഞാൻ ഓവതിയുടെ കാൽക്കയൽ സമർപ്പി
ക്കുന്നു. ദവതി ദയവുചെയ്തു് ഒരു മാലകുട്ടി എൻ്റെ
കഴുത്തിലിട്ടേണു! ഞാൻ എൻ്റെ വധംഗത്തെ ഒടിച്ചു
ടുരുത്തറിയാം.”

തിലോത്തമെ ഒന്നു മിണ്ണാതെയിരുന്നതു കണ്ട്
കമാരൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു “തിലോത്തമെ! ഞാൻ കൂടി
പറയുകയല്ലോ.”

തിലോത്തമെ ലജ്ജകൊണ്ട് നാളുവയായി.

അനും സാധാരണകാലത്തു് അടക്കിരാമസ്താമി മരറാരു
മുറിയിലിട്ടും പ്രഥിപം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായി
ങന്നു: കമാരൻ അഭദ്രവരത്തിൻ്റെ അടക്കങ്ങൾ ചെന്ന
വിനീതനും പറഞ്ഞു:

“സ്താമിൻ എന്നിക്കു് ഒരു അപേക്ഷയുണ്ട്.
തിലോത്തമയ്ക്കു് വഴിയാതു ചെയ്യുക്കു ശരീരപെല്ലം
ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇന്തിയും അവക്കു ഈ തു
വിജനവും ജീർണ്ണവും ആയ ദേനത്തിൽ താമസിച്ചു
കൂട്ടുപ്പോടാം അനവിഡിക്കുന്നതെന്തിനാണു്? നാഞ്ചി
ഒരു ഭർദ്ദവിസം അല്ലാത്തപക്ഷം അവക്കു ശരീരം ദിരി
തിലോയ്ക്കു് കുട്ടിക്കൊണ്ടപോകണ്ടമെന്നു് അപേക്ഷി
ക്കുന്നു. എന്ന മാത്രമല്ല, അവിടുത്തെക്കു പ്രാതിക്രിയ

മീല്പാത്തപക്ഷം അവന്നഗരരാജവംശത്തിലെ ക്ഷേ
യവാവിന് അവിട്ടതെ പെണ്ടതും ചെയ്യുകൊടുത്തും
ചെയ്യുകൊടുത്തും” അവനു ഭാഗ്യവാനാക്കിത്തീർക്കേണോ!”

പുസ്തക ഒരു ഇട്ടിട്ടും അഭിരാമസപാമി വേഗ
തതിൽ എൻറീറ്റും വികാരത്തിൽ ലോട്ടുട്ടി കമാരെ
സാമ്മായിപ്പുണ്ണൻ കമാരൻ സ്ഥാമിയുടെ അടക്കാ
ലേജും പേരുകുന്നതു കണ്ടു് ചിലത്തെല്ലാം ഉംഗമിച്ചും
കൊണ്ടു വാമലയും അഗ്രമിനിയും പുരയും വെളിയിൽ
നിന്നും അവയുടെ സംഭാഷണം മഴവൻ കേട്ടു.

രാജക്കമാരൻ പിന്നീട് വിമലയെ കണ്ണപ്പോറ്റ
അവധി ആളുള്ളാനു മാറിയിരിക്കുന്നു. അവധി പാരി
ക്കയും അഗ്രമിനിയുടെയീ സന്ദേശമായീ സല്ലാപം
ചെയ്യും ചെയ്യുന്നതു് കമാരൻ കണ്ടു.

ഇരുപ്പത്തിരണ്ണാം അദ്ധ്യായം

പരിസ്ഥാപ്തി.

ചുജ്ഞം പുർണ്ണവികാസത്തെ പ്രാപിച്ചു. അഭിരാമ
സ്ഥാമാ ഗരിമരം കുത്തിലേക്കുപോയി. അവിടെ വുച്ചു്
തന്നെ പെണ്ടതും വിവാഹമില്ലാത്തവം വളരെ
കോലാധലഭായാ ആദ്യേഹിച്ചുച്ചു.

ഇത്തും തന്നെ വിവാഹം പ്രമാണിച്ചു്
ജഹാനബാലിൽ നിന്നും തന്നെ സ്നേഹമിത്രമാരെയും
പരിചിതമാരെയും എല്ലാം ക്ഷണിച്ചിരുന്ന തിലോ
തമയുടെ അന്ത്യത്തെന്നും ബന്ധുക്കളിലും മിറ്റുങ്ങളിലും ഒരി
ല്ലാം അന്നു സന്നിധിത്തരായിരുന്നു.

ഇത്തും അന്തിമയുടെ ആറുമഹുകാം
അവധിക്കം എഴുതിയിരുന്നു. അവധി തന്നെ സന്ദേശ
രണ്ണാട്ടം വേറെ ചിലത്തോടും ഒരുമിച്ചു് കല്പ്പാണാമോ

പ്രതരിന യാജരായി. അവർ മഹമുദ്ദമതത്തിലൂടെ ഷ്ടൂട്ടവളായിരുന്നുകുലും അവളേ അന്തർഗ്ഗമത്തിൽ തന്ന സ്പീകരിച്ച സത്കരിച്ചു. തിലോത്തമയ്ക്കും രാജകമാറും അവളുടെബാധിനു വെള്ളമാനവും വാസല്പ്പവും അവളുടെ വിജാതിയതയെക്കുറിച്ചു ശ്രദ്ധാക്ഷാത്മകരിക്കുവെള്ളും പ്രഖ്യാപനമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം! സുക്ഷ്മമാലോചിച്ചാൽ നിരത്തുക്കുറിഞ്ഞായ ഇത് ജാതിമത ഭേദങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ്യർ സ്വേച്ഛനമാരായ മന ശ്രദ്ധരെ ചെന്നും എന്തു നീചകമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനുതന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നല്ല! എല്ലാത്തിൽ അതികടിനുമായ ഒരു വേദന അനുഭവിക്കുന്ന അയിപ്പാ കല്പാണാലോച്ച അതിൽ ചൊതുവായുള്ള ഉത്സാഹം സന്ദേശങ്ങളിൽ ചേരാതെ ഒരു മുലയ്ക്കിരുന്നു നെട്ടവീർപ്പുകൾ വിടക്ക യായിരിക്കുമെന്നായിരിക്കും ഏൻ്റെ വായനക്കാരുടെ വിഹാരം. എന്നാൽ കാരുമങ്ങനെയ്ക്കു സദാ സുപ്രസന്നമായ ഒരു എയ്മരാണു് സർവ്വേശ്വരൻ ആ വധു തന്ത്രത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. അവർ സ്പീച്ചികൾ പോലെ വിളക്കുന്ന ചെറുനഡിയിൽ നവമായി വികസിച്ചും മനവായുവാൽ മുഴുവായി ചലിച്ചും ബാലാർക്ക കിരണങ്ങളാൽ അളവററ കാന്തിയോടും നിൽക്കുന്ന ഒരു ചെന്താമരപ്പോലെ മധുരമായ മുഖാവന്താലും ഏഴയാന്നങ്ങളുമായ പുണ്ണിരിയാലും ആളുടാക്കരമായ സംശാഫൺങ്ങളാലും ആ പ്രാകാരം മഴുവൻ ഒരു പ്രത്യേക സന്ദേശത്തെ വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ ചെയ്യുന്നതു്.

നേരം വൈകിയഫ്പാർഡ് അയിപ്പാ തിരിച്ചുപോകാൻ സന്നദ്ധയായി. അവർ മംസ്തിതന്താടക്കുടി വികലയോട് യാത്രപരിപ്പാരതു്. അവർ അയിപ്പാരുടെ ഏഴയത്തെക്കുറിച്ചു് നേരം അറിയാതെ ഉല്ലാസത്താടക്കുടിപരിപ്പാരതു്.

“രാജക്കുറി ഇനി അവിട്ടതെ വിവാദത്തിൽ
തുമ്പാളും ക്ഷണിക്കണം!”

അയിഷാ പിന്നിട് തിലോത്തമയെക്കണ്ട് ഒൻപതിലും മുമ്പായ ദിവിയിൽ അവരും കുടീക്കണംവേ
യി, കൈപിടിച്ച മാർവ്വരു വച്ചുംകൊണ്ട് അവരു
പറത്തു.

“എൻ്റെ സോഡരീ! തൊൻ ഇപ്പോൾ പോകട്ട.
നിങ്ങൾ ദീർഘായുഷ്മതിയായി ദിവന്തരം സുവമായിരി
ക്കണ്ടിനും ഇത്രപരം അസ്ത്രഹിക്കേട് എന്നു
തൊൻ എങ്യുഫുർവമായി പ്രാർത്ഥിക്കണം.”

“ഇനി തൊൻ എന്നാണോ എൻ്റെ സോഡരിയെ
കാണുന്നതു്?”

“കഴും! എൻ്റെ സോഡരിയെ എന്നുകൂടിലും
കാണാൻ കഴിയുമെന്നും തൊൻ എങ്ങനെ ആര്യിക്കിലും?”

തിലോത്തമയുടെ എങ്യും വ്യസനാനുന്നതമായി
തീർന്നു. രണ്ടുപേരും നെം മിണ്ണാതെയിരുന്നു.

അയിഷാ പറത്തു: “നാം തമിൽ കണ്ണാലും
ഇല്ലെങ്കിലും നിങ്ങൾ അയിഷായെ മറന്നുകളയുമോ?”

തിലോത്തമ മദ്ദുത്തതോടകൂടി “തൊൻ അയിഷ
യെ—എൻ്റെ ഭർത്താവാണെന്ന് പ്രാണനെ രക്ഷിച്ച അയിഷ
യെ മറക്കുപക്ഷം കമാരൻ എന്നിക്കും” അതിനോ
രിക്കലും മാപ്പുതരികയില്ല”

“നിങ്ങളുടെ ഇര വാക്കുകൾ എന്നിക്കും” സന്ദേശം
തയന്നില്ല.” അയിഷാ സഗറ്റരവം പറത്തു: “നിങ്ങൾ
രൈക്കലും എൻ്റെ പേരും കമാരൻ മുമ്പിൽവച്ച
ഉച്ചരിക്കുന്നതു്” അക്കന്നെന്ന വാഗ്ദാനം ചെയ്യണം.”

അയിഷയുടെ ബാവികാലത്തെ സുവം മഴവും
തൊൻ മേതുവായി സശിച്ചല്ലോ എന്നുള്ള വിഹാര
കമാരനേ കംപനമായി സന്തപ്പിച്ചുക്കണ്ണബേജിനും” അം

ഷയ്യു് മനസ്സുിലായിരുന്നു. അവളിടെ നാമോച്ചാരണം എന്ന വ്യാസനത്തെ അട്ടേലുകളിൽനിന്ന് എഴുത്തിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രതുക്ഷിക്കുന്നു് അവർ വിചാരിച്ചു.

തിലോത്തമ തന്റെ സവിധുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം വാഗ്മാനം ചെയ്തു. അയിപ്പാ തുടർന്ന് പറഞ്ഞു:—

“എന്നായും എന്നെന്ന മറക്കയും അങ്ങതു്. എന്തെന്നും ചാമ്പയ്യായി ശ്രാവം തങ്ങന്ന സാധനങ്ങൾക്കു കളഞ്ഞുകള്ളു എല്ലോ!”

അതിന്റെഹീൻ അവർ തന്റെപരിചാരിക്കുയെ വരുത്തിച്ചു് എന്നോ പറഞ്ഞു. ആ പരിചാരിക്കു ഉടനെ ദിനംകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഭദ്രനാധരമായ പെട്ടി കൊണ്ടു വന്നു് അയിപ്പയുടെ കരുതിൽ കൊടുത്തു. അയിപ്പാ അവക്കു അയച്ചുംവച്ചു് ആ പെട്ടിതുറന്നു് അതിനുകൂടുതലായിരുന്ന ആളുവണ്ണങ്ങൾ സ്പർശം കൈകുക്കണ്ടു തന്നെ അവക്കു അണിയിച്ചു.

ഒരു പ്രഭവിന്തന്റെ പ്രതീയാധിക്കനങ്ങളിലും താലോ തത്തമ അയിപ്പാ കൊടുത്ത ആളുവണ്ണങ്ങളിടെ പണിവി ശേഖവും രതാങ്ങളിടെ ശോഭയുംകൊടുത്തപോവശ യാണു.

അപ്പുന്ന അവർക്കായി കൊടുത്ത ആളുവണ്ണങ്ങൾ കുടാതെ അയിപ്പാ തിലോത്തമയ്യായി പ്രിയപ്പെട്ടിരുന്നു പണി ചെയ്തു പല ദിവ്യച്ചിഷ്ഠാങ്ങളിലും ആ കുടുതലിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. തിലോത്തമ ആളുവണ്ണങ്ങളുടെയും പ്രശംസിച്ചു. അ:—“സോജരി! ഇവയെ ഇന്തുവളരെ സുതിക്കാനെ എത്താണുള്ളതു്? ഇന്നു നീ നിന്തുവെക്കുന്ന വക്ഷപ്രദേശങ്ങളെ അലംകരിച്ചു എന്ന ദിവ്യരത്നത്തോട് ഒരുത്തനാട്ടി വേണം ഇവ വെറുമാണെന്നുകളുണ്ടു്.”

അവർ പണിപ്പെട്ടു് കൂട്ടുന്നീരിനെ അടക്കി.

അലക്കരിപ്പിച്ച കഴിവത്തേപ്പാർ അയിഷാ തീ
തമയുടെ രണ്ട് കൈകളിൽ കൂടിപ്പിടിച്ച് അവ
മുഖത്ത് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി അവർ വിചാരിച്ച് “
യന്നെറ്റമല്ലതെ സുചപ്പിക്കുന്നതു കൊമുള്ളും സ
ഖാലും ലഭിച്ചതിനാൽ എൻ്റെ കാമകന്” എങ്ക
സുവില്ലാതെ ഉണ്ടാകയില്ല. ഇംഗ്രേസ്മേഡിക്സ് ആ
തെലിബാധിക്കുന്നതു മുന്നാൽ എന്നിക്കും വേരെ ധാര
വിചാരവും ഇല്ല. രാജകമാരൻ ഇട കാമിനിയേട്ട്
സദാ സുവിക്കുന്നതിന് ജനങ്ങിപ്പരൻ ‘അനംഗ
ക്കട്ട്.’

അയിഷാ പറഞ്ഞു:—“തിലോത്തമേ! നിങ്ങൾക്കും
ഈ. കമാരൻ ഇപ്പോൾ ജോലിയിൽ വ്യാഘ
നായിരിക്കുകയായിരിക്കിം. അദ്ദേഹത്തിനേക്ക
യാത്രപറവാൻ ഉത്സാഹിച്ചിട്ട് കാഞ്ചമീല്ല.: ഈ
നീ നിങ്ങൾക്കും ദിർഘായുസ്തരക്ക്. ഇത് അ
ണ്ണാട്ടെ ഉപദേശാഗ്രിക്കണേ!—പിന്നെ—എന്നു
നിങ്ങളുടെ സർവ്വോത്തമമായ ആ അലക്കാരൻ
ഹ്യഡ്രയത്തിൽ സദാ ധരിച്ചുകൊള്ളിണം.”

“നിങ്ങളുടെ സർവ്വോത്തമമായ ആ അലക്കാ
രൻ പറഞ്ഞുപ്പോൾ അവളുടെ തൊണ്ട ഇടവീഴ്ചപ്പു:
അവളുടെ പക്ഷം മൂലകൾ അത്രും പെട്ടെന്നുണ്ടാൽ നിംബ
മായിരിക്കുന്നതായി തിലോത്തമ കണ്ട്.

തിലോത്തമയുടെ ഹ്യഡ്രയം അനുകൂലയാൽ ആ
മായി. “നിങ്ങളെന്തിനാണോ” കരയുന്നതു്? കാഞ്ചം ഒ
അറിയാത്ത ആ അംഗനാരത്താം ചോഡിച്ച്.

അയിഷയ്യും രക്ഷാരംപോലും പറയാൻ വരും
ആയി. വേഗം അവർ ആ മുറിയിൽ നിന്നീ
യടക്കിയിൽ മേനുവിൽ കയറി.

